

Aktuelle artikler

med emner vedr. Ét-livs-hypotesen 1.del:

Indhold:

- 4.118. Skæbne og retfærdighed - endnu engang!
- 4.119. Spiritualismens nyere historie
- 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl
- 4.121. Hjemmesiden LIVETS EVENTYR ANNO 2016
- 4.122. Skæbnebestemt eller tilfældigheder?
- 4.123. Det store hverdags-under. Inspirerende tanker.
- 4.124. Hvor er Gud henne? Et relevant og aktuelt spørgsmål.
- 4.125. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 1. Del
- 4.126. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 2. Del
- 4.135. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 3. Del
- 4.127. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé.
- 4.128. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Kommentar.*
- 4.129. Et livs status - revision af en personlig opgørelse
- 4.130. Personlighedsbegrebet - set i ét-livs-hypotesens perspektiv
- 4.131. Livets eget eventyr - set i ét-livs-hypotesens perspektiv
- 4.132. Livet som en "puppe"-tilværelse
- 4.133. Revideret Bøn til den evige Fader-Moder
- 4.136. Idealismens bedrag i religion, filosofi og politik - nogle betragtninger
- 4.137. Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. En redegørelse. Tillæg
- 4.138. Et kosmisk verdensbillede - om en mand og hans visioner
- 4.139. Et stort paradoks - Om et skift i livs- og verdensanskuelse
- 4.140. Nogle tillægs-bemærkninger - i forbindelse med mine skrivelser om især Martinus' kosmologi
- 4.141. LIVETS UNDER - Lineær kontra cirkulær tænkning - Tanker til overvejelse
- 4.142. Håbets lysegrønne eufori - Tanker til genovervejelse

*NB! De med rød skrift markerede artikler findes i Aktuelle artikler med emner vedr. Ét-livs-hypotesen 2. del.

OBS! Læseren bør være opmærksom på, at i de allerfleste af artiklerne herover er der angivet links til teksterne. Links'ne er til artiklerne på hjemmesiden LIVETS EVENTYR, men virker imidlertid ikke direkte her. I øvrigt behøver man naturligvis ikke nødvendigvis at benytte sig af disse, idet de jo findes på hjemmesiden under Aktuelle artikler med emner vedr. ét-livs-hypotesen.

Skæbne og retfærdighed

- endnu engang!

Indledning

Spørgsmålet om skæbne eller mere præcist: om skæbnens fuldkomne retfærdighed, har optaget mig dybt i efterhånden mange år, og jeg har da efterhånden også skrevet en del artikler om min skepsis og tvivl omkring dette problematiske emne. Senest har problemet aktualiseret sig – i hvert fald for mig - ved mediernes oplysning den 5. august 2016 om, at endnu et af ofrene var afgået ved døden som følge af attentatet den 14. juli 2016 i den velkendte franske by Nice, hvor en terrorist sent om aftenen med vilje kørte en stor lukket lastbil ind i folkemængden, der opholdt sig på strandpromenaden. 84 mennesker meldtes øjeblikkeligt dræbte og flere hundrede sårede, heraf nogle så alvorligt, at det var og er et spørgsmål, om de vil kunne overleve. Blandt de mange dræbte og sårede er også en hel del børn i alle aldre.

Den senest afdøde er en familiefar, som i henhold til mediernes – desværre ikke altid lige korrekte - oplysninger, der i dette tilfælde døde den 5. august 2016, og som har ligget i respirator lige siden attentatet. Hans kone og to mindreårige børn blev dræbt under selve attentatet, men hans 14-årige datter ligger fortsat i respirator. Dog uanset, hvordan det forholder sig med nyhedsmediernes redigerede referater af denne og lignende fatale situationer, så bliver der tilbage den totalt hensynsløse grusomhed, hvormed visse personer er i stand til at føre sig frem og enten dræbe eller ødelægge i hvert fald tilsyneladende helt uskyldige menneskers liv, førlighed eller fysiske og/eller psykiske helbred.

For at genopfriske, hvilke tanker jeg i øvrigt har gjort mig omkring den nævnte terroraktion i særdeleshed og begrebet skæbne i almindelighed, skal jeg her gengive følgende fra artiklen 4.114. "Alt er såre godt!" - Det centrale udsagn i Martinus' livsværk:

Efterskrift (Citat fra artiklen "Alt er såre godt!")

Foranlediget af de efterhånden mange og tiltagende uhyggelige omstændigheder og situationer omkring de gentagne terroraktioner rundt om i verden, senest på den franske nationaldag, Bastille-dagen, den 14. juli 2016, i den franske by Nice, hvor en terrorist sent om aftenen med vilje kørte en stor lukket lastbil ind i folkemængden, der opholdt sig på stranden. 84 mennesker meldes dræbte og flere hundrede sårede, heraf nogle så alvorligt, at det er et spørgsmål, om de vil kunne overleve. Blandt de mange dræbte og sårede er også en hel del børn i alle aldre.

I flere artikler her på hjemmesiden, har jeg tidligere vovet og gjort mig til talsmand for en vis skepsis overfor skæbnelovens retfærdige fuldbyrdelse, blandt andet i sådanne tilfælde som det ovennævnte. I forbindelse med Martinus' overordnede konstatering af, at "alt er såre godt", vil der derfor være rimelig grund til at rejse spørgsmålet om, hvad "såre godt", der kan være ved, at f.eks. en mængde fredeligt festende voksne og – især – børn, fuldstændig uforberedte pludselig bliver brutalt mejet ned og dræbt eller alvorligt kvæstede? - Nu ved jeg jo godt, at børn kun er udtryk for et overgangs- og vækststadium til voksen, og at børn såvel som voksne i henhold til Martinus' kosmiske analyser og facitter, i bund og grund er evige væsener, og at disse i praktisk fremtræden er stadier eller overgangsfaser i processen frem mod det humane kærlighedsrige, han betegner som "det rigtige menneskerige". Disse stadier eller overgangsfaser vil – ligeledes i henhold til Martinus - ikke i alle tilfælde være eller blive lige behagelige for alle mennesker, primært fordi de samme mennesker må betale eller afbetale på den skæbnegæld, som de selv har pådraget sig i dette eller et eller flere tidligere liv, og som de – jeg burde måske rettere sige: som vi alle hver især – derfor er skyldige i. Foruden den personlige skæbnegæld er der jo også den kollektive skæbnegæld. I det store kosmiske perspektiv, eller det store verdensdrama, som Martinus har set og ser verden og livet – og ikke mindst menneskene – på grundlag af, tegner alt sig "såre godt", fordi enden på 'dramaet' eller 'komedien' vil være, at alle – også forbryderne og terroristerne - uden nogen som helst undtagelse, i mellemtiden vil udvikle sig til at blive kærlighedsfulde og lykkelige. Jf. med ovenstående citat fra "Livets Bog" 5, stk. 1633.

Spørgsmålet om skæbnen og dennes retfærdighed, er så omfattende og detaljeret et emne, at det ville føre alt for vidt at komme nærmere ind på det her. Men lad mig dog alligevel som et lille tankeeksperiment eksempelvis nævne, at hvis de børn, der blev dræbt på så brutal og hensynsløs måde, som nævnt ovenfor, skulle have pådraget sig en skæbnegæld, der måske stammer helt tilbage fra f.eks. 1793, hvor den store franske revolutions grusomme rædselsregimente fandt sted, hvorunder man guillotinerede og dræbte mange, mange mennesker, mænd og kvinder, blot fordi de tilhørte de royale og adelige klasser. Hvis de nævnte nutidsbørn som unge eller voksne i 1793, har deltaget i tilfangetagelserne, mishandlingerne og myrderierne, som indirekte kan være gået ud over børn, der blev forældreløse på grund af myrderierne, så har 'nutidsbørnene' i mellemtiden antagelig været døde (diskarnerede) og reinkarnerede flere gange siden da. Vi kan imidlertid ikke vide noget om, hvad disse 'børn' har oplevet af afbetaling på skæbnegælden i de nævnte inkarnationer, men kan for tankeeksperimentets skyld formode og antage, at afbetalingerne ikke har været tilstrækkelige til at dække gælden. Imidlertid er der jo desuden det aspekt i sammenhængen, at 'nutidsbørnenes' død eller alvorlige skader indirekte naturligvis samtidig rammer forældrene og familierne. Men også i dette tilfælde vil der i henhold til Martinus være tale om afbetaling på skæbnegæld, men

som kan stamme fra helt andre tider og forhold, og altså ikke nødvendigvis har direkte med deres dræbte eller hårdt sårede nutidsbarn at gøre.

Men som sagt og nævnt, ovenstående er ment som et muligt 'tankeeksperiment', som kun er anført i et forsøg på at se en form for mening i galskaben. Men jeg er skeptisk, og hvad angår min skepsis overfor skæbnens retfærdighed, ville Martinus sikkert sige, at denne er udtryk for, at jeg kun er i stand til at se et mindre brudstykke af verdensplanen, nemlig det, der udspiller sig her og nu i mit liv og min tid. Til gengæld stiller han i udsigt, at efterhånden som jeg – og andre skeptikere med - får tilegnet mig og sig større intellektuelle og intuitive evner, vil verdensplanen og herunder skæbnens lovmæssigheder komme til at stå lysende klare for mig. Sådan som den tilsyneladende gør det for en del andre Martinus-studerende og Martinus-følgere. Det må jeg så trøste mig selv – og andre skeptikere – med, for når alt kommer til alt, så vil jeg hellere end gerne – ikke tro – men vide, at det forholder sig med skæbneloven, sådan som Martinus så helhjertet postulerer i og med sit vidunderlige og eventyrlige verdensbillede. (Citat slut)

Artiklen "Skæbnen – endnu engang!" fortsætter herfra:

Fortsat tvivl og skepsis

Men som skrevet, så er min tvivl og skepsis overfor påstanden om skæbnens absolutte retfærdighed ikke blevet mindre med tiden, snarere tværtimod. Som også skrevet og gentaget efterhånden adskillige gange, udelukker jeg selvfølgelig ikke, at det kan være min såkaldte "lavpsykiske sanseevne", der bevirker, at jeg ikke er i stand til at se, verificere og derfor heller ikke acceptere den rolle, faktoren og fænomenet selvforskyldt skæbne spiller i henhold til Martinus' kosmologi.

Hvad er da alternativet? - Så vidt jeg med min begrænsede erkendelsesevne kan forstå, kan det kun være, at individets skæbne, hvad enten denne er behagelig eller ubehagelig, glædelig eller smertelig, eller som i reglen en blanding af det ene og det andet, i vidt omfang er beroende på, hvad der må betragtes som tilfældigheder.

Men betyder det så også, at man må forkaste påstandene om udødelighed og reinkarnation? - Igen, og så vidt jeg kan se, ikke nødvendigvis. For udødelighed, eller mere præcist: sjælens eller den psykiske strukturs og personligheds overlevelse af det fysiske legemes død, behøver ikke nødvendigvis i sin konsekvens at være knyttet til en årsagsbestemt og lovbundet skæbne. Det samme gælder reinkarnation, som i princippet blot betyder en metode til organismeudskiftning, der klart nok er nødvendig og uundgåelig i den fysiske verden, hvor lovbundne fænomener som f.eks. fødsel og død gør sig gældende. Her bør man i øvrigt erindre sig, at ifølge Martinus er enhver fødsel en genfødsel eller reinkarnation.

Men når nu og hvis skæbneloven, som grundlæggende udlægges som en sikring af begrebet absolut retfærdighed for alle levende væsener uden nogen som helst undtagelse, indikerer, at "det et individ sår, det skal individet også høste", eller som Martinus definerer begrebet og fænomenet skæbne (frit citeret): at "det er virkningerne af de årsager, som individet i første instans selv har udløst." Denne lov gælder i henhold til ham kun i den fysiske verden og i den første sfære i den åndelige verden efter individets fysiske død. Men det betyder samtidigt, at 'skæbnegælden' er akkumuleret i det såkaldte "skæbneelement" i individets overbevidsthed, og derfor atter træder i kraft i en følgende ny inkarnation eller eventuelt i flere nye inkarnationer. Men det sidstnævnte er uvægerligt et perspektiv, som vi almindelige mennesker ikke er i stand til at overskue.

I henhold til Martinus' kosmologi er individets fysiske så vel som åndelige tilværelse en konsekvens af de helt afgørende kosmiske lovmæssigheder, han betegner som de guddommelige eller kosmiske skabeprincipper

De kosmiske skabeprincipper m.m.

Her skal vi fortsætte med at rekapitulere og få præciseret, hvad der ifølge Martinus kan og skal forstås ved begrebet og fænomenet bevidsthed. Det er vigtigt at forstå og altid huske på, at han strukturelt set inddeler bevidsthed i en overbevidsthed og en underbevidsthed. Den førstnævnte svarer i realiteten til den 7. kosmiske grundenergi, Moderenergien, mere præcist i form af i alt 15 skabeprincipper, fordelt på 8 hovedskabepprincipper og 7 variantprincipper. Skematisk opstillet ser hovedskabepprincipperne således ud:

1. Polprincippet eller det guddommelige skabeprincip
2. Livsenhedsprincippet
3. Kontrastprincippet
4. Perspektivprincippet
5. Bevægelsesprincippet
6. Talentkerneprincippet
7. Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet
8. Verdensgenløsningsprincippet.

Skematisk opstillet ser variantprincipperne sådan ud:

1. Tiltræknings- og frastødningsprincippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 1: Polprincippet
2. Stofenhedsprincippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 2: Livsenhedsprincippet
3. Sult- og mættelsesprincippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 3: Kontrastprincippet

4. Opbygnings- og nedbrydningsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet
5. Skæbne- eller karmaprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet
6. Reinkarnationsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet, og hovedskabepincip nr. 7: Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet
7. Forældre- og beskyttelsesprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 8: Verdensgenløsningsprincippet.

Det levende væsens 1. hovedinstans er som formentlig bekendt Jeget, og 2. hovedinstans er bevidstheden, men her forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. kosmiske grundenergi, Moderenergien, hvis substantielle og funktionelle basis er evighedslegemet. Altså det legeme, som ligger til grund for individets struktur og hele tilværelse, men som i sig selv er uskabt og dermed eksisterer før tid og rum, og hvorom man med rette kun kan sige, at det ER. Det skal også her nævnes, at samtlige grundenergier er repræsenteret ved hver sin funktionelle instans og basis i form af en organisme eller et legeme, som skematisk opstillet ser sådan ud:

1. Instinktlegemet = Instinktenergiers funktionelle basis
2. Tyngdelegemet = Tyngdeenergiers funktionelle basis
3. Følelseslegemet = Følelsesenergiers funktionelle basis
4. Intelligenslegemet = Intelligensenergiers funktionelle basis
5. Intuitionslegemet = Intuitionsenergiers funktionelle basis
6. Hukommelseslegemet = Hukommelsesenergiers funktionelle basis
7. Evighedslegemet = Moderenergiers funktionelle basis

Ved faktoren og fænomenet underbevidsthed skal ifølge Martinus forstås den del af bevidstheden, der er underordnet overbevidstheden og dermed funktionelt ligger under denne. Underbevidstheden er det område eller snarere det felt, hvori de samlede 6 kosmiske grundenergier danner grundstrukturen og udfolder sig. Dog forstået på den specielle måde, at grundenergiene tyngde og følelse er de to kontraaktive hovedkomponenter, som tilsammen udgør et psykisk kraftfelt, der for nemheds skyld betegnes som P-kraftfeltet. Dettets 'skelet' udgøres af instinktenergien, som så at sige holder sammen på de funktionelle energier. Det er derfor indenfor dette kraftfelts grænser, at grundenergiene intelligens, intuition og hukommelse forefindes og fungerer.

Men som det indirekte vil være fremgået af ovenstående omtale af de kosmiske skabepprincipper, er fænomenet skæbne i henhold til Martinus en uundgåelig konsekvens af en kombination af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og

hovedskabepprincip nr. 6: Talentkerneprincippet. Men de øvrige skabeprincipper og variantprincipper har naturligvis hver for sig en større eller mindre medindflydelse på funktionen af bevægelsesprincippet og talentkerneprincippet. I lighed med, hvad tilfældet selvfølgelig er for de seks livsvigtige kosmiske grundenergi, så fungerer de 8 hovedskabepprincipper og de 7 variantprincipper også som en kombineret 'enhed', nemlig i form af den 7. kosmiske grundenergi: Moderenergien, også betegnet som overbevidstheden.

Det store problematiske spørgsmål

Men det store spørgsmål er her, om begrebet og fænomenet årsagsbestemt, og dermed lovbundet skæbne, nødvendigvis behøver at være en selvfølgelig og uundgåelig konsekvens eller følgevirkning af i hovedsagen hovedskabepprincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepprincip nr. 6: Talentkerneprincippet? -

Det er dette spørgsmål, der, som en følge af min tvivl og skepsis, er det store og afgørende problem i sammenhæng med min forsøgsvis forståelse af Martinus' i øvrigt meget smukke og eventyrlige verdensbillede. Personligt har jeg ikke noget problem med at droppe påstanden om skæbnens lovbundethed, så meget mindre, som at det efter min bedste opfattelse ikke på afgørende måde rokker ved det i øvrigt basale i det nævnte verdensbillede.

Det kunne da måske lige være, hvis det på et eller andet tidspunkt skulle gå hen og vise sig, at reinkarnation, især som forudsætning og betingelse for absolut skæbnemæssig retfærdighed, ikke vil kunne verificeres af det virkelige liv. Det vil i så fald betyde, at der derfor kan være tale om, at vi levende væsener kun har et liv at leve, nemlig det aktuelle liv. Men som sagt og gentaget mener jeg ikke, at skæbne og reinkarnation nødvendigvis behøver at hænge sammen, lige som jeg personligt heller ikke har noget problem med, at fænomenet skæbne – i hvert fald tilsyneladende - ser ud til at være beroende på rene tilfældigheder. Og ligeledes, at hvis vi eventuelt kun har et liv til vores rådighed, kan jeg ikke se at det ændrer ved, at livet grundlæggende er et eneste stort guddommeligt under og eventyr. Heller ikke selvom vi dropper altets alvise og almægtige Gud som også værende en alkærlig Guddom, og ligeledes dropper fænomener som udødelighed, skæbnemæssig retfærdighed og lovbundet reinkarnation. Martinus' forunderlige fortælling om verdensbilledet, vil stort set alligevel fortsat være gyldigt i alt det andet væsentlige, dette handler om.

For, som det forhåbentlig også vil være fremgået af mine ovenstående betragtninger og argumenter, har jeg bestemt ingen vanskeligheder eller problemer med at anerkende de øvrige grundlæggende elementer og faktorer i dé kosmiske analyser og livsfacitter, der tilsammen udgør det nævnte verdensbillede. Tværtimod.

Slutbemærkning

Vedr. mine skeptiske artikler om skæbnens retfærdighed, kan f.eks. henvises til følgende artikler på hjemmesiden LIVETS EVENTYR: 4.29. Hvorfor? – om skæbnens gru 4.72. Skæbnens gru – igen! – Skæbne eller tilfældighed? 4.75. Skæbnens gru – i tilbageblik! – Skæbne eller tilfældighed? 4.99. Skæbne og skyld. Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? Og 4.100. Skæbne og skyld (2). Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? (Nogle tillægsbetragtninger)

© August 2016 Harry Rasmussen.

*****

Spiritualismens nyere historie

- en kortfattet gennemgang af spiritualismens historie fra 1800-tallet op til og med
- Martinus' kosmologi.
- Har Martinus' kosmologi en fremtid?

Indledning

Noget af det, der i særlig grad forbinder en nutids spiritualistisk bevægelse, som eksempelvis Martinus' kosmologi, med fortidens principielt lignende bevægelser, er for det første, at den har institueret sig i form af et hovedsæde med en administrerende bestyrelse og et overordnet råd, hvis væsentligste opgave det er, at overvåge og beskytte den mission eller 'sag', det i det nævnte tilfælde drejer sig om. (1)

Martinus betegnede i begyndelsen af sin karriere sit arbejde som en "mission", men da han i betragtning af det moderne og ateistiske samfund måtte indse, at ordet "mission" lød lidt vel religiøst og gammeldags i nutiden, valgte han i stedet at kalde sit arbejde for en "sag" eller "sagen". En kortere overgang betegnede han endog sin "sag" som en åndsvidenskab, men indså snart, at det var en lidt for dristig og egentlig uvidenskabelig og derfor provokerende betegnelse, alene af den grund, at hans kosmologiske lære baserede sig på "åbenbaringer", som omkring påsketid 1921 helt uventet kom til ham og totalt ændrede hans liv og tilværelse. (2)

Det, der bidrog til, at Martinus til at begynde med kaldte sin "sag" for en "mission" hang sammen med, at under de åbenbaringer, han oplevede og opfattede som "indvielser", viste Jesus' åndelige skikkelse sig for ham og tog hans bevidsthed og fysiske legeme i besiddelse. Martinus tolkede og forstod da, at hans egen mission knyttede sig intimt til Jesus' forudsigelse af "Talsmanden, den hellige Ånd", som ville komme i "de sidste tider" før "Dommedagen" og som havde til opgave, at fortælle menneskene om sandheden, der skulle 'frelse' eller udfri menneskene fra "det onde". (3)

I Martinus' tilfælde er 'sagen' eller 'missionen' administreret og overvåget af Martinus Institut, som til enhver tid og på omtrent enhver måde er ansvarlig for, at 'sagen's' statutter og formålsparagraffer overholdes i praksis. Det helt overordnede er imidlertid, at der tages højde for 'sagen's' fremtidige forløb og målsætning. Denne målsætning tager i Martinus' tilfælde sigte på intet mindre end oprettelsen af den samfundsordning eller det rige, som Jesus Kristus kaldte for "Gudsriget" eller

”Himmeriges rige på jorden”, og som Martinus betegner med udtrykket ”det rigtige menneskerige”, subsidiært ”det internationale verdensrige”. (4)

Så langt, så godt! Men hvordan forholder det sig egentlig i praksis med Martinus' ”sag” i nutiden, og hvordan er udsigterne for den i fremtiden? - Vil den fortsætte med at udvikle sig via et stadigt forøget antal af nye og kvalificerede tilhængere, eller vil det gå den, som tilfældet faktisk har været med andre lignende og lidt ældre bevægelser i tidens løb? - Disse spørgsmål skal vi se lidt nærmere på i det følgende og i bedste fald forsøge at drage en forsigtig konklusion, forsigtig, fordi det – som den salige humorist Storm P. har udtrykt det – er svært at spå, især om fremtiden!

Men til formålet vil vi her se på nogle af de spiritualistiske bevægelser, der er lidt ældre end Martinus' ”sag”, og især skal vi i korte træk følge disses forløb fra deres begyndelse og frem til nutiden.

Okkultisten Madame Blavatsky

I 1877 udkom et 1300 siders værk, Isis Unveiled, forfattet af okkultisten og teosofisten, den ukrainsk fødte Madame Helena Petrovna von Hahn-Rottenstein (1831-91), bedre kendt under efternavnet Blavatsky, som hun fik gennem sit giftermål i 1848 med general Blavatsky. Bogen er en blanding af mysticisme, myter og arkæologi, som antyder, at antikkens indviede besad en viden, der siden er gået tabt. Denne viden eller visdom mener Madame Blavatsky at have genopdaget, og den ligger til grund for den teosofiske lære, hun har opstillet. Den består af essensen i alle tiders religiøse, filosofiske, magiske og spiritistiske systemer, herunder ikke mindst de orientalske filosofier Sankhya, Yoga og Vedanta. Teosofien afviger så tilpas meget fra den almindelige europæiske filosofi, at alene denne omstændighed i sig selv var nok til at erhverve den tilhængere i den vestlige verdens kulturkreds. (5)

Inden sin død i 1891 nåede Madame Blavatsky at omarbejde sit første værk og dermed skabe endnu et imponerende kæmpeværk, The Secret Doctrine (dansk: Den hemmelige lære). Dette værk indeholder hele hendes samlede okkultisme, der i virkeligheden kan betragtes som en udvikling af evolutionsteorien på det åndelige plan. Men hvor Charles Darwin (1809-82), som i 1859 udgav sin skelsættende afhandling Origin of Species (dansk: Arternes oprindelse), havde frarøvet mennesket dets guddommelige herkomst og ikke havde sat noget andet i stedet, hævdede Madame Blavatsky, at hvis mennesket ikke var skabt i Guds billede, var det dets opgave at anvende evolutionsprocessen til at udvikle og opnå dette billede. Det kunne ifølge hende ske gennem reinkarnation og karma, det sidste begreb forstået som summen af fortjenester og mangler i form af sammenhobet gæld fra tidligere liv. Denne sum af handlinger bestemmer ifølge teorien individets evner og

færdigheder og dets etisk-moralske karakter eller mangel på samme, og dermed dets skæbne i det aktuelle liv.

I henhold til Madame Blavatsky er målet for den personlige udvikling, at individet skal opnå et stade af human perfektionisme, og derfor mente hun, at livet på Jorden sigtede imod at udvikle en ny form for psykisk veludrustet menneskehed. Det enkelte individs udvikling indgår ifølge hende i en kosmologi, og hun mente således at syv grundracer havde befolket Jorden før den menneskehed, som antropologer opererer med. Disse syv racer udgøres af den adamiske, der var usynlig og levede nær Nordpolen; den hyperboræiske fra det nordlige Asien, og som delvis var synlig; den lemuriske, bestående af udpræget abelignende kæmper fra landet Lemuria; den atlantiske, hvis liv på Atlantis ophørte med dette kontinents undergang i Atlanterhavet; den ariske, som nutidsmennesket tilhører, og derefter endnu to racer, som først vil vise sig efter den nuværende menneskeheds undergang. Efter de nævnte syv racers ophør, vil livet forlade Jorden og begynde forfra på planeten Merkur.

Tabte kontinenter

Navnet Atlantis har fascineret en del mennesker lige siden den græske filosof Platon omkring 300 f. Kr. beskrev legenden om det tabte kontinent, som 9000 år tidligere ved sin ugudelighed blev straffet med ødelæggelse. Men det var først, da amerikaneren Ignatius Donnelly i 1882 udgav sit værk, Atlantis, at det blev påstået at Atlanterhavskontinentet, som bl.a. blev forbundet med legenderne om Edens Have, sank ned under havets overflade for ca. 13.000 år siden, en tidsangivelse, der dog stemmer nogenlunde med Platons tidsangivelse på 9000 år før hans egen levetid.

Ifølge andre spekulationer havde der også eksisteret to andre tabte kontinenter eller sagnlande, nemlig ét på østsiden af Afrika, kaldet Lemuria, og et andet, kaldet Mu, i Stillehavet. Navnet Lemuria på sagnlandet ud for Østafrika skyldtes zoologen P. L. Sclater, som mente at kunne fastslå, at dyre- og plantelivet og landmassernes geologi udviste store ligheder på trods af den enorme afstand over åbent hav mellem Afrika og Indien. Og ikke mindst mente han, at halvaben lemuren, som levede i Østafrika, det sydlige Indien og Malaya, var en indikation på, at et land måtte have strakt sig fra den Malaysiske halvø over det sydlige Asien til Madagaskar. Dette nu forsvundne land havde engang været lemurerens hjemland. Madame Blavatsky var derimod af den opfattelse, at Lemuria havde været beliggende i Stillehavet og at Sydhavsøerne var alt, hvad der i vor tid er tilbage af det vældige kontinent.

Lemuria-teorien vandt en vis interesse og genklang hos en del fremtrædende videnskabsmænd, og blandt disse var biologen og filosofen Ernst Haeckel (1834-

1919), som var kendt for at promovere Darwins evolutions- og selektionsteori i Tyskland. Han nåede snart til den slutning, at Lemuria kunne være hjemsted for mere udviklede væsener end halvaberne, og mente, at Lemuria udmærket kunne tænkes at være den menneskelige races vugge, eftersom menneskene med al sandsynlighed var efterkommere af antropoide aber. Disse tanker blev begejstret modtaget af antropologer, der havde den opfattelse, at menneskeheden fra et bestemt område var blevet spredt ud over hele kloden. Og religiøse mennesker – til denne kategori hørte den naturvidenskabelige monist Haeckel bestemt ikke – der følte sig ulykkelige og opbragte over Darwins påstande om, at de havde udviklet sig fra abelignende væsener, og som søgte efter et fysisk bevis for Edens Haves geografiske beliggenhed, mente at have fundet denne i teorien om Lemuria. Men bortset herfra, har nutidens geologer den opfattelse, at mange slags forstenede organismer eller fossiler fundet forskellige steder på kontinenterne, antyder at kontinenterne engang har været forbundet. Man mener derfor at have en mængde geologisk og fossilt bevismateriale for den såkaldte kontinentalvandring, hvorunder kontinenterne har fjernet og fortsat fjerner sig fra hinanden. Se mere herom nedenfor.

Ernst Haeckel vil dog nok mest være kendt for sin formulering af den såkaldte biogenetiske grundlov, også betegnet som rekapitulationsloven. Ifølge denne rekapitulerer, dvs. gentager eller repeterer og afspejler individets udvikling slægtens biologiske og historiske udvikling. På grundlag af Martinus' kosmologi opereres der her på hjemmesiden med forestillinger om, at individet, foruden at repetere, gentage eller rekapitulere artens biologiske og historiske udvikling, også repeterer sin egen psykiske og åndelige (etisk-moralske) historiske udvikling. Se herom i afsnittet Repetitionsprincippet – om gentagelsesprincippetets uundværlighed og uundgåelighed.

Myte og videnskab

Ideen om det tabte sagnland Mu blev fremført af oberst James Churchward, som mente at det havde ligget i Stillehavet og at det var hjemstedet for Edens Have og dermed for menneskehedens oprindelse. På det tidspunkt, da Mu ifølge sagnet blev ødelagt af et voldsomt vulkanudbrud, havde det et befolkningstal på omkring 64 millioner. Men inden Mu's undergang havde alle menneskelige racer udviklet sig på dette kontinent og var derfra udvandret til andre egne af Jorden, og forskellene mellem racerne skyldtes degeneration af de oprindelige emigranter. Et karakteristisk træk ved teorien om Mu-samfundet er de hvide racers overlegenhed over de farvede racer, en teori, som derfor også fangede interessen hos tidlige nazistiske ideologer og forfattere.

Det er også karakteristisk for teorierne om Atlantis, Lemuria og Mu, at ingen af disse har tænkt sig muligheden af, at forklaringen på de tilsyneladende forsvundne

landmasser eller kontinenter kunne være den, at kontinenterne er i drift bort fra hinanden. På principielt samme måde med udbredelsesteorien, der går ud fra, at menneskeheden er opstået ét sted på Jorden og derfra har udspredd sig til andre egne. Moderne arkæologer og antropologer mener derimod at det sandsynligste er, at menneskegrupper er opstået og har udviklet sig uafhængigt af hinanden forskellige steder på kloden, hvilket bl.a. kan være en del af forklaringen på de forskellige racer og kulturer. (6)

Selv om det egentlig ligger uden for denne artikels emne, vil det nok alligevel være på sin plads at se lidt på, hvordan videnskaben opfatter de fænomener, der har givet anledning til teorierne om Sfinksen, Keopspyramiden, Atlantis, Lemuria og Mu. Geologerne har beregnet, at for omkring 200 millioner år siden var kontinenterne føjet sammen langs fastlandssoklernes rande, således at de dannede ét stort kontinent, som på alle sider var omgivet af hav. Dette kontinent, som i geologien kaldes Pangea, begyndte for omkring 180 mill. år siden at bryde op og dele sig i flere mindre kontinenter. Der dannede sig til at begynde med først to næsten omtrent adskilte superkontinenter: Laurasia (Nordamerika og Eurasien i de nordlige egne) og Gondwanaland (Sydamerika og Afrika i syd). Antarktis udgjorde et kontinent for sig, lige som Forindien var et subkontinent i drift nordøstover. Australien udgjorde på den tid en sammenhængende landmasse med Antarktis.

Først for omkring 65 mill. år siden begyndte kontinenterne så småt at antage de nu kendte konturer og foreløbige placeringer med verdenshavene imellem sig. Der har ifølge geologerne ikke eksisteret kontinenter, der er forsvundet ned under Atlanterhavets eller Stillehavets overflader. Atlanterhavet blev dannet ved, at Nordamerika og Sydamerika trak sig bort fra Afrika, en proces der var godt fremskredet for omkring 65 mill. år siden. Ifølge geologerne gik der ikke nogen landmasse tabt i den forbindelse. De involverede landes konturer minder i øvrigt i større eller mindre grad om de tidligere tilhørsforhold. Eksempelvis er det tydeligt at se på landkort, at Nord- og Sydamerikas vestkyst engang har været sammenføjet med Afrikas østkyst. (7)

Indisk filosofi, reinkarnation og Martinus' kosmologi

Eftersom begrebet og fænomenet "reinkarnation" er blevet omtalt eller nævnt i en del forudgående artikler her på hjemmesiden, kunne det måske være passende at gøre nogle specielle bemærkninger til emnet. Reinkarnation betyder jo kort og godt 'genfødsel', dvs. dette, at genfødes (= re-) i den fysiske verden eller tilstandsform (in carno = i 'kødet'). Der synes imidlertid at herske en del mere eller mindre forkerte eller direkte misforståede opfattelser af, hvad reinkarnation rent faktisk drejer sig om. Derfor disse bemærkninger.

Lad os for god ordens skyld nøjes med at betegne reinkarnation som en teori, idet der i al fald indtil videre ikke foreligger åndsvidenskabeligt endsige videnskabeligt gyldige data, som kan fastslå reinkarnation som en objektiv kendsgerning. Teorien menes oprindeligt at stamme fra indisk hinduisk filosofi og religion, og betegnes heri med sanskritordet og begrebet 'samsara', som betyder kredsløb, livscyklus, genfødsel. Altså en forestilling om, at alt liv ufravigeligt deltager i et uendeligt universelt kredsløb gennem fødsel og død til fortsat genfødsel. Der findes derfor ikke nogen egentlig eller absolut undergang, idet denne skal forstås som overgang til stadig ny livsform. Men nok så vigtigt er 'samsara' forbundet med en universelt gældende lovmæssighed, som kaldes 'karma', dvs. skæbne som resultat af individets handlinger i en tidligere tilværelse eller muligvis flere tidligere tilværelser. Ingen er altså undtaget fra denne lovmæssighed, som gælder både for guder og mennesker, dyr og planter, der således indplaceres på forskellige trin i et slags hierarkisk system. Forestillingen om karma-samsara vandt udbredelse hovedsagelig på grund af sin forklaringsværdi over for ulighed i udrustning, evner, vilkår og skæbne, men i nok så høj grad i kraft af det løfterige perspektiv, den åbner for stadigt ny muligheder for alle levende væsener, menneskene inklusive. (8)

Imidlertid skete der på et tidspunkt et skred i indisk religiøs forståelse af karma-samsara, hvorunder man især betonede det negative og trøstesløse ved den evigt gentagne rytme af fødsel, død, fødsel, død, fødsel osv. Tanken om udfrielse (moksha, i buddhismen nirvana) fra det evigt spinnende "livshjul" blev derfor påtrængende, og løsningen på problemet så man i, at undgå ny karma, for bruges karma-loven gennem afståelse fra enhver form for begær, standses samsara, mente man. Det blev derfor vigtigt at finde metoder til at knægte begær og derved opnå udfrielse eller forløsning, og sådanne metoder blev udviklet i form af de forskellige yoga-systemer, som f.eks. hatha-, karma-, bhakti-, raja-, jnana-yoga m.fl., der hænger sammen med det faktum, at der findes vidt forskellige mennesketyper. (9)

Læren om karma-samsara

Læren om karma-samsara kom til den vestlige verden i løbet af 1800-tallet, hvor engelske og tyske lærde studerede og oversatte de indiske filosofiske kildekrifter, ligesom den indiske reformbevægelse Brahma Samaj (brahma samfundet), stiftet 1828, udsendte flere indiske lærde på foredragsturneer til enkelte vestlige lande. Bevægelsen omfattede især betydelige navne som stifteren Ram Mohan Ray (1772-1833), Debendranath Tagore (Thakur) (1817-1905) og Kechab Chandra Sen (1838-1884).

Den samme missionsvirksomhed blev også fretaget af Ramakrishna-missionen, hvis mest kendte repræsentant var Ramakrishnas betydeligste discipel Narendra Nath Datta, bedst kendt under sit offentlige professionelle religiøse navn Swami Vivekananda (1862-1902). Bevægelsens eller missionens primære inspirator hedder

Gadadhar Chatterji eller Ramakrishna (1834-1886), der var en nok så fremtrædende skikkelse i hinduismen i 1800-tallets Indien. Hans betydeligste lære var nok, at han sidestillede alle religioner og mente, at enhver religion, hvad dens lære end går ud på, bliver til sand religion, når mennesket kærligt hengiver sig til Gud og kærligt tjener sin næste. Derfor er der ingen grund til at vrage den ene religion for den anden, men derimod gøre det klart for enhver, at de kristne bør stræbe efter at blive ét med Gud i kristendommen, muslimerne i islam og hinduerne i hinduismen.

Det fornyende ved Brahma Samaj var, at man tilstræbte en rationalistisk nytolkning af hinduismens lærdomme, især for at imødegå de kristne missionærers kritik. Men det var i nok så høj grad bevægelsen Arya Samaj (ariernes samfund), stiftet 1875 i Bombay af Dayananda Sarasvati (1824-1883), der repræsenterede oppositionen imod kristen mission og anden vestlig indflydelse i Indien. (10)

Den teosofiske lære

Det var dog særlig den teosofiske lære, der i slutningen af 1800-tallet som nævnt blev fremført af den berømte russiskfødte Helena P. Blavatsky, også kaldt Madame Blavatsky, der kom til at spille en rolle for indisk filosofi og religions indpas i Europa og Amerika. I 1875 stiftede Blavatsky "Teosofisk Selskab" i New York, og gennem dette selskab udbredtes hendes okkulte lære, som er en blanding af europæiske såvel som indiske elementer. Teosofien er en gnostisk-synkretistisk lære, det vil sige en forløsningsbringende viden af forskellige sammenblandede religionshistoriske elementer til en ny enhed, hvori Gud er tilværelsens centrum, verden, som er udstrømmet (emaneret) af Guddommen, er syv-delt og grundlæggende åndelig. Særlig ved hjælp af mahatmaer og guruer kan visdom om Gud opnås efter mange og erfaringsberigende reinkarnationer.

Madame Blavatsky flyttede i 1879 til Indien, hvor hun oprettede hovedkvarter i Adyar ved Madras, og herfra udbredtes den teosofiske lære ved hjælp af en lang række bøger og skrifter. Fra 1891 blev Annie Besant (1847-1933) en energisk leder af Teosofisk Selskab, og under hendes regime blev den ganske unge Jiddu Krishnamurti (1897-1986) i 1924 udråbt til åndelig leder ("Verdens Frelser") af en international teosofisk retning, "Stjernen i Øst", som han dog siden vendte sig imod og opløste med henvisning til, at ethvert menneske må søge sandheden og finde den i og hos sig selv. Dette budskab har han udbredt gennem omfattende foredragsrejser og en række bøger, hvoraf mange er oversat til dansk. Heri forkynner Krishnamurti en lære, der er uddraget af europæiske og indiske kilder, om en skjult harmoni mellem altets sjæl og enkeltsjælene, som kan erfares gennem intuition og i forening med erkendelse af jeget føre til sjælefred. (11)

Det må konstateres, at hverken Madame Blavatskys Teosofiske lære eller Teosofisk Samfund på trods af store forhåbninger og planer om international udbredelse,

spiller nogen større eller væsentlig rolle i nutidens moderne samfund og kultur. Men den trives i mindre og lukkede kredse, som hæger om de vitterlige sandheder og værdier, som teosofien eller læren om Gud indeholder.

Rudolf Steiners Antroposofi

Et navn af betydning for udbredelsen af læren om reinkarnation i den vestlige verden, er især den østrigske filosofiske forfatter Rudolf Steiner(1861-1925). Han tilsluttede sig oprindeligt teosofien, men brød i 1913 med denne og grundlagde sin egen okkult-filosofiske retning: Antroposofien, og stiftede desuden Antroposofisk Samfund med hovedkvarter i Institut Goetheanum i Dornach ved Basel i Schweiz. Hans lære, antroposofien (= kundskab om mennesket), er også en gnostisk-synkretistisk lære, som har hentet inspiration i indisk karma-og reinkarnationsopfattelse, i Goethes organisme-tanke og i en panteistisk forståelse af Jesus, dvs. en opfattelse af at Gud og verdensaltet, naturen, er ét. Det er Steiners opfattelse, at mennesket gennem moralsk-åndelig livsførelse kan udvikle sig og gå op i stadig højere æter-lag til slutstadiet: åndemenneskets. Steiner skrev en hel del bøger, udformede en biodynamisk landbrugslære og fik en betydelig indflydelse på vestlig pædagogik, især gennem oprettelsen af specialskoler i flere lande, bl.a. i Danmark. (12)

Men det må i lighed med Teosofiens rolle i nutiden, konstateres, at Steiners Antroposofi heller ikke opnåede den tilsigtede udbredelse og ikke spiller nogen større eller væsentlig rolle i nutidens moderne samfund og kultur. Dog lige undtaget de relativt få friskoler, hvor der bliver undervist efter Steiners anerkendte pædagogiske principper.

Reinkarnationens rolle i Martinus' kosmologi

Her i Danmark fik reinkarnationstanken eller snarere karma-samsara-forestillingen et gennembrud i og med den da 30-årige Martinus Thomsens åndelige oplevelser eller indvielse i påsken 1921. Men hans lære er dog i højere grad tilknyttet den kristne tradition. Han og hans lære forblev imidlertid ukendt for den store offentlighed, men så meget mere energisk blev der arbejdet i det stille og stort set helt udenfor mediernes søgelys. 1921-28 tilbragte Martinus med at tegne de fleste af sine mange symboler, der ved hjælp af enkle geometriske former, som f.eks. cirkler, trekkanter, romber o. lign., skulle gøre det lettere for i hvert fald visuelt begavede at opfatte og forstå hovedtrækkene i det i god forstand fantastiske verdensbillede og dettes åndelige lovmæssigheder og principper, han via sin nyligt opnåede kosmiske bevidsthed og veludviklede intuitionsevne havde fået adgang til at opleve i form af nogle åbenbaringer. Den sidstnævnte begivenhed, som fandt sted i påsken 1921, har han indgående beskrevet forløbet af i bogen "Omkring min missions fødsel". For en mission følte Martinus, at der ved den lejlighed var blevet pålagt ham, og han var derfor forpligtet til at gøre sit til at udbrede det gode

budskab om det ny helhedsbillede af verden og tilværelsen, primært i form af foredrag, som Martinus selv forestod. Og herunder foreviste han netop de nævnte lysbilleder af sine egenhændigt hånd tegnede og farvelagte symboler. Der blev også tidligt afholdt studiekredse, som blev ledet af Martinus' første elev og sekretær, Erik Gerner Larsson (1907-1973), som i det hele taget var og blev en afgørende faktor og primus motor, dels for udbredelsen af Martinus' tanker i de følgende mange år, og dels for oprettelsen af de institutioner, som i praksis skulle administrere og formidle 'missionen' - Martinus foretrak som nævnt siden at kalde denne for "sagen". Her skal jeg dog ikke gå dybere eller nærmere ind i "sagen"s efterhånden lange historie, men må i det spørgsmål henvise læseren til <http://www.martinus.dk/> under Begivenhedsoversigten.

Her skal kort kun nævnes, hvordan Martinus opfatter spørgsmålet om karma-reinkarnation, og det kan med det samme siges, at han indenfor rammerne af sin kosmologi beskriver disse begreber og fænomener udelukkende positivt. Nemlig som absolut nødvendige, værdifulde og uundværlige faktorer eller elementer i det helhedsbillede af verden og tilværelsen, han har forelagt i form af sine symboler og sine dertil knyttede logiske og såkaldt kosmiske analyser, hvis slutfacit munder ud i en bekræftelse af den bibelske konstatering af, at "alt er såre godt". (13)

Hvordan med fremtiden på det lidt længere sigt?

Ja, se det er jo det store og afgørende spørgsmål! Er Martinus' mission eller "sag" langtidsholdbar, eller vil det gå den, sådan som tilfældet har været med de ovenfor nævnte lidt ældre spiritualistiske livs- og verdensanskuelser? Og forresten også sådan, som det er gået med stort set alle betydelige filosoffer og filosofier i historiens løb, lige fra oldtiden og til nyere tid. - Sådan som situationen aktuelt tegner sig for Martinus' "sag" her i år 2016, hvor disse linjer skrives, ser denne ud til at trives nogenlunde godt. Martinus' bøger er efterhånden blevet oversat til en lang række fremmede sprog, men så vidt vides er antallet af tilhængere i flere af landene ret begrænset, selvom entusiasmen ikke fejler noget hos de pågældende. Hvert år afholdes der i vintersæsonen foredrag, kurser og studiekredse på Martinus Institut i København, og om sommeren og efteråret afholdes der i Martinus Center Klint foruden foredrag desuden kurser og studiekredse, både på dansk og flere udenlandske sprog, men hvor stort eller lille antallet af deltagere er, har jeg ingen eksakt viden om. Det er dog mit indtryk, at man fra "sagen"s side ikke ville have noget imod, at deltagerantallet blev noget større. Der er dog også i tidens løb oprettet Martinus Centre rundt omkring i en del andre lande, som f.eks. i Sverige, hvor man har været ret så aktive allerede medens Martinus levede. (14)

Men alt i alt må man sandsynligvis nok konstatere, at "Martinus-sagen" foreløbig er i live, selvom dens administratorer, råd og foredragsholdere formentlig gerne havde set en større tilslutning end den, der er for tiden og har været indtil dato. På det

grundlag er det imidlertid vanskeligt eller nærmest umuligt at forudsige "sagen"s fremtid. Det er derfor kun tiden, der kan vise, om Martinus' store, dybsindige og kærlige tanker om en gloriøs fremtid for det etisk-moralsk udviklede menneske, vil gå i opfyldelse. Eller om der desværre kun er tale om en utopisk drøm om en "paradisisk" verden og tilværelse i ånd og sandhed. En "ønskedrøm" i lighed med den, som de indiske vismænd, som eksempelvis Ramakrishna og Vivekananda, og som desuden russiske Madame Blavatsky og hendes tilhængere og østrigske Rudolf Steiner og hans tilhængere, også så for sig og havde forhåbninger og "drømte" store tanker om. (15)

© August 2016 Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

1. Til almindelig orientering, se artiklen H1-07. Spiritualismens historie – en gennemgang af spiritualismens historie op til Martinus' kosmologi. - Se evt. også artiklen 2.07. Guds vilje – tanker til overvejelse. Om dogmatik og ortodoksi kontra fri tanke og forskning.
2. Martinus: Småbog nr. 4: Omkring min Missions Fødsel. Førsteudgaven udkom i 1942.
3. Samme sted, 5. kapitel, hvori Martinus efter en ældre udgave af Bibelen citerer, hvad Jesus i dette tilfælde sagde til sine udvalgte disciple: (Citat gengivet med nutids retskrivning): "Jer er det ikke givet at forstå disse ting, men de kommende slægter", - "men Talsmanden, den hellige Ånd, som Faderen skal sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer", - "Men når han, Sandhedens Ånd kommer, skal han vejlede jer til al sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynde jer. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer. - Alt hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde jer." (Citat slut); Johannes-Evangeliet, kap. 14, 16-27.
4. Se f.eks. artiklen H1-44. Et internationalt verdensrige. Hvad vil det i grunden sige?
5. Vedr. Madame Blavatsky, se f.eks. Poul Fersling: Mystikkens Verden. Håndbog om parapsykologi og magi. Politikens Forlag 1978. Bogen er senere genudgivet i en nyere udgave.

6. Se f.eks. Lademanns Leksikon Verdensatlas. Udgivet af Lademanns Forlag 1977. Se hhv. s. 36-7 og s. 58-61. Se evt. også Jørgen Jensen: Manden i kisten. Hvad bronzealderens gravhøje gemte. Gyldendals Forlag 1998. Se især s. 164-5. – Vedr. den nazistiske ideologis interesse for okkultisme og især for de verserende 'romantiske' raceteorier med en slags over- og undermennesker, så var der i 1920'-30'erne en del tyske arvebiologer og arkæologer, som var tilknyttet Heinrich Himmlers SS-korps, og som han havde givet til opgave at bekræfte teorierne, ikke at afkræfte disse. Forskningsprogrammet kaldtes "Ahnenerbe", frit oversat: Slægtsarv. De mest fremtrædende af de pågældende 'forskere' gik på forhånd helhjertet ind for de nazistiske raceteorier, og fandt derfor forståeligt nok 'beviser' for disses rigtighed. Som objekter for undersøgelserne benyttede man sig bl.a. af kz-fanger, som blev kommanderet til at deltage 'frivilligt' i de medicinske forsøg, der blev udført på dem. Bagefter blev de pågældende forsøgspersoner i reglen henrettet. I nogle tilfælde foregik henrettelsen ved halshugning, så at ofrenes hoveder kunne præpareres og sættes i glasmonter, således at forsøgene kunne efterlade sig håndgribelige beviser på raceteorierne's gyldighed. Kilde: Den franskproducerede TV-serie "Hitlers elite", senest sendt i DR2-TV i juni 2010.

7. Kilde til de faktiske oplysninger i teksten: Lademanns Leksikon Verdensatlas, s. 36-37. Videnskabens Verden. Jordens udvikling. Illustreret Videnskabs Bibliotek, 6. bind. Bonniers Bøger A/S, København 1987.

8. Vedr. en kvalificeret oversigt over klassisk indisk filosofi, se f.eks. Sri Ananda Acharya: Indledning til Indisk Filosofi. Foredrag holdt ved Kristiania Universitet 1915. Af Forfatteren autoriseret oversættelse ved Bolette Sontum Durham. Kristiania 1915. I kommission hos Schetelig's Bokhandel. For Danmark: Erslev & Hasselbalch, København. For specielt interesserede læsere kan også anbefales The Six Systems of Indian Philosophy by the Right Hon. Professor Max Müller, K. M. Longmans, Green, and Co. 29 Paternoster Row, London, New York, Bombay, and Calcutta 1912.

9. Vedr. De forskellige former for yoga, se f.eks. artiklen 4.28. Den indre virkelighed – om en metode til mental indadskuen.

10. Vedr. de nævnte personer og bevægelser, se f.eks. Albert Schweitzer: Indisk Tænkning og Mystik. Bearbejdet og oversat af Børge Friis, dr. phil. Branner og Korch. København 1956.

11. Se det i note 5 nævnte værk.

12. Vedr. Rudolf Steiner og antroposofien, se f.eks. Colin Wilson: Rudolf Steiner. En mand og hans visioner. Oversat af Jens Juhl Jensen. Forlaget Komma A/S. København 1986. - Se endvidere om Steiner og hans lære i Poul Fersling: Mystikkens

Verden. Håndbog om parapsykologi og magi. Politikens Forlag 1978. Bogen er senere genudgivet i en nyere udgave.

13. Se f.eks. artiklen 4.114. "Alt er såre godt!" - Det centrale udsagn i Martinus' livsværk.

14. Vedr. Martinus-sagen generelt, kan læseren igen henvises til <http://www.martinus.dk/>.

15. Se evt. artiklen 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl.

© August 2016 Harry Rasmussen.

*****

Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl.

Indledning

Et godt råd til dig, kære læser, vil være, straks her fra starten at vise en åben og fordomsfri holdning til emnet, og at du i øvrigt væbner dig med en god portion tålmodighed. Emnet – eller rettere: min behandling af emnet - kræver både omtanke og eftertanke, hvis man ellers vil gøre sig håb om at forstå, hvad det er, der helt seriøst ligger mig på sinde at meddele mine læsere.

Gennem de senere år, er der sket det for mig, at det omtrent livslange engagement med problematiske filosofiske spørgsmål omkring liv og død, specielt i relation til Martinus' kosmiske analyser og facitter, at i stedet for at føle mig noget der ligner 100 % sikker på disses ubetingede gyldighed, er jeg desværre kommet stadig mere og mere i tvivl. Det fremgår i øvrigt også af en efterhånden stor del af mine senere artikler. (1)

Nu er det jo ikke sådan, at jeg til trods for min skepsis og tvivl på mindste måde bilder mig ind at være mere indsigtfuld eller klogere på tilværelsens grundlæggende spørgsmål og problemer, end eksempelvis Martinus, for selvfølgelig har jeg ikke det hovmod, og det ville i øvrigt være det rene galimatias. Men ud fra mine personlige forudsætninger, evner, oplevelser, erfaringer og begrænsede viden, har jeg desværre ikke kunnet undgå at stille kritiske spørgsmål til nogle af de væsentlige emner og analyser, som indgår som vigtige og uundværlige led i Martinus' kosmologi.

Men i øvrigt henholder og trøster jeg mig med, at Martinus selv har givet "grønt lys" for at forholde sig skeptisk, tvivlende og udspørgende overfor hans fremstilling af det verdensbillede, han er ophav til og ansvarlig for. Kan jeg da med min tvivl og skepsis fortsætte uanfægtet med at studere og forholde mig til Martinus' kosmologi? - Dertil vil jeg først og fremmest svare, at Martinus' kosmiske analyser og facitter i form af et storslået, forunderligt og fascinerende verdensbillede, gør det umuligt for mig at slippe det helt. Dernæst vil jeg svare med at henholde mig til Martinus' egne ord om hans eget forhold til sine læsere og studerende af hans kosmologi. Efter i FORTALE til Livets Bog 1 at have gennemgået en del af baggrunden

for sin skabelse af netop Livets Bog, skriver Martinus i stk. 18. følgende, som jeg tillader mig at bringe i moderne retskrivning:

(Citat) 18. Efter disse oplysninger håber jeg, at man vil være i stand til at erkende, at man fra Livets Bog ikke under nogen som helst form vil møde intolerance, men derimod af samme bog blive imødekommet med den allerstørste forståelse og sympati ganske uanfægtet af, hvilket bevidsthedsniveau eller hvilken karaktertilstand man så end måtte tilhøre, og som følge heraf også ganske uanfægtet af, hvilken holdning til Livets Bog man så end måtte indtage.

I forbindelse og kontakt hermed mener jeg at have ført Livets Bog uden om alle de realiteter, der ellers ved fejlagtig erkendelse af bogens sande natur ville have gjort den til et for nutidens og fremtidens selvstændige tanker og manifestationer dogmatisk bindende eller frihedsberøvende monopol. (Citat slut).

Denne tolerante holdning eller indstilling til studerende af sine åndsvidenskabelige kosmiske analyser, har Martinus også givet udtryk for i blandt andet følgende citat:

(Citat, igen med nutids retskrivning) Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium. (Citat slut. Martinus i artiklen: Besættelse, sidst bragt i Kosmos Nr. 9 – 2009)

I forbindelse med det ovenfor sidst anførte citat, vil jeg tillade mig at fremhæve følgende ordlyd af Martinus: "Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham." (Min fremhævelse).

Men om man kan tillade sig at tolke ovenstående citat som et carte blanche til frit at forholde sig skeptisk og kritisk til dele af Martinus' analyser og facitter, er et spørgsmål. Imidlertid er det netop mine "egne erfaringer og oplevelser", der bevirker, at et af de problematiske spørgsmål, som med tiden har forøget og forstærket min skepsis, det er ikke mindst spørgsmålet om gyldigheden af Martinus' påstand om skæbnens lovbundethed. Loven for skæbne er ifølge ham kortest udtrykt i den bibelske sætning: "Det et menneske sår, det skal det også høste". Eller med hans egne ord eller definition af begrebet skæbne (frit citeret): "Skæbne er oplevelsen af virkningerne til de årsager, som individet selv i første instans har udløst." (2)

Denne påstand baserer og begrundes af Martinus blandt andet på eksistensen af de kosmiske lovmæssigheder, han generelt betegner som de kosmiske eller guddommelige skabepprincipper, og som i henhold til ham ligger til grund for al skabelse, manifestation og oplevelse. Skabepprincipperne, hvoraf der ifølge Martinus er 8 hovedskabepprincipper og 7 variantprincipper, altså i alt 15 skabepprincipper, fungerer tilsammen som en kombineret enhed, idet samtlige skabepprincipper i større eller mindre grad altid vil være til stede i en hvilken som helst sammenhæng. Som for eksempel som i dette øjeblik, hvor jeg sidder bag skærmen og skriver disse linjer. Eller din aktivitet, kære læser, med at læse og tænke over det skrevne. Blandt skabepprincipperne er det især hovedskabepprincip nr. 5.: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepprincip nr. 6.: Talentkerneprincippet, der er i spil, når det drejer sig om individets skæbne.

De kosmiske skabepprincipper

For læserens skyld skal her kort og skematisk vises, hvilke hovedskabepprincipper og variantprincipper, det er, at Martinus' kosmologi opererer med:

1. Polprincippet eller det guddommelige skabepprincip
2. Livsenhedsprincippet
3. Kontrastprincippet
4. Perspektivprincippet
5. Bevægelsesprincippet
6. Talentkerneprincippet
7. Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet
8. Verdensgenløsningsprincippet.

Skematisk opstillet ser variantprincipperne sådan ud:

1. Tiltræknings- og frastødningsprincippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 1: Polprincippet
2. Stofenhedsprincippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 2: Livsenhedsprincippet
3. Sult- og mættelsesprincippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 3: Kontrastprincippet
4. Opbygnings- og nedbrydningsprincippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 5: Bevægelsesprincippet
5. Skæbne- eller karma-princippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepprincip nr. 6: Talentkerneprincippet
6. Reinkarnationsprincippet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 6: Talentkerneprincippet, og hovedskabepprincip nr. 7: Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet

7. Forældre- og beskyttelsesprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 8: Verdensgenløsningsprincippet.

Det levende væsens grundanalyse

For god ordens skyld og for at orientere eller erindre læserne om basale emner i Martinus' kosmologi, skal følgende vigtige faktorer og kræfter, som Martinus' kosmologi desuden opererer med, også gentages her:

Det levende væsens 1. hovedinstans er som formentlig bekendt Jeget, og 2. hovedinstans er bevidstheden, men her forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. kosmiske grundenergi, Moderenergien, hvis substantielle og funktionelle basis er evighedslegemet. Altså det legeme, som ligger til grund for individets struktur og hele tilværelse, men som i sig selv er uskabt og dermed eksisterer før tid og rum, og hvorom man med rette kun kan sige, at det ER.

Skematisk opstillet er de syv operationelle grundenergier i henhold til Martinus følgende:

1. Instinktenergien (rød symbolfarve)
2. Tyngdeenergien (orange symbolfarve)
3. Følelsesenergien (gul symbolfarve)
4. Intelligensenergien (grøn symbolfarve)
5. Intuitionsenergien (blå symbolfarve)
6. Hukommelsesenergien (indigo symbolfarve)
7. Moderenergien (violet symbolfarve)

Det skal også her nævnes, at i henhold til Martinus er samtlige grundenergier repræsenteret ved hver sin funktionelle instans og basis i form af en organisme eller et legeme, som skematisk opstillet ser sådan ud:

1. Instinktlegemet = Instinktenergiens funktionelle basis (rød symbolfarve)
2. Tyngdelegemet = Tyngdeenergiens funktionelle basis (orange symbolfarve)
3. Følelseslegemet = Følelsesenergiens funktionelle basis (gul symbolfarve)
4. Intelligenslegemet = Intelligensenergiens funktionelle basis (grøn symbolfarve)
5. Intuitionslegemet = Intuitionsenergiens funktionelle basis (blå symbolfarve)
6. Hukommelseslegemet = Hukommelsesenergiens funktionelle basis (indigo symbolfarve)
7. Evighedslegemet = Moderenergiens funktionelle basis (violet symbolfarve)

Det er i denne forbindelse vigtigt at vide eller orientere sig om, at det fysiske legeme, altså vores fysiske krop, i det væsentlige består og udgøres af de tre 'fysiske' energier: 1. Instinktenergien, 2. Tyngdeenergien, og 3. Følelsesenergien. De tre

åndelige eller psykiske energier, som i praksis kendes i form af vore åndsevner, er 4. Intelligensenergien, 5. Intuitionsenergien, og 6. Hukommelsesenergien. Alle 6 kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer og styrke, har Martinus påvist i sit symbol nr. 12., som på en forenklet og visuel måde netop viser grundenergiernes indbyrdes kombinationer, som læseren via det følgende link selv vil kunne orientere sig om:

<http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-12> – På symbolet er det især det tværgående felt, der i begge ender er markeret med orange farve, som har særlig interesse i denne sammenhæng, idet dette repræsenterer dyreriget, hvortil det jordiske menneske stadigvæk hører, omend så småt er på vej mod det, Martinus betegner som "det rigtige menneskerige".

Min foreløbige pointe er her, at såfremt min hypotese eller påstand om, at vi levende væsener, der kalder os selv for mennesker, i øvrigt i lighed med alle andre levende væsener, kun har ét liv at leve, vil det kun være de tre nederste feltrækker, der kan have interesse, nemlig feltrækken med rød farve i hver ende, feltrækken med orange farve i hver ende, og delvis feltrækken med gul farve for hver ende. Hvorfor feltrækken med gul farve for hver ende kun kan have delvis interesse for os her, skyldes det forhold, at denne feltrække repræsenterer grundenergiernes kombination i det såkaldte "rigtige menneskerige", et rige, som med sit høje etiske og moralske niveau "ikke er af denne verden". Derfor er det kun den allernederste del af samme feltrække, der repræsenterer de højst udviklede jordiske mennesker.

Det er naturligvis en dristig påstand af mig, at mene, at vi mennesker – i lighed med alle andre levende væsener – kun har ét eneste liv at leve. Især i betragtning af, at jeg i en lang række tidligere artikler har forholdt mig loyalt og indforstået med Martinus' geniale kosmiske analyser og livsfacitter. Det skal jeg vende tilbage til lidt senere nedenfor.

Skytsengle- eller skytsåndsprincippet

Imidlertid viser livet eller tilværelsen uimodsigeligt, at der som nævnt forekommer tilfælde, hvor mennesker kommer ud for at opleve ubehagelige, smertelige og ligefrem tragiske personlige situationer eller forhold, som det er vanskeligt eller umuligt at finde forklaringer på årsager til i individets eget nuværende liv. Og hvor det forekommer usandsynligt, at årsagerne skulle ligge i et eller flere tidligere liv i fortiden. I den specielle sammenhæng henviser Martinus til forekomsten af Skytsengle- eller skytsåndsprincippet eller -institutionen, som i henhold til hans analyser fungerer som en repræsentation af selve Guddommens omsorg for sine skabninger, mere præcist i de tilfælde, hvor individet, som nævnt, kommer ud for situationer og forhold, som dettes skæbne så at sige ikke gør det berettiget, at individet skal opleve og gennemleve. (3)

Denne forklaring kan man naturligvis forholde sig til, som man vil eller synes, men personligt har jeg vanskeligt ved at forstå og dermed også at acceptere den som gyldig. For tænk bare på det enorme antal – og vel at mærke egnede - skytsånder eller -engle, der skal til, for at imødekomme behovet for hjælp, f.eks. i form af behandling, trøst og/eller vejledning, til anslået omkring 7 milliarder mennesker på jordkloden! Dertil kommer dyrene, i forbindelse med hvilke Martinus nævner, at dyrenes dødsangstskrig, idet de angribes og dræbes af et andet eller flere andre dyr, udviklingsmæssigt set er begyndelsen på begrebet og fænomenet bøn. (4)

I den sammenhæng afhjælper det heller ikke situationen væsentligt, at der også findes professionelle og såkaldt 'fysiske skytsengle', nemlig i form af f.eks. præster, psykologer og psykiatere, som vitterligt konstant udøver megen hjælp og vejledning til syge og plagede mennesker. Eller den store skare af læger og sygeplejersker og andet plejepersonale, der verden over dagligt året rundt gør, hvad de evner og formår, for at hjælpe og i bedste fald helbrede deres patienter.

Med noget der ligner god vilje, kunne man måske forstille sig, at "det åndelige hjælpekorps" i form af skytsånder eller skytsengle, er organiserede og fungerer på principielt samme måde, som de ovenfor netop nævnte præster, psykologer, psykiatere, læger, sygeplejersker og andet plejepersonale.

Men i mange – de allerfleste? - tilfælde viser kendsgerningerne, at langt fra alle menneskene eller dyrene bliver hjulpet, men tværtimod ubønhørligt og uhjælpe ligt går deres angst- og smertefulde skæbne imøde. Dette gælder både de forfulgte og angrebne vilddyr i naturen og de tamdyr, som mennesker pr. tradition dræber og slagter i millionvis hvert eneste år. Og ikke at forglemme de mange mennesker, soldater så vel som civile, der såres fysisk og/eller psykisk og lemlæstes, og som omkommer under krige og krigslignende tilstande. Men menneskene overgår langt dyrene, når det gælder dræbende tendenser og adfærd. Tænk bare på Nazi-Tysklands umenneskelige behandling og drab af jøder i kz-lejrene, både før og især under Anden Verdenskrig, hvor angiveligt omkring 6 millioner jødiske mænd, kvinder og børn omkom af underernæring og overanstrengelse under tvangsarbejde, og derefter blev gasset ihjel og brændt til aske i krematorierne, eller, som det skete for mange døde fanger, smidt i massegrave og dækket med kalk og jord. For slet ikke at tale om de i princippet og i praksis omtrent lignende forbrydelser mod mennesker, der foregik i Sovjetunionen efter den kommunistiske revolution i 1917.

Eller nok så uhyggeligt: Det tilmed demokratiske Amerikas atombombeangreb på den japanske by Hiroshima den 6. august 1945 og den 9. august 1945 på byen Nagasaki, hvor i begge tilfælde mange tusinde mænd, kvinder og børn blev brændt til døde eller til ukendelighed med store og uhyggelige sår og smerter, som der næsten ingen medicinske hjælpemidler fandtes til at lindre. Men nok så uhyggeligt

og uhyrligt var og er følgevirkningerne på blandt andet de vanskabte japanske børn, der blev født i tiden og årene efter. Og nok så forsmædeligt for det samme og i andre henseender lovpriste Amerika, det militære angreb på Vietnam, som begyndte i 1964 med bombardementer af i første omgang militære mål i det kommunistiske Nordvietnam. Senere, da man under forsøget på at bekæmpe de nordvietnamesiske modstandsgrupper, under ét kaldt Vietcong, som opererede i Sydvietnam. I forsøget på at bekæmpe denne modstand tæppebombede amerikanske fly store dele af det vietnamesiske landskab med bomber, der indeholdt den brændbare og ætsende væske napalm. Det gik også ud over civile mål i form af primitive landsbyer, som i hovedsagen var beboet af fattige mennesker, voksne så vel som børn. Sent skal man glemme de uhyggelige billeder i aviser og på TV af mere eller mindre nøgne børn, hvis krop var blevet forbrændt af napalm.

Men der kunne naturligvis nævnes mange andre og flere eksempler på lokale krige og oprør, både i lidt ældre og nyere og nyeste tid, hvorunder mange mennesker, mænd, kvinder og børn, er omkommet eller er blevet lemlæstet for livstid. Men de nævnte eksempler må være nok i denne forbindelse, hvor vi taler om skæbne, mere præcist om, hvorvidt det kan være berettiget at kalde skæbne for selvforskyldt eller tilfældig. Og det vel at bemærke, hvad enten skæbnen er gunstig eller ugunstig for individerne, altså for os alle hver især. I øvrigt må man nok konstatere, at det står endog meget ringe til med den evne, Martinus benævner "den humane evne", hvilket kort vil sige, evnen til ikke at gøre andre levende væsener og selvfølgelig heller ikke mennesker fortræd, endsige slå dem ihjel.

Det helt store og problematiske spørgsmål er her, i hvert fald set fra mit måske ukvalificerede synspunkt, om begrebet og fænomenet årsagsbestemt, og dermed lovbundet skæbne, nødvendigvis behøver at være en selvfølgelig og uundgåelig konsekvens eller lovbundet følgevirkning af i hovedsagen hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet? -

Det er dette spørgsmål, der, som en følge af min tvivl og skepsis, er det store og afgørende problem i sammenhæng med min forsøgsvis forståelse af Martinus' i øvrigt meget smukke og eventyrlige verdensbillede. Personligt har jeg alligevel ikke noget problem med at droppe påstanden om skæbnens lovbundethed, så meget mindre, som at det efter min bedste opfattelse ikke på afgørende måde rokker ved det i øvrigt basale i det nævnte verdensbillede.

Hvad hvis reinkarnation kun er ønsketænkning!?

Det, der eventuelt kunne rokke ved det nævnte verdensbillede, kunne måske være, hvis det på et eller andet tidspunkt skulle gå hen og vise sig, at reinkarnation, især som forudsætning og betingelse for absolut skæbnemæssig retfærdighed, ikke vil kunne verificeres af det virkelige liv. Det ville i så fald betyde, at der derfor kan være

tale om, at vi levende væsener kun har ét liv at leve, nemlig det aktuelle liv. Men som sagt og gentaget mener jeg ikke, at skæbne og reinkarnation nødvendigvis behøver at hænge sammen, lige som jeg personligt heller ikke har noget problem med, at fænomenet skæbne – i hvert fald tilsyneladende - ser ud til at være beroende på rene tilfældigheder. Og ligeledes, at hvis vi eventuelt kun har ét liv til vores rådighed, kan jeg ikke se at det ændrer ved, at livet grundlæggende er et eneste stort guddommeligt under og eventyr. Tilmed selvom vi dropper altets alvise og almægtige Gud som også værende en alkærlig Guddom, og ligeledes dropper fænomener som udødelighed, skæbnemæssig retfærdighed og reinkarnation. Martinus' forunderlige fortælling om verdensbilledet, vil – i hvert fald efter min personlige opfattelse - stort set alligevel fortsat være gyldigt i alt det andet væsentlige, dette handler om, herunder analyserne omkring "skabepprincipperne", "grundenergiene", "det seksuelle polprincip" og "bevidsthedskategorierne", omend med visse begrænsninger i de nævnte tilfælde, og helt basalt og overordnet vil den etik og moral stadigvæk være absolut gyldig, der ikke mindst fremgår af det bibelske udsagn: "Du skal elske din næste som dig selv!"

For, som det forhåbentlig også vil være fremgået af mine ovenstående betragtninger og argumenter, har jeg bestemt ingen vanskeligheder eller problemer med at anerkende de øvrige grundlæggende elementer og faktorer i de kosmiske analyser og livsfacitter, der danner og udgør Martinus' forunderlige verdensbillede. Tværtimod.

Altets Guddom: Livets alfa og omega

Men de ovenfor skrevne og fremførte påstande og argumenter forudsætter naturligvis, at man gør sig klart, hvad konsekvensen af disse er eller kan være. Den største konsekvens vil nok være, såfremt mine påstande er gyldige, at Guddommen ikke, som hævdet af blandt andre Martinus, besidder den attribut, der kaldes alkærlighed. Hvilket vil sige den højeste form for altruistisk kærlighed til – og dermed fuldkommen retfærdighed for - alle levende væsener uden nogen som helst undtagelse, små som store, i mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos.

Strengt nøgternt set, behøver Altets evige Guddom nødvendigvis kun at være i besiddelse af attributterne alvisdom og almægtighed. At Guddommen selvsagt er evig, i den forstand at Guddommen så at sige er forud for overhovedet alt andet, er indlysende i kraft af det simple logiske ræsonnement, at 'noget' ikke kan opstå af 'intet'. Altså må Guddommen simpelthen eksistere som et 'noget', der ER, altså som en første og i sig selv årsagløs årsag, og som altså blandt andet udgør grundlaget for fænomenerne tid og rum, og dermed for alt andet eksisterende. Hvad angår alvisdommen, så træder denne jo tydeligt frem i forbindelse med den fuldkomne logik og plan- og hensigtsmæssighed, der kan iagttages i alle tilgængelige og kendte livsprocesser.

Almægtigheden eller almagten er synlig i kraft af, at Guddommen har evnet og formået at frembringe alt, hvad der eksisterer og forekommer i verdensaltet, og det må vel fra ethvert synspunkt siges at være ikke mindre end imponerende! Nemlig det verdensalt, der set i det større perspektiv i virkeligheden udgør Guddommens psyko-fysiske organisme. Det betyder i sin konsekvens, at den evige Guddom udgør det 'noget', hvoraf, hvori og hvorved alt og alle uden nogen som helst undtagelse eksisterer og udfolder sig. Nemlig som samme Guddoms manifestationsredskaber og sanseorganer. Men vel at bemærke under de forhold og vilkår, som findes institueret i form af de tidligere ovenfor nævnte kosmiske skabepprincipper, som man forresten må opfatte som udtryk for Guddommens vilje. Guddommen er med andre ord tilværelsens alfa og omega: det første og det sidste.

Retfærdighed og uretfærdighed

Men når vi iagttager og oplever, hvor forskelligt f.eks. menneskenes tilværelse former sig for de enkelte individers vedkommende, kunne man måske få en mistanke om, at Guddommen er partisk og dermed uretfærdig. Nemlig i og med, at nogle mennesker er født og opvokset under fordelagtige vilkår, med store evner og muligheder, som de forstår at bruge til egen fordel og i nogle tilfælde også til andres gavn, medens andre kun er født med ringe evner og er opvokset under fattige eller mindre gunstige forhold og vilkår. Det tyder jo umiddelbart på uretfærdighed i livsvilkårene. Hvis ikke disse forhold og vilkår skyldes Guddommen, hvad kan så være forklaringen på de store forskelle, der kan bestå mellem mennesker? -

Forklaringen kunne måske nok tænkes at være den, at Guddommen hverken er retfærdig eller uretfærdig, men har givet de højest og mest udviklede af sine manifestationsredskaber og sanseorganer: menneskene, en relativt – eller tilsyneladende? - fri vilje, til at få det bedste og mest fordelagtige ud af egne evner, omstændigheder og vilkår. Erfaringen viser da også, at folk, der er født og opvokset under de gunstigste vilkår, evnemæssigt, socialt og økonomisk, ikke altid forstår at udnytte denne situation til eget bedste, men oplever i nogle tilfælde menneskelig og social deroute, medens omvendt, andre folk, som er født og opvokset under ugunstige forhold og vilkår, evner at bruge deres evner til eget bedste og i nogle tilfælde også til andres fordel. (5)

Hvis virkeligheden i øvrigt skulle gå hen og vise som en verificerbar kendsgerning, at forestillingen om reinkarnation er ren og skær ønsketænkning og dermed en illusion, ville den videre konsekvens heraf være, at fuldkommen retfærdighed ligeledes måtte anses for at være en illusorisk ønsketænkning, idet der i så fald ikke ville kunne kompenseres for den ulykke, de lidelser, smerter mm., som individerne kommer ud for at måtte opleve og gennemleve i løbet af det ene liv, der er individerne beskåret, måske tilmed med for tidlig dødelig udgang. Eller rettere sagt: Under alle omstændigheder og i alle tilfælde: med dødelig udgang.

Engangs-turist i en forunderlig verden?

Derfor bør vi, som levende væsener betragtet, tilmed væsener, som i hvert fald for menneskenes vedkommende, er udstyret med tænkeevne, følelser, en vis intuition og hukommelse, være dybt taknemmelige for, at Guddommen har frembragt lige præcis os hver især og givet os en mulighed for, at opleve os selv og den forunderlige verden, vi lever i og med, og de mennesker vi er omgivet af og som vi holder af og måske elsker, eller har holdt af og elsket, medens de var i live. Den verden, vi desuden er en del af, vel at mærke i den relativt korte tid, der hedder et menneskeliv, som i bedste fald kan vare forholdsvis mange år. Men døden er med usvigelig sikkerhed os alle vis, ophøret eller forgængeligheden er uundgåeligt den lovbundne anden og definitive side af tilblivelsen og eksistensen. Vi er med andre ord hver især en slags engangs-turist i verden!

Men hvis kendsgerningerne skulle gå hen og vise sig primært at være, at vi kun har et eneste liv, altså det vi lever nu og her, til vores rådighed, hvordan forholder det sig så med den psykiske struktur eller det såkaldte psykiske kraftfelt, P-kraftfeltet? - For i henhold til gyldig videnskabelig analyse af især sanseprocessens anatomiske og fysiologiske funktioner, står det helt klart, at det psykiske kraftfelt som det substantielle grundlag for bevidstheden i videre forstand, derfor også eksisterer som grundlaget for vores evner til at manifestere os og sanse. Man må forestille sig P-kraftfeltet som en slags elektromagnetisk felt, men som vel at bemærke både indeholder og opretholder det fysiske legeme og den dertil knyttede bevidsthed. Så vidt jeg kan se, når vi regner med ét-livs-hypotesen, må det forholde sig sådan, at det psykiske kraftfelt – altså manifestations-, sanse- og oplevelsesfeltet - opstår samtidigt med undfangelsen og fødslen af det fysiske legeme og vokser og udvikler sig synkront med dette. Følgelig må samme psykiske struktur normalt også degenerere med det fysiske legemes alder og ophøre i og med dettes død og opløsning. Dette er jo forresten også, hvad der i henhold til Per Bruus-Jensens fortolkning af Martinus' kosmiske analyser, sker med det såkaldte "koblingslegeme", som så vidt jeg kan se godt kan forenes med den her omtalte sammenhæng. Nemlig som et interaktivt forbindelsesled mellem den overordnede psykiske struktur og det deri eksisterende fysiske legeme. Overbevidstheden – her ikke forstået som en 'udenfor' eller 'over' bevidstheden forekommende evig instans, men derimod opfattet og forstået som en indenfor rum-tid midlertidigt eksisterende ubevidst og derfor ukendt psykologisk faktor - vil jo med sine 'indbyggede' kosmiske skabepprincipper og sin beholdning af organ- og erindringstalentkerner stadigvæk være overordnet P-kraftfeltet, som netop skylder samme overbevidsthed og dennes indhold sin eksistens. (6)

Som det indirekte vil være fremgået af det her ovenfor sagte om P-kraftfeltet eller manifestations-, sanse- og oplevelsesfeltet, så rokker antagelsen af ét-livs teorien heller ikke ved faktorer, som blandt andet overbevidstheden med dennes

'indbyggede' kosmiske skabepprincipper og dens beholdning af organ- og erindringstalentkerner. Og i øvrigt rokker det heller ikke ved "underbevidstheden" og de deri 'indbyggede' og fungerende 6 kosmiske grundenergier, hvoraf bevidstheden er et produkt. De nævnte faktorer, lovmæssigheder og kræfter eller energier vil i princippet stadigvæk være de samme, som tilfældet er, når disse er set i dén kosmiske sammenhæng, hvori Martinus fremstiller de nævnte emner.

Og selvom vi som her opererer med ét-livs-teorien eller ét-livs-opfattelsen, vil det levende væsens 1. hovedinstans stadigvæk være Jeget, og 2. hovedinstans vil fortsat være bevidstheden, stadig forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. overordnede grundenergi, Moderenergien, hvis substantielle og funktionelle basis derimod ikke er evighedslegemet, for et sådant eksisterer selvsagt ikke i forbindelse med ét-livs-teoriens helt igennem fysiske legeme, som indenfor grænserne af den fysiske verden fungerer og udfolder sig i tid og rum, og som derfor er undergivet disses lovmæssigheder. Blandt de sidstnævnte er især begyndelse og ophør, fødsel og død. Det kosmologiske begreb underbevidstheden vil da være identisk med det, vi almindeligvis forstår ved begrebet og fænomenet bevidstheden, som fungerer og virker på grundlag af de 6 grundenergier: 1. Instinktenergien, 2. Tyngdeenergien (dynamisk energi), 3. Følelsesenergien, 4. Intelligensenergien, 5. Intuitionsenergien, og 6. Hukommelsesenergien, som vel at bemærke har samme værdier og funktionelle kvaliteter, som beskrevet af Martinus. I forbindelse med grundenergiene bør man i øvrigt erindre sig, at de nævnte energier er måder, på hvilke individet sanser, manifesterer sig eller handler og oplever. (7)

Så derfor sluttelig: Lad os ikke putte blå i øjnene på os selv eller hinanden, men være vågne og upartiske og se den faktuelle virkelighed, som den er eller forekommer os dødelige at være, og gøre op med ønsketænkningen og illusionerne. Den på sin vis forunderlige, fabelagtige og eventyrlige guddommelige virkelighed, som vi kalder den fysiske verden, er jo ret beset i grunden én eneste stor – ILLUSION! Tilmed en illusion, der er skabt af tilværelsen største tryllekunstner: Den evige GUDDOM! (8)

Kære Læser! Jeg håber, at du vil synes at denne artikel er vægtig og vigtig nok til, at den vil være værd at gennemlæse mere end én gang. Dens indhold og tanker stiller krav om, at læseren vil gøre et ærligt og seriøst forsøg på at følge min tankegang. Dog uden nødvendigvis at behøve at være helt eller delvis enig i mine synspunkter.

PS. Der skal nok være de sagkyndige, trofaste og 'ortodokse' tilhængere af Martinus' kosmologi, som vil synes og mene, at jeg i og med mine ovenstående betragtninger er kommet lidt vel langt ud på overdrevet og er blevet offer for det, Martinus betegner som "tankedril". Måske, men jeg vil til enhver tid være parat til at lytte til upartiske og sagligt uafhængige logisk-fornuftige modargumenter. De modargumenter, jeg har hørt indtil dato, har alle været nogle, der er indforståede

med, at Martinus' præmisser, argumenter og konklusioner på sine omfattende og dybdegående kosmiske analyser, er absolut gyldige og ufejlbarlige. Dertil må jeg i så fald svare, at enhver bliver salig i sin tro eller overbevisning, for kendsgerningerne viser uimodsigeligt, at Martinus vitterligt kunne tage fejl i nogle enkelte og måske ubetydelige tilfælde. Mere fatalt ville det være, hvis ét-livs-teorien viser sig at kunne holde stik, hvilket en del tyder på, for da tvinges man i sandhedens interesse desværre til, at måtte konstatere og konkludere, at Martinus' storslåede og forunderlige kosmiske verdensbillede som helhed er et af de dejligste EVENTYR, der findes og nogensinde er blevet fortalt. Men som også sagt, så udelukker det ikke, at store og væsentlige dele af hans kosmiske analyser og livsfacitter stadigvæk vil være gyldige og brugbare som kilde til indsigt, viden og vejledning i livets brogede mangfoldighed. (9)

© August 2016 Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

Det skal her nævnes og pointeres, at de af mine tidligere artikler, der henvises til i noterne 2-5 forholder sig indiskutabelt loyalt til Martinus' kosmologi. De artikler inderholder derfor ikke den skepsis og tvivl, som senere er opstået hos mig, og som også i høj grad forekommer i nærværende artikel.

1. Vedr. mine skeptiske artikler om skæbnens retfærdighed eller uretfærdighed, kan f.eks. henvises til 4.29. Hvorfor? – om skæbnens gru 4.72. Skæbnens gru – igen! – Skæbne eller tilfældighed? 4.75. Skæbnens gru – i tilbageblik! - Skæbne eller tilfældighed? 4.99. Skæbne og skyld. Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? Og 4.100. Skæbne og skyld (2). Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? (Nogle tillægsbetragtninger). H1-45. Viden og undren. Tanker om livet og verden. H1-46. Ånd og materie - Sjæl og legeme og 4.64. Liv efter døden? – Det store terminale spørgsmål.

2. H1-23. Individets skæbnedannelse – om skæbnedannelsens almindelige lovmæssigheder.

3. H1-24. Livets risici og skytsenglenes opgave – om skæbnedannelsens specielle lovmæssigheder.

4. H1-37. Bønnens oprindelse - Dyrets skrig af dødsangst.

5. H1-21. Individets fri kontra ufri vilje (I) – om viljen og de viljeførende kræfter og faktorer, og H1-22. Individets fri kontra ufri vilje (II) – om viljen og de viljeførende

kræfter og faktorer (fortsat). Se evt. også H1-35. Den jordiske menneskeheds bevidsthedskategorier

6. 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed - nogle kritiske betragtninger over den naturvidenskabelige opfattelse af de nævnte fænomener. Bemærk, at artiklen er indforstået med Martinus' kosmiske analyser omkring blandt andet sanseprocessen, der dog i det væsentlige stemmer med den videnskabelige opfattelse af samme. Det er derfor især den sidstnævnte, læseren bør notere sig i denne sammenhæng. - Vedr. det såkaldte "koblingslegeme", se evt. artiklen H1-16. Gennem døden eller de parafysiske verdener – om diskarnationens 'teknik'. - Vedr. specielt P-kraftfeltet, se f.eks. artiklen H1-27. Tillæg. 3. kapitel: Erkendelseslæren i Martinus' kosmologi (II) -

Det skal her pointeres, at Martinus ikke selv bruger ordet og begrebet "koblingslegemet", men i stedet benytter udtrykket "transformationsfeltet". Det vil måske derfor også være lidt nemmere at forstå koblingslegemet og dets funktion, hvis man forestiller sig koblingslegemet som noget i retning af et elektromagnetisk kraftfelt knyttet til den fysiske organisme. Dette kraftfelt påvirkes fra to sider, nemlig dels af automatiske og dels af viljesmæssige impulser fra den sjælelige struktur og dels af automatiske impulser fra den fysiske organisme, som f.eks. elektro-kemiske reaktioner i sanseorganerne, nervesystemet og hjernecentrene. Det er i den forstand, at man kan tale om den specielle rolle, koblingslegemet eller transformationsfeltet - vi har for nemheds skyld her foretrukket at bruge betegnelsen koblingslegemet - spiller for jegets (individets) kontakt med den fysiske materies verden, nemlig som omtalt som en interaktiv organisme, der dels formidler Jegets indadrettede aktivitet i form af sansning og dels dets udadrettede aktivitet i form af manifestation, hvilket vil sige handlinger af enhver art og form.

7. Martinus' kosmologi opererer med, at det skabte, altså verden og livet, har to basale aspekter: et bevægelsesaspekt og et energiaspekt. For at danne sig et lille indtryk af, hvordan disse to aspekter viser sig i praksis, kan her henvises til henholdsvis H1-32. De fem universelle bevægelsesarter - en kortfattet oversigt, og H1-31. Grundenergiernes kombinationer - om de kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer. - Suppler eventuelt med læsning af en artikel, som f.eks. 4.121. Hjemmesiden LIVETS EVENTYR

8. H1-45. Viden og undren. Tanker om livet og verden.

At Martinus vitterligt har kunnet tage fejl i enkelte tilfælde, kan der ses eksempler på i artiklerne 2.08. Polprincip, polforvandling, kønsskifte – og skæbnelov – Martinus' kosmologi og naturvidenskaben, og 2.26. Sfinksen og Keops-pyramiden – symbol og mausoleer eller indvielsestempler? I sidstnævnte artikel fremføres blandt andet den opfattelse, at der både kan og bør skelnes mellem vismanden Martinus og hverdagsmennesket Hr. Thomsen – Martinus' borgerlige navn var jo

Martinus Thomsen. Denne skelnen baserer jeg især på en udtalelse af Martinus, som er refereret af cand. mag. Benjamin Saxe i bogen "Martinus – som vi husker ham" (1989):

(Citat) Den samme ven, i hvis hjem Martinus gennem en længere årrække ofte kom på besøg, fortæller, at de en dag sad og talte sammen om forskellige spørgsmål. I samtalens løb stillede min ven Martinus flere spørgsmål, som han ikke umiddelbart ønskede at svare på. Og da min ven gik ham på klingen og havde fastholdt, at Martinus da måtte kunne svare på hvad som helst, eftersom han havde kosmisk bevidsthed, havde Martinus forklaret ham, at han kun brugte sin kosmiske bevidsthed, når han sad ved sin skrivemaskine og arbejdede på Livets Bog. "Når jeg ikke bruger min kosmiske bevidsthed", havde han tilføjet, "ved jeg måske mindre end du og alle andre om mange ting!" (Citat slut).

Det skal her tilføjes, at Martinus' personlige elev og senere højt skattede medarbejder i en årrække, Per Bruus-Jensen, i sin bog "Sol & Måne" (2001) har et afsnit med overskriften " - om Martinus kontra Thomsen", som munder ud i, at den nævnte skelnen ikke er udtryk for andet og mere end uvidende og ukvalificeret gætteri og i værste fald lidt ondsindet sladder. Det er jeg så personligt ikke enig med Per Bruus-Jensen i. Det med gætteriet er i øvrigt delvis blevet bekræftet af historisk medarbejder ved Martinus Institut, bibliotekar Knud Højgaard, som i en personlig email til mig har påpeget, at de omtalte fejlagtige udtalelser om Keopspyramiden ikke findes på de lydbånd, der er indtalt af Martinus, og som ligger til grund for udgiver Sam Zinglersens afskrift til bogen "Martinus Erindringer" (1987). Højgaard mener derfor, at de nævnte udtalelser er tilføjet af Zinglersen efter dennes egen hukommelse, måske tilsat lidt fejlhuskning! Men bortset fra det, mener jeg ikke, at den nævnte skelnen på nogen måde belaster vismanden Martinus. - Læs evt. artiklen 4.119. Spiritualismens nyere historie – en kortfattet gennemgang af spiritualismens historie fra 1800-tallet op til og med Martinus' kosmologi. Har Martinus' kosmologi en fremtid?

9. At Martinus vitterligt har kunnet tage fejl i enkelte tilfælde, kan der ses eksempler på i artiklerne 2.08. Polprincip, polforvandling, kønsskifte – og skæbnelov – Martinus' kosmologi og naturvidenskaben, og 2.26. Sfinksen og Keops-pyramiden – symbol og mausoleer eller indvielsestempler? I sidstnævnte artikel fremføres blandt andet den opfattelse, at der kan og bør skelnes mellem vismanden Martinus og hverdagsmennesket Hr. Thomsen – Martinus' borgerlige navn var jo Martinus Thomsen. Denne skelnen baserer jeg især på en udtalelse af Martinus, som er refereret af cand. mag. Benjamin Saxe i bogen "Martinus – som vi husker ham" (1989). Citatet er gengivet i note 8.

© August 2016 Harry Rasmussen.

Hjemmesiden

LIVETS EVENTYR

ANNO 2016

Om at erkende og forstå i dette tilfælde Martinus' kosmologi

Indledning

For omkring 42 år siden, mere præcist i foråret 1974, begyndte jeg for alvor at skrive om H. C. Andersen, hans personlighed, liv og forfatterskab set og vurderet på baggrund af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter. Det skete efter mere end 16 års intense studium af Martinus' kosmologi, der i høj grad inspirerede mig til også at inddrage den berømte eventyrdigter og hans livsværk i sammenhængen. En stor del af sidstnævntes mange eventyr kendte jeg rimelig godt til fra min tidlige ungdom, hvor jeg allerede i 1944 desuden havde planer om at lave et kort tegnefilm over eventyret "Kejserens nye Klæder". Det var medens jeg i årene 1943-45 var animatorelev på den første danske lange tegnefilm "Fyrtøjet", som jo i øvrigt også var baseret på Andersens eventyr af samme navn.

I de følgende mange år havde jeg i min egenskab af animator og tegnefilminstruktør desuden planer om at omsætte eventyr som "Tommelise", "Store Claus og Lille Claus", "Klods Hans" og – ikke mindst - "Den lille Havfrue" til tegnefilm. (1)

Efter 22 måneders aftjening af civil værnepligt (militærnægter) i årene 1955-57 blev jeg hjemsendt i begyndelsen af juni 1957, hvorefter jeg genoptog mit professionelle arbejde som tegner og animator. I den forbindelse kom jeg til endnu engang at samarbejde med min tidligere læremester, min gennem mange år gode ven Børge Hamberg (1920-1970), som viste sig at være en særdeles ivrig og kyndig studerende af Martinus' kosmologi. Takket være ham begyndte jeg i efteråret 1957 at gå til nogle foredrag af Martinus, hvor han blandt andet inddrog H. C. Andersens dejlige eventyr "Den lille Pige med Svovlstikkerne". Bortset fra det emne, foredraget handlede om, nemlig materialisation og dematerialisation, så sporede det mig straks ind på det emne, som jeg nu i så mange år har skrevet om, nemlig H. C. Andersen, hans personlighed, liv og forfatterskab set og vurderet på baggrund af Martinus' kosmologi.

Straks fra begyndelsen af 1958 gjorde jeg alvor af at læse og studere LIVETS BOG 1 og regelmæssigt at gå til foredrag, primært af Martinus og desuden af Erik Gerner Larsson, Mogens Møller og senere også af Per Bruus-Jensen, samt deltage i studiekredse, som blev ledet af Svend Åge Rossen. Det var alt sammen meget inspirerende og givende, og for mit vedkommende ikke mindst, fordi nogle steder i Livets Bog 1 uvilkårligt associerede til steder i H. C. Andersens forfatterskab, der som bekendt i høj grad er præget af eventyr.

Jeg havde ikke læst ret mange sider i Livets Bog 1, før jeg stødte på et par linjer, som vakte min begejstring. Det skete, da jeg læste i stk. 10, hvor der blandt andet står følgende:

(Citat med moderne retskrivning) [...] Faderen, Forsynet eller Almagten lader nemlig aldrig en enkelt manifestation, ligegyldig hvad eller hvem denne manifestation så måtte høre ind under, være mægtig nok til at overflødiggøre alle andre former for manifestationer, men benytter sig derimod i lige grad af alle eksisterende manifestationer tilsammen for at iscenesætte den for hvert enkelt væsens håb og længsler tilpassede salighed og lader derved ethvert levende væsen fremtræde som en absolut uundværlig rollehavende i det gigantiske eventyr, der hedder tilværelsen. [...] (Citat slut). (2)

Martinus var således tidligt i sit forfatterskab inde på tanken om det virkelige livs store eventyr. Første bind af Livets Bog udkom i juli 1932, men det er først omkring tyve år senere, at han tager den fulde konsekvens af sin opfattelse, idet han nemlig giver sjette bind af sit hovedværk undertitlen Guds Rige Eller Livets Eventyr. Dette bind udkom første gang i 1952.

Det var især linjerne om "Livets Eventyr", der fik inspirationens "klokker" til at ringe hos mig. For at livet selv er det største eventyr, der findes, er jo også, hvad digteren H. C. Andersen mente og promoverede i og med sit forfatterskab. Og de nævnte "klokker" ringede endnu højere og vedvarende, da jeg konstaterede at Martinus igen benyttede udtrykket "eventyr" i bogen Vejen til indvielse, 19. kapitel, hvis overskrift lyder Den indbildte standshøjde og "kejsers nye klæder". Heri karakteriserer Martinus dette eventyr med følgende ord: "Et bedre billede af hovmodets og forfængelighedens tomhed eller hulhed end dette guddommelige eventyr kan vel næppe tænkes." Når Martinus tilmed betegner eventyret som "guddommeligt", er der al mulig grund til at tage dette udtryk bogstaveligt og ikke kun som en superlativ kliché.

Det særligt interessante i sammenhængen er, at Martinus' opfattelse af udtrykket Livets Eventyr, som forudsætter eventyrbegrebets forståelsesramme i almindelighed, i særdeleshed har lighed med netop Andersens opfattelse af samme begreb. Det kan vi i særlig grad få bekræftet ved at læse 1. kapitel af den tidligere

nævnte bog, *Vejen til Indvielse*, 1953, hvori det daglige, jordiske liv karakteriseres som et stort eventyr, men et eventyr, der dog adskiller sig fra de digtede eventyr ved, at være selve den realistiske virkelighed.

Efter flere års grundigt studium af begge de to geniale forfatteres værker, begyndte jeg i 1974 at skrive en artikel med titlen "H.C.Andersen og døden". Artiklen var primært skrevet med henblik på den forestående hundredårsdag for digterens død 4. august 1875. Denne og et par af de følgende artikler blev i øvrigt promoveret af forfatteren og foredragsholderen Svend Åge Rossen, hvem jeg skylder tak herfor.

Den nævnte artikel blev afleveret til redaktionen for Martinus-tidsskriftet KOSMOS, og hensigten var, at den skulle trykkes i bladets augustnummer 1975. Imidlertid viste artiklen sig at ville komme til at fylde for mange af bladets dengang få sider, og en forkortelse var ikke til at tænke på. Derfor blev den selvfølgelig ikke trykt.

Men efter min egen opfattelse indeholdt artiklen så mange gode og relevante elementer, at jeg fortsat havde lyst til at skrive om emnet i en ny artikel. Den fik titlen "Poesiens Messias" og blev trykt i KOSMOS nr. 4, 1976. Denne artikel blev fulgt op af artiklen "Uden at I bliver som børn, kommer I ikke i Guds rige!". Den var i to dele, og første del blev trykt i KOSMOS nr. 2, 1977, men anden del blev aldrig trykt, angiveligt fordi folk tæt på Martinus ikke mente, at sammenligningen mellem H.C.Andersens forfatterskab og Martinus' kosmologi var relevant.

Derefter gik årene til 1991, hvor redaktøren for tidsskriftet KOSMOLOGISK INFORMATION, Gunner (Gunder) Frederiksen, på anbefaling af Per Bruus-Jensen, opfordrede mig til at skrive en serie artikler om H.C.Andersen til bladet. Det blev til i alt 9 storartikler, som blev trykt fortløbende i 1991-93. Se titlerne i Litteraturliste.

Forlaget Kosmologisk Information v/Gunder Frederiksen besluttede at udgive fem af storartiklerne i form af et temahæfte, som udkom i 1996 med titlen "H.C.Andersen – hans forfatterskab og livsanskuelse i kosmologisk belysning". Dernæst opfordrede Gunder Frederiksen mig til at skrive en bog om samme emne, dog udvidet med at inddrage fysikeren og naturfilosoffen H.C.Ørsted i sammenhængen. Bogen udkom i 1997 med titlen "H.C.ANDERSEN, H.C.ØRSTED & MARTINUS".

Der skulle derefter komme til at gå nogle år, før jeg skrev nye artikler om samme emne. Det skete i og med artiklen "Livsmysteriet og barnesindet" (KOSMOS, nr. 11-12, 2001), som delvis var baseret på anden del af den ovenfor nævnte artikel "Uden at I bliver som børn, kommer I ikke i Guds rige!" (1977), der især handlede om en tolkning af eventyret "Snedronningen" fra 1844. Fra da af fulgte der lejlighedsvis flere artikler om H.C.Andersen og hans forfatterskab fra min hånd, hvoraf nogle blev

trykt i KOSMOS og andre i KOSMOLOGISK INFORMATION, som i øvrigt i mellemtiden havde skiftet navn til DEN NY VERDENSIMPULS.

I 1998 havde jeg fået lyst til at skrive en artikel, som blev tilbudt årsskriftet ANDERSENIANA, som da også godkendte den. Artiklen havde titlen "Tanker omkring en makulatur" og handlede om den 'skæbne', der var overgået H.C.Andersens allerførste bog fra 1822: "Ungdoms-Forsøg". Artiklen involverede dog ikke Martinus eller hans kosmologi.

Det var derimod tilfældet med artiklen "H.C.Andersens seksualitet", som blev trykt i ANDERSENIANA 2004. Heri gav jeg en forsøgsvis vurdering af digterens specielle psyko-seksuelle konstitution på basis af Martinus' analyser over "det seksuelle polprincip", der spiller en stor og afgørende rolle i hans kosmologi. I artiklen fremhæves, at den berømte digter var "platonisk biseksuel", og herunder omtales hans såkaldte "dobbeltforelskelser" i både kvinder og mænd samtidig. Til gengæld afvises hans påståede homoseksualitet.

I 2006 fulgte så storartiklen "...et forbyttet, meget fornemt barn...". Et bidrag til diskussionen om H.C.Andersens biologiske herkomst. Artiklen er trykt i ANDERSENIANA 2006. Den involverer heller ikke Martinus' kosmologi, men kan alligevel også læses her på hjemmesiden, idet den i høj grad involverer H.C.Andersen og hans liv. Artiklen skal ses som et bidrag til den med mellemrum rejste diskussion om digteren H.C.Andersens biologiske herkomst. I artiklen afvises teorien om Andersen som "prinsebarn".

Endvidere har jeg skrevet artiklen "H.C.Andersen og familierne Wulff og Koch – med afsæt i en samling familiefotografier." (Koch-genealogi og familiefotos ved Jakob Koch). Anderseniana 2008. I artiklen fortælles om digteren H.C.Andersens nære forhold til de to nævnte familier fra hans første tid i København i begyndelsen af 1820'erne og til hans død i 1875.

Har siden 1974 også arbejdet på en større afhandling med titlen "LIVETS EVENTYR - H.C.ANDERSEN - hans personlighed, liv og forfatterskab set i lyset af Martinus' Kosmologi". Resultatet foreligger indtil videre delvis i form af hjemmesiden LIVETS EVENTYR <http://www.livetseventyr.dk/>, som blev åbnet den 12. juni 2006.

I maj 2012 udgav forlaget Scientia Intuitiva min store afhandling "JESUS - Søn af mennesket. Jesu personlighed, liv og lære skildret på grundlag af Martinus' kosmologi." Bogen blev året efter også udgivet som e-bog. I begge tilfælde baserer bogens indhold på sig på mit manuskript med titlen Jesus Menneskesønnen I-II, 2002. Bogens indhold har siden 2006 desuden kunnet læses på hjemmesiden <http://www.livetseventyr.dk/>

Men som nævnt, vil læseren kunne se en oversigt over samtlige mine H.C.Andersen-artikler i Litteraturliste. Desuden blev hjemmesiden efterhånden opdateret med mine nyere artikler om samme emne, dels sådanne, som var blevet trykt og publiceret og dels nye og utrykte artikler. Det gælder endvidere også andre artikler, som er skrevet specielt her til hjemmesiden.

Tvivel og skepsis

På trods af mit efterhånden opnåede og relativt grundige kendskab til Martinus' omfattende kosmiske analyser og facitter, begyndte jeg omkring 2004 for alvor at nære tvivel og skepsis overfor en væsentlig del af disse. Det skyldtes i hovedsagen alvorlige ulykker og begivenheder, som medførte død eller lemlæstelse for, hvad der fra en almindelig synsvinkel betragtet måtte anses for at være uskyldige mennesker, mænd, kvinder og børn, hvilket altså fremgår af en hel del af mine artikler fra og med året 2004 og foreløbig til og med 2016. (3)

Mit problem med Martinus' kosmiske analyser og facitter har derfor i de senere år været og er fortsat, at jeg til at begynde med troede og mente, at jeg noget nær 100 % forstod og var enig i det forunderlige og eventyrlige verdensbillede, som Martinus har fremmanet for vores mere eller mindre undrende øjne. Men efter nu omkring knapt 60 års mere eller mindre intense studium af nævnte verdensbillede, er jeg desværre kommet stadig mere i tvivel om nogle af dettes grundlæggende teser. Det gælder især spørgsmålet om: 1. hvorvidt logisk tænkning i realiteten er gyldig i forståelsen af livet og verden, 2. og også om intuitionen er det. Det gælder også, 3. om skæbnens retfærdighed og det dertil knyttede problem, 4. om sjælens/personlighedens udødelighed og reinkarnation er en realitet. For er det ikke tilfældet, at alle de nævnte fire problemer kan verificeres, da falder Martinus' storlåede billede af verdensaltet – i hvert fald så vidt jeg kan se - sammen som et korthus.

Eller – hvad jeg helst vil tro og faktisk tror - er det måske bare mit eget lille og ubetydelige 'korthus', der er faldet sammen og endt med et "memento mori"?

Men som det indirekte vil være fremgået af de ovenfor rejste problemer og spørgsmål, drejer det sig helt primært og grundlæggende om erkendelsens og erkendelsesredskabernes gyldighed som sandhedsbeviser eller sandhedsvidner om den virkelige verden. Det rejser yderligere et spørgsmål 5. Hvad er den virkelige verden i grunden? Alle de nævnte fem problemer og spørgsmål, har været rejst i filosofihistorien siden de ældste tider, og der er givet forskellige svar på dem. Her vil jeg imidlertid indskrænke mig til at undersøge, hvad nutidens vismand, Martinus, har at sige om de nævnte emner. Samtidigt vil jeg successivt kommentere de enkelte emner. Til det formål opstilles problemerne og spørgsmålene her i skematisk form:

1. Er logisk tænkning i realiteten gyldig i forståelsen af livet og verden?
2. Er intuitionen i realiteten gyldig i forståelsen af livet og verden?
3. Er skæbnen udtryk for absolut eller fuldkommen retfærdighed? og det dertil knyttede problem:
4. Er sjælens/personlighedens udødelighed og reinkarnation realiteter?
5. Hvad er den virkelige verden i grunden?

Ad 1. Man tvinges vel til at erkende, at logisk tænkning og såkaldt fornuft ikke per automatik er absolut gyldig til forståelsen af livets og verdens opståen og indretning. Eksempelvis mente man jo for længe siden, at jorden var verdens centrum, og at følgelig enhver tanke om andet måtte være udtryk for mangel på logik og fornuft. Man mente også, at solen stod op i øst og gik ned i vest, fordi man endnu ikke havde erkendt og forstået, at solens bevægelse skyldtes det forhold, at jorden roterer omkring sin egen akse.

Senere, da man fik større viden om jorden, solsystemet og universet, forstod man også, at årstiderne hænger sammen med jordens rotation omkring solen. Man må derfor konkludere, at logik ikke i sig selv giver korrekt eller sand viden om tilværelsen og verdensaltet, men er beroende på den viden, som den efterkontrollerede erfaring i bedste fald giver. Problemet med logik er, at denne er såkaldt diskursiv, hvilket vil sige, en tænkning der foregår gennem logisk slutning fra led til led. Det betyder, at logikken i kraft af sit væsen så at sige splitter forståelsen af verden op i brudstykker, ja, tilmed i modsætningsfyldte led eller brudstykker, idet en hvilken som helst opstillet sætning uundgåeligt samtidigt opstiller sin modsætning. Som eksempelvis, at begrebet og fænomenet liv straks opstiller eller underforstår begrebet og fænomenet død, lige som begrebet og fænomenet lys straks opstiller eller underforstår begrebet og fænomenet mørke, og således fortsættende.

Set på baggrund af Martinus' opfattelse og forståelse af logisk tænkning, så er denne først sand og gyldig, når den ender op med facittet eller konklusionen: "Alt er såre godt!" (4)

Ad 2. Intuition defineres indenfor psykologien og filosofien som en evne til umiddelbar anskuen eller opfattelse af tingene eller sagsforhold uden forudgående logisk tænkning eller videnskabelig erfaring. Eller til en pludselig og umiddelbar forståelse af en større sammenhæng eller helhed. Hos filosoffer, som f.eks. Spinoza og Bergson, giver intuition en dybere og rigtigere forståelse af tingenes væsen og sammenhæng. Men for at intuition kan anses for at være et redskab til sand information eller viden, må den i sit analytiske aspekt også være strengt logisk.

Intuitionen er i henhold til Martinus individets højeste "synsevne", idet den i bedste fald viser gyldige erkendelsesmæssige sammenhænge og helheder i tilværelsens

brogede mangfoldighed. Desuden påviser Martinus, at intuitionsfunktionen i høj grad er idé-skabende, idet den eksempelvis også blandt andet kan give digtere, forfattere og dramatikere idéer og hele planer til digte, eventyr, historier, romaner, skuespil, dramaer osv. (5)

Ad 3. Er skæbnen udtryk for absolut eller fuldkommen retfærdighed? og det dertil knyttede problem: 4. Er sjælens/personlighedens udødelighed og reinkarnation realiteter? Og 5. Hvad er den virkelige verden i grunden?

Med disse tre skematiske og i grunden indbyrdes sammenhængende spørgsmål, er vi – eller i hvert fald jeg - for alvor kommet fra "asken og i ilden", for det er netop i og med disse, at mine egne erkendelses- og forståelsesmæssige problemer for længe siden har meldt og fortsat melder sig.

Sagen er nemlig den, at jeg efterhånden har skrevet en del artikler her på hjemmesiden om min tvivl og skepsis, især vedrørende de ovenfor nævnte tre punkter og spørgsmål. Man kunne egentlig også anskue situationen som sagnhelten Herkules, der var kommet til en skillevej og derfor stod overfor valget, hvilken af de to veje han skulle fortsætte ad. Man kan som bekendt ikke gå ad to veje samtidigt. Valget mellem at fortsætte med interessen for og engagementet med Martinus' kosmologi og at opgive denne, var og er for dramatisk, hvorfor jeg i min tænkning har valgt at nøjes med at fravælge de dele af nævnte kosmologi, som jeg ikke er i stand til at gå fuldt og helt ind for.

Det lader sig efter min opfattelse nemlig gøre, at skille især de evige elementer ud fra samme kosmologi og nøjes med de elementer, der bliver tilbage, især når man mener, at vi mennesker i lighed med alle andre levende væsener kun har et enkelt liv til rådighed, at leve, nemlig det liv vi lever her og nu. Men det er selvfølgelig klart og forståeligt, at Martinus selv, hvis han ellers levede, og hans loyale og trofaste støtter og tilhængere vil synes og mene, at det nærmer sig helligbrøde at gå i rette med mesterværket. Det er naturligvis rigtigt, men her er der jo selvfølgelig også kun tale om en teoretisk proces og imaginær handling fra min side, som alternativ til helt at fravælge Martinus' kosmologi. Uanset mit personlige valg, bliver denne jo under alle omstændigheder stående som det, den er, nemlig som Martinus' bud på, hvordan verdensbilledet efter hans intuitive og højt intelligente opfattelse ser ud.

Hvad angår begrebet og fænomenet skæbne, er Martinus' helt grundlæggende synspunkt – som formentlig bekendt – dette, at individets skæbne kosmisk set er baseret på skæbneloven, som siger, at "det man sår, det skal man også selv komme til at høste". Som en følge heraf promoverer Martinus den opfattelse, at skæbnen fundamentalt set altid er fuldkommen retfærdig, idet intet som helst levende væsen i princippet vil kunne blive udsat for at komme til at opleve og gennemleve andet og

mere, godt eller mindre godt, behageligt eller ubehageligt, end det selv har udsat andre levende væsener for at måtte opleve og gennemleve.

For Martinus er der i øvrigt heller ingen som helst tvivl om, at sandheden om virkeligheden er, at der eksisterer en evig Guddom, i hvis billede og i hvis psyko-fysiske organisme samtlige eksisterende levende væsener lever og udgør samme Guddoms manifestationsredskaber og sansorganer. De levende væsener er i lighed med Guddommen selv udtryk for et basalt, men ikke nødvendigvis evigt treenigt princip i form af Jeget, bevidstheden og organismen, også udtrykt som jeget, skabe- og oplevelsesevnen og det skabte. Eller som Skaberen, skabe-oplevelsesevnen og det skabte-oplevede.

Derimod er jeg for det første ikke enig i opfattelsen af, at Guddommen nødvendigvis besidder de tre hovedattributter: Alkærlig, alvis og almægtig. Kun i, at samme Guddom er alvis og almægtig. De ovenfor fremførte påstande og argumenter forudsætter naturligvis, at man gør sig klart, hvad konsekvensen af disse er eller kan være. Den største konsekvens vil nok være, såfremt mine påstande er gyldige, at Guddommen ikke, som hævdet af blandt andre Martinus, besidder den attribut, der betegnes som alkærlighed. Hvilket vil sige den højeste form for altruistisk kærlighed til – og dermed fuldkommen retfærdighed for - alle levende væsener uden nogen som helst undtagelse, små som store, i mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos.

Det skal her indføres, at det kræver noget særligt at kunne se, at Guddommen og dermed tilværelsen i virkeligheden er fuldkommen retfærdig, og at konklusionen på alt, hvad der er sket, alt, hvad der sker og alt, hvad vil ske, er, at "alt er såre godt!" Men det 'syn' eller den opfattelse, vil individet i henhold til Martinus først kunne tilegne sig og få, når samme individ har opnået såkaldt kosmisk bevidsthed og kan se alt i evighedens perspektiv. Sådan forholder det sig indenfor rammerne af Martinus' kosmologi og dér er konklusionen fuldkommen logisk. Men her befinder vi os nu udenfor rammene af den nævnte kosmologi, hvor situationen tager sig noget anderledes ud.

For strengt nøgternt set, behøver Altets evige Guddom nødvendigvis kun at være i besiddelse af attributterne alvisdom og almægtighed. At Guddommen selvsagt er evig, i den forstand at Guddommen så at sige er forud for overhovedet alt andet, er indlysende i kraft af det simple logiske ræsonnement, at 'noget' ikke kan opstå af 'sig selv' eller af 'intet'. Altså må Guddommen simpelthen eksistere som et 'noget', der ER, det vil sige, som en første og i sig selv årsagløs årsag, og som altså blandt andet udgør grundlaget for fænomenerne tid og rum, og dermed for alt andet eksisterende. Hvad angår alvisdommen, så træder denne jo tydeligt frem i forbindelse med den fuldkomne logik og plan- og hensigtsmæssighed, der kan iagttages i alle tilgængelige og kendte livsprocesser.

Almægtigheden eller almagten er synlig i kraft af, at Guddommen har evnet og formået at frembringe alt, hvad der eksisterer og forekommer i verdensaltet, og det må vel fra ethvert synspunkt siges at være ikke mindre end imponerende! Nemlig det verdensalt, der set i det større perspektiv i virkeligheden udgør Guddommens psyko-fysiske organisme. Det betyder i sin konsekvens, at den evige Guddom udgør det 'noget', hvoraf, hvori og hvorved alt og alle uden nogen som helst undtagelse eksisterer og udfolder sig. Nemlig som ovenfor nævnt, at alle levende væsener udgør samme Guddoms manifestationsredskaber og sanseorganer. Men vel at bemærke under de forhold og vilkår, som findes institueret i form af de grundlæggende kosmiske skabepprincipper, som man nødvendigvis må opfatte som udtryk for Guddommens vilje. Guddommen er med andre ord tilværelsens alfa og omega: det første og det sidste. De kosmiske skabepprincipper skal vi vende tilbage til lidt senere nedenfor.

Men foreløbig så langt er jeg til dels enig med Martinus' kosmologi, dog kun til dels, fordi det evige kun gælder Guddommen, og også enig i, at samme Guddoms redskaber og organer udgøres af de levende væsener, men i den forstand, at disse dødelige væsener i en uafbrudt og uophørlig fødsels-, formerings- og dødsproces udskiftes og erstattes af nye dødelige væsener og således fortsat. På den måde opretholdes kontinuiteten i Guddommens psyko-fysiske organisme.

Og forresten, så kender vi jo – i hvert fald foreløbig - kun levende væsener i form af den brogede mangfoldighed af liv, der findes og lever her på jordkloden, på land, til havs og i luften. I betragtning af det vældige univers, jordkloden befinder sig i, og hvor astronomer og astrofysikere endnu ikke har fundet liv eller tegn på liv andre steder, bortset fra nogle primitive mosser på Mars, må man nok sige, at forekomsten af liv synes stærkt begrænset. Og hvis vi tager Einstein på ordet, så udgør 'vores univers måske kun et atom i et stoleben, der står i et andet og større univers!

Imidlertid er det Martinus' påstand, at liv er udbredt i hele verdensaltet, ligesom han er af den opfattelse, at planeter, solsystemer og galakser kosmisk set også er udtryk for former for liv. Sådan opfatter han eksempelvis jordkloden, lige som det er hans opfattelse, at menneskeheden udgør klodens hjerne- og centralnervesystem, og det enkelte menneske udgør som følge heraf en hjerne- og nervecelle i samme system, medens dyrene og planterne udgør andre dele af samme nervesystem. Verdensaltet som helhed med dettes ukendte antal af universer, udgør i henhold til Martinus Guddommens psyko-fysiske organisme. (6)

I Martinus' kosmologi er Guddommens psyko-fysiske organisme, verdensaltet, i øvrigt inddelt i seks områder eller riger, hvoraf de fire udgøres af såkaldt åndelige riger, der i lighed med de to fysiske riger, plante- og dyreriget, for evigt opretholdes af levende væseners udviklingsmæssige passage gennem disse. Når mineralriget

ikke nævnes her, skyldes det, at dette ifølge Martinus er udtryk for en form for 'overskudsenergi' fra de levende væsener i det rige, han betegner som Salighedsriget, i hvilket hukommelsesenergien er den dominerende. Men eftersom de levende væsener i henhold til ét-livs-teorien kun har et enkelt fysisk jordisk liv, kan disse naturligtvis ikke være med til at 'befolke' de nævnte åndelige eller overfysiske riger. Så derfor må konklusionen her lyde, at disse riger – set under ét-livs-opfattelsens synsvinkel - i virkeligheden ikke er nødvendige og derfor heller ikke eksisterende. Derimod er de fire åndelige energier: følelse, intelligens, intuition og hukommelse repræsenteret i og med de levende væseners bevidsthedsevner.

Her skal kort refereres, hvordan Martinus' kosmologi anskuer det levende væsens organiske grundstruktur, nemlig på følgende måde: Det levende væsens 1. hovedinstans er som formentlig bekendt af sagkyndige Jeget, og 2. hovedinstans er bevidstheden, men her forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. kosmiske grundenergi, Moderenergien. Dennes substantielle og funktionelle basis er evighedslegemet. Altså det legeme, som ligger til grund for individets struktur og hele tilværelse, men som i sig selv er uskabt og dermed eksisterer før tid og rum, og hvorom man med rette kun kan sige, at det ER.

Det er i denne forbindelse vigtigt at vide eller orientere sig om, at det fysiske legeme, altså vores fysiske krop, i det væsentlige består og udgøres af de tre 'fysiske' energier: 1. Instinktenergien, 2. Tyngdeenergien, og 3. Følelsesenergien. De tre åndelige eller psykiske energier, som i praksis kendes i form af vore åndsevner, er 4. Intelligensenergien, 5. Intuitionsenergien, og 6. Hukommelsesenergien. Alle 6 kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer og styrke, har Martinus påvist i sit symbol nr. 12., som på en forenklet og visuel måde netop viser grundenergiernes indbyrdes kombinationer, som læseren via det følgende link selv vil kunne orientere sig om:

<http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-12> – På symbolet er det især det tværgående felt, der i begge ender er markeret med orange farve, som har særlig interesse i denne sammenhæng, idet dette repræsenterer dyreriget, hvortil det jordiske menneske stadigvæk hører, omend det så småt er på vej mod det, Martinus betegner som "det rigtige menneskerige".

Min foreløbige pointe er her, at såfremt min hypotese eller påstand om, at vi levende væsener, der kalder os selv for mennesker, i øvrigt i lighed med alle andre levende væsener, kun har ét liv at leve, vil det kun være de tre nederste feltrækker, der kan have interesse, nemlig feltrækken med rød farve i hver ende, feltrækken med orange farve i hver ende, og delvis feltrækken med gul farve i hver ende. Hvorfor feltrækken med gul farve for hver ende kun kan have delvis interesse for os her, skyldes det forhold, at denne feltrække repræsenterer grundenergiernes kombination i det såkaldte "rigtige menneskerige", et rige, som med sit høje etiske og moralske niveau "ikke er af denne verden". Derfor er det kun den allernederste

del af samme feltrække, der repræsenterer de højst udviklede jordiske mennesker.
(7)

Skematisk opstillet er de syv operationelle grundenergier i henhold til Martinus følgende:

1. Instinktenergien (rød symbolfarve)
2. Tyngdeenergien (orange symbolfarve)
3. Følelserenergien (gul symbolfarve)
4. Intelligensenergien (grøn symbolfarve)
5. Intuitionsenergien (blå symbolfarve)
6. Hukommelsesenergien (indigo symbolfarve)
7. Moderenergien (violet symbolfarve)

Det skal også her nævnes, at i henhold til Martinus er samtlige grundenergier repræsenteret ved hver sin funktionelle instans og basis i form af en organisme eller et legeme, som skematisk opstillet ser sådan ud:

1. Instinktlegemet = Instinktenergiens funktionelle basis (rød symbolfarve)
2. Tyngdelegemet = Tyngdeenergiens funktionelle basis (orange symbolfarve)
3. Følelserlegemet = Følelserenergiens funktionelle basis (gul symbolfarve)
4. Intelligenslegemet = Intelligensenergiens funktionelle basis (grøn symbolfarve)
5. Intuitionslegemet = Intuitionsenergiens funktionelle basis (blå symbolfarve)
6. Hukommelseslegemet = Hukommelsesenergiens funktionelle basis (indigo symbolfarve)
7. Evighedslegemet = Moderenergiens funktionelle basis (violet symbolfarve)

En specificeret oversigt over, hvilke grundenergier, der opererer i hver vores psyko-fysiske krop, ser sådan ud:

1. Instinktenergien (rød symbolfarve) står for automation og subjektivt for anelse, tro, religiøs tilbøjelighed, virtuositet, rutine, vane og konservatisme. Objektivt står instinktenergien for automatfunktioner, tropismer, ritualer, traditioner, elektromagnetiske vekselfelter. I naturen er instinktenergien repræsenteret af planteriget. I vores fysiske organisme kendes den i form af hud og muskulatur.

2. Tyngdeenergien (orange symbolfarve) står for ekspansion, subjektivt for aggressive følelser, sangvinsk, kolerisk, destruktiv og dræbende tilbøjelighed. Objektivt som varme, udvidelse, eksplosion, acceleration, dynamik og viljeføring. I naturen er tyngdeenergien repræsenteret af dyreriget. I vores fysiske organisme giver den sig i overvejende grad til kende og udtryk i form af mave og fordøjelsessystemet.

3. Følelsesenergien (gul symbolfarve) står for kontraktion, subjektivt for sansedata, melankoli, flegmatisk og livgivende tilbøjelighed, regressive og positive følelser. Objektivt står denne energi for kulde, implusion, træghed, statiskhed, modstand og antidynamik. Naturmæssigt repræsenterer denne energi Det rigtige menneskerige. I den fysiske organisme forefindes og kendes den i form af blodkredsløbet og åndedrætssystemet.

4. Intelligensenergien (grøn symbolfarve) står for rationalitet, subjektivt for fornuft, forstand, analyse, syntese pr. logik, genkendelse erkendelse, forestillingsevne og fremsyn. Objektivt står denne evne for rationaliteten og hensigtsmæssigheden i naturens problemløsninger. Naturmæssigt repræsenterer den visdomriget, og i vores fysiske legeme repræsenterer den hjerne og nervesystemet.

5. Intuitionsenergien (blå symbolfarve) står for kvintessens, hvilket vil sige det, der er væsentligt. Objektivt repræsenterer den de epigenetiske pointer i naturens skabelser og disses skønhed. Som naturrige repræsenterer den "den guddommelige verden", og i vores fysiske krop repræsenterer den seksualstrukturen.

6. Hukommelsesenergien (indigo symbolfarve) står for fiksering og akkumulation. Subjektivt er den repræsenteret ved erfaring, erindring, viden og tilbageblik, ekstase og orgasme. Objektivt er den repræsenteret ved mineralske og krystallinske formationer, og desuden af eruptive hændelsesforløb. Som naturrige repræsenterer den Salighedsriget og mineralriget. I vores fysiske krop er den repræsenteret af skelet, hår og negle.

7. Moderenergien (violet symbolfarve) er ansvarlig for koordination, generelle universelle lovmæssigheder og principper. Subjektivt set repræsenteres denne overordnede energi af evnen til at opleve, skabe, sanse og manifestere. Objektivt er den repræsenteret ved de kosmiske skabep principper. Som naturrige repræsenterer den evighedsplanet og den zone, hvori talentkerner opbevares. I vores fysiske organisme er denne energi repræsenteret ved den genetiske struktur samt det endokrine system (kirtelsystemet). (8)

En dristig påstand

Det er naturligvis en dristig påstand af mig, at mene, at vi mennesker – i lighed med alle andre levende væsener – kun har ét eneste liv at leve. Ikke mindst i betragtning af, at jeg i en årrække og i en lang række tidligere artikler har forholdt mig loyalt og indforstået med Martinus' geniale kosmiske analyser og livsfacitter. Men det har jeg altså haft mine forhåbentlig gode grunde til. Det, jeg så dristigt søger og i grunden altid har søgt, er logiske, fornuftige og bevislige eller sandsynlige forklaringer på, hvad der med rette vil kunne anses for at være sandheden om verden og tilværelsen. Det sker også især nu, hvor jeg som nævnt er kommet i alvorlig tvivl om

gyldigheden af Martinus' kosmologi i dennes helhed. Med min indførelse af ét-livs-teorien, bortfalder automatisk den såkaldt åndelige del af Martinus' meget smukke, forunderlige og eventyrlige verdensbillede, og det er naturligvis både synd og skam. Men sandheden eller virkeligheden må og bør under alle omstændigheder være det pejlemærke, vi sandhedssøgere sætter kursen efter.

Det er i den guddommelige overbevidsthed, der desuden også betegnes som Moderenergiens område, hvor de seks grundenergier har deres centre og udspring, og hvor både organtalentkerner og erindringstalentkerner har deres base, at de fundamentale lovmæssigheder for verden og tilværelsen permanent forefindes. Det samme er stort set tilfældet for de enkelte individers vedkommende, idet den individuelle overbevidsthed er opbygget i principiel lighed med den guddommelige overbevidsthed.

De basale kosmiske lovmæssigheder, betegner Martinus generelt som de kosmiske eller guddommelige skabeprincipper, som i henhold til ham ligger til grund for al skabelse, manifestation og oplevelse. Skabeprincipperne, hvoraf der ifølge Martinus er 8 hovedskabeprincipper og 7 variantprincipper, altså i alt 15 skabeprincipper, fungerer tilsammen som en kombineret enhed, idet samtlige skabeprincipper i større eller mindre grad altid vil være til stede i en hvilken som helst sammenhæng. Af skabeprincipperne er det i henhold til Martinus særligt hovedskabeprincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabeprincip nr. 6: Talentkerneprincippet, der er i spil, når det drejer sig om individets skæbne.

De kosmiske skabeprincipper

Af hensyn til læseren, skal her kort og skematisk vises, hvilke hovedskabeprincipper og variantprincipper, det er Martinus' kosmologi opererer med:

1. Polprincippet eller det guddommelige skabeprincip
2. Livsenhedsprincippet
3. Kontrastprincippet
4. Perspektivprincippet
5. Bevægelsesprincippet
6. Talentkerneprincippet
7. Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet
8. Verdensgenløsningsprincippet.

Skematisk opstillet ser variantprincipperne sådan ud:

1. Tiltræknings- og frastødningsprincippet.
Variant af hovedskabeprincip nr. 1: Polprincippet
2. Stofenhedsprincippet.
Variant af hovedskabeprincip nr. 2: Livsenhedsprincippet

3. Sult- og mættelsesprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 3: Kontrastprincippet
4. Opbygnings- og nedbrydningsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet
5. Skæbne- eller karma-princippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet
6. Reinkarnationsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet, og hovedskabepincip nr. 7: Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet
7. Forældre- og beskyttelsesprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 8: Verdensgenløsningsprincippet.

I henhold til ét-livs-opfattelsen, forholder det sig i denne sammenhæng stort set sådan, at de nævnte 8 skabepprinciper samt de 7 variantprinciper bevarer deres 'status' som gyldige, dog naturligvis sådan, at variantprinciperne nr. 5: Skæbne- eller karma-princippet, og variantprincip nr. 6: Reinkarnationsprincippet, overhovedet ikke er i spil, al den stund, at de i denne forbindelse er uden mening og derfor udelukket. Men med lidt god vilje kunne man betegne variantprinciperne nr. 5. og 6. som henholdsvis tilfældighedsprincippet og fødselsprincippet. At gøre det, ville imidlertid være et utilbørligt indgreb i Martinus' kosmologi, rent bortset fra, at denne er beskyttet af ophavsretsloven. Jeg skal derfor her pointere, at det ikke er mit ærinde at ville lave om på Martinus' kosmiske analyser og facitter, det være langt fra, men kun i henhold til lovsikret ytringsfrihed, at forholde mig skeptisk-kritisk til emner som skæbne, retfærdighed, reinkarnation m.fl.

Men for at godtgøre, at de nævnte skabepprinciper fortsat vil være gyldige i relation til ét-livs-teorien, skal jeg her forsøge mig med en kortfattet forklaring af, hvorfor og hvordan hvert enkelt skabepprincip bevarer sin 'status' også i den sammenhæng:

Skabepprinciperne:

1. Polprincippet eller det guddommelige skabepprincip

Det seksuelle polprincip ligger som bekendt primært til grund for de to køn, lige som for de afvigelse, der forekommer, f.eks. homoseksualitet, biseksualitet og lignende variationer. Men set på baggrund af ét-livs-teorien og dennes konsekvenser, forekommer den kosmiske udviklingsproces, Martinus betegner som "den seksuelle polforvandling", naturligvis ikke.

2. Livsenhedsprincippet

Set i ét-livs-teoriens perspektiv forekommer dette princip i lige så stor og høj grad, som tilfældet er i Martinus' kosmologi. Princippet drejer sig jo om, at de levende organismer er opbygget efter princippet levende væsener indeni levende væsener,

som tilfældet eksempelvis er med levende celler indeni organer og organismer. Principielt tilsvarende forholder det sig med Stofenhedsprincippet, der kort sagt betyder, at større stofenheder er opbygget og består af mindre stofenheder.

3. Kontrastprincippet

Dette princip er vigtigt for alt liv og al livsoplevelse. Det viser sig f.eks. som kontrasterne liv og død, lys og mørke, varme og kulde, sommer og vinter, behag og ubehag, glæde og smerte, etc. etc.

4. Perspektivprincippet

Dette princip er under alle omstændigheder vigtigt og uundværligt for syns- og forståelseevnen. Princippet består kort sagt i, at størrelser aftager proportionalt med afstanden fra iagttagelsespositionen.

5. Bevægelsesprincippet

Det siger næsten sig selv, at dette princip har meget stor betydning, al den stund det ligger til grund for alt liv og alle former for bevægelse, lige fra elementarpartiklerne og atomerne, cellerne og organerne over organismerne, planeterne, solsystemerne og til de vældige galakser ude i rummet.

6. Talentkerneprincippet

Også dette princip beholder sin status under ét-livs-teorien, idet det ligger til grund for enhver form for evne og talent, og i forbindelse med organismernes tilblivelse og opbygning via generne.

7. Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet

Her er jo tale om en udvidelse af bevægelsesprincippet, idet enhver form for bevægelse foregår i kredsløb. I og med, at kredsløbet gentager sig og derigennem udvider sig kvalitativt, f.eks. i form af større erfaringsdannelse, er der tale om et spiralkredsløb.

8. Verdensgenløsningsprincippet.

Dette princip drejer sig i hovedsagen om den funktion og betydning, som især de store religiøse fornyere, eksempelvis Krishna, Buddha, Moses, Jesus og Muhammed, har haft og har for menneskesamfundenes kulturer og udvikling frem imod en "genløsning" til en formodet ny "paradisisk tilværelse".

Variantprincipperne:

1. Tiltræknings- og frastødningsprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 1: Polprincippet

Det siger næsten sig selv, at dette variantprincip gælder i forbindelse med de to køns gensidige tiltræning mod hinanden. Men princippet gælder også psykologisk i form af f.eks. sympati og antipati, og mere generelt som tiltrækning mod det, der er behageligt og frastødning af det, der er ubehageligt.

2. Stofenhedsprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 2: Livsenhedsprincippet

Stofenhedsprincippet ligger til grund for, at alt stof, levende såvel som såkaldt dødt stof, er opbygget af mindre enheder. F.eks. er organismer, opbygget af organer, og disse af celler, disse igen af molekyler, som igen er opbygget af atomer, som er opbygget af elementarpartikler.

3. Sult- og mættelsesprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 3: Kontrastprincippet.

Dette princip gælder både i bogstavelig forstand som det, at være sulten og lade sig mætte. Men det gælder også i videre og overført forstand i form af længsel og længslens tilfredsstillelse.

4. Opbygnings- og nedbrydningsprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet.

Ja, her kan man eksempelvis tænke på opbygningen af den fysiske organisme fra undfangelsen over fødslen, opvæksten over barndom og ungdom til den modne alder og alderdommen, hvorefter en nedbrydende aldringsproces med følgende død og ligets opløsning.

5. Skæbne- eller karma-princippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet.

Som nævnt i hovedteksten, vil dette princip ikke være gyldigt i forbindelse med ét-livs-teorien. Men med lidt god vilje kunne man betegne det som "tilfældighedsprincippet", idet begrebet og fænomenet skæbne i denne sammenhæng må karakteriseres som udtryk for tilfældigheder. Jvf. f.eks. med artiklen 4.118. Skæbne og retfærdighed - endnu engang!

6. Reinkarnationsprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet, og hovedskabepincip nr. 7: Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet.

Heller ikke dette princip har nogen mening i forbindelse med ét-livs-teorien. Men eftersom det i princippet handler om fødsel, kunne man med lidt god vilje kalde det for "fødselsprincippet".

7. Forældre- og beskyttelsesprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 8: Verdensgenløsningsprincippet.

Dette princip er absolut også gyldigt i relation til ét-livs-teorien, hvilket enhver næsten kan sige sig selv.

Det psykiske kraftfelt

Hvis kendsgerningerne skulle gå hen og vise sig primært at være, at vi kun har et eneste liv, altså det vi lever nu og her, til vores rådighed, hvordan forholder det sig så med den psykiske struktur eller det såkaldte psykiske kraftfelt, P-kraftfeltet? - For i henhold til gyldig videnskabelig analyse af især sanseprocessens anatomiske og fysiologiske funktioner, står det klart, at det psykiske kraftfelt som det substantielle grundlag for bevidstheden i videre forstand, derfor også eksisterer som grundlaget for vores evner til at manifestere os og sanse. Altså til kort og godt som 'substantiel' basis for at kunne fungere og opleve os selv og omverdenen.

Man må forestille sig P-kraftfeltet som en slags elektromagnetisk felt, men som vel at bemærke både indeholder og opretholder det fysiske legeme og den dertil knyttede bevidsthed. Så vidt jeg kan se, når vi regner med ét-livs-hypotesen, må det forholde sig sådan, at det psykiske kraftfelt – altså manifestations-, sanse- og oplevelsesfeltet - opstår samtidigt med undfangelsen og fødslen af det fysiske legeme og vokser og udvikler sig synkront med dette. Følgelig må samme psykiske struktur normalt også degenerere med det fysiske legemes alder og ophøre i og med dennes død og opløsning. Hvilket jo forresten også er, hvad der i henhold til Per Bruus-Jensens fortolkning af Martinus' kosmiske analyser, sker med det såkaldte "koblingslegeme", som så vidt jeg kan se godt kan forenes med den her omtalte sammenhæng. Nemlig som et interaktivt forbindelsesled mellem den overordnede psykiske struktur, P-kraftfeltet eller oplevelsesfeltet, og det deri eksisterende fysiske legeme. Overbevidstheden – som her ikke forstås som en 'udenfor' eller 'over' bevidstheden forekommende evig instans, men derimod forstået som en indenfor rum-tid midlertidigt eksisterende ubevidst eller underbevidst psykologisk faktor - vil jo med sine 'indbyggede' kosmiske skabepprincipper og sin beholdning af organ- og erindringstalentkerner stadigvæk være overordnet P-kraftfeltet, som netop skylder samme overbevidsthed og dennes indhold sin eksistens. (9)

I en forsøgsvis erkendelse og forståelse af, hvad fænomenet P-kraftfeltet eller transformationsfeltet rent faktisk er for noget, bør man studere den videnskabelige redegørelse for sanseprocessen, kombineret med eksempelvis de kommentarer til denne, som jeg har redegjort for i artiklen 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed - . Læg særligt mærke til konklusionen, at de rent fysiske og fysiologiske hjerneprocesser, som finder sted under synsprocessen, ikke synes at have ret meget at gøre med, hvad vi rent faktisk ser og oplever i og med vores bevidsthed. Det er derfor den instans, der tolker og omsætter de fysiske hjerneprocesser til synsindtryk af det, vi iagttager, der er værd at notere sig. Disse bevidste synsindtryk må derfor befinde sig "udenfor" eller "over" den fysiske hjerne. Det er denne i sig selv usynlige instans,

som vi normalt ikke er bevidste om, der er identisk med manifestations-, sanse- og oplevelsesfeltet alias P-kraftfeltet.

Som det indirekte vil være fremgået af det her ovenfor sagte om P-kraftfeltet eller manifestations-, sanse- og oplevelsesfeltet, så rokker antagelsen af ét-livs teorien heller ikke ved faktorer, som den "udenfor" eller "over" P-kraftfeltet eksisterende overbevidsthed med dennes 'indbyggede' kosmiske skabepprincipper og dens beholdning af organ- og erindringstalentkerner. Og i øvrigt rokker det heller ikke ved "underbevidstheden" og de deri 'indbyggede' og fungerende seks kosmiske grundenergier, hvoraf bevidstheden er det fornemmeste produkt. De nævnte faktorer, lovmæssigheder og kræfter eller energier vil i princippet stadigvæk være de samme, som tilfældet er, når disse er set i dén kosmiske sammenhæng, hvori Martinus fremstiller de nævnte emner.

Og nok så vigtigt og betydningsfuldt er det, at selvom vi som her opererer med ét-livs-teorien eller ét-livs-opfattelsen, vil det levende væsens 1. hovedinstans stadigvæk være Jeget, og 2. hovedinstans vil fortsat være bevidstheden, stadig forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. overordnede grundenergi, Moderenergien, hvis substantielle og funktionelle instans og basis derimod ikke er evighedslegemet, for et sådant eksisterer selvsagt ikke i forbindelse med ét-livs-teoriens helt igennem fysiske legeme, som indenfor grænserne af den fysiske verden fungerer og udfolder sig i tid og rum, og som derfor er undergivet disses lovmæssigheder. Blandt de sidstnævnte er især begyndelse og ophør, fødsel og død. Det kosmologiske begreb underbevidstheden – ikke at forveksle med det psykologiske begreb af samme navn - vil da være identisk med det, vi almindeligvis forstår ved begrebet og fænomenet bevidstheden, som fungerer og virker på grundlag af de 6 grundenergier: 1. Instinktenergien, 2. Tyngdeenergien (dynamisk energi), 3. Følelserenergien, 4. Intelligensenergien, 5. Intuitionsenergien, og 6. Hukommelsesenergien, som vel at bemærke har samme værdier og funktionelle kvaliteter, som disse er beskrevet af Martinus. I forbindelse med grundenergiene bør man i øvrigt erindre sig, at de nævnte energier ikke er fysiske energier, men derimod måder, på hvilke individet sanser, manifesterer sig eller handler og oplever. (10)

Hjernens rolle uændret

Hvad angår den fysiske hjerne og dennes rolle i det levende væsens eller individs liv og tilværelse, så vil antagelsen af ét-livs-hypotesen ikke ændre væsentlig ved det. Hjernen vil stadigvæk være en overordnet instans i det fysiske legeme og dets fysiologiske og hormonale processer og funktioner. Det ændrer heller ikke ved, at det såkaldte koblingslegemes hjerne fortsat vil være et nødvendigt interaktivt mellemlid mellem P-kraftfeltets psykiske struktur og den fysiske hjerne.

Begrebet og fænomenet bevidsthed

Som bekendt er bevidsthed et fænomen, der faktisk er velkendt hos de allerfleste levende væsener, omend i forskellige grader, men i relativt højere grader hos menneskene, grader, der spænder lige fra en primitiv instinkt- og følelsesmæssig bevidsthed til en højt udviklet intellektuel bevidsthed. For ikke at gentage, hvad jeg i en tidligere artikel har skrevet om dette interessante emne, vil jeg her tillade mig at bringe følgende citat fra en af disse artikler:

(Citat)

I almindelig psykologisk forstand defineres bevidsthed som en samlebetegnelse for de forskellige former for oplevelse, opmærksomhed eller opfattelse, mere præcist som oplevelse og opfattelse af omverdenen i form af sanseindtryk, og af individets egen indre verden af forestillinger, tanker, følelser etc., hvilket kort og godt vil sige bevidsthedstilstande. Men begrebet og fænomenet bevidsthed omfatter også de meninger, teorier og synspunkter, der knytter sig til et bevidst væsen, og endelig også som selvbevidsthed, hvorved kort forstås individets bevidsthed om sig selv og sin egen og for resten ikke sjældent overdrevne betydning.

Indenfor rammerne af Martinus' kosmologi kan og skal fænomenet bevidsthed ses i relation til hans analyser af, hvad det er, der ikke kun konstituerer mennesket, men i videre forstand det levende væsen, hvilket i videste forstand vil sige alle levende væsener. Dette væsen udgør i henhold til Martinus et treenigt princip i form af et jeg, en bevidsthed og en organisme, men forstået sådan, at jeget udgør den overordnede instans i forholdet, medens bevidstheden forekommer i form af en overbevidsthed og en underbevidsthed, og organismen er det interaktive redskab, individet via sin bevidsthed betjener sig af. Den væsentlige karakteristik for et levende væsen, mennesket inklusive, er, at det sanser, oplever og manifesterer sig i form af handlinger. Imidlertid fremhæver Martinus, at sansning ikke – som det er almindeligt at tro og mene - er en passivt receptiv proces, men tværtimod en proces, der forudsætter og kræver et betydeligt moment af skabende virksomhed, om end i hovedsagen en automatisk skabende virksomhed. Dette er en del af baggrunden for, at Martinus også betegner bevidstheden som det levende væsens skabeevne, men altså som en evne, der forudsætter og er betinget af et intimt samarbejde mellem de ovenfor nævnte tre instanser. Denne skabeevne ligger også til grund for sansning, som igen udgør grundlaget for fænomenet oplevelse, og herom skriver Martinus bl.a. følgende:

(Citat) 254. Da alt, hvad der kommer ind under begrebet "oplevelse", kun kan eksistere som identisk med vibration eller bevægelse, vil hele verdensaltet i sin detaljering være identisk med et uendeligt ocean af energi- eller bevægelseskombinationer, stråler og bølger, der hver især, efterhånden som de opleves af det levende væsen, kommer til at danne et nyt billede i det billedgalleri,

der i den daglige tilværelse kendes som identisk med dets "bevidsthed". [...] Citat slut) (11)

Stærkt forenklet sagt, opfatter Martinus altså bevidsthed som et "mentalt billedgalleri", mere præcist i form af mentale forestillinger, som naturligvis i større eller mindre grad er forbundet med tanker og følelser. Men der hører selvfølgelig meget andet og mere til, for at kunne begribe og forstå, hvad bevidsthed er og omfatter. Dette emne er da i virkeligheden også så kompliceret og omfattende, at det ligger udenfor rammerne af en artikel som denne, at gøre forsøg på at give en bare nogenlunde dækkende beskrivelse af det. Dog skal her tilføjes, at følgende psykologiske energier eller -evner er mere eller mindre virksomme i individets bevidsthed, nemlig instinkt, tyngdeenergi (dynamisk energi), følelse, intelligens, intuition og hukommelse, og som drivkraften eller motivationsfaktoren bag disse evner eller energier ligger et fænomen eller en kraft, som Martinus betegner som urbegæret, der defineres som et uspecificeret grund-begær efter oplevelse eller mere præcist efter livsoplevelse. Dette urbegær udgør grundlaget for alle specifikke former for begær, vilje og ønsker, men vel at mærke styret af en serie såkaldte kosmiske (også kaldet guddommelige) skabningsprincipper. Disse er automatisk virkende lovmæssigheder, som alle og alt er undergivet. (6) (Citat slut) (12)

Bevidsthedskategorierne

En af de største bedrifter Martinus har udført i og med sit omfattende livsværk, er formentlig analyserne og beskrivelserne af de såkaldte bevidsthedskategorier. Det sker primært i Livets Bog 1, 5. kapitel, som har overskriften "Jordmenneskeheds modtagelighed for Den Ny Verdensimpuls". Når Martinus betegner menneskeheden som "jordmenneskeheden" hænger det især sammen med, at han skelner mellem det jordiske menneske, som endnu i nogen grad lever og udfolder sig på basis af kræfter og traditioner fra det egentlige dyrerige, som menneskene jo har udviklet sig fra, og det kommende "rigtige menneskerige", hvis indvånere består af etisk-moralsk udviklede og modnede mennesker, der som den naturligste ting af verden efterlever og overholder det store kristne bud om, at "du skal elske din næste som dig selv!"

Udviklingen fra dyreriget til det jordiske menneskerige og videre til det rigtige menneskerige, foregår ifølge Martinus' kosmologi via individernes diskarnation (død) og inkarnation (genfødsel). Men i og med ét-livs-hypotesen foregår den nævnte udvikling via fysisk genetiske forandringer fra slægt til slægt.

Men for ikke at gentage, hvad jeg tidligere har skrevet, vil jeg her nøjes med at henvise den specielt interesserede læser til specialartiklen H1-35. Den jordiske menneskeheds bevidsthedskategorier.

Martinus' beskrivelser af bevidsthedskategorierne er fuldt ud gyldige, også selvom vi læser de nævnte kategorier på baggrund af antagelsen af ét-livs-teorien.

De seksuelle kategorier

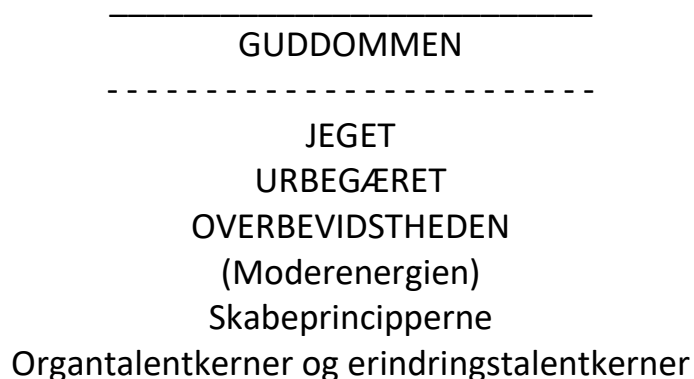
Begrebet og fænomenet "de seksuelle kategorier", som i Martinus' kosmologi alfabetisk betegnes som fra A- til K-kategorierne, vil også stadig være gældende, når disse ses på baggrund af ét-livs-hypotesen. Den eneste – men på sin vis afgørende – forskel er den, at medens Martinus ser de nævnte seksualkategorier som led i den kosmisk-evolutionære proces, han betegner som "den seksuelle polforvandling", så ses disse under ét-livs-hypotesen som samtidige seksuelle dispositioner og adfærdsformer. Med dette forbehold kan det alligevel anbefales den interesserede læser at gøre sig bekendt med seksualkategorierne gennem at læse artiklerne H1-13. Introduktion til "Den seksuelle polforvandling" – den 'vågne' og den 'sovende' seksuelle 'pol', og H1-14. Polforvandlingens seksuelle kategorier – Fra A- til K-menneske.

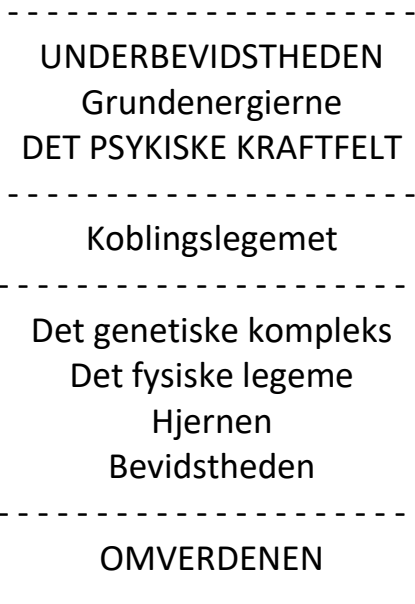
Den læser, som er enig i ét-livs-hypotesen, vil selv kunne trække fra og lægge til, så oplysningerne i de ovenfor nævnte to artikler kommer til at stemme med den nævnte hypotese. Forholdet eller situationen er jo den, at seksualkategorierne ikke nødvendigvis behøver at ses i det kosmiske udviklingsperspektiv, som Martinus gør, men udmærket kan tolkes som samtidige og dermed aktuelle seksuelle dispositioner og adfærdsformer.

Skematisk oversigt

Med afsæt i Martinus' kosmologi skal afslutningsvis herunder vises en forsøgsvis oversigt over de instanser, der set i ét-livs-hypotesens perspektiv udgør det levende væsens eller individets grundstruktur. Rækkefølgen af de enkelte instanser bør naturligvis tages med et vist forbehold, fordi det drejer sig om emner, der er så subtile, at det kan være vanskeligt at skelne den ene instans fra den anden. De punkterede linjer skal ses som udtryk for 'flydende' overgange mellem instanserne.

Forsøgsvis skematisk oversigt over individets instanser, sådan som disse tager sig ud set fra ét-livs-hypotesen:

Hermed er jeg på eget ansvar og risiko nået til vejs ende i forsøget på at forklare og forsvare ét-livs-hypotesen, som med alt taget i betragtning jo faktisk godt kunne vise sig at være gyldig, hvilket vil sige, vise sig som værende i overensstemmelse med virkeligheden. Hvis dette bevisligt skulle vise sig at være tilfældet, vil det desværre betyde, sådan som jeg efter bedste evne har søgt at påvise i og med denne artikel, at de overfysiske eller spirituelle dele af Martinus' kosmologi vil være ugyldige. (13)

Men det er naturligvis med sorgfuldt hjerte, at jeg er nået frem til denne konklusion, især efter mine mange års studium og mine egne mange skrevne og indforståede artikler om et verdensbillede, der med rette fortjener betegnelserne forunderligt, vidunderligt og eventyrligt. Som også nævnt og gentaget, indeholder det nævnte verdensbillede i øvrigt så megen sand visdom og klogskab på livet og verden, at det alene af den grund stadigvæk vil være gyldigt og aktuelt som studieobjekt. Nemlig især med henblik på at blive et klogere, mere tolerant og kærligt menneske. Det skal mennesket og vismanden Martinus have stor tak for. (14)

© August 2016 Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

1. Vedr. mine planer om at producere tegnefilm baseret på H. C. Andersen-eventyr, se Dansk Tegnefilms Historie 1919 – 2000 under Biografier:

[http://www.tegnofilmhistorie.dk/97 Biografier/Harry Rasmussen/Harry Frame.htm](http://www.tegnofilmhistorie.dk/97_Biografier/Harry_Rasmussen/Harry_Frame.htm)

2. Martinus: Livets Bog 1, stk. 10:

<http://www.martinus.dk/da/dtt/index.php?bog=51>

3. Vedr. mine skeptiske artikler om skæbnens retfærdighed eller uretfærdighed, kan f.eks. henvises til 4.29. Hvorfor? – om skæbnens gru 4.72. Skæbnens gru – igen! – Skæbne eller tilfældighed? 4.75. Skæbnens gru – i tilbageblik! - Skæbne eller tilfældighed? 4.99. Skæbne og skyld. Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? Og 4.100. Skæbne og skyld (2). Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? (Nogle tillægsbetragtninger). H1-45. Viden og undren. Tanker om livet og verden. H1-46. Ånd og materie - Sjæl og legeme og 4.64. Liv efter døden? – Det store terminale spørgsmål

4. Se evt. nærmere herom i artiklen 4.114. Alt er såre godt!” Det centrale udsagn i Martinus' livsværk.

5. H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition.

6. Vedr. livsenhedsprincippet og organismeprincippet, se f.eks. artiklen H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition.

7. Vedr. grundenergiene og disses indbyrdes kombinationer, se f.eks. artiklerne H1-30. Jegets evige energikilder. - om de kosmiske grundenergi, og H1-31. Grundenergiernes kombinationer - om de kosmiske grundenergiens indbyrdes kombinationer.

8. Per Bruus-Jensen: Eksistens og udødelighed – om erkendelseslæren i Martinus' kosmologi. Bind 1. p. 200. Borgens Forlag 1982.

9. 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed - nogle kritiske betragtninger over den naturvidenskabelige opfattelse af de nævnte fænomener. Bemærk, at artiklen er indforstået med Martinus' kosmiske analyser omkring blandt andet sanseprocessen, der dog i det væsentlige stemmer med den videnskabelige opfattelse af samme. Det er derfor især den sidstnævnte opfattelse, læseren bør notere sig i denne sammenhæng. - Vedr. det såkaldte ”koblingslegeme”, se evt. artiklen H1-16. Gennem døden eller de parafysiske verdener – om diskarnationens ’teknik’. - Vedr. specielt P-kraftfeltet, se f.eks. artiklen H1-27. Tillæg. 3. kapitel: Erkendelseslæren i Martinus' kosmologi (II) -

Det skal her pointeres, at Martinus ikke selv bruger ordet og begrebet ”koblingslegemet”, men i stedet benytter udtrykket ”transformationsfeltet”. Det vil

måske derfor også være lidt nemmere at forstå koblingslegemet og dets funktion, hvis man forestiller sig koblingslegemet som noget i retning af et elektromagnetisk kraftfelt knyttet til den fysiske organisme. Dette kraftfelt påvirkes fra to sider, nemlig dels af automatiske og viljesmæssige impulser fra den sjælelige struktur og dels af automatiske impulser fra den fysiske organisme, som f.eks. elektro-kemiske reaktioner i sanseorganerne, nervesystemet og hjernecentrene. Det er i denne forstand, at man kan tale om den specielle rolle, koblingslegemet eller transformationsfeltet - jeg har for nemheds skyld her foretrukket at bruge betegnelsen koblingslegemet - spiller for jegets (individets) kontakt med den fysiske materies verden, nemlig som omtalt som en interaktiv organisme, der dels formidler Jegets indadrettede aktivitet i form af sansning og dels dettes udadrettede aktivitet i form af manifestation, hvilket vil sige handlinger af enhver art og form.

10. Martinus' kosmologi opererer med, at det skabte, altså verden og livet, har to basale aspekter: et bevægelsesaspekt og et energiaspekt. For at danne sig et lille indtryk af, hvordan disse to aspekter viser sig i praksis, kan her henvises til henholdsvis H1-32. De fem universelle bevægelsesarter - en kortfattet oversigt, og H1-31. Grundenergiernes kombinationer - om de kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer.

11. Martinus: Livets Bog I, stk. 254.

12. H1-30. Jegets evige energikilder. - om de kosmiske grundenergier. Vedr. urbegæret, se H1-09. "Det seksuelle polprincip" – af Martinus også betegnet som "skabelsens rat". Vedr. de kosmiske skabepprincipper, se igen H1-30. Jegets evige energikilder. - 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed - nogle kritiske betragtninger over den naturvidenskabelige opfattelse af de nævnte fænomener.

13. Læs evt. artiklerne 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl. - 4.119. Spiritualismens nyere historie – en kortfattet gennemgang af spiritualismens historie fra 1800-tallet op til og med Martinus' kosmologi. Har Martinus' kosmologi en fremtid? - Hvad i øvrigt angår begrebet og fænomenet reinkarnation, der som bekendt eller i hvert fald anført bl.a. her i artiklen spiller en ret så stor rolle i sammenhæng med Martinus' kosmologi, kan det jo ikke undgå at undre en skeptiker som mig, at der faktisk ikke findes gyldige verificerede beviser for, at reinkarnation rent faktisk også foregår i det virkelige liv. Martinus' – og flere andre spiritualisters argumenter for reinkarnationens realitet – udgør jo ikke i den forstand et egentligt objektivt bevis. Hans argument for, hvorfor vi mennesker ikke kan huske et eller flere tidligere fysiske liv, endside vores ophold i de påståede åndelige verdener mellem inkarnationerne, lyder umiddelbart besnærende, men udgør ikke et objektivt gyldigt bevis. I bogen "Menneskeheden skæbne", 18. kapitel med overskriften "Hvorfor individet ikke erindrer sin evige fortid", giver Martinus det svar og den forklaring, at det primært skyldes hukommelsesevnen generelt og relativt

set meget svage funktion på det indeværende stadium af det kosmiske kredsløb, menneskeheden aktuelt befinder sig på. På det nævnte stadium af udviklingen er det i henhold til Martinus verdensplanens hensigt, at individet eller mennesket skal fokusere alle sine evner og kræfter omkring den fysiske tilværelse.

Dette lyder jo teoretisk set meget rigtigt, men man – eller i hvert fald jeg – synes jo nok, at der alligevel måtte kunne findes bare skyggen af et personligt bevis for reinkarnation. Personligt har jeg kendt og været gode venner med flere nu afdøde mennesker, som i deres liv var mindst lige så fascinerede og optagne af studiet af Martinus' kosmologi, som mig selv, men ikke en eneste af disse afdøde har på noget tidspunkt givet sig til kende overfor mig fra det såkaldt "åndelige tilværelsesplan". En af de mest ivrige studerende og tilhængere af Martinus' verdensbillede var Børge Hamberg, min gode ven fra 1943 til hans død i 1970, men han har aldrig på mindste måde givet sig til kende efter sin fysiske død. Det udgør selvfølgelig ikke noget bevis i sig selv, men giver dog anledning til tvivl og skepsis, dels overfor udødelighed og dermed dels også overfor tanken om muligheden af reinkarnation. - Men jeg skal dog gerne tilstå, at hver gang jeg f.eks. læser bogen "Menneskehedens skæbne", så føler jeg mig paradoksalt nok fuldkommen overbevist af Martinus' logiske og fornuftige argumenter for udødelighed og reinkarnation!

14. Se evt. artiklen 4.71. Mit møde med Martinus og hans værk – Et møde med livsvarig konsekvens.

© August 2016 Harry Rasmussen. Revideret af samme i oktober 2017.

*****

Skæbnebestemt eller tilfældigheder?

Indledning

Hver eneste dag præsenterer nyhedsmedierne, dels i form af aviser og dels i form af Nyheds-TV, den ene uhyggelige og dramatiske ulykke efter den anden. Den ene dag er det en kvindelig cyklist, som er blevet kørt ned og dræbt i en højresvingsulykke, den næste dag er det et yngre udenlandsk par og deres 5-årige søn, som i bil er på vej hjem mod Tyskland fra ferie i Danmark. Den tragiske ulykke skete på den fynske motorvej kl. 4 om morgenen. Idet bilen lige netop er nået til en bro over motorvejen, rammes den af en stor 30 kg tung betonflise, som med vilje er blevet kastet ned oppe fra broen. Klodsen rammer med stor kraft igennem bilens forrude, hvor den øjeblikkeligt dræber den unge mor på 33 år, medens hendes 36-årige mand kvæstes så alvorligt, at han hurtigst muligt måtte lægges i respirator på hospitalet. Drengen, som sad fastspændt på bagsædet, kom så vidt oplyst ikke noget til, bortset fra det chok, han selvfølgelig må have fået ved at se sine forældre i den nævnte grusomme situation og tilstand. Drengen blev senere på dagen afhentet af sin nærmeste familie i Tyskland.

Få dage efter melder de samme nyhedsmedier ud med de alvorlige jordskælv i det nordlige Italien, hvorunder mange huse er faldet sammen og er blevet til de rene ruiner. Men ikke nok med det, mange mennesker, mænd, kvinder og børn, kvæstes, nogle til døde, under de sammenfaldende mure, vægge, etageadskillelser og tage. En del af menneskerne ligger i skrivende stund stadigvæk skjult under kaosset af murbrokker, så at redningsmandskabet må arbejde og rydde op med den største forsigtighed. Håbet er naturligvis at finde overlevende skjult i ruindyngerne.

Disse eksempler på tragiske hændelser tager sig ud som nye, andre og endnu flere tilfælde af skæbnens, i hvert fald set med mine øjne, tilsyneladende ubarmhjertige tilfældighed.

Det er mig ligeledes simpelthen umuligt at begribe, at en tilfældig cyklist i en storby, i dette tilfælde i København, med masser af kørende trafik, ulykkeligvis dræbes, fordi både vedkommende selv og lastbilchaufføren er uopmærksomme i den givne situation. Her kan man selvfølgelig tale om årsag og virkning, så i den forstand er

ulykken årsagsbestemt. Men det er efter min opfattelse ikke det samme som, at den også er skæbnebestemt.

Det er mig også helt umuligt at fatte, at en tilfældig bil med et yngre ægtepar og deres 5-årige søn, en tilfældig dag og på et tilfældigt tidspunkt, bliver udsat for så tragisk en hændelse, som beskrevet ovenfor. Men at der er tale om en umiddelbar årsagssammenhæng er selvfølgelig også klart i dette tilfælde. Gerningsmanden eller -mændene må have stået oppe på den nævnte bro, parate til at kaste den medbragte tunge betonklods ned mod vejbanen lige præcis på det tidspunkt eller det øjeblik, hvor de pågældende kunne regne med, at klodsen ville ramme en forbi passerende bil. Men at der også skulle kunne være tale om en skæbnebestemt lovmæssighed i dette tilfælde, kan jeg ikke med min bedste vilje indse eller fatte. Hvorfor skulle dog lige præcis det nævnte ægtepar og deres lille dreng, af alle bilende trafikanter, komme ud for denne grusomme tragedie!? - Min forstand nægter endnu engang simpelthen at tro på påstanden om skæbnens lovbundethed og dermed også dens fuldkomne retfærdighed.

Det samme gælder i nok så høj grad, hvad angår jordskælvne i det nordlige Italien og de tragiske og uhyggelige følger disse fik for de stakkels hjælpeløse beboere, der blev ofre for naturens lovbundne aktiviteter og processer. Jordskælv er jo forholdsvis almindelige mange steder på kloden, herunder også i Italien. Så derfor er de her nævnte begivenheder også beroende på loven for årsag og virkning. Men som altså ikke er det samme som, at disse jordskælv er skæbnebestemte for de mennesker, det går ud over.

Der er jo i øvrigt også psykologiske lovmæssigheder iblandet begivenheder, som de ovenfor nævnte. For ofrenes vedkommende frygt, skræk, rædsel og sorg, og – nok så vigtigt gerningsmandens eller -mændenes, ja, i nogle tilfælde er der tale om kvinders hensynsløshed, grusomhed eller ligefrem ondskab. Det er blevet så almindeligt i vores åh så humane og tolerante samfund, at man ikke mener, at f.eks. direkte ondskab findes, men at denne må skyldes religiøs eller politisk indoktrinering eller de ydre omstændigheder, herunder det sociale miljø. Men hvad med de folk, der, som vi har set i stigende grad indenfor de seneste mange år, i nogle tilfælde åbenlyst og i andre tilfælde skjult torturerer og for nogles vedkommende halshugger folk, eller utroligt fanatiske selvmordsbombere, der sprænger sig selv og den menneskemængde, de med vilje befinder sig i, i stumper og stykker eller sårer alvorligt og i nogle tilfælde invaliderer.

Idealistisk opfattelse af tragiske hændelser

I mere humanitært idealistiske kredse giver man ofte som forklaring på menneskers psyke og adfærd, at alt det u hensigtsmæssige og dårlige ved mennesker og dermed samfundet, skyldes manglende etisk moralsk udvikling, men at denne aktuelt

foregår og med tiden og især i medfør af lidelseserfaringerne, vil føre til det ønskede mål om ideale mennesker i et idealt samfund. Men da de kloge og vise mænd og kvinder jo godt kan se, at det i mange, ja, måske i de fleste tilfælde, ikke vil kunne lykkes at forbedre mennesker indenfor et enkelt jordeliv, mener man derfor, at genfødsel eller såkaldt reinkarnation må være både forklaringen og løsningen på forholdene og situationerne.

Reinkarnations- og skæbnelovsteorien, den sidstnævnte ofte betegnet som karma-loven, er som formentlig bekendt ældgammel, idet den blev fremført af orientalske, specielt indiske, filosoffer i oldtiden. Dengang opstod klassiske idealistiske indiske filosofisystemer som Sankhya, Yoga, og Vedanta, senere Advaita Vedanta. Det gælder i øvrigt også den ikke-idealistiske form for religion, buddhismen, der er stiftet af den indiske prins Siddharta Gautama, bedst kendt under navnet Buddha, som betyder "den oplyste". Sidenhen er reinkarnations- og karma-læren blevet fremført af mange andre i nyere tid, først og fremmest af indiske hinduiske filosoffer som Vivekananda, Sri Ananda Acharya, Sri Aurobindo Ghose, der alle fremførte klassisk idealistisk indisk filosofi, Madame Blavatsky, i og med hendes egen specielle lære teosofien, Annie Besant, som videreførte Blavatskys arbejde, Krishnamurti, der dog frasagde sig tilhørsforholdet til den instituerede teosofi, og endelig Rudolf Steiner, som ligeledes forlod teosofien og dannede sin egen livsanskuelse og bevægelse i og med sin Antroposofi. Og i kølvandet på de nævnte bevægelser, kom den helt originale intuitivt-intellektuelle danske tænker Martinus, som i og med sin såkaldte åndsvidenskab eller kosmologi har fremlagt et forunderligt og i høj grad idealistisk og optimistisk verdensbillede, hvori reinkarnations- og karma-forestillinger udgør et væsentligt og – det må understreges – nødvendigt led.

Tvivel og skepsis

Men naturligvis har jeg overvejet, om min opfattelse af skæbnens tilfældigheder og reinkarnation som ønsketænkning, kunne tænkes at være lige så illusorisk, som tilfældet er med vores opfattelse af den verden, som omgiver os og som vi hver især selv er en del af. Den fysiske verden, sådan som vi oplever den, både i hverdagen og i det hele taget, er jo et produkt af vore sansers og bevidstheds samspil med den virkelige verden, som videnskaben fortæller os basalt består af elementarpartikler, atomer, molekyler etc.. Det er jo eksempelvis heller ikke tilfældet, at jorden er en cirkelrund flad skive og at himlen er hævet op over denne som en halvkugleformet hvælving. Det er heller ikke i overensstemmelse med virkeligheden, at solen står op i øst og går ned i vest, sådan som vore sanser viser os det og vores umiddelbare bevidsthed opfatter det. Og det er slet ikke rigtigt, når vi tror at den ydre fysiske verden er fuld af farver og lyde. Videnskaben fortæller os, at farver er et produkt af vores øjnes og hjernes indretning og funktion, og det samme gælder lyde, som er produkt af vores ørers og ligeledes hjernens indretning og funktion.

Men skulle det da virkelig være tilfældet og i overensstemmelse med virkeligheden, at der kunne være tale om en form for illusion, altså en indbildt foreteelse, når man – eller mere præcist jeg - opfatter det som et eksempel på skæbnens tilfældighed med den bil, der under kørslen tilfældigvis nærmede sig en motorvejsbro, hvorfra der blev kastet en 30 kg tung betonsten ned, som ramte bilen og knuste dennes tag og forrude, og - som det helt væsentlige - øjeblikkeligt desværre dræbte en ung 33-årig mor og kvæstede hendes mand livsfarligt, og som efterlod parrets heldigvis uskadte 5-årige søn i en situation, som der ikke skal megen fantasi til at forestille sig det forfærdelige ved? -

Men jeg må være ærlig og sige, at jeg har svært ved at opfatte den ovenfor omtalte ulykkelige hændelse som andet end en fuldstændig tilfældighed, bortset fra den iscenesættelse, der må have været tale om fra gerningsmandens eller -mændenes side. Derfor må jeg igen konstatere og end så længe fortsat give udtryk for den skeptiske opfattelse, jeg har overfor påstanden om skæbnens lovbundne og dermed retfærdige virksomhed.

Fuldkommen retfærdighed i tilværelsen?

Som fremført i flere af mine nyere artikler her på hjemmesiden, så fokuserer min tiltagende tvivl og skepsis sig især omkring dele af Martinus' såkaldt kosmiske analyser og facitter, nemlig de dele, der omhandler skæbnelov og reinkarnation. Emnet er især behandlet og fremhævet i artiklerne 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl. Desuden i artiklen 4.121. Hjemmesiden LIVETS EVENTYR ANNO 2016. Om at erkende og forstå i dette tilfælde Martinus' kosmologi.

For at kunne fremføre teorien om fuldkommen retfærdighed i tilværelsen, må man nødvendigvis henvise til skæbneloven og loven om reinkarnation. Begge dele må forudsættes, hvis man vil promovere tesen om tilværelsens absolutte retfærdighed. For der er og kan kun være tale om en tese – altså om en teori eller hypotese – så længe der ikke foreligger verificerede kendsgerninger til grund for antagelsen. Og det uanset, hvor mange grundige og teoretiske overbevisende argumenter, der fremføres som begrundelse for antagelsen af skæbnens lovbundne virksomhed på baggrund af individernes genfødsel eller reinkarnation.

Martinus' egne argumenter og begrundelser virker i og for sig overbevisende nok, men spørgsmålet eller problemet er, om disse helt grundlæggende stemmer overens med den faktiske virkelighed. Det mener han naturligvis selv, lige som han støttes deri af sine trofaste medarbejdere og mange, formentlig de fleste, af de studerende af hans kosmiske analyser og livsfacitter.

For mit eget vedkommende, og som det forhåbentlig også vil være fremgået af mine betragtninger, argumenter og begrundelser i flere af mine seneste artikler, har

jeg bestemt ingen vanskeligheder eller problemer med at anerkende de øvrige grundlæggende elementer og faktorer i dé kosmiske analyser og livsfacitter, der danner og udgør Martinus' forunderlige verdensbillede. Det vil læseren kunne orientere sig om, ved blandt andet at læse de nævnte artikler, som der henvises til tidligere ovenfor.

Min pointe med denne artikel er derfor endnu engang, at promovere den 'kætterske' opfattelse i form af ét-livs-teorien, så meget mere, som at der mig bekendt ikke findes et objektivt videnskabeligt gyldigt bevis for eksistensen af fænomener som skæbnens lovbundethed og reinkarnationens nødvendighed. Begge dele er absolut afgørende for, at der overhovedet kan forekomme og effektueres en fuldkommen retfærdighed i tilværelsen. Men derimod tyder alt eller i hvert fald meget på, at ét-livs-teorien er i god og adækvat overensstemmelse med den virkelighed, som vi dagligt mere eller mindre deler med hinanden. Derfor må jeg for mit eget vedkommende hævde, at skæbnen i hovedsagen beror på tilfældigheder.

Imidlertid ser det beklageligvis ud til, at jeg som efterhånden mangeårig studerende af Martinus' kosmologi, står temmelig alene med min negative opfattelse af udødelighed, skæbnelov, reinkarnation og retfærdighed. Så vidt mig bekendt er der aldrig nogen af Martinus' trofaste, nære og fremtrædende medarbejdere, der har betvivlet hans analyser og påstande vedrørende de nævnte emner. Det gælder Gerner Larsson, Mogens Møller, Svend Åge Rossen, Per Bruus-Jensen, Ole Therkelsen, Else Byskov og formentlig flere andre, som jeg dog ikke har personligt kendskab til.

Som specielt fremtrædende eksempler på forfattere og foredragsholdere, som i og med deres bøger har været og er hundrede procent loyale overfor Martinus og hans kosmologi, kan nævnes Erik Gerner Larsson: Kursus i Martinus Åndsvidenskab. Udarbejdet på basis af disposition af Martinus, Forlaget Kosmos. København 1948. Svend Åge Rossen: Døden eksisterer ikke. Borgens Forlag 1985. - Martinus' Verdensbillede. Et idéhistorisk studie. Kosmologisk Information. Klint 2008. Per Bruus-Jensen: Eksistens og udødelighed – om erkendelseslæren i Martinus' kosmologi 1-2. Borgens Forlag. København 1982. Ole Therkelsen: Martinus, Darwin og intelligent design. Borgens Forlag 2007. - Martinus og den ny verdensmoral. Borgens Forlag 2009. Men der kunne nævnes flere andre, ja, en hel del andre, som også har vist sig som fuldkommen loyale tilhængere og promotorer af Martinus' i så godt som enhver henseende fabelagtige verdensbillede i form af en lang række kosmiske analyser og livsfacitter.

Hvad blev der af de afdøde?

For mit eget vedkommende, kan jeg ikke lade være med ofte at tænke på og synes det er mærkværdigt, at alle mine nu mange afdøde slægtninge og mine forholdsvis

få nære venner, hvoraf nogle var lige så ivrige Martinus-studerende, som jeg selv er og har været i nu omkring 60 år, aldrig har givet så meget som bare det mindste lille bitte 'livstegn' fra sig fra det såkaldt hinsidige. Det kan man så hævde kan skyldes min egen psykes manglende 'modtagelighed' eller de 'afdødes' manglende evne til at kommunikere med den fysiske verden og dermed med mig, eller det kunne måske tænkes at skyldes begge dele. Men jeg må desværre sige og indrømme, at jeg fortsat nærer stor tvivl og skepsis overfor påstanden om, at de fysisk afdøde stadig er i live i en såkaldt åndelig tilstandsform og afventer en ny reinkarnation. Der er efter min beskedne indsigt og opfattelse af det emne, tale om ønsketænkning i den forbindelse. Derfor hælder jeg end så længe til ét-livs-teorien, som jeg dagligt ser bekræftet af det, jeg forstår ved begrebet og fænomenet virkeligheden.

Det store spørgsmål: Hvorfor?

Men selvom begreber og fænomener som udødelighed, individets evige liv, den åndelige verden, reinkarnation, skæbnens lovbundethed og retfærdighed, ikke passer ind i ét-livs-opfattelsen, så er tilværelsen i bund og grund stadigvæk ét eneste stort under og eventyr. Det store spørgsmål om, hvorfor noget i det hele taget er til, og måden, det er til på, er også stadigvæk vigtigt og aktuelt. Det vil til stadighed være aktuelt at stille spørgsmål, som f.eks.: Hvorfor er verden indrettet og fungerer lige præcist, som den er og gør? - Hvorfor er vi her og hvad er meningen eller hensigten med det alt sammen? - Tanken svimler, når man gør sig klart, at grundlaget for vores psykofysiske eksistens, er det vældige verdensalt med sine galakser, solsystemer, sole, planeter og alle andre himmelfænomener. Tænk, at det alt sammen på et tidspunkt i – ja, i hvad? For tid og rum er jo i henhold til videnskaben fænomener, der via Big Bang har udviklet sig fra et såkaldt super-atom til det, verden er i nutiden! - Men tænk også på, at alt det er forudsætningen og baggrunden for, at eksempelvis lille mig kan sidde her bag computeren og tænke, formulere og taste disse ord! - Det er og må da alt sammen være et eneste stort eventyr for sig, ja, det største eventyr, der vel findes og vil kunne findes!? - Hver morgen, når jeg vågner og kigger ud ad vinduet og ser himlen, solen, skyerne og huse, sten, træer, buske, græs, planter, blomster og flyvende fugle og insekter, og – ikke mindst – mere eller mindre travle mennesker, som går tur med deres hunde nede på vejene, så undres jeg over at det alt sammen er der, dog vel vidende at der er tale om et forgængeligt "øjebliksbillede". For bortset fra, at dette "billede" faktisk samtidig er en slags sansemæssig illusion, så er alt jo underkastet kredsløbets lovmæssigheder, og dermed også forgængeligheden. Om hundrede eller flere år vil det alt sammen være forandret om ikke ligefrem væk.

Poetisk betragtet kunne man udtrykke ét-livs-opfattelsen som en vågentilværelse, hvor søvnen hver eneste nat normalt venter os med sit "Godnat og sov godt!" På principielt tilsvarende måde og når tiden er inde, venter døden på hver eneste af os med sit "Godnat og sov evigt godt!" - Dog, selv om alt ved os levende væsener er

forgængeligt, så forbliver og består dog fortsat de elementarpartikler og atomer, der var med til at danne og holde os i live. Nogle af disse elementarpartikler, atomer og molekyler har de fleste af os dog vist været med til at videregive til slægten. Men det legeme og den psyke, som andre elementarpartikler og atomer var med til at danne og opretholde, er, som de fleste af os ved og måske gør os tanker om, undergivet forgængelighedens lovmæssigheder.

”Alt er tomhed og jag efter vind!”

Tanken om altings forgængelighed fører mig frem til, at jeg gerne vil nævne, at det ikke kun er alle tiders jordbundne tænkere, der hylder en forgængelighedens ateistisk-materialistisk livs- og verdensopfattelse. Det samme gjorde med et vist forbehold forfatteren af Prædikerens Bog i Bibelen. Så selv om jeg personlig ikke er enig i alle Prædikerens synspunkter, og især ikke i hans livspessimisme, vil jeg alligevel tillade mig at citere hans bogs 1. kapitel:

(Citat med moderne retskrivning) 2. Endeløs tomhed, sagde Prædikereren, endeløs tomhed, alt er tomhed. 3. Hvad vinding har mennesket af al den flid, han gør sig under solen? 4. Slægt går, og slægt kommer, men Jordan står til evig tid. 5. Sol står op, og sol går ned og haster igen til sin opgangs sted. 6. Vinden går mod syd og drejer mod nord, den drejer atter og atter og vender tilbage til samme kredsløb. 7. Alle bække løber i havet, men havet bliver ikke fuldt; det sted, til hvilket bækkene løber, did bliver de ved at løbe. 8. Alting slider sig træt; mand hører ikke op me at tale, øjet ikke mæt af at se, øret ej fuldt af at høre. 9. Det, der kommer, er det, der var, det, der sker, er det, der skete; der er slet intet nyt under solen. 10. Kommer der noget, om hvilket man siger: ”Se, her er da noget nyt!” det har dog for længst været til i tiderne forud for os. 11. Ej mindes de svundne slægter, og de ny, som kommer engang, skal ej heller mindes af dem, som kommer senere hen. 12. Jeg, Prædikereren, var konge over Israel i Jerusalem. 13. Jeg vendte min hu til at ransage og med visdom udgranske alt, hvad der sker under Himmelen; det er et ondt slid, som Gud har givet menneskenes børn at slide med. 14. Jeg så alt, hvad der sker under solen, og se, det er alt sammen tomhed og jag efter vind. 15. Kroget han ej blive lige, og halvt kan ej blive helt. 16. Jeg tænkte ved mig selv: ”Se, jeg har vundet større og rigere visdom end alle de, der før mig var over Jerusalem, og mit hjerte har skuget visdom og kundskab i fylde.” 17. Jeg vendte min hu til at fatte, hvad der er visdom og kundskab, og hvad der er dårskab og tåbelighed; jeg skønnede, at også det er jag efter vind. 18. Thi megen visdom megen græmmelse, øget kundskab øget smerte. (Citat slut).

”Alt farer hen som vinden!”

Som dedikeret fan af den vise digter H. C. Andersen, skal jeg i forlængelse af citatet fra Prædikerens Bog her henvise til, at han utvivlsomt har hentet inspiration derfra

til sin dejlige historie "Vinden fortæller om Valdemar Daae og hans Døtre", 1859. Det fremgår straks af indledningen:

(Citat med moderne retskrivning) Når vinden løber hen over græsset, da kruser det sig som et vand, løbe den hen over kornet, da bølger det som en sø, det er vindens dans; men hør den fortælle: den synger det ud, og anderledes klinger det i skovens træer, end gennem murens lyd huller, sprækker og revner. Ser du, hvor vinden deroppe jager skyerne, som var de en fårehjord! hører du, hvor vinden hernede tuder gennem den åbne port, som var den vægter og blæste i horn! Underligt suser den ned i skorstenen og ind i kaminen; ilden flammer og gnistrer derved, skinner langt ud i stuen og her er så lunt og hyggeligt at sidde og høre til. Lad kun vinden fortælle! den ved eventyr og historier, flere end vi alle tilsammen. Hør nu, hvor den fortæller:

"Hu – u – ud! fare hen!" - det er omkvædet på visen. (Citat slut).

Citeret fra H. C. Andersens Eventyr III: 1856-60. Udgivet af Erik Dal og Erling Nielsen. Hans Reitzels Forlag. København 1965. pp. 103-112.

Son nævnt i mine artikler om H. C. Andersen, hans personlighed, liv og forfatterskab, så havde han det, jeg karakteriserer som et "pendul-sind", der i perioder svingede mellem livsoptimisme og livspessimisme. Som et eksempel på det sidstnævnte vil jeg her også tillade mig at gengive et af hans livspessimistiske digte, som tydeligvis må være inspireret af hans læsning af Prædikerens Bog. (Andersen var en flittig læser af Bibelen). Digtet, som er fra 1869, gengives her med nyere retskrivning:

"Kommer aldrig igen!"

Alt farer hen som vinden,
Her er ej blivende sted.
Snart svinder rosen på kinden,
Smilet og tårerne med.

Hvorfor være bedrøvet?
Hen farer sorg og fortræd;
Alt farer hen som løvet,
Tiden og mennesket med!

Alt er forsvinden – forsvinden,
Ungdom, dit håb og din ven.
Alt farer hen som vinden
Og kommer aldrig igen!

Citatet findes med original tekst i H. C. Andersen, Digte. I udvalg ved H. Topsøe-Jensen. Tegninger af Ebbe Sadolin. Forlaget Spektrum. København 1966.

Den alvise og almægtige Guddom.

Imidlertid er det absolut vigtigt, at man gør sig klart og holder fast i, at til trods for livspessimismen, havde Prædikerens så vel som Andersen også en livsoptimisme, som – i al beskedenhed i lighed med mig – omfattede og indbefattede en Altets overordnede, alvise og almægtige Guddom, alt og alles ophav, kraft og altfavnde vældige bevidsthed og organisme, som har givet sit afkom, os levende væsener, en gave i form af, at få lov til at opleve og medvirke i livets gigantiske eventyr, primært som Guddommens manifestationsredskaber og sanseorganer, omend for ethvert individs vedkommende kun for et enkelt kortere eller længere jordeliv. Et liv, som kun kommer igen eller videreføres i form af artens eller slægtens biologiske, samfundsmæssige og kulturelle fortsættelse og fornyelse, det sidstnævnte i form af de demokratiske frihedsrettigheders humane bestræbelser på at etablere og fastholde de bedst mulige livsvilkår.

Derfor vil det stadig være etisk-moralsk vigtigt og aktuelt for os hver især, at være uegennyttige og huske på det store menneskelige budskab om, at vi mennesker bør elske hverandre, på principielt samme måde, som vi elsker os selv. Det betyder, at vi bør være og gøre mod andre, som vi ønsker, at disse skal være og gøre mod os – også selv om de højst sandsynligt ikke kan eller vil gøre det!

© September 2016 Harry Rasmussen.

*****

Det store hverdags-under Inspirerende tanker

Indledning

Det store hverdags-under er ganske enkelt dette, hver morgen at vågne op og se, høre og føle, at man selv er til og lever lige midt i en forunderlig og helt igennem eventyrlig, men i grunden ubegribelig verden. Ja, natten og søvnen hører jo også med til hverdags-miraklet, fordi søvnen normalt medvirker til at forny ens fysiske og psykiske kræfter. Dette var også, hvad digteren H. C. Andersen tænkte og følte i sine bedste og lyseste øjeblikke, og som han blandt andet har udtrykt på følgende måde:

(Citat med moderne retskrivning) Gennem blomstens tætte blad bryder lyset frem i farver, her rødt, der blå, hver farve, vi kender; med samme kraft lyser Guddommen fra alt det skabte, som lyset i blomsten stråler dens almagt frem i den hele skabning. Alt er et underværk, som vi ikke begriber, men vænnes til og da finder almindeligt. De digtede eventyr får deres overnaturlighed kun ved kædens overbrydning, ved mangel på den vise orden, vi daglig har for øje i det større, guddommelige eventyr, hvori vi selv lever. (Citat slut) (1)

Med udtrykket "kædens overbrydning", tænker Andersen formentlig på årsags-virknings-loven, denne mirakuløse naturlov, der generelt bevirker, at enhver virkning er proportional med sin årsag. Men Andersen var jo først og fremmest digter og litterær forfatter. Hans tro og tankeverden var inspireret flere steder fra. Sin barndomstro havde han fra sin noget naive og overtroiske moder, sine tvivl havde han fra faderen, der erklærede sig som fritænker, hvilket vil sige én, der var modstander af religion. Men faderens idéer og tanker fik Andersen bekræftet i sin latinskoletid i årene 1822-27. I løbet af de år fik han faktisk lagt grunden til sin rationalistiske tro, som i øvrigt blev yderligere bekræftet gennem venskabet med naturforskeren H. C. Ørsted.

Under sit sommerophold 1850 på godset Glorup på Nordøstfyn, fik Andersen tilsendt 2. del af Ørsteds bog "Aanden i Naturen", som udkom i sommeren 1850, og for at takke for denne og fortælle hvilket indtryk bogens indhold havde gjort på ham, svarede Andersen i et langt brev af den 3. august 1850 blandt andet følgende:

(Citatudrag med nutids retskrivning) [...] Jeg har ikke blot for mig selv, men senere for enkelte andre læst højt: "Naturvidenskabens Forhold til adskillige vigtige "Religionsgenstande." Dette stykke især er så skikket til at forelæse, og jeg ville ønske, at jeg kunne give alle mennesker det. Jeg skatter hos den fromme mængde det: blindt hen at tro, men jeg finder det langt mere velsignet, i sin tro, også at vide. Vor Herre kan godt tåle, at han ses gennem den forstand, han selv gav os; jeg vil ikke med tilbundne øjne gå til Gud, jeg vil have dem åbne, se og vide, og kommer jeg vel ikke til andet mål end den, som kun tror, så er min tanke dog bleven rigere. Jeg er glad i Deres bog, glad også over mig selv, at den er mig så let læselig, at den ligesom forekommer mig at være et resultat af min egen tænkning; jeg synes ved læsningen at kunne sige: "ja, det ville jeg også have sagt!" - Sandheden i den er gået over i mig og er bleven en del af mig selv. [...] (Citat slut) (2)

Den 19. maj 1851 udkom Andersens bog "I Sverrig. En Reisebeskrivelse", hvori blandt andet forekommer flere essays, som tydeligvis har hentet inspiration fra nogle af de tanker Ørsted havde givet udtryk for i bogen "Aanden i Naturen" 2. del. Det drejer sig om "Tro og Videnskab (Prædiken i Naturen)", "Billeder i det Uendelige" og "Poesiens Californien". (3)

Men til trods for store overensstemmelser i opfattelsen af "adskillige vigtige religionsgenstande", var Ørsted og Andersen dog ikke helt enige, når det eksempelvis kom til opfattelsen af begrebet Gud. Ørsteds begreb om altets ophav var mere abstrakt og upersonligt, hvorimod Andersen opfattede Gud som den alkærlige, alvise og almægtige Fader, altså en mere personlig præget opfattelse af gudsbegrebet, end Ørsteds. Forskellighederne i de to venners respektive opfattelser af vigtige religiøse spørgsmål og problemer, derunder blandt andet også spørgsmålet om udødelighed, som Ørsted stod noget tøvende overfor, fik dog ingen indflydelse på deres mangeårige indbyrdes venskab.

Hvad i øvrigt angår Andersens opfattelse af guddommen og dennes attributter: alkærlighed, alviddom og almagt, så havde han faktisk tilegnet sig sin opfattelse på grundlag af den lærebog i religion, som der blev undervist efter i de højere klasser i landets lærde skoler. (4)

I lighed med nævnte lærebog mente Andersen, at tanken om Guds fuldkommenhed indebærer, at Gud måtte være alkærlig, alvis og almægtig. Det betyder, – stadig ifølge lærebogen og Andersen, – at menneskene alene af den grund eller årsag dels er sikret udødelighed og dels fuldkommen retfærdighed. Men Andersen indså og vidste lige så godt som så mange andre tænkende mennesker, at sådan så det ikke altid ud til at være eller foregå i det virkelige liv. Det fremgår i øvrigt tydeligt nok af den samtale, han engang havde haft med sin faderlige ven og kollega, digteren Adam Oehlenschläger, som derfor endnu engang skal refereres her:

(Citater med moderne retskrivning) "En Historie fra Klitterne" blev til efter et besøg på Skagen og Jyllands Vestkyst. Her fandt jeg en natur og et folkeliv, der kunne understøtte de tanker, jeg ønskede at nedlægge i en digtning, tanker, som længe havde fyldt mig og som udsprang ved en samtale med Oehlenschläger. Hans ord havde gjort et dybt indtryk på mit unge sind, jeg tænkte kun på ordene og klarede ikke for mig selv, således som nu, hvorledes de tilvisse var udsprungne.

Hvem af os kender ikke den stemning, i hvilken man tit udtaler en tvivl, der hvor man i grunden slet ikke tvivler, men kun af en anden vil høre sin egen forvisning udtalt; måske var dette tilfældet her, eller var det mere for at prøve min trofasthed. Vi talte om det evige liv, og Oehlenschläger henkastede de ord: "Er De så vis på, at der er et liv efter dette!" Jeg holdt fast på forvisningen herom, grundet i Guds retfærdighed, men brugte i min stærke udtalelse de uovervejede ord: "Mennesket kan forlange det!" – Da vedblev han: "Er det ikke igen en stor forfængelighed af Dem, at turde forlange et evigt liv. Har ikke Gud givet Dem så uendeligt meget i denne verden. Jeg ved," vedblev han, "hvilken uendelig fylde af godhed, han forundte mig; når jeg i døden lukker mine øjne vil jeg taknemlig prise og velsigne ham; forundes mig da endnu et evigt liv, da tager jeg det som en ny uendelig nåde."

"Således kan De tale," sagde jeg, "Gud gav Dem så uendelig meget på jorden, også jeg bør sige det, men hvor mange stilledes ikke ganske anderledes i verden, de kastedes herind med et sygt legeme, en kuet ånd, førtes ind til de bitreste forhold til sorg og savn, hvorfor skulle de således lide, hvorfor blev det så ulige fordelt, det var en uret, og den kan Gud ikke øve, han vil give erstatning, løfte og løse det, vi ikke kunne!" (Citater slut) (5)

Som det fremgår af det anførte citat, rører Andersen deri ved et par af sine religiøse yndlingstemaer, først og fremmest forholdet mellem begreberne og fænomenerne værd og skæbne, også kaldet retfærdighedsproblemet. Hans pointe er, at idet Gud i medfør af sine iboende attributter som alkærlig, alvis og almægtig, er individet alene derfor garanteret en fuldkommen retfærdighed, herunder også udødelighed og dermed også genfødsel eller reinkarnation. Og at, hvis Guddommen ikke besad disse tre fundamentale attributter, så ville Guddommen ikke være Gud.

Andersens argumentation for retfærdighed, udødelighed og reinkarnation lyder besnærende enkel og ligetil. Men om hans præmisser objektivt set er gyldige, er jeg ikke i stand til at afgøre. Som f.eks., om der overhovedet eksisterer en Gud? Men om dette Alvæsen besidder attributterne alkærlig, alvis og almægtig, tør jeg med min egen personlige begrænsede indsigt og viden, ikke udtale mig afgjort om. I de mange af mine artikler, hvori begrebet Gud nævnes og omtales, er det derfor henholdsvis H. C. Andersens og Martinus' respektive opfattelser af samme begreb, jeg refererer til og så vidt muligt selv prøver at begribe og forstå. Men jeg mener dog at kunne forstå, at i betragtning af livets og verdens faktuelle eksistens og måden begge dele er indrettet og fungerer på, må Gud i hvert fald besidde alvisdom og almægt. Dette synspunkt vil jeg gerne stå ved og forfægte. Derimod tror jeg ikke

længere på Guds alkærlighed, for det er der ifølge mine iagttagelser og erfaringer for meget i livet og verden, der taler imod.

H. C. Andersens ”pendul-sind”

Men i øvrigt skal det siges, at Andersen med sit ”pendul-sind”, som i perioder af hans liv svingede mellem livsoptimisme og livspessimisme, i hvert fald periodisk faktisk var temmelig stærkt i tvivl om sjælens udødelighed. Det fremgår fortrinsvis af et livspessimistisk eventyr som ”Grantræet”, 1844, hvis på en gang rørende og sørgelige slutning lyder sådan, efter at det kasserede træ langt om længe en dag var blevet hentet ned fra sin mørke krog på loftet:

(Citat med nutids retskrivning) ”Nu begynder livet igen!” tænkte træet, det følte den friske luft, den første solstråle, - og nu var det ude i gården. Alt gik så gesvindt, træet glemte rent at se på sig selv, der var såmeget at se rundt om. Gården stødte op til en have, og alt blomstrede derinde; roserne hang så friske og duftende ud over det lille rækværk, lindetræerne blomstrede, og svalerne fløj om og sagde: ”kvirre-virre-vit, min mand er kommen!” men det var ikke grantræet, de mente.

”Nu skal jeg leve!” jublede det og bredte sine grene vidt ud; ak, de var alle visne og gule; det var i krogen mellem ukrudt og nælder, at det lå. Guldpapirs-stjernen sad endnu oppe i toppen og glimrede i det klareste solskin.

I gården selv legede et par af de lystige børn, der ved juletid havde danset om træet og været så glade ved det. Én af de mindste foer hen og rev guldstjernen af.

”Se, hvad der sidder endnu på det ækle, gamle juletræ!” sagde han og trampede på grenene, så de knagede under hans støvler.

Og træet så på al den blomster-pragt og friskhed i haven, det så på sig selv, og det ønskede, at det var blevet i sin mørke krog på loftet; det tænkte på sin friske ungdom i skoven, på den lystige juleaften og på de små mus, der så glade havde hørt på historien om Klumpe-Dumpe.

”Forbi! forbi!” sagde det stakkels træ. ”Havde jeg dog glædet mig, da jeg kunne! forbi! forbi!”

Og tjenestekarlen kom og huggede træet i små stykker, et helt bundt lå der; dejligt blussede det op under den store bryggerkedel; og det sukkede så dybt, hvert suk var som et lille skud; derfor løb børnene, som legede, ind og satte sig foran ilden, så ind i den og råbte: ”pif! Paf!” men ved hvert knald, der var et dybt suk, tænkte træet på en sommerdag i skoven, en vinternat derude, når stjernerne skinnede; det tænkte på juleaften og Klumpe.Dumpe, det eneste eventyr, det havde hørt og vidste at fortælle -, og så var træet brændt ud.

Drengene legede i gården og den mindste havde på brystet guldstjernen, som træet havde båret sin lykkeligste aften; nu var den forbi, og træet var forbi og historien med: forbi, forbi, og det bliver alle historier! (Citat slut) (6)

”Alt farer hen som vinden!”

Som dedikeret fan af den vise digter H. C. Andersen, skal jeg i forlængelse af ovenstående citat her henvide til, at han utvivlsomt har hentet inspiration fra ”Prædikerens Bog” i Biblen til sin dejlige historie ”Vinden fortæller om Valdemar Daae og hans Døtre”, 1859. Det fremgår straks af indledningen:

(Citat med moderne retskrivning) Når vinden løber hen over græsset, da kruser det sig som et vand, løber den hen over kornet, da bølger det som en sø, det er vindens dans; men hør den fortælle: den synger det ud, og anderledes klinger det i skovens træer, end gennem murens lyd huller, sprækker og revner. Ser du, hvor vinden deroppe jager skyerne, som var de en fårehjord! hører du, hvor vinden hernede tuder gennem den åbne port, som var den vægter og blæste i horn! Underligt suser den ned i skorstenen og ind i kaminen; ilden flammer og gnistrer derved, skinner langt ud i stuen og her er så lunt og hyggeligt at sidde og høre til. Lad kun vinden fortælle! den ved eventyr og historier, flere end vi alle tilsammen. Hør nu, hvor den fortæller:

”Hu – u – ud! fare hen!” - det er omkvædet på visen. (Citat slut). (7)

Som nævnt i mine efterhånden mange artikler om H. C. Andersen, hans personlighed, liv og forfatterskab, så havde han det, jeg karakteriserer som et ”pendul-sind”, der i perioder svingede mellem livsoptimisme og livspessimisme. Som et eksempel på det sidstnævnte vil jeg her også tillade mig at gengive et af hans livspessimistiske digte, som tydeligvis må være inspireret af hans læsning af Prædikerens Bog. (Andersen var en flittig læser af Bibelen). Digtet, som er fra 1869, gengives her med nyere retskrivning:

”Kommer aldrig igen!”

Alt farer hen som vinden,
her er ej blivende sted.
Snart svinder rosen på kinden,
smilet og tårerne med.

Hvorfor være bedrøvet?
Hen farer sorg og fortræd;
alt farer hen som løvet,
tiden og mennesket med!

Alt er forsvinden – forsvinden,
ungdom, dit håb og din ven.
Alt farer hen som vinden
og kommer aldrig igen! (8)

Så sent som i 1872, da Andersen skrev sine seneste eventyr og historier, kan vi delvis også finde livspessimismen i et eventyr som "Tante Tandpine", en dejlig og herlig fortalt historie, hvis morale egentlig er, at fysisk smerte – her altså tandpine – "er mægtigere end poesien, filosofien, matematikken og hele musikken!" Materien er altså stærkere end ånden! Da tandpinen efter en hel nats pine, lader den plagede digter i fred, så han kan falde i søvn, oplever han i en behagelig drøm, hvordan han flyder om i det bløde vand, og herunder har nogle undergangs-syner, som han, Andersen, tidligere i livet ville have vist fra sig:

- "Dø, smelte hen som sne!" sang og klang det i vandet, "dunste hen i skyen, fare hen som skyen! - - "

Ned til mig gennem vandet skinnede store, lysende navne, indskrifter på vajende sejrs-faner, udødeligheds-patentet – skrevet på døgnfluens vinge. (9)

I pagt hermed slutter Andersen derfor i første omgang eventyret "Tante Tandpine", med at udtrykke tvivl på sin ellers så kære tanke om sjælens udødelighed:

(Citat med nutids retskrivning) Jeg nedskrev, hvad her står skrevet. Det er ikke på vers og det skal aldrig blive trykt - -

---

Ja, her holdt manuskriptet op.

Min unge ven, den vordende urtekræmmersvend, kunne ikke opdrive det manglende, der var gået ud i verden, som papir om spegesild, smør og grøn sæbe; det havde opfyldt sin bestemmelse.

Bryggeren er død, Tante er død, Studenten er død, han fra hvem tankegnisterne gik i bøtten.

Alt går i bøtten.

Det er enden på historien – historien om Tante Tandpine. (Citat slut) (10)

Men i en senere redaktion, strøg Andersen den livspessimistiske sætning: "Alt går i bøtten", der udtrykker den forgængelighed og udslettelse af sjælen og den personlige bevidsthed og hukommelse, som han trods alt helst ikke ville tro på, når det kom til stykket.

I sine lyse og rolige øjeblikke i sit liv, – og dem var der heldigvis mange af –, var Andersen overbevist om sjælens udødelighed og den menneskelige psykes og personligheds beståen efter det fysiske legemes død, og om at reinkarnation er en realitet. Men med sit pendulagtige sind svingede hans stemninger af og til over i modsætningen, hvor tvivlen overtog herredømmet og pinte ham med sit memento mori: "Alt går i bøtten!", dvs. "alt ender i graven!". Det var i spændingsfeltet mellem overbevisning og tvivl på sjælens udødelighed, at han få måneder før sin død den 4.

august 1875 skrev digtet "Tunge Timer", der lyder som følger (med nutids retskrivning):

Vor tid skriver nu på sin visdomsbog;
er det til godt eller til det værre?
Det er forfærdeligt at blive så klog,
at man ikke tror på Vor Herre!

O, det var bedre for hver og en,
der foragter hver fattigt begavet,
at om hans hals hang en møllesten,
og han lå dybest i havet.

Nu alle overmåls kloge ved:
Gud skabtes ved menneskets snilde,
og mennesker er "ufejlbarlighed",
et grundstof er livets kilde.

Alt, hvad vi stræbte og leved' og led,
udslukkes med livets flamme.
I et bundløst intet synke vi ned,
ondt og godt er et og det samme.

O evige Gud, bliv hos os! Bliv!
I dig og ved dig alt er givet!
Forund os i nåde "det evige liv"
og erindring om jordelivet! (11)

Men så sent som i 1875, omkring godt et halvt års tid inden han døde, kunne Andersen i et af sine lyse øjeblikke skrive et digt som "Miraklet", her gengivet med nutids retskrivning:

Fra pyramiden i ørkenens sand
en mumie bragtes til Nordens land,
den var balsameret for tretusind år,
i hieroglyffer det skrevet står;
engang en dronning i storhed og pragt.
Et hvede-kornaks i hånden var lagt.
Det planted' man nu efter tretusind år,
og det spired' frem, så snart det blev vår,
satte aks og bar korn og – styrked' vor tro.
- Et sådant liv i et korn er lagt!
Hvor stor er da menneskesjælens magt?

Dens hylster lægges i jorden ned,
men selv har den liv for Guds Evighed.
Miraklet i hvedekornet du ser:
Du kan ej forstå det, men ser – det sker! (12)

Hvori består hverdags-miraklet eller -underet?

Men hvori består hverdagslivets mirakel eller under i grunden mere præcist, set i nutidsperspektiv? - Jo, svaret er for så vidt ret enkelt, for det består kort og godt i, at 'noget' i det hele taget er til og dernæst i den måde, hvorpå dette 'noget' er indrettet og er til på. Ikke mindst i form af naturlovene og i nok så høj grad de lovmæssigheder, som vismanden Martinus betegner som "de kosmiske skabe- og oplevelsesprincipper". Disse især viser, at der er en fuldkommen logisk plan- og hensigtsmæssighed i alle iagttagelige og kendte livsprocesser, fra de fantastiske elementarpartikler, atomer, molekyler og celler i mikrokosmos over organer og mangfoldigheden af organismer i, hvad der kan kaldes mellemkosmos, og til planeter, måner, sole, solsystemer og de vældige galakser i makrokosmos. Tilmed et makrokosmos, som 'kun' er makrokosmos oplevet i menneskeperspektiv. Samme kosmos kan sagtens tænkes at være mikrokosmos i et endnu større makrokosmos og sådan videre i det grænseløse verdensalt, alt og alle eksisterer i og er med til at udgøre og opretholde.

Ja, men hvor finder man da underet i hverdagen? - Svaret er, at det er lige for næsen af dig! Eller rettere sagt: Din egen næse er en del af dette under. Tænk bare, hvilket forunderligt organ den er, sådan som den er indrettet og fungerer fra naturens side. Og tænk så videre over hele ansigtets og hovedets og hele kroppens anatomi og diverse fantastiske fysiologiske processer.

I ansigtet er der jo ud over næsen også så væsentlige organer som munden med tænder, tunge, gane og - ikke mindst – noget så fantastisk som øjnene og disses funktioner. Dernæst ørerne og de indre høreorganer, som i lighed med øjnene via nerver og nervebaner har forbindelse til hver deres centre i et af naturens mest forunderlige og i mange tilfælde nødvendige og uundværlige organer: Hjernen. Det er jo dette i grunden mærkværdige organ, jeg bruger i dette øjeblik, hvor jeg sidder bag computerskærmen og tænker, formulerer og taster bogstaver, ord, sætninger osv., alt sammen efter en forud lagt plan, så alt tilsammen giver mening. Men hvordan det skrevne opfattes af læseren, ja, det er faktisk noget andet og beror på vedkommendes alder, mentale forudsætninger såsom intelligens, opfattelses- og forståelsesevne. Der er jo blandt andet noget, der hedder at kunne misforstå eller slet ikke forstå.

Og tænk så, at alt dette er fremkommet ved, at en ægcelle og en sædcelle har forenet sig, sådan som disse er forud beregnet til, i bedste tilfælde efter et vellykket

samleje mellem en kvinde og en mand! Kun få synes virkelig at tænke dybere over dette. Først og fremmest over de to køn og dannelsen af ægcelle og sædcelle i henholdsvis kvindens æggestokke og i mandens testikler. Dannelsen af cellerne med kromosomer og gener, er en eventyrlig proces for sig. Derefter ægløsningen og ægcellens vandring gennem æglederen til livmoderen, i hvis slimhinde ægcellen under normale forhold lejr sig. Og sædcellens modning i testiklen, klar til normalt under mandens og kvindens intime samleje at blive affyret ind i kvindens skede og finde vej til livmodermunden og ind i livmoderen og frem til forening med ægcellen. Den proces, der derefter under normale omstændigheder finder sted, nemlig den forenede æg- og sædcelles sammensmeltning og den påfølgende vækst i form af celledeling og differentiering til dannelsen af den kommende organismes mange forskellige specialorganer med specialfunktioner. En vækst og specialisering, som uden forbehold – og vel at bemærke under normale forhold – vil kunne karakteriseres som et virkeligt og nærmest mirakuløst under.

For hvad er det for kræfter og lovmæssigheder, der i de ovenfor nævnte tilfælde er i spil? - Det har den videnskabelige biologi og kemi sine udmærkede svar på, men disse svar drejer sig kun om, hvad der rent fysisk-kemisk foregår og hvordan, men ikke om det dybereliggende filosofiske eller åndsvidenskabelige spørgsmål om hvorfor? - Det sidstnævnte spørgsmål: "hvorfor?" forudsætter nemlig, at der ligger en bevidst plan eller hensigt til grund for processerne, og bevidst plan og hensigt forudsætter et bevidst 'noget', der har denne plan og hensigt.

Ganske vist foregår en væsentlig del af de nævnte processer som autonomt instinktstyret, men det ændrer ikke ved, at der er tale om en overordnet plan- og hensigtsmæssighed. Her vil naturvidenskaben naturligtvis svare, at det er de kræfter og lovmæssigheder, som skyldes evolutionen, der ligger til grund for, at processer er autonomt instinktstyret. Hvilket selvfølgelig er rigtigt nok. Men man kunne så stille spørgsmålet: Hvad er det, der har bestemt evolutionen, altså dette, at noget udvikler sig, tilmed i en eller flere bestemte retninger? - At noget udvikler sig i bestemte retninger og dermed ikke er et udtryk for blind tilfældighed, kan da kun betyde, at der må eksistere 'noget', som har bestemt eller bestemmer den eller de retninger, evolutionen i kraft af sine iboende kræfter og lovmæssigheder, skulle og måtte bevæge sig i.

Hverken naturvidenskabelige forskere eller vi amatør-filosoffer kommer udenom at måtte acceptere, at der eksisterer et overordnet 'noget' med bevidsthed, hensigt og vilje. Hvad man så i øvrigt vil kalde dette 'noget', er egentlig mindre vigtigt. Men man kunne jo f.eks. vælge bare at kalde dette 'noget' for "Et Noget", idet man samtidigt husker på de attributter eller kvalifikationer, dette "Noget" besidder eller er udtryk for.

Det ældgamle og gode udtryk og ord "GUD" har den ulempe ved sig, at det er belastet af alle mulige og umulige fordomme og ikke mindst af en hel del overtro. Desuden findes der tilsyneladende mange nutidsmennesker, som vender ryggen til eller ligefrem tager afstand fra begreberne om en Gud, som de blandt andet synes er en anakronisme i vor moderne tid. Derfor har den ateistiske, materialistiske livs- og verdensopfattelse længe haft særdeles gode eksistensbetingelser, faktisk lige siden oplysningstiden i 1700-tallet, midlertidigt afbrudt af romantikkens idealistiske idéer og forestillinger de første tredive år af 1800-tallet. Men igen og i næsten højere grad fik den ateistiske, materialistiske livs- og verdensopfattelse en slags renæssance i og med naturalismen og realismen i sidste halvdel af 1800-tallet og faktisk foreløbig fortsat i nutidens dybt ateistiske, materialistiske livs- og verdensopfattelse, som det er lige før, at denne er blevet til et dogme.

En "puppe-tilværelse"

Men man må erfaringsmæssigt konstatere, at det desværre langt fra er alle mennesker, der er i stand til at opleve, føle og tænke over tilværelsen som et under, og tilmed et guddommeligt under. En tanke eller forestilling, der tilsyneladende forekommer mange nutidsmennesker som værende alt for romantisk, utopisk og derfor urealistisk. Det er dog forståeligt, at mange eller snarere de fleste, synes og tænker sådan, især i betragtning af de mange krav og pligter, der stilles til de fleste mennesker i hverdagslivet, bare for at kunne opretholde eksistensen, og for at kunne evne og magte at opnå alle de materielle ønsker, mange mennesker har i håbet om, at kunne forsøde en ikke altid lige nem tilværelse.

Det forekommer som om de allerfleste mennesker lever deres relativt korte liv eller tilværelse i en "forpuppet" tilstand, lukket inde i en mere eller mindre begrænset og snæver verden af behov, ønsker, vaner, sociale og kulturelle traditioner. En situation, man lidt negativt også kunne betegne som "hverdagens trummerum". Men det hænder lejlighedsvis, at der opstår en større eller mindre "sprække" i "puppen", så at den, der befinder sig indeni "puppen", pludselig får et "kig' ind i" eller et "glimt af" den tydeligvis større verden udenfor "puppen". Et kig eller et glimt, som i nogle tilfælde kan medføre, at der opstår en længsel efter at få mere at se af den nævnte verden, men som i andre tilfælde kan medføre det modsatte, nemlig at individet inde i "puppen", vender ryggen til og afviser at ville have noget at gøre med den alt for store, uoverskuelige og ubegribelige verden udenfor "puppen".

Det sker da også ikke så sjældent, ja, vel nok i de fleste tilfælde, at "sprækken" lukker sig tæt til igen, så at livet eller tilværelsen indenfor "puppen"s rammer eller "grænser" i reglen fortsætter med stort set de samme behov, ønsker, vaner, sociale og kulturelle traditioner, som hidtil: det vil sige i relativ tryghed, behagelighed og magelighed. Det befinder de fleste sig tilsyneladende bedst med.

Imidlertid har der i de seneste par hundrede år også eksisteret spirituelt idealistiske bevægelser, der er opstået og som har forsøgt at modvirke og være et alternativ til den ateistiske, materialistiske livs- og verdensanskuelse. Disse alternative åndelige bevægelser er blevet omtalt i artiklen 4.119. Spiritualismens nyere historie og skal derfor ikke gentages her. Dog skal en enkelt af disse bevægelser nævnes og atter omtales, nemlig det billede af livet og verden, som er blevet fremstillet af vismanden Martinus i og med hans geniale kosmiske analyser og livsfacitter.

Et "syndefald"

Når jeg her atter vil berøre Martinus' verdensbillede eller kosmologi, skyldes det først og fremmest, at min fascination af denne eller dette er temmelig stor. Det til trods for min samtidige skepsis og tvivl omkring væsentlige emner i samme verdensbillede. Emner, der som omtalt i artiklen 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl, primært drejer sig om tvivl om udødelighed, evigt liv, reinkarnation og skæbnens lovbestedthed og den deraf følgende retfærdighed. Emnet følges i øvrigt op i artiklen 4.122. Skæbnebestemt eller tilfældigheder?

Det er faldet i min lod, efter knapt 60 års i hovedsagen intense studium af nævnte kosmologi, at være kommet i så stærk tvivl om de emner i samme, som der er nævnt i det foranstående, at jeg har måttet drage den konsekvens, at melde fra overfor netop emnerne udødelighed, evigt liv, reinkarnation og – ikke mindst – skæbnens lovbestedthed og den deraf følgende retfærdighed. Dette 'frafald' har jeg forsøgt at begrunde i de ovenfor nævnte artikler.

En del – om ikke alle af Martinus' trofaste og loyale tilhængere - vil nok karakterisere min nye opfattelse og holdning som et "syndefald", men det får så være. Jeg er nødt til at være ærlig, både overfor mig selv og overfor mine læsere. Det har ikke bare været så nemt som at skifte sko, men tværtimod en langvarig proces, der for alvor begyndte omkring årtusindeskiftet og som langsomt er modnet gennem de mange senere års studium af de nævnte fascinerende og dybsindige analyser og livsfacitter.

Mit eventuelle "syndefald" består primært i, at jeg, efter grundig gennemtænkning af spørgsmålene og problemerne, har måttet erkende og drage den i første omgang lidt barske konklusion, at det for så vidt umiddelbart mest sandsynlige vedrørende alle levende væsener, og herunder ikke mindst os mennesker, er, at vi alle hver især rent faktisk kun har ét liv at leve, nemlig det, vi lever her og nu. Dette ene liv varer i bedste og heldigste fald fra undfangelsen over fødslen, opvæksten i barndommen og ungdommen, livet i voksenalderen og alderdommen, for at slutte med dødsstunden, hvorefter det fysiske legeme opløses ad naturlig vej eller brændes til aske, eller hvad man nu vælger.

Egoet, psyken og bevidstheden, der, som beskrevet i artiklen 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl, i en bestemt forstand er et slags energisystem eller energifelt associeret til den fysiske krop, men som automatisk forsvinder i og med, at de fysiske kropslige funktioner ophører. Det må derfor anses for idealistisk og romantisk ønsketænkning at mene og tro, at der er en sjæl eller en psyke, som fortsætter sin eksistens efter det fysiske legemes død. Denne psyke og sjæl er i særlig grad indgående beskrevet af både Martinus og af hans elev Per Bruus-Jensen, men deres respektive analyser og konklusioner eller facitter, som ganske vist forudsætter en udødelig basal evighedsstruktur, rokkes der faktisk ikke ved, selvom man antager ét-livs-hypotesen. Der rokkes kun ved, at psyken og sjælen er evige, og sættes i stedet, at disse kun består, så længe individet fysisk set er i live. Dette er jo også rent faktisk, hvad vi hver især fysisk set oplever hos både os selv og andre.

Det er især det sidstnævnte, nemlig at der ikke rokkes ved alt, hvad der er væsentligt, i den vældige tankebygning i form af Martinus' verdensbillede, jeg har villet fremhæve i og med en del af mine allerseneeste artikler. Derfor har jeg samtidigt også gerne villet pointere, at Martinus' psykologiske, etisk-moralske, seksuelle, sociale og kulturelle analyser, tilmed i høj grad stadigvæk vil være gyldige og værdifulde. Hvilket i øvrigt også fremgår af de artikler om emnet, der findes links til ovenfor. Tesen om ét-livs-opfattelsen betyder derfor ikke nødvendigvis et totalt brud med Martinus' kosmologi.

Men mit "Syndefald" betyder selvfølgelig, at jeg ikke længere kan betragte Martinus' kosmologi i det perspektiv, hvori han selv og hans trofaste og loyale tilhængere ser denne. Det føles på samme tid både som et tab og en gevinst. Et tab, fordi jeg desværre ikke længere vil kunne følge den spirituelle eller åndelige del af Martinus' i en god forstand eventyrlige verdensbillede, og som en gevinst, fordi jeg efter omkring 60 års mere eller mindre intense studium af dette, endelig har fundet mit eget mentale ståsted. Et ståsted, som jeg gerne vil stå ved, og som jeg allerede anede, da jeg i 1998 skrev artiklen 4.44. "Den, som synes at stå..." – et forsøg på en åndelig 'statusopgørelse'.

Om at spise af "Kundskabens træ"

Så på en måde kan man sige, at mit "Syndefald" har bestået eller består i, at jeg nu spiser af "Kundskabens træ om godt og ondt". Det betyder jo bibelsk set, at man forvises fra "Paradisets have" og derefter skal "dø døden". Men den kloge "slange" sagde, at dette ikke var sandt, og at det kun var blevet sagt, for at mennesket ikke skulle spise af det nævnte træs "frugter", hvilket vil sige: at tilegne sig en viden om både godt og ondt. Der ligger utvivlsomt en stor sandhed i den bibelske fortælling, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind på her. Eventuelle interesserede kan henvises til min bog "Jesus, søn af mennesket" 1. og 2. del, udgivet på Forlaget

Scientia Intuitiva, 2012. Myten om Adam og Eva beskrives og fortolkes i bogens 2. del, 17.-18. kapitel. (Samme steder vil også kunne læses her på hjemmesiden i JESUS MENNESKESØNNEN II. 2.-3. kapitel).

Sluttelig skal der herfra lyde en meget stor og varm tak til de trofaste læsere, som på trods af det 'smalle' emne har fulgt mig, især i de godt 11 år, hvori hjemmesiden LIVETS EVENTYR foreløbig har bestået. Det er en særlig stor glæde at konstatere og se, at der i den seneste tid har været et stigende antal besøg og læsning af sider, og at det totale besøgstal fra den 11. august 2011, da hjemmesiden fik besøgstæller, og til dags dato, den 8. maj 2017, er på 12.296 besøg, og at antal sete og formentlig også læste sider er på 16.108. Men eftersom hjemmesiden blev oprettet den 12. juni 2005, altså 7 år tidligere, men uden besøgstæller, må det formodes, at det totale besøgstal og antal sete sider må være en del højere. Men under alle omstændigheder tilfredsstillende. Det takker jeg af mit ganske hjerte for.

© September 2016. Harry Rasmussen. Revideret af samme i maj 2017.

Noter og kilder:

1. H. C. Andersen i romanen "Kun en Spillemand", 1837. H. C. Andersen Romaner og Rejseskildringer. Bind III. Anden Deel. Kapitel IV. Udgivet af Ole Jacobsen. Gyldendal 1944.
2. 'Andersens brev til Ørsted': Dateret 18. Juli 1850: Bille & Bøgh: Breve fra H. C. Andersen II, pp. 246-49. - 'Ørsteds bog Aanden i Naturen': Hans Christian Ørsted: Aanden i Naturen. Fjerde Udgave. 1. og 2. Deel. Med Indledning af Knud Bjarne Gjesing. Vintens Forlag. København 1978.
3. De nævnte essays er trykt i H. C. Andersen: I Sverrig. Reiseskildring. Udgivet med forord og noter ved Henning Fonsmark. Hans Reitzels Forlag. København 1962.
4. Peder Krog Meyer: "Lærebog i den christelige Religions- og Sædelære, med Hensyn paa Disciplenes Tarv i de lærde Skolers øverste Klasser" (1818).
5. H.C. Andersen: "Bemærkninger til "Eventyr og Historier", 1874". Samlede Skrifter. Anden Udgave. Bind 15. pp. 307-309. C. A. Reitzels Forlag. Kjøbenhavn, 1880.
6. Citeret fra H. C. Andersens Eventyr I: 1835-42, pp. 47-48. Udgivet af Erik Dal og Erling Nielsen. Hans Reitzels Forlag. København 1963.

7. Citeret fra H. C. Andersens Eventyr III: 1856-60. pp. 103-112. Udgivet af Erik Dal og Erling Nielsen. Hans Reitzels Forlag. København 1965.
8. Citatet findes med original tekst i H. C. Andersen, Digte. I udvalg ved H. Topsøe-Jensen. Tegninger af Ebbe Sadolin. Forlaget Spektrum. København 1966.
9. Citeret fra H. C. Andersens Eventyr V: 1867-74. p. 221. Udgivet af Erik Dal og Erling Nielsen. Hans Reitzels Forlag. København 1967.
10. Samme sted, p. 22. - Se evt. artiklen 3.33. Tanker omkring en makulatur – om H.C.Andersens første bog "Ungdoms-Forsøg".
11. Digtet "Tunge Timer", som her er gengivet med moderne retskrivning, er citeret fra H.C.Andersen Digte. I udvalg ved H.Topsøe-Jensen. Tegninger af Ebbe Sadolin. Forlaget Spektrum. København 1966. Digtet blev oprindeligt trykt i Illustreret Tidende den 13. juni 1875, altså ca. et par måneder før Andersen selv døde.
12. Citatet findes med original tekst i H. C. Andersen, Digte. I udvalg ved H. Topsøe-Jensen. Tegninger af Ebbe Sadolin. Forlaget Spektrum. København 1966.

© September 2016. Harry Rasmussen. Revideret af samme i oktober 2017.

*****

Hvor er Gud henne?

Et relevant og aktuelt spørgsmål

Indledning

Hermed følger et Post Scriptum til de relativt mange skeptiske og kritiske artikler, jeg på det seneste har skrevet med relation til Martinus' i så godt som enhver henseende fabelagtige og eventyrlige verdensbillede eller kosmologi. Læsere, der har læst nogle af mine allerseneste artikler, vil vide, at min skepsis og kritik drejer sig om det, der kunne kaldes de decideret idealistiske spirituelle emner og faktorer i nævnte verdensbillede. Faktorer, som det levende væsens treenige evighedsstruktur i form af 1. jeget, 2. skabe- og oplevelsessevnen og 3. det skabte eller frembragte, blandt andet i form af den psykofysiske organisme. Desuden forestillingen om udødelighed, evigt liv, reinkarnation og skæbnens lovbundethed og dermed også skæbnens retfærdighed. Den foreløbige konsekvens og konklusion på min tvivl og skepsis er, at alle vi levende væsener kun har ét eneste liv at leve, nemlig det, vi lever og oplever her og nu, hvert sekund, minut, hver time og hvert døgn, dag og nat, hver uge, måned og år, forår, sommer, efterår og vinter. Alt er kredsløb indeni kredsløb, vort eget liv er det ikke mindst, et kredsløb fra fødsel til død. Dermed er eventyret slut for os som levende væsener og individer. Men vi efterfølges og erstattes af andre og nye individer, på den måde fortsætter livet for arten og slægten.

Men bemærk, ét-livs-opfattelsen behøver ikke nødvendigvis at forkaste alle Martinus' fremragende kosmiske analyser og facitter. Eksempelvis vil det levende væsens (individets) treenige grundstruktur: Jeget, bevidstheden og organismen, eller Jeget, skabe- og oplevelsessevnen og den psykofysiske organisme, stadig være gyldig. Vort inderste væsen, Jeget, er identisk med Guds Jeg, men kun så længe vi fysisk er i live. Vi er også hver især med til at udgøre Guds skabe- og oplevelsessevner, men naturligvis kun så længe vi fysisk set lever. Fornyelsen af disse evner sker i medfør af ét-livs-opfattelsen i og med, at der hele tiden kommer nye fysiske individer til og viderefører opgaven. Gyldigheden gælder også for de allerfleste af de faktorer, som Martinus' kosmologi opererer med. Men herom vil jeg dog henvise læseren til artiklen 4.121. Hjemmesiden LIVETS EVENTYR ANNO 2016. Deri vil man kunne orientere sig om, i hvilken grad og udstrækning ét-livs-hypotesen – vel at mærke opfattet og tolket på en åben og fordomsfri måde - stemmer overens med væsentlige dele af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter. Dette gælder faktisk også et så vigtigt emne som udvikling (evolution) og i sammenhæng dermed et så specielt emne, som det, Martinus kalder ”den seksuelle polforvandling”, og som i hans fremstilling forekommer i et kosmisk evolutionært evighedsperspektiv.

Men i henhold til ét-livs-teorien, vil den nævnte polforvandling meget vel kunne finde sted på principielt samme måde, som den, hvorpå biologien forklarer den genetiske udvikling, hvorunder de arvelige anlæg og egenskaber mm. overføres fra individ til individ og fra slægt til slægt.

Skæbnens tilfældigheder

Men nu til det, der var og er hensigten med denne i hvert fald foreløbig afsluttende artikel i serien af artikler med relation til Martinus' kosmologi, nemlig skæbnens ofte tilfældige og uretfærdige forløb. Blandt de mange, ja, utallige meningsløsheder, der set fra et såkaldt lavpsykisk udsigtspunkt, det vil sige, der set fra et almindeligt menneskesynspunkt, forekommer i tilværelsen, skal her nævnes nogle eksempler: Det virker totalt meningsløst, når f.eks. en gazelle, som lever sit liv på den afrikanske savanne, bliver gjort drægtig og fosteret derfor over en vis periode gennem den fantastiske proces, som strækker sig fra en befrugtet ægcelle og videre over en række mellemstadier udvikler sig til et fuldbårent og nyfødt gazellekid, som er bestemt til at skulle vokse og ende som en af savannens mange andre gazeller. Alt sammen med den risiko, ofte allerede som nyfødt, at ende sit liv som værgeløst offer for en løve eller en gepard eller et andet rovdyr.

Der skal en god portion forståelse af naturens orden til, for at kunne synes, at det nævnte eksempel – sammen med utallige andre unævnte – skulle være et gode. Jo, for rovdyret, men vel ikke for gazellen og dets kid? Dette er bare et enkelt og tilfældigt valgt eksempel på den situation eller tilstand, der hersker i vilddyrenes verden. For tamdyrenes – og især slagtedyrenes – vedkommende, er situationen i princippet ikke meget anderledes. Måske lige bortset fra, at slagtedyrene ikke har nogen chance for at undslippe og overleve. Deres ”rovdyr”, det intelligente dyr, mennesket, er almindeligvis totalt ufølsomt og hjerteløst, når det gælder om at følge traditionerne og sikre sig det eftertragtede og påstået uundværlige kød på middagsbordet.

Men ikke nok hermed, menneskedyret var og er forblevet et rovvæsen, som ikke nøjede sig med at nedlægge og æde byttedyrene, men som også ville tilegne sig artsfællernes revirer eller ejendom, om nødvendigt ved hjælp af magt, brutalitet og/eller snedighed. Derfor opstod krigen, først og fremmest erobringskrigen og følgelig også forsvarskrigen, som i begge tilfælde har eksisteret lige så længe som menneskeheden selv. Grusomhed og skånseløshed har lige siden de ældste tider været et gennemgående træk ved menneskedyrets eksistens og livsudfoldelse, og det ses ikke mindst i nutiden, hvor politiske oprør og etniske konflikter søges løst ved brug af våbenmagt, vold og terror. På et tidspunkt har man i medierne kunnet høre og læse om, at militante oprørere i Afghanistan havde dræbt og halshugget en del af deres modstandere, hvilket blev dokumenteret med videooptagelser, som bl.a. viste 12 afhuggede mandehoveder på rad og række. Noget lignende har man

for længst også kunnet se under Vietnamkrigen, hvor Vietcong-oprørere i nogle tilfælde behandlede deres fanger på tilsvarende uhyrlige måde, men ikke nøjedes med at hugge hovedet af fangerne, idet de tilmed også skar mændenes penis og testikler af og puttede disse i munden på de afhuggede hoveder. Åbenbart tilfredse med og stolte af deres uhyrlige gerning, så disse "menneskedyr" til med bredt smilende grin.

Et relevant spørgsmål

Er der noget at sige til, hvis mere fredsommelige mennesker stiller sig selv og andre det spørgsmål: "Hvor var Gud henne i sådanne situationer?" – For Gud, ophavet til alt eksisterende, må da være god, ikke sandt, for ellers var eller er Gud vel ikke Gud? – Men den opfattelse er en nyere tids synspunkt, for Gud opfattes ikke som ubetinget god i alle religioner, men er det kun imod de mennesker, der tror på Gud og adlyder Guds vilje. Selv i kristendommen stiller Gud som betingelse for at vise sin godhed, at man elsker både Gud og sin næste. Og det sidstnævnte er betinget af, at man overholder visse regler og udviser en god og restriktiv moralsk adfærd. Kan eller gør man ikke det, er man en "synder", som – medmindre man "omvender" sig – vil være evigt fortabt! - Utroligt, at man med sådanne ortodokse perspektiver i livsopfattelsen kan hævde, at kristendommen er en næstekærlighedens religion!

Det ovenstående er alt sammen set fra et såkaldt lavpsykisk udsigtspunkt, som det de fleste af os befinder sig på. Men man kan også stille spørgsmålet om, hvordan de overfor nævnte situationer tager sig ud set fra et højpsykisk udsigtspunkt, som det, der er repræsenteret af en seer som f.eks. Martinus? - Set fra hans kosmiske bevidstheds udsigtsniveau, tager "verdensbilledet" sig anderledes positivt og meningsfyldt ud, for i dette eksisterer der ingen tilfældigheder eller meningsløsheder, alt har en hensigt og mening eller tjener bestemte formål. Det vil man nemmest og hurtigst kunne læse om i Martinus' egen introduktion til sit verdensbillede, bogen "Logik" (1938), som faktisk besvarer de spørgsmål og problemer, der er rejst her i dette opslag. Men følgende artikler her på hjemmesiden kan det også anbefales at læse som supplement: 4.29. Hvorfor? – om skæbnens gru. 4.56. Tror du på Gud? – En lidt svær dialog, og 4.57. Tror du på Gud? – En lidt svær dialog (fortsat)

Den aktuelle situation og revision

Det store, påtrængende og aktuelle spørgsmål er imidlertid – i hvert fald set fra et almindeligt menneskeligt synspunkt, det, Martinus betegner som en "lavpsykisk sansehorisont" - om alle hans præmisser, argumenter og konklusioner eller facitter, kan anses for at være objektivt gyldige? - Det er det emne eller problem, jeg efter evne har forsøgt at finde svar på i en del af mine allerseneste artikler på hjemmesiden LIVETS EVENTYR: 4.118. Skæbne og retfærdighed - endnu engang! - 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl - 4.122. Skæbnebestemt

eller tilfældigheder? - 4.110. Et u-kosmisk tilbageblik. Nogle personlige betragtninger og 4.123. Det store hverdags-under. Inspirerende tanker.

Som det især fremgår af de artikler, der er links til ovenfor, så har mit årelange studium og teoretiske engagement med Martinus' verdensbillede eller kosmologi ført til, at jeg for mit eget vedkommende har måttet forholde mig tvivlende og skeptisk til begreber som udødelighed, evigt liv, reinkarnation og skæbnens lovbundethed og dermed også til skæbnens retfærdighed. I stedet har jeg set mig nødsaget til logisk set at erkende, revidere og holde fast i, at levende væsener, som i Martinus' kosmologi opfattes som evige dele af den større helhed: Gud, hver især kun har ét liv at leve og opleve i, nemlig det, vi alle hver især lige præcis lever lige her og nu. Hovedargumentet for denne antagelse, er, at eftersom der ikke foreligger objektivt gyldigt bevis for reinkarnation eller genfødsel, falder begreber som udødelighed og evigt liv automatisk væk. Og i og med disse begrebers bortfald, falder begreberne skæbnens lovbestemte funktion og retfærdighed også bort helt af sig selv. Det underbygges især af, at med bortfaldet af udødelighed og dermed af reinkarnation, vil der ikke eksistere nogen mulighed for retfærdig compensation for alle de principielle uligheder og uretfærdigheder, som de levende væsener og herunder ikke mindst mennesker, er eller har været udsat eller ofre for i løbet af deres respektive liv og tilværelse.

Men når dette er sagt, så må det også tilføjes, gentages og pointeres, at eksempelvis skæbne og reinkarnation ikke nødvendigvis behøver at hænge sammen, lige som jeg personligt heller ikke har noget problem med, at fænomenet skæbne – i hvert fald tilsyneladende - ser ud til at være beroende på rene tilfældigheder. Og ligeledes, at hvis vi eventuelt kun har ét liv til vores rådighed, hvad meget tyder på, kan jeg ikke se at det ændrer ved, at livet grundlæggende er et eneste stort guddommeligt under og eventyr. Også selvom vi blandt andet på baggrund af de tidligere ovenfor fremførte eksempler på uretfærdig skæbne, forlader opfattelsen af altets alvise og almægtige Gud som også værende en alkærlig Guddom, for hvor har denne Gud været henne i de nævnte og mange andre lignende og endnu værre situationer? Og at det ligeledes er relevant at anskue fænomener som udødelighed, skæbnemæssig retfærdighed og reinkarnation som værende udtryk for mere eller mindre romantisk ønsketænkning. Martinus' forunderlige fortælling om verdensbilledet, vil stort set alligevel fortsat være gyldigt i alt det andet væsentlige, dette handler om.

Slutbemærkninger

Hermed være også sagt, sådan som det forhåbentlig vil være fremgået af mine ovenstående betragtninger og argumenter, og ligeledes af andre af mine seneste artikler, at jeg bestemt ingen vanskeligheder eller problemer har med at anerkende de øvrige grundlæggende elementer og faktorer i dé kosmiske analyser og livsfacitter, der tilsammen udgør Martinus' verdensbillede. Tværtimod.

Lad mig derfor slutte med følgende relevante citat fra artiklen 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl :

(Citat) Efter i FORTALE til Livets Bog 1 at have gennemgået en del af baggrunden for sin skabelse af netop Livets Bog, skriver Martinus i stk. 18. følgende, som jeg tillader mig at bringe i moderne retskrivning:

(Citat) 18. Efter disse oplysninger håber jeg, at man vil være i stand til at erkende, at man fra Livets Bog ikke under nogen som helst form vil møde intolerance, men derimod af samme bog blive imødekommet med den allerstørste forståelse og sympati ganske uanfægtet af, hvilket bevidsthedsniveau eller hvilken karaktertilstand man så end måtte tilhøre, og som følge heraf *også ganske uanfægtet af, hvilken holdning til Livets Bog* man så end måtte indtage.

I forbindelse og kontakt hermed mener jeg at have ført Livets Bog uden om alle de realiteter, der ellers ved fejlagtig erkendelse af bogens sande natur ville have gjort den til et for nutidens og fremtidens *selvstændige tanker* og manifestationer dogmatisk bindende eller frihedsberøvende monopol. (Citat slut).

Denne tolerante holdning eller indstilling til studerende af sine åndsvidenskabelige kosmiske analyser, har Martinus også givet udtryk for i blandt andet følgende citat:

(Citat, igen med nutids retskrivning) Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium. (Citat slut. Martinus i artiklen: *Besættelse*, sidst bragt i Kosmos Nr. 9 – 2009)

I forbindelse med det ovenfor sidst anførte citat, vil jeg tillade mig at fremhæve følgende ordlyd af Martinus: "Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham." (Min fremhævelse).

© September 2016. Harry Rasmussen.

*****

Et livs status

- revision af en personlig opgørelse

Indledning

Eftersom livets kendsgerninger uigendriveligt fortæller, at jeg fysisk set nu er godt på vej videre fra de 87 år, kunne det endnu engang nok være på sin plads at foretage en slags statusopgørelse over især mit åndelige 'bo'. Her tænker jeg særlig på, hvad tilværelsen har lært mig i løbet af de mange år, der er gået, siden jeg som ganske ung begyndte at beskæftige mig med åndelige materier. Som beskrevet i artiklen "Den indre virkelighed", skete det allerede i 1945, da jeg var 16 år, og for første gang stiftede bekendtskab med indisk filosofi, som jeg blev stærkt grebet af, men som også voldte mig visse tvivl og forståelsesmæssige problemer. Disse løstes imidlertid flere år senere, nemlig i og med bekendtskabet og studiet af Martinus' kosmologi, som jeg først for alvor kom i forbindelse med i sommeren 1957, da jeg var 28 år. Studiet af Martinus' kosmiske analyser over det fascinerende og på sin vis eventyrlige verdensbillede, disse mundede ud i, blev simpelthen en integreret del af min tilværelse, og studiet har nu foreløbig været i omkring et halvt hundrede år, og i det relativt lange tidsrum er det – så vidt jeg selv kan bedømme - kun lykkedes mig at få mental adgang til verdensbilledets "forgård". Det interessante og fascinerende studium har dog ikke altid været uden vanskeligheder og problemer, især fordi Martinus' mange postulater, hans såkaldte "kosmiske facitter", ikke – eller i hvert fald ikke altid - umiddelbart lader sig verificere af hverdagslivets begivenheder og fakta, og især ikke af den naturvidenskabelige forskning, som man jo ikke bare sådan uden videre kan tillade sig at ignorere eller tilsidesætte.

I betragtning af, at jeg her i 2016 langt om længe er nået frem til en mere afklaret og selvstændig stillingtagen til de store grundlæggende spørgsmål vedrørende verden, livet og tilværelsen, vil der være særlig grund til at foretage en slags revision af mine tidligere anskuelser og holdning til især det storslåede verdensbillede, der fremgår af netop Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter. Til den nævnte revision har jeg valgt at benytte artiklen "Et livs status – en personlig opgørelse", som er skrevet i 2009 og dermed altså før min nye erkendelse var slået rigtig igennem den tænkning og de forestillinger om tilværelsen, som de godt og vel 50 års studium af Martinus' kosmologi efterhånden havde efterladt sig.

I reduktionismens tidsalder

Men selv om man ikke med rette kan tilsidesætte naturvidenskabelig forskning, så har man dog lov til at mene, at denne i hovedsagen er reduktionistisk, i den forstand, at den henfører og forklarer alle virkninger som værende forårsaget af

kemiske stoffer og aktiviteter i den fysiske natur. Så vidt jeg kan se er der især tre områder eller emner indenfor naturvidenskaben, der er markant fremtrædende og som har mediernes bevågenhed i disse år, og det er for det første klimaproblemerne, for det andet hjerneforskningen og for det tredje udviklingslæren. Men nok så markant er manglen på forståelse af de dybere erkendelsesmæssige problemer og spørgsmål, der rejser sig i forbindelse med de nævnte tre emner. Imidlertid ser det ud til, at i hvert fald en del af de toneangivende forskere ikke er det mindste i tvivl om, at de enten har fundet den videnskabelige sandhed eller er på sporet af den.

Det er helt klart og forståeligt, at de seriøse videnskabelige forskere af alle grader og afskygninger er på det rette spor i deres objektive grundforskning i forsøget på at forstå - og især forklare ikke-videnskabelige folk – de resultater, som de foreløbig er nået frem til. Men det er stadigvæk også klart, at manglen på en forståelse for de dybere erkendelsesmæssige problemer og spørgsmål, der rejser sig i forbindelse med de nævnte emner, generelt set er markant hos i hvert fald nogle af grundforskerne. Dette gælder dog ikke lidt ældre grundforskere som f.eks. Max Planck, Albert Einstein og Niels Bohr.

Hvad angår klimaproblemerne, så kan man fra tid til anden stadigvæk høre og læse om i medierne, at nu står det altså virkelig for alvor helt galt til med den globale opvarmning, for menneskeheden slipper stadig større mængder CO₂ ud i atmosfæren. Advarslerne kommer dog især fra FN's klimapanel og fra diverse miljøorganisationer, som baserer deres dystre 'spådomme' om verdens fremtid på prognoser, der igen er baseret på bestemte computerskabte klimamodeller, hvis pålidelighed tilsyneladende ingen betvivler. Offentligheden er derfor af gode grunde fuldstændig overladt til at stole på eksperternes udsagn. Men heller ikke her er det velset, at man rejser tvivl om årsagen eller årsagerne til global opvarmning og klimaforandringer. Sådanne tvivl afvises i reglen med henvisning til, at tvivleren er sagligt ukyndig og derfor inkompetent. Jf. her i øvrigt med Aktuelle artikler med emner vedr. klimadebat.

Umiddelbart ovenfor stående tekststykke vedrørende den globale opvarmning og drivhuseffekten står stadigvæk ved magt, idet der næsten ikke går en dag uden at emnet er nævnt i medierne, ikke mindst i de elektroniske. Journalistisk set er emnet især godt på grund af de mere eller mindre dramatiske synsvinkler, der kan anlægges på det. Den mest dramatiske synsvinkel er "Jordens undergang". I øvrigt synes den plausible årsagssammenhæng, der er bag den globale opvarmning, sådan som den danske klimaforsker Henrik Svensmark og hans team har fremlagt, nærmest at være blevet tiet ihjel af det autoriserede establishment af klimaforskere.

Uden ét eneste ord om bevidstheden, som antages implicit og uden egentlig forklaring, fremføres i henhold til websitet videnskab.dk som noget af det nyeste

inden for hjerneforskningen, at kærlighed og seksualitet udelukkende bare er et spørgsmål om hjerne kemi, med veldefinerede stoffer som Dopamin, Serotonin, Oxytocin og Vasopressin, som produceres af og i hjernen og som er afgørende faktorer i sammenhængen. Det finder nogle forskere meget inspirerende og beroligende, for derigennem vil det måske med tiden kunne lykkes "at styre" den seksuelle tiltrækning, forelskelsen og kærligheden. Vi andre og mere kritiske og skeptiske vil kalde det for videnskabelig reduktionisme af værste skuffe, samtidig med at det vækker mindelser om noget, der i 1930'-40'erne kaldtes for racehygiejne. Vedr. hjerne kemi, se f.eks. artiklen Er sjælen en hallucination? her på hjemmesiden. Jf. desuden med Aktuelle artikler vedr. hjernedebat.

Ja, det ser unægtelig ud til, at det videnskabeligt set primært gælder for en del af forskerne om at få så meget styr på tingene og årsagssammenhænge, at man tror og føler sig i stand til at kunne manipulere med de indvundne forskningsresultater, så at man kan sove roligt om natten.

I 2009 var det 200-året for Charles Darwins fødsel, og i den anledning foregik der en intensiveret international oplysningskampagne – man fristes næsten til at sige: en moralsk oprustning - fra naturvidenskabelig side, med det formål at få stadig større dele af verdens befolkning til at forstå, dels at der i og med religiøse forestillinger om livets og menneskets udvikling i bedste fald er tale om myter, i værste fald om ren overtro, og dels, at der i og med den biologiske udviklingslære, også betegnet som evolutionen, ikke er tale om teori, men tværtimod om kendsgerninger om livets udvikling gennem såkaldt selektiv udvælgelse af de bedst egnede eller tilpassede individer til at videreføre arten. Det kaldte Darwin for "survival of the fittest". Den nævnte modkampagne foregår dels på universiteterne, lærestederne og i skolerne, og på websitet videnskab.dk og evolution.dk, hvorfra mediernes journalister lejlighedsvis henter stof til ofte 'sensationelle' artikler, både om klimaspørgsmål og hjerneforskning og ind imellem også om udviklingslæren. Folk, der som eksempelvis mig tillader sig at tvivle på udviklingslæren i den nydarwinistiske forståelse af denne, afvises af videnskabelige fundamentalister – i øvrigt helt uvidenskabeligt - med, at de folk, der tvivler, enten nærer ond vilje eller ligefrem er dumme og uoplyste.

Så vidt jeg er i stand til at se og vurdere, så må det altoverskyggende eksistentielle og derfor filosofiske hovedproblem være spørgsmålet om, hvorvidt verden og tilværelsen grundlæggende er af materiel eller af åndelig natur, eller om der grundlæggende er tale om et identitetsforhold mellem ånd og materie. I kraft af sine historiske forudsætninger er naturvidenskaben orienteret imod en forklaringsmodel, som i hovedsagen tilskriver fænomenerne som værende resultater af fysisk-kemiske årsager, hvorimod decideret åndelige fænomener, som f.eks. bevidsthedslivet, tilskrives status som ledsagefænomener (epifænomener) til den fysiske materies natur og lovbundne, men i en vis forstand tilfældige funktioner. Tilfældige, fordi de i

henhold til den naturvidenskabelige anskuelsesmåde ikke kan skyldes en eller flere 'overordnede' årsager, og da i hvert fald slet ikke en Gud eller en overordnet kraft og bevidsthed, der har haft eller har en hensigt eller bestemmelse med netop de funktioner. Det skal dog tilføjes, at ikke alle videnskabelige forskere er enige i, at naturens frembringelser skyldes den tilfældighed, som neodarwinismens tilhængere mener, men at der tværtimod er tale om ikke-tilfældighed. Men hvad denne mere præcist skyldes, mangler vi endnu at få en tilfredsstillende forklaring på fra kompetent side.

Hjerneforskningens reduktionisme

Som et markant eksempel på videnskabelig reduktionisme kan nævnes hjerneforskere og neuropsykologer – der tilsyneladende med stort held – forsøger at objektivere, reducere og forklare bevidsthedslivet med henvisninger til hjernens anatomi og dennes fysiologiske funktioner. Nogle sammenligner endog den menneskelige hjerne med en computer, idet de pågældende meget bekvemt overser eller ignorerer, at en computer ikke besidder nogen form for bevidsthed, og da slet ikke selvbevidsthed eller jeg-bevidsthed, sådan som tilfældet i hvert fald er for menneskets vedkommende og også for de højere primater. I det perspektiv bliver de levende væsener og ikke mindst mennesket gjort til en slags robot, en kybernetisk størrelse, hvor de forskellige hjerneområder eller hjernecentrer fremstilles som de instanser, der er ansvarlige for at generere eller fremkalde følelser, tanker og forestillinger, og som man derfor videnskabeligt set kan håndtere på principielt samme måde, som man behandler enhver anden ting i den fysiske verden. Det betyder i sin yderste konsekvens, at man uden skrupler vil kunne manipulere med et såkaldt levende væsen, som om det er et bevidstløst forsøgsobjekt. Denne form for samvittighedsløst misbrug og manipulation har vi set skræmmende eksempler på i naturvidenskabens historie, blandt andet i 1920'-30'ernes vivisektion og kirurgiske psykiatri, og – ikke mindst – i kz-lægernes kyniske behandling af og uhyrlige eksperimenter på fanger i tyske koncentrationslejre under Anden Verdenskrig. (Note 1)

I direkte modsætning til naturvidenskabens reduktionisme, som er en følge af objektivisering, hævder Martinus i og med sin kosmologi, at tilværelsen langt fra udelukkende er baseret på materielle fysisk-kemiske årsager, men angiveligt overordnet set 'blinde' eller tilfældige lovmæssigheder. Set i Martinus' perspektiv er livet eller tilværelsen tværtimod grundlæggende et guddommeligt og eventyrligt under og projekt. Denne opfattelse finder sin begrundelse i en omfattende række af såkaldte kosmiske analyser, som sandsynliggør hans konklusioner i form af en ligeledes omfattende række af "livsytringsfacitter". Og så langt, så godt.

Men problemet for i hvert fald nogle af os andre er imidlertid, at det på baggrund af styrken i naturvidenskabens vitterligt fantastiske forskningsresultater, godt

fremhævet og understøttet af populærvideenskabelige informanter via både de trykte og elektroniske medier, kræver et vist mod og en vis styrke, at fastholde sin tro på eller overbevisning om, at tilværelsen grundlæggende er et guddommeligt og eventyrligt under, også selvom man har Martinus' kosmologi at henholde sig til. Men problemet bliver ikke mindre af, at man ikke selv har den umiddelbare og naturlige dybe indsigt i tilværelsesmysteriet, som tilfældet vitterligt var for Martinus' vedkommende. Han øste jo angiveligt selv direkte af visdommens kilde, det, han kalder for "visdomsoceanet", som i henhold til ham er identisk med Guds visdom. Derfor er hans argumentation for sandheden af sine kosmiske analyser så stærk og overbevisende, at det næsten er uundgåeligt ikke at lade sig rive med og stole på sin egen forståelse af de sandheder, han så gavmildt har afsløret for os. (Note 2)

På "Herrens mark"

Her skal det dog pointeres, at jeg i årene siden 2009 er nået frem til den opfattelse, at det ikke nødvendigvis er alle Martinus' kosmiske analyser og facitter, der i henhold til mine egne iagttagelser og erfaringer har ladet sig verificere som værende i overensstemmelse med virkelighedens verden. Desuden er situationen den, at man som almindeligt menneske kommer til kort i hverdagen, når det drejer sig om en overordnet forståelse af, hvad der sker med både én selv og medskabningerne og omverdenen. Som såkaldt "kosmisk ubevidst", det vil sige én, som ikke er i stand til at overskue tilværelsens helhed, er man henvist til at henholde sig til sin egen større eller mindre indsigt og forståelse af det, der med rette kan kaldes tilværelsens mysterium, hvilket kort sagt vil sige, hvad er livet og verden, hvem eller hvad er vi og hvad er meningen og formålet med livet. Uden kosmisk bevidsthed eller indsigt er man bogstavelig talt på "Herrens mark", altså mere eller mindre overladt til sig selv og sin egen mentale eller åndelige uformuenhed. Det er en stor udfordring for ethvert menneske.

Udover naturvidenskabens reduktionisme er der også mange andre faktorer, der bidrager til at udfordre den humanistiske og spiritualistiske opfattelse af livet og verden, nemlig lige præcis verdens aktuelle tilstand og situation. For hvis man er bare en smule realistisk, er det meget svært at få øje på, at menneskene overhovedet har forandret sig væsentligt og til det etisk bedre i løbet af deres eksistenstid her på jorden. Til trods for påviselige humanitære og sociale forbedringer og fremskridt, de sidstnævnte især af teknisk art, kunne det tværtimod se ud til, at menneskene som helhed betragtet er blevet mere og mere forråede, kyniske, egoistiske og hensynsløse, måske særligt indenfor det seneste århundrede, hvor effektiviteten af dræbende og ødelæggende avancerede våben er blevet forøget helt enormt. Vel at mærke ikke kun som skræmmemidler, men som noget, der tages i praktisk anvendelse, når det anses for nødvendigt, uanset om det er legitimt eller ej, og uanset hvor mange liv og hvor megen materiel ødelæggelse det afstedkommer. Det kan ses af de blodige krige, særlig de to verdenskrige, og af de

politiske og religiøse uroligheder og oprør, og ikke mindst af den stigende terrorisme, der har bredt sig og fundet sted indenfor de senere årtier. Dertil kommer den økonomiske kriminalitet og desuden berigelseskriminaliteten i form af tyverier og røverier, samt overfald, vold, voldtægter og drab med skydevåben og knive, som også er et stigende problem overalt i verden.

Alle disse alvorlige begivenheder og situationer kan man så forholde sig til, alt efter sit personlige temperament, sin indsigt og forståelse – eller mangel på samme. Men har man f.eks. et godt kendskab til Martinus' kosmologi, kan man forsøge at trøste sig med, at set i det store perspektiv, hvilket vil sige evighedsperspektivet, så er der både mening og hensigt med alt det, der aktuelt sker og finder sted. I henhold til Martinus er det nemlig alt sammen led i Guddommens overordnede og uundgåelige plan med verden og menneskeheden. Denne plan vil man ifølge Martinus indirekte kunne aflæse af de lovmæssigheder og tilstande, der gør sig gældende i forbindelse med årets kredsløb. Årskredsløbet indeholder angiveligt alle de faktorer og forhold, som netop demonstrerer virkningerne af de overordnede lovmæssigheder, Martinus betegner som kredsløbs- og kontrastprincippet. (Note 3)

Det er netop lige præcis de ovenfor nævnte forhold og omstændigheder, der har været medvirkende til at vække og befordre min skepsis og tvivl overfor den romantisk idealistiske livs- og verdensanskuelse, herunder ikke mindst sådan som denne er fremstillet dels i den indiske filosof Shankar Acharyas Advaita Vedanta og dels især i Martinus' verdensbillede, hvor sidstnævntes hovedfacit lyder, at "alt er såre godt!". Denne tvivl og skepsis har jeg i særlig grad givet udtryk for i artiklerne 4.124. Hvor er Gud henne? Et relevant og aktuelt spørgsmål, 4.125. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 1. Del, og 4.126. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 2. Del, og 4.127. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé.

Men selvom jeg forholder mig kritisk til emner som især sjælens eller individets grundlæggende udødelighed, reinkarnation og skæbnens lovbundne retfærdighed, er der dog også mange andre emner i Martinus' kosmologi, der forekommer mig både relevante og betydningsfulde, hvilket jeg også har gjort rede for i de ovenfor nævnte artikler.

Evighedsperspektiv og partiskhed

I henhold til Martinus' kosmologi befinder menneskeheden sig for tiden i en udviklingsmæssig mental overgangsfase, der i princippet svarer til overgangen mellem vinter og forår, hvor kulde og varme mødes og tager livtag med hinanden. Denne fase kaldes almindeligvis for tøbruddet, og det karakteristiske for dette er, at det får frosten til at vige og isen og sneen til at smelte, så åer, søer og floder går over deres bredder og oversvømmer og tilmudrer de omkringliggende områder, mens vinde med stormstyrke fejer hen over land og hav. Til tider er disse oversvømmelser og storme dramatiske eller ligefrem katastrofale og kræver

menneskers og dyrs liv, samtidig med ødelæggelsen af skove, huse, biler og andet materiel. Hertil kommer lejlighedsvis naturkatastrofer, så som vulkanudbrud, jordskælv og flodbølger, som i reglen efterlader sig både tab af liv og store materielle ødelæggelser, der dog ikke direkte har med tøbruddet at gøre, men som hører til blandt menneskenes og verdens plager.

For Martinus er det fysiske tøbrud altså et billede på det mentale tøbrud, som ifølge ham finder sted i disse århundreder i menneskehedens udviklingshistorie. Frostens ophør og isens smelten som følge af den stigende jord- og lufttemperatur og de milde forårsvinde, kan mentalt ses som den langsomme nedbrydning af de indgroede og fra dyreriget stammende adfærdstraditioner, samt de vedtagne normer og værdier i den gamle verdensorden. Og lige så sikkert som at vinteren afløses af foråret og dette igen af sommeren, lige så sikkert er det for Martinus, at den gamle verdensepoke, som var og endnu delvis er præget af det dræbende princip, efterhånden vil blive afløst af en ny verdensepoke, som vil blive præget på grundlag af det livgivende princip. (Note 4)

I rolige og afbalancerede øjeblikke kan man måske nok se det velbegrundede og rigtige i at anlægge evighedsperspektivets lovmæssigheder – herunder kredsløbs- og kontrastprincippet lovmæssigheder – på både sig selv, sine medmennesker og omverdenen. Dog ihukommende, at det er lettere at se splinten i andres øjne, end bjælken i sit eget. Men så snart konen står bebrejdende foran én og minder om, at man har glemt at tømme skraldespanden, og når forlegenheden over forsømmeligheden eller irritationen over at blive forstyrret i sin 'højere' tankegang melder sig, brister 'evigheds-euforien' og forsvinder som dug for solen. Så hvælver den umådelige og forunderlige blå himmel sig bare over et lille sølle hverdagsmenneske. Et menneske, som i sine egne bedste stunder har det som den lille nisse i sangen "En lille nisse rejste", der drog ud, for at finde og hilse på verdens største mand, og som endte med at se sit eget spejlbillede i en sø og konkludere, at nu havde han mødt den allerstørste mand! - Eller for at drage H.C. Andersen og hans eventyr ind i sammenhængen, hvor voluntøren i eventyret "Lykkens Kalosker" (1838) ved hjælp af galocherne har fået evne til at kigge folk ind i hjerterne, og som derfor efter tur aflægger besøg i forskellige menneskers hjerter:

"Derpå kom han ind i et spejlkabinet, som det vi har på slottet Rosenborg, men spejlene forstørrede i en utrolig grad. Midt på gulvet sad, som en Dalai Lama, personens ubetydelige jeg, forbavset ved at se sin egen storhed." (Note 5)

Sådan er det, når man har nok i sig selv og sit eget, og ikke er grebet af den hellige ild og føler og mener sig kaldet til at skulle frelse sine medmennesker og verden. Den slags frelses-mennesker er der desuden nok af i forvejen, for de findes blandt andet hos religiøse fanatikere, selvbestaltede guruer, clairvoyante, healere, åndemanere, spøgelsesjægere, astrologer og lignende, foruden blandt miljø- og

klimaforkæmpere, dommedagsprofeter, progressive politikere og andet velmenende godtfolk. Det har vi set og mærket adskillige skræmmende eksempler på op gennem historien, og vi ser det ikke mindst i nutidens kalejdoskopiske og uoverskuelige verden.

Menneskehedens generelle og altoverskyggende hovedproblem er ifølge Martinus partiskheden. Partiskhed er en sindstilstand eller sindsindstilling, hvorunder individet kun er i stand til at se sine medmennesker og sine omgivelser ud fra sine egne sympatier og antipatier. Alle - eller i hvert fald de fleste - har travlt med at ville forme alle andre i deres eget billede og efter deres egen målestok, sådan som tilfældet f.eks. var med den græske røver Prokrustes, som boede ved en befærdet skillevej, som mange mennesker måtte passere. Før at disse mennesker fik lov til at fortsætte deres videre færd, tog han dem til fange og målte dem ved at lægge dem i to senge, en stor og en lille. De folk, der var for lange til at ligge i den lille seng, skar han en del af benene af, og dem, der var for små til at ligge i den store seng, strakte han, så de fyldte sengens længde ud. Men selv om det ikke ændrer ved det principielle i historien, så hører det dog med, at sagnhelten Theseus gjorde en ende på grusomhederne ved at lade Prokrustes lide samme skæbne. Altså en form for retfærdig gengældelse.

Reinkarnation og videnskabelig reduktionisme

Apropos gengældelse, så er begrebet et vigtigt led i Martinus' verdensbillede, idet gengældelse, både i en positiv og negativ forståelse af begrebet, er forudsætningen for absolut retfærdighed i tilværelsen. Denne retfærdighed er i henhold til ham sikret og garanteret i kraft af loven for gengældelse, også kaldet skæbneloven. Martinus bruger lejlighedsvis også udtrykket karmaloven, hvilket hænger sammen med hans oprindelige relation med den filosofikyndige forfatter Lars Nibelvang. I indisk religion og filosofi kaldes skæbneloven for karmaloven, idet begrebet karma betyder skæbne som resultat af handling i tidligere liv. Karma er således den dybere forklaring på menneskers forskellige evnemæssige udrustning og livsvilkår, som primært er bestemt (determineret) af individets handlinger i flere forudgående liv. Men karmaloven virker naturligvis også i ethvert aktuelt liv, hvilket ikke mindst betyder, at der netop i kraft af skæbneloven åbnes op for stadigt ny muligheder for enhver, idet det til enhver tid principielt vil være muligt for et menneske, at ændre sin adfærd eller handlemåde i moralsk og etisk retning og derigennem på sigt påvirke sin fremtidige skæbne, ikke kun i dette liv, men i flere fremtidige liv. Skæbne kan altså lige så vel betyde god og lys skæbne, som ond eller mørk skæbne. Men under alle omstændigheder forudsætter karma en binding til et uendeligt kredsløb af genfødsler, også betegnet som reinkarnationer. Det uendelige kredsløb af genfødsler betegnes med sanskritordet samsara, som netop betyder et uendeligt kredsløb gennem fødsel og død til fortsat genfødsel.

Imidlertid uddyber og begrundes Martinus i allerhøjeste grad skæbnelovens logiske funktionsmåde, lige som han sandsynliggør reinkarnationens lige så logiske nødvendighed og uundgåelighed. Han ser desuden ikke noget 'mystisk' eller uforklarligt ved reinkarnation, simpelthen fordi der efter hans opfattelse i virkeligheden er tale om reinkarnation i og med enhver fødsel.

Men det er netop især postulatet om, at loven for skæbne, som i forening med reinkarnation, på det store og lange sigt sikrer de kosmisk set udødelige eller evige individer en absolut fuldkommen retfærdighed i tilværelsen, der i efterhånden mange år har været genstand for min tvivl og skepsis. Nemlig fordi jeg ikke selv har kunnet tilegne mig en erfaring, viden og indsigt, som overbeviser mig om, at postulatet er i overensstemmelse med virkelighedens verden.

For også i tilfældet med skæbnelov og reinkarnation må man have mod og styrke, for at kunne fastholde sin egen – i grunden ubegrundede - overbevisning om, at der er tale om realiteter. For i den forbindelse møder man endog hårdnakket og uforsonlig modstand fra især religiøs kristen side, men også fra naturvidenskabelig side, omend med forskellige begrundelser. Skæbnelov og reinkarnation kan per definition ikke forenes med den ortodokse kristne lære om menneskets arvesynd og dets syndsforladelse og frelse gennem troen på Jesus Kristus. Og for naturvidenskaben er begreberne skæbnelov og reinkarnation irrelevante, om ikke af anden grund, så i hvert fald fordi mennesket ikke tilskrives nogen personlig overfysisk struktur, som vil være i stand til at overleve den fysiske død. For naturvidenskaben er mennesket – og for den sags skyld også alle andre levende væsener – i enhver henseende reduceret til at være identisk med den fysiske organisme, som dets bevidsthed fødes og dør sammen med. (Note 6)

Her er det så, at min egen erfaring – eller manglen på samme – har ført mig frem til en erkendelse og forståelse af, at naturvidenskaben stort set har ret i påstanden om, at mennesket – og for den sags skyld også alle andre levende væsener – i enhver henseende er reduceret til at være identisk med den fysiske organisme, som dets bevidsthed fødes og dør sammen med.

Darwin og menneskets oprindelse

Som nævnt tidligere ovenfor var det i begyndelsen af 2009, at der fra naturvidenskabelig side, mere præcist fra arkæologisk, geologisk og arvebiologisk side, foregik et større fremstød til fordel for Darwins evolutionsteori, som jo bortset fra justeringer fortsat er i det videnskabelige højsæde. Hensigten med fremstødet var, at man ville gøre op med den tilsyneladende omsiggribende fundamentalistiske religiøse opfattelse af begrebet 'skabelse', der primært er baseret på Bibelens skabelsesberetning. Videnskabsfolkene – og med dem en gruppe af erklærede ateister - betragter generelt den bibelske skabelsesberetning, ikke kun som en tro, men nærmest som en overtro. Den viden ville man gerne formidle til især landets

skolebørn og skoleungdom. Derfor afholdtes der dengang en særudstilling på Zoologisk Museum i København, formentlig i håbet om, at man efterhånden ville kunne få udryddet den 'overtro', at der skulle være tale om en gud, der har skabt verden og dermed alle levende væsener med menneskene som et højdepunkt. Da en kvindelig cand.scient. i anledning af den nyåbnede udstilling blev interviewet i TV, sagde hun med et næsten triumferende glimt i øjet blandt andet: "De religiøse tror, men vi andre ved!" - Underforstået, at de fordomsfulde og naive religiøse tror på, at en gud har skabt verden og livet, men vi fordomsfrie og fornuftige ved, at verden og livet er blevet til gennem evolution!

Det biologiske og arkæologiske fremstød for evolutionsteoriens absolutte og enerådende gyldighed var og er endnu et eksempel på naturvidenskabelig reduktionisme. Imidlertid er der et gammelt ord, som siger, at den, der ler sidst, ler bedst. Med dette citat sigter jeg til den forklaring på skabelse og evolution, som man finder inden for rammerne af Martinus' kosmologi. For det første opfatter Martinus ikke den bibelske skabelsesmyte som en videnskabelig forklaring på verdens og de levende væseners tilblivelse, men derimod som et mytologisk billedsprog, der i alt væsentligt stemmer endog særdeles godt med den kosmologiske udviklingsmodel. Og for det andet anser han det som et faktum, at der er en tilmed universal Gud, hvori, hvoraf og hvorved alt og alle eksisterer, og i og med at denne Gud er ophav til alt, hvad der eksisterer og nogensinde vil komme til at eksistere, må Gud derfor med rette kunne anses for at være skaber. Men vel at mærke skaber og opretholder af en universal og uafsluttet udviklingsproces, som med rette kan betegnes som evolution i den naturvidenskabelige forståelse af begrebet. Der er altså ret beset ikke noget modsætningsforhold mellem begreberne skabelse og evolution, vel at mærke når disse ses i det overordnede og neutrale perspektiv. (Note 7)

Martinus' kulturoptimisme

Imidlertid giver Martinus i det hele taget en plausibel forklaring på verdens tilstand og menneskets situation, som han i begge tilfælde i en vis forstand ser lyst og optimistisk på, men vel at mærke på baggrund af sin såkaldte kosmiske bevidsthed, der primært anskuer tilværelsen i et evighedsperspektiv. Han ser således de aktuelle problemer og vanskeligheder som udtryk for en igangværende proces, som dels hænger sammen med menneskehedens kollektive skæbne og dels med en forsiggående, men langsom ændring af menneskets dybere psyke, som specielt vedrører dets seksuelle disposition og orientering. Kortest sagt vil det sige, at den sidstnævnte proces drejer sig om en udvikling af den kvindelige psykes maskuline aspekt og den mandlige psykes feminine aspekt. Denne ændring giver i sig selv anledning til mange vanskeligheder og problemer, men er på sigt en absolut uundgåelig og nødvendig betingelse og forudsætning for udviklingen og etableringen på Jorden af det, Martinus betegner som det rigtige menneskerige. (Note 8)

Hvad angår menneskehedens kollektive skæbne, så kan denne i henhold til Martinus også betegnes med det bibelske udtryk ”Dommedag”, hvorved han dog ikke forstår en enkelt dag, men en tidsperiode, hvorunder der sker et opgør med den gamle dyriske, dræbende mentalitet til fordel for en ny og menneskelig, livgivende og næstekærlig mentalitet. Men i modsætning til den kristne lære, som mener at nogle mennesker vil blive frelste, medens andre vil være fortabte til et fortsat evigt liv i helvedes flammende luer, så mener Martinus, at intet væsen vil være fortabt for evigt, rent bortset fra, at han opfatter den bibelske retorik og billedsproget i Apokalypsen som værende symbolsk. (Note 9)

Personlig status og trosbekendelse

Men bort med klynkeriet over menneskenes uforstand i almindelighed og naturvidenskabens reduktionisme i særdeleshed, og frem med åndsmodet, som tilsiger én at stå fast ved alt, hvad man har kært, for hvis ’saltet’ mister sin kraft, hvormed skal det da ’saltes’?. Bekæmp om nødvendigt det gustne overlæg, som forfører og tilsiger dig at stole udelukkende på naturvidenskabens reduktionisme, for den er dømt til en dag at ophøre, lige så sikkert som det i sin tid skete, da det heliocentriske verdensbillede fortrængte det geocentriske verdensbillede. Sidstnævnte var i lang tid blevet opfattet og promoveret som absolut og urokkelig sandhed. Et lignende paradigmeskifte må finde sted før eller siden, så sandt som videnskaben hele tiden er på vej og ustandselig under forandring, for det er dens natur og væsen. Den søger jo sandheden om virkeligheden på sin måde, og videnskabsfolkene kan i henhold til Martinus af gode grunde ikke være anderledes eller opfatte tilværelsen på anden måde, end tilfældet til enhver tid er. De er jo som alle andre undergivet den mentale evolution, som ingen i længden kan unddrage sig. (Note 10)

Konklusionen på alt det ovenfor sagte, må blive, at et relativt langt liv foreløbig har lært mig, at være videbegærlig, åben og upartisk, men samtidig tvivlende og skeptisk. Det har for mig altid været vigtigt, at holde sig grundlæggende spørgsmål for øje, som f.eks. hvad, hvordan og hvorfor. På den måde har man en mulighed for at tilegne sig upartisk og objektiv eller forsøgsvis sand viden om livet og verden. I forbindelse med tilegnelse af forhåbentlig sand viden, er en vis mental selvdisciplin derfor nødvendig, så man ikke fristes til at tolke verden i sit eget billede, sådan som man uvægerligt har tilbøjelighed til at gøre, når og hvis man er partisk og nærer sympati for det ene og antipati imod det andet. Dette indebærer desuden, at man må gøre op med sig selv, holde en slags personlig åndelig status over sin egen livs- og verdensanskuelse, og spørge: Hvor meget af det, jeg selv mener at vide, er i grunden baseret på egen oplevelse og erfaring, og hvor meget er tankegods fra andre, som jeg nærer tillid til og derfor i bedste fald tror på? – I den sammenhæng må jeg erkende, at et langt livs beskæftigelse med først klassisk idealistisk indisk filosofi og derefter med Martinus’ kosmologi, har påvirket mig i et omfang og i en

grad, så at jeg ikke rigtig ved, hvordan jeg ville have betragtet og opfattet verden, hvis jeg udelukkende havde været henvist til mine egne oplevelser og erfaringer. Det skal lige tilføjes, at jeg ikke føler mig mere bundet eller forpligtet af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter, end at jeg stadig lader muligheden stå åben for, at disse i værste tilfælde måske kunne vise sig at være i større eller mindre uoverensstemmelse med virkelighedens verden. Hvad denne så i realiteten end er eller måtte vise sig at være. På den baggrund vil jeg her sluttelig fremsætte min "selvbekendelse", som trods alt og i det væsentlige er i principiell overensstemmelse med hovedtrækkene i netop Martinus' kosmologi:

Min personlige, åndelige status kan herefter opgøres i følgende trosbekendelse:

Jeg tror på Gud, den almægtige Fader-Moder, altings ophav og skaber, én sand Gud fra evighed til evighed, den universale Gud, i hvem vi alle eksisterer, oplever og manifesterer os i egenskab af Guds sanseorganer og manifestationsredskaber.

Jeg tror på Jesus Kristus, ikke som Guds enbårne søn, for vi er alle sønner af Guden, fra den mindste amøbe, over planterne, dyrene og menneskene til de højere og indtil videre ukendte verdener formentlig etisk højtudviklede væsener, men som verdensgenløser og menneskeheds store lærer og forbillede, som ofrede sit liv på forsmædelsens kors, for at vise sin guddommelige sendelse og sin åndelige styrke, og jeg tror på, at hans genopstandelse i åndelig skikkelse skal ses som en fortrøstningsfuld myte for de troende om, at døden i realiteten er en illusion, men en illusion, der er en nødvendig modsætning til livet, for at man ikke skal slippe af i sin forpligtelse til at forbedre sin personlige moral.

Jeg tror på talsmanden, den hellige ånd, sandhedens og visdommens ånd, som især i skikkelse af Martinus' Det Tredie Testamente er kommet for retfærdigt at dømme levende og døde, ikke for at fordømme nogen og slet ikke de midlertidigt vildfarne, men tværtimod for at vejlede disse og alle andre, og for at berette om Guds uudslukkelige og overordnede styrelse af alle sine skabninger. Den styrelse, som også manifesterer sig i og med selve 'sendelsen' af "talsmanden, den hellige ånd".

Jeg tror på, at intet levende væsen er fordømt eller fortabt for evigt. Nemlig fordi Jeg ikke tror på det evige liv, hverken som et fremtidsperspektiv, eller som en her og nu realitet, men derimod på, at vi hver især lever lige midt i en et-livs-tilværelse, som i medfør af Guds vilje i form af evige love, er præget af, at tilværelsen veksler mellem kortere eller længere epoker med lysets livgivende princip og epoker med mørkets dræbende princip i forsædet. Det er det evige livs dage og nætter eller somre og vintre omsat i jordnær daglig praksis i form af lyst og smerte, glæde og sorg, optimisme og pessimisme etc. etc.

Jeg tror på, at vi mennesker udgør en skala af vidt forskellige udviklingstrin, som vi alle sammen, generation og slægt efter generation og slægt, i tidernes forløb bevæger os op ad, takket være de overordnede lovmæssigheder for udvikling og udvikling via de vekslende forhold og udfordringer, menneskeheden uafbrudt stilles overfor. Men jeg tror ikke på skæbnelovens uundgåelige og uundværlige 'pædagogiske' virke som en del af det livsvilkår, der er en følge af Guds væsen og virke, men derimod på skæbnens luner og tilfældigheder, der dog til en vis grad er bestemt af naturlovene og herunder ikke mindst af loven for årsag og virkning efter devisen, at brændt barn skyer ilden.

Endelig tror jeg på den største gave, Gud har givet menneskeheden, nemlig muligheden for at udvikle og praktisere det måske sværeste af alt: næstekærligheden, hvilket vil sige den upartiske kærlighed til alt og alle, man er eller kommer i berøring med i sit liv, og hvis grundlov lyder: Vær imod andre, som du vil, at andre skal være imod dig. Sæt dig altid selv i næstens sted, og vurdér og disponér dine beslutninger og handlinger ud fra denne indsigt, indlevelse og medleven, for det er den absolutte forudsætning og betingelse for løsningen af menneskehedens årtusindgamle og stadigvæk nuværende krisetilstand og konfliktsituation.

Hvis det kan lykkedes, har menneskeheden medvirket til at udvikle den potentielle mulighed, som Gud i kraft af sine to hovedattributter: Alvisdom og almagt, har stillet til rådighed, nemlig alkærlighed, i hvert fald i forhold til menneskeheden. Men det store spørgsmål er og forbliver, om den i øvrigt langt fra homogene menneskehed overhovedet vil være i stand til at praktisere og højne en moral, som stort set ikke har ændret sig siden mennesket første gang optrådte på jorden. Det, der i tidernes løb er blevet ændret, er fortrinsvis livsvilkårene i form af dannelsen af mere eller mindre lovbundne samfund og sociale forhold, og især teknikken, som foreløbigt er kulmineret i og med med elektronikken. Sidstnævnte kan, som tilfældet i reglen altid har været og er med tekniske fremskridt, både anvendes positivt og negativt. Er man optimist, ser man lyst og positivt på fremtiden og forestiller sig, ja, profeterer ligefrem om et jordisk paradys forude. Men ser man derimod pessimistisk på samme fremtid, tegner denne sig desværre mørkt og negativt, for til trods for adskillige forsøg og tiltag i retning af at skabe en mere fredelig verden, så befinder menneskeheden sig i nutiden generelt set midt i et kaos af indbyrdes kontroverser og blodige oprør og krigslignende tilstande.

Men ser man realistisk og neutralt på tilværelsen og dermed også på fremtiden, så kan man i bedste fald være tilfreds med, at der kun er stillet ét enkelt jordeliv til hver vores rådighed. Herom har jeg især skrevet artiklen 4.123. Det store hverdagsunder. Inspirerende tanker. Den være hermed anbefalet.

© 2009 Harry Rasmussen. Revideret juni 2010 og sluttelig igen i oktober 2016.

Noter og kilder:

NB! Hver gang man eventuelt har klikket sig ind på links'ne til de i noterne nævnte artikler, kommer man nemmest og hurtigst tilbage til artiklen her, ved at klikke på X i øverste højre hjørne af skærmen.

Note 1.: Vedr. hjerneforskningen og dens opfattelse af hjernen, se evt. under Aktuelle artikler vedr. hjernedebat - Se evt. også 2. kapitel: Erkendelseslæren i Martinus' kosmologi (I) - Rent bortset fra de konklusioner, der videnskabeligt i øvrigt kan drages af det, så er det nu blevet muligt for hjerneforskere via MR-scanning at finde en metode, hvormed det er muligt at 'aflæse' menneskers tanker. Det fremgår af artiklen "Computer læser tanker" på videnskab.dk (februar 2009), delvis gengivet i Jyllands-Posten den 21.02.09, hvor det fortælles, at man eksperimentelt allerede er blevet i stand til at registrere og læse, hvad et menneske tænker og forestiller sig, og de pågældende japanske hjerneforskere forudser, at næste fremskridt bliver en decideret tankelæsning, hvor man også vil kunne aflæse hvilke holdninger og følelser et menneske har. Hvad de pågældende forskere og formidlerne af deres forskning derimod tilsyneladende overser er, at et menneske derfor ikke mere vil kunne holde eksempelvis sine kriminelle planer og/eller politiske holdninger skjult. Det må da være en ønskedrøm for politi og især efterretningstjenester, ikke mindst i totalitære lande, for herefter vil intet menneske, der måtte være i opposition til magthaverne, mere kunne leve i sikkerhed. Man må derfor håbe, at demokratiske landes etiske råd vil sætte nogle regler og grænser for brugen – eller snarere for det forventelige misbrug – af denne form for hjernescanning. – Se evt. artiklen: 4.117. Hjerneforskning igen! - Om hjerneforskningens fejltagelser og udprægede reduktionisme over den naturvidenskabelige opfattelse af de nævnte fænomener.

Note 2.: Vedr. "visdomsoceanet", se under "Guldkopierindringer" i artiklen Talentkerneprincippet.

Note 3.: Vedr. kredsløbs- og kontrastprincippet, se: f.eks. artiklen Det evige liv

Note 4.: Martinus, Småbog nr. 9: Mellem to verdenspoker.

Note 5.: Dal & Nielsen: H.C.Andersens Eventyr I, pp. 211-238. Reitzels Forlag, København 1963.

Note 6.: Vedr. skæbneloven, se f.eks. artiklen Individets skæbnedannelse - Vedr. reinkarnation, se f.eks. artiklen : Reinkarnationsprocessen

Note 7.: Vedr. den kosmologiske evolutionsmodel, se f.eks. artiklen Sfinksens gåde: Fra dyr til menneske - Se endvidere Note 7 til artiklen Intuition og personlighed -

samt artiklerne Den eventyrlige livscyklus (1) og Den eventyrlige livscyklus (2) – Vedr. Martinus' opfattelse af Bibelens skabelsesberetning, se f.eks. Jesus Menneskesønnen II - – Vedr. evolutionslæren bragte Jyllands-Posten (JP) den 10.02.09 en leder under overskriften "Udviklingslæren", hvori lederskribenten gav udtryk for sin frustration over, at folk med enten ond vilje eller almindelig dumhed tillod sig at mene noget andet end lederskribenten, som selvfølgelig i egen opfattelse hører til de 'gode' og 'kloge'. Som en, der åbenbart tilhører gruppen af enten onde eller dumme, vil jeg ikke argumentere imod lederskribentens skråsikre opfattelse af videnskabeligheden i evolutionsteorien, bortset fra, at vedkommende åbenbart ikke mener at der er tale om en teori eller hypotese, men om 100% sikker viden. Derimod vil jeg tillade mig at konstatere, at JP ser ud til at ville være en 'forpost' i bekæmpelsen af dumheden i form af tro og religion. Først en i øvrigt velbegrundet kritik af islamismen i og med offentliggørelsen af Muhammed-tegningerne, men nu åbenbart også vendt generelt mod troen som begreb og praksis, som efter lederskribentens angivelige mening godt nok "har sit eget univers", men som ikke burde findes blandt oplyste og fornuftige mennesker. Det har lederskribenten selvfølgelig lov til at mene, især da JP er blevet kendt på at forsvare ytringsfriheden.

Note 8.: Jf. med artiklerne Introduktion til det seksuelle polprincip og Introduktion til den seksuelle polforvandling

Note 9.: Jf. med Ny Testamente: Johannes' åbenbaring, og med artiklerne DOMMEDAG! Del 1 og DOMMEDAG! Del 2 . - Se endvidere Martinus: Småbog nr. 9: Mellem to verdensepoker, og Småbog nr. 1: Menneskehedens skæbne, samt Småbog nr. 8: Mennesket og verdensbilledet.

Note 10.: Jf. med artiklen Videnskab på omveje

© 2009. Senest revideret i oktober 2016. Harry Rasmussen.

*****

Personlighedsbegrebet

- set i ét-livs-hypotesens perspektiv

Indledning

I forbindelse med det grundlæggende spørgsmål om det levende væsens, subsidiært individets, oprindelse og definition, rejser der sig generelt set en række tillægsspørgsmål og problemer, som det vil være nødvendigt at finde svar eller løsninger på, for at kunne afklare, hvad der mere præcist skal forstås ved begrebet 'personlighed' eller 'personligheden'.

Emnet har tidligere været behandlet her på hjemmesiden, nemlig i artiklen 2.24. Personlighedsbegrebet - historisk, psykologisk og kosmologisk set (2008). I den artikel indgår også en nærmere omtale af den personlighedsmodel, som i særlig grad promoveres inden for rammerne af Martinus' kosmologi. Derfor blev der fra min side deri blandt andet fremført følgende synspunkt:

(Citat) Det er en almindeligt udbredt og anerkendt antagelse i den vestlige kultur, at et individs personlige evner og karakteregenskaber udelukkende skyldes årsager og sammenhænge, der kan forklares i og med de biologiske arveanlæg og det sociale miljø. Hvilket vil sige, at mennesket, i øvrigt i lighed med alle andre levende væsener, 'kun' udgør en fysisk størrelse, ganske som tilfældet er med alle andre 'størrelser' i verden. Psykiske fænomener som ånd, sjæl og bevidsthed mener man 'kun' udgør produkter, resultater eller ledsagefænomener – såkaldte epifænomener - til de elektro-kemiske processer, som finder sted i det fysiske centralnervesystem, primært i hjernen. (Citat slut)

Martinus' opfattelse og definition på, hvad det er for faktorer, der udgør individet som person, hænger meget nøje og uadskilleligt sammen med hans totale verdensbillede, hvori blandt meget andet også indgår indbyrdes forbundne begreber som reinkarnation og repetition.

Imidlertid har jeg siden hen, mere præcist indenfor de seneste år, ændret min opfattelse af visse grundlæggende emner og begreber i Martinus' kosmologi, et forhold og en situation, som jeg især har beskrevet i artikler som f.eks. Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. En redegørelse. 1. Del, Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. En redegørelse. 2. Del og Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. En redegørelse. Resumé. Den opfattelse af livet og verden og dermed også af individet eller personligheden, jeg er nået frem til i nutiden, er beroende på det noget kortere perspektiv, som ét-livs-hypotesen i sin konsekvens indebærer. Som en følge deraf er flere af mine nyere synspunkter mere i overensstemmelse

med den personlighedsstruktur, som især er fremført af psykologen C. G. Jungs opfattelse af samme.

Men for at genopfriske, hvad jeg tidligere har skrevet om personlighedsbegrebet, skal jeg foreløbig citere fra artiklen 2.24. Personlighedsbegrebet - historisk, psykologisk og kosmologisk set:

Personlighedsbegrebet psykologisk set

(Citat) Ordet personlighed kommer af det latinske persona, som oprindeligt betød den maske, skuespilleren eller danseren bar under udførelsen af sin rolle, sådan som tilfældet eksempelvis var i det antikke græske drama og i den italienske commedia dell'arte, samt i Øst-Asiens pantomimer. Men inden for moderne psykologi defineres personlighedsbegrebet omtrent således: forenklet sagt som den mere eller mindre fast organiserede helhed af de karakteristiske måder et individ tankemæssigt, følelsesmæssigt og adfærdsmæssigt reagerer og ytrer sig på. Det vil sige, at reaktionerne i højere grad er udtryk for individets egenart, end for den i de givne tilfælde givne ydre situation.

Begrebet individ kommer som tidligere omtalt ligeledes af latin, nemlig af intetkønsordet individuum, som betyder udelelig enhed, modsat dividere = opdele i mindre enheder. I videre forstand betyder udtrykket 'individ' altså enkeltvæsen, selvstændig organisme, menneske eller person. Mere specielt forstås det som det individuelle særpræg af egenskaber, hvorved noget eksisterende fremstår som et bestemt og enestående individ. Begrebet individ er derfor identisk med begrebet personlighed, forstået som det enkelte væsens eller menneskes egenart.

Figur 1.

Figur 1. Den ligesidede trekant er et dækkende symbol på individets tre-delte væsen og natur, nemlig fordi de tre instanser 1. Jeget, 2. bevidstheden og 3. organismen i princippet er uadskilleligt integreret i hinanden. Uden Jeg ingen bevidsthed, og uden

Jeg og bevidsthed ingen organisme og vice versa. Det forholder sig dog sådan i praksis, at organismen for en tid kan opretholdes uden bevidsthed og Jeg, enten i kraft af det vegetative nervesystem og/eller ved hjælp af tekniske apparater, som f.eks. respirator. Men det rækker ikke ved selve princippet.

I specifik forstand hentyder begreberne individ og personlighed også til den 'bagvedliggende' indre og ydre struktur, det vil sige til den særlige måde, hvorpå individualiteten og personligheden er konstitueret og organiseret. Det må man konstatere, at der findes forskellige psykologiske og filosofiske bud på.

Men generelt betragtet kan individet og personligheden siges at være 'opdelt' i en principielt tre-leddet struktur: 1. Jeget, selvet eller subjektet, 2. bevidstheden og selvbevidstheden, og 3. organismen, kroppen eller legemet.

Som ligeledes tidligere omtalt er individet endvidere karakteriseret ved, at det har et erkendende og handlende forhold til sin omverden, herunder andre individer eller personer, samt at det har en individuel historie, igennem hvilken det pågældende individ har udviklet sig, eller er ved at udvikle sig, til en særegen personlighed med bestemte evner og anlæg, karaktertræk, holdninger og meninger om sig selv og verden.

Figur 2.

På Figur 2. ses den tredelte trekant igen, men denne gang med de to øverste felter angivet ved punkteret linieføring. Denne skal forstås som en henvisning til, at fænomenerne Jeg og bevidsthed (hhv. de to øverste felter) her er opfattet som subjektive epifænomener, mens den fysiske organisme (det nederste felt i fuldt optrukken streg) skal opfattes som den objektive og dermed egentlige basis.

I det foranstående er der givet et groft rids af den naturvidenskabelige opfattelse af mennesket som en totalt set materiel eller fysisk størrelse, hvortil ånd og sjæl, bevidsthed og lignende er knyttet som et biprodukt eller såkaldt epifænomen,

hvilket vil sige et ledsagefænomen uden selvstændig eksistens. Denne anskuelse af mennesket er den monistiske filosofiske materialisme i princippet helt enig i. Når vi derfor indtegner den ovenfor omtalte generelle personlighedsmodel i symbolet for den materialistiske livs- og verdensopfattelse, ser vi det netop sagte tydeligt illustreret i ovenstående Figur 2.

Den freudianske personlighedsmodel

Det er naturligvis klart, at den generelle personlighedsmodel ville kunne struktureres yderligere, i dette tilfælde i relation til den materialistiske monisme, hvis grundsynspunkt er, at også individets personlighedsstruktur fremgår af den fysiske materies kræfter og lovmæssigheder. Et godt eksempel herpå finder man i den mest indflydelsesrige personlighedsmodel i den vestlige verden, som til dato er opstillet, nemlig den personlighedsmodel, der er udarbejdet og fremsat af psykoanalysens grundlægger, den østrigske læge og psykolog Sigmund Freud (1856-1939). (Note 1)

Freuds personlighedsteori bygger på tre filosofiske forudsætninger: 1. at alt er årsagsbestemt, også fortællelser og drømme, 2. at menneskets handlinger skabes af bevidste og ubevidste processer, og 3. at menneskets adfærd væsentligst er betinget af ikke-rationelle psykiske kræfter eller drifter. Den freudianske personlighedsteori opererer ligeledes med tre led i personlighedsstrukturen: 1. Id (det'et), 2. ego (jeget) og 3. superego (overjeget). Begrebet 'Id' repræsenterer drifterne, de medfødte impulser, først og fremmest de to medfødte grunddrifter libido (den seksuelle drift) og aggression (= udfoldelsen af de destruktive og fjendtlige impulser). Drifterne, det spontane i mennesket, har deres forudsætninger i fysiologiske processer, og domineres ifølge Freud af lystprincippet. Id'et, dvs. drifterne, er i øvrigt det eneste, der ifølge Freud er til stede fra fødslen.

Figur 3.

Figur 3. Denne udgave af den tredelte personlighedsstruktur, skal ses som en psyko-fysisk model af den menneskelige psyke, idet denne så at sige er 'afledt' af det fysiske legeme og dets fysiologiske processer. Symbolet skal ses som den ene af Freuds to personlighedsmodeller, som er forklaret i hovedteksten. Super-egoet eller over-jeget er individets hæmmende eller retningsgivende overinstans, der regulerer tanke- og handlingslivet. Ego'et er individets bevidste, rationelle jeg, mens Id'et er drifterne og de medfødte impulser, og Libido er den seksuelle drift og de aggressive tilbøjeligheder. Fortrængning er en psykisk forsvarsmekanisme, som mennesket ubevidst bruger til at undertrykke sine driftsimpulser, indre psykiske konflikter og sin angst.

Ego'et er individets bevidste, rationelle jeg, der afbalancerer impulserne fra Id'ets primitive kræfter eller fra super-egoets fordømmende og straffende funktion. Ego'et er ikke til stede fra fødslen, men udvikles gradvis fra barnets ustrukturerede personlighed, således at lystprincippet efterhånden afløses af realitetsprincippet.

Begrebet super-egoet eller over-jeget er en hæmmende eller retningsgivende instans, der regulerer tanke- og handlingslivet og som medfører evnen til at føle skyld og skam. Begrebet super-ego er ofte anvendt som synonymt med samvittighed og ideal-jeg. Samvittigheden er den del af over-jeget, der træder i funktion, når en person svigter sit værdisystem og ikke gør dét, som ideal-jeget tilsiger personen at burde gøre.

Super-egoet udvikles særligt i 5-6 års alderen efterhånden som barnet lærer omgivelsernes normer og værdiforestillinger at kende. Super-egoet udgør derfor en regulerende social-etisk instans. Et barn – og også en voksen – med et for stærkt over-jeg reagerer nervøst og ængsteligt, hvilket kan medføre en varig neurotisk tilstand, mens et svagt over-jeg hos både barnet og den voksne bevirker minimale skyldfølelser. Hos et veltilpasset menneske er der derimod balance mellem drifter, jeg og over-jeg.

Ved begrebet 'fortrængning' skal forstås en psykisk forsvarsmekanisme, som mennesket kan benytte mod driftsimpulser, det ikke kan lide, eller mod ubehagelige indrepsykiske konflikter og angst forårsaget af indre eller ydre påvirkning. Fortrængningen til underbevidstheden eller det ubevidste foregår ubevidst for individet selv. Freud mente, at psykiske lidelser og neuroser oftest kan tilbageføres til seksuelle forstyrrelser og frustrationer i den tidlige barndoms oplevelser. Seksualiteten spiller i det hele taget en stor rolle i Freuds personlighedsmodel, og han var også opmærksom på det forhold, at både kvinder og mænd bærer det modsatte køns karaktertræk i sig, og at disse træk i nogle tilfælde kan tage mere eller mindre overhånd og blandt andet bevirke forstyrrelser i den seksuelle orientering.

Freud inddeler i øvrigt den menneskelige personligheds udvikling i flere stadier: Det orale stadium, det anale stadium, det falliske stadium med Ødipuskomplekset (dvs. drengens kærlighed til moderen og pigens kærlighed til faderen), overgangsalderens stadium og endelig kernepersonlighedens gennembrud, hvor der ved sidstnævnte forstås det stadie, hvor personlighedens væsentligste egenskaber og karaktertræk i det store og hele er fastlagt, hvilket almindeligvis er tilfældet ved afslutningen af ungdomstiden.

Ved siden af sin påviseligt store pædagogiske og terapeutiske værdi, har Freuds fysiologisk funderede psykoanalyse også i sin konsekvens en forståelse eller opfattelse af subjektet, som udfordrer og problematiserer den filosofi, der tager bevidstheden som udgangspunkt eller grundlag. I den forbindelse dukker det filosofiske problem om spiritualistisk kontra materialistisk livs- og verdensanskuelse atter op.

Men der hører naturligvis meget andet og mere til at give en fyldestgørende beskrivelse af Freuds epokegørende opdagelser og analyser omkring den menneskelige psyke og personlighed, end det er muligt at komme ind på i en kortfattet redegørelse for indholdet af hans psykoanalytiske personlighedsmodel.

Den jungianske personlighedsmodel

Den schweiziske psykoanalytiker Carl Gustav Jung (1875-1961), der var elev af og nær ven med Freud, brød på et tidspunkt med denne, idet han blandt andet ikke kunne anerkende Freuds panseksualisme. Ved sidstnævnte forstås den opfattelse, at psykiske lidelser og neuroser efter Freuds mening oftest kan tilbageføres til seksuelle forstyrrelser og frustrationer i den tidlige barndoms oplevelser. Til dels på baggrund af uenigheden med sin læremester begyndte Jung derefter at udarbejde sin egen psykoanalytiske teori, som han kaldte analytisk psykologi. Heri er f.eks. libido-begrebet udvidet til at omfatte al psykisk energi. Jung mente heller ikke, at det enkelte menneskes adfærd alene kan bestemmes i relation til det personlige ubevidste, men tillige er bestemt af det kollektive ubevidste. Det ubevidste er altså både noget personligt-individuelt og noget, alle mennesker har fælles uanset tid og sted.

Jung opstillede også en teori eller model af menneskets personlighedsstruktur, og denne er ligeledes opdelt i tre hovedkomponenter: 1. Selvet, 2. Selvets fremtræden som Persona (egoet), og 3. Den personlige og den kollektive psyke.

Figur 4.

Figur 4. Til forskel fra Figur 1., 2. og 3. skal Figur 4. opfattes som en udelukkende psykologisk model af den menneskelige personlighed. Den fysiske organisme er her underforstået. På symbolet, som forsøgsvis illustrerer Jungs personlighedsmodel, skal det øverste felt symbolisere 1. Selvet (Jeget), mens feltet under står for Selvets fremtræden som 2. Persona, herunder den personlige bevidsthed. Det smalle felt derunder udtrykker 3. den personligt ubevidste psyke, og det hermed forbundne noget større felt nederst skal antyde den kollektivt ubevidste psyke. Skillelinien mellem det personligt ubevidste og det kollektivt ubevidste er gjort punkteret, for at antyde, at grænsen mellem disse er flydende. Bund- eller baselinien er ligeledes punkteret, men her for at antyde, at det kollektivt ubevidste i en vis forstand er grænseløst.

Ifølge Jungs personlighedsteori er Selvet det kollektivt ubevidstes centrale grundtype for orden, organisation og enhed, der foruden at samle de øvrige grundtyper, også organiserer hele personligheden. Egoet udtrykker bevidsthedens følelser, tanker og erindringer, mens det personligt ubevidste gemmer det fortrængte og ignorerede. Det kollektivt ubevidste indeholder det universelle, blandt andet i form af historiens fælles sum af erfaringer, forestillingsmuligheder, billeddannelser, og dermed de nedarvede grundtyper, de såkaldte arketyper, der som 'mønstre' fra tidernes morgen i kraft af stadig gentagelse er overført til enkeltindividet som en art disposition.

Det kollektivt ubevidste indeholder mange arketyper som f.eks. fødsel, død, Gud, Djævel, foruden Selvet, der som nævnt er den psykiske totalitets centrum, og endvidere persona, anima, animus, skyggen – Sidstnævnte er et begreb, der dækker over de dyriske og selviske sider af menneskets natur, og som projiceret ud i omverdenen fremtræder som 'Djævelen' eller 'den Onde'. (Note 2)

Ifølge Jungs analytiske psykologi er det menneskets mål, at opnå udvikling og helhed gennem realisering af selvet, den psykiske totalitets centrum, som omfatter både bevidstheden og det ubevidste. Ifølge Jung opstår psykiske problemer, når der f.eks. ikke er balance mellem anima og animus, mellem persona og det kollektivt ubevidste, og mellem menneskets indadvendte (introverte) og udadvendte (ekstroverte) sider.

Begreberne anima og animus spiller en stor og afgørende rolle indenfor Jungs personlighedsmodel, idet han betegner arketyperne anima som den feminine side af den mandlige psyke og arketyperne animus som den maskuline side af kvinders psyke. Det begrundes med, at ethvert menneske har egenskaber, der hidrører fra det andet og modsatte køn, ikke kun biologisk set, ved at begge køn udskiller både mandlige og kvindelige hormoner, men også og ikke mindst psykologisk set, hvor det drejer sig om følelser og holdninger.

I henhold til Jung har den mandlige psyke udviklet sin anima gennem mødet med kvinder gennem mange generationer, ganske som den kvindelige psyke har udviklet sin animus gennem mødet med mænd. Gennem de mange generationers kontakt og samliv har hvert af kønnene ubevidst og i bedste fald tilegnet sig de træk af det modsatte køn, som i større eller mindre grad fremmer de bedst egnede reaktioner på og den nødvendige gensidige forståelse af hinanden, alt sammen af hensyn til overlevelsesværdien.

Grundlæggende viser forholdet mellem de to køn sig som en både biologisk og psykologisk betinget tiltrækning og frastødning. En mand tiltrækkes normalt imod en kvinde, i jo højere grad hun afspejler hans indre anima, og tilsvarende tiltrækkes en kvinde imod en mand, i jo højere grad han afspejler hendes indre animus. Stadig ifølge Jung, så har anima en nærmest automatisk sympati for alt, hvad der er forfængeligt, hjælpeløst, ubestemt og planløst hos en kvinde, mens animus har en forudfattet sympati for modige, viljefaste, beslutsomme, handlekraftige og beskyttende mænd.

Denne 'identifikation' med det modsatte køns karaktertræk kan imidlertid også have nogle uheldige virkninger eller konsekvenser, særlig i form af de såkaldte "drengpiger" og "tøsedrenge". En pige eller kvinde kan – mere eller mindre bevidst, men i grunden ubevidst - betone sin animus i en sådan grad, at hun bliver mere maskulin end feminin i sine følelser, tanker, holdninger og handlinger, og en dreng eller mand kan – mere eller mindre bevidst, men i det væsentlige ubevidst - tilsvarende betone sin anima så meget, at han bliver mere feminin end maskulin i sine følelser, tanker, holdninger og handlinger. Bortset fra de sociale konsekvenser det særlig før i tiden kunne have, så kan det i nogle tilfælde også ligefrem føre til seksuelle afsporinger i form af henholdsvis lesbiske og homoseksuelle, transvestitter og transseksuelle, som i specielle tilfælde fører til beslutning om hormonbehandling

eller kirurgiske indgreb med henblik på kønsskifte, hvilket i henhold til erfaringen ikke i alle tilfælde er nogen lykke. (Note 3)

Personlighedens helhed

Men nok så vigtigt, så hævder Jung som nævnt psyken eller personligheden som en helhed, der fra begyndelsen udgør et hele, som i tilværelsen skal udvikle sig mod stadig større sammenhæng og harmoni. Den energi, som muliggør personlighedens funktion kalder han psykisk energi, og han bruger også ordet libido om denne form for energi, men det må ikke forveksles med Freuds definition af begrebet. For Jung er libido ikke kun begrænset til den seksuelle energi, men er udvidet til også at omfatte forskellige behov, så som sult, tørst, og lignende, samt de dermed ledsagende følelser. På det bevidste plan viser libido sig som stræben, begær og vilje. Den divergerende opfattelse af begrebet libido udgør i øvrigt en af de mest afgørende forskelle mellem Freuds og Jungs personlighedsteorier.

Hos Jung er der altså tale om, at psykisk energi ikke kun er afledt af fysiologiske processer, sådan som tilfældet er i Freuds teori: I den analytiske psykologi udgør psyken et relativt selvstændigt, lukket system, idet den psykiske energi primært udspringer af de oplevelser, et menneske har. I en vis forstand på samme måde, som føden optages af den fysiske krop og omdannes til biologisk energi, sådan 'akkumuleres' og 'oplægges' oplevelserne af psyken og omsættes til psykisk energi.

Selv om det er umuligt at føre videnskabeligt bevis for den fysiske og psykiske energis selvstændige og lige værdi (ækvivalens), er det imidlertid Jungs opfattelse, at der foregår en eller anden form for gensidig udveksling mellem de to systemer, hvorunder psykisk energi omdannes til fysisk energi, og fysisk energi til psykisk energi. Det er eksempelvis en kendsgerning, at euforiserende stoffer, som fremkalder en kemisk effekt i kroppen, også afstedkommer en psykologisk effekt. Det står også fast, at det fysiologiske system påvirkes af tanker og følelser, et faktum, der danner grundlag for den psykosomatiske medicin, de såkaldte psykofarmaka.

I konsekvens af det ovenfor anførte, kan det konstateres at Jungs opfattelse af personligheden, i modsætning til Freuds teori, ikke er udtryk for en decideret materialistisk grundopfattelse. Jung brød med sin læremesters og en tidligere tids opfattelse af en strengt omverdensbestemt prægning af sindet. Han påviste derimod, at faktorer som evolution og arv, det vil sige, det kollektivt ubevidste, er lige så afgørende for sindet, som tilfældet er for kroppen.

Den her givne beskrivelse af Jungs personlighedsteori er langt fra fuldstændig eller fyldestgørende, men når vi til trods herfor alligevel har ofret så forholdsvis megen plads på den, er det dels for at den skal kunne sammenholdes med den relativt

detaljerede omtale af Freuds analyse af personligheden, sådan som denne er fremstillet ovenfor, og dels for at give læseren en baggrund for senere at kunne sammenligne Jungs personlighedsmodel med den anskuelse af personligheden, som findes i Martinus' kosmologi. Der er nemlig ikke så helt få principielle lighedspunkter mellem disse to opfattelser af personlighedsstrukturen. (Citat slut) (Note 4)

Synsprocessen (Citat fra artiklen Øje, hjerne og bevidsthed):

(Citat) Her skal gives en forsøgsvis kortfattet beskrivelse af, hvad der i henhold til den videnskabelige anatomi og fysiologi i normale tilfælde sker, når vi bruger synet. Anatomisk set er synssansen baseret på øjets og hjernens indretning og på samspillet mellem de to instanser. Fysiologisk baserer synssansen sig dels på lyset og dels på de kemisk-elektriske processer, der foregår i øjet og i de to synsnerver samt i synscentret bagest i den såkaldte nakkelap lige ovenover lillehjernen, hvilket sidste i øvrigt fremgår af nedenstående illustration af hjernen. Synsopfattelsen er ikke mindst beroende på øjets nethinde, som er placeret bagtil i øjets indre hulrum, hvorfra synsnerven fra hvert øje udgår og ender i synscentret i nakkelappen. De to øjne sikrer i hovedsagen den tredimensionale synsopfattelse af omverdenen.

Selve synsprocessen begynder med lyset, hvis stråler tilbagekastes fra genstande, de rammer. Det tilbagekastede lys opfanges blandt andet af et menneskes øjne og disses normalt lysfølsomme nethinder. Men i kraft af øjets optik vil genstande ses omvendt på nethinden, således at hvad der er op og ned på en genstand er vendt på hovedet på nethinden. Nethinden består af lysfølsomme tappe og stave og fra disse sendes ved hjælp af nerveaktiviteter impulser via de to synsnerver til synscentret, hvor disses impulser eller signaler samarbejdes til et enkelt billede. Hvordan dette synsindtryk bliver transformeret til en bevidst opfattelse af en genstands- og omverden, ved videnskaben ikke helt præcist, hvorfor man drager en bagvendt slutning, som siger, at bevidsthedsindtrykket opstår, når de omtrent identiske nerveimpulser fra de to øjne når frem til synscentret, og der derfra udgår signaler til andre hjernecentre, herunder blandt andet til hukommelsescentret, som normalt kan fortælle, om individet, som i det aktuelle tilfælde ser og oplever sin genstands- og omverden, har set denne eller en lignende før. Man taler da henholdsvis om genkendelse og associativ genkendelse. Når dette sker, mener de videnskabelige forskere, at der er tale om, at synsindtrykkene bliver bevidstgjorte.

Imidlertid er der her al mulig grund til at stoppe op og tænke lidt over de ganske vist sparsomme oplysninger om synssansen, som her foreløbig er fremført. For det første fortæller den fysiske videnskab os, at genstandenes verden er farveløs, hvorfor disses farver alene opstår i samspillet mellem det i sig selv farveløse lys, øjnene og hjernen. For det andet fortæller den optiske videnskab os, at vi ikke ser genstandenes verden direkte, men kun indirekte, nemlig i og med, at det sete først opfattes, når impulserne fra øjets nethinde når frem til synscentret i hjernens

nakkalap. Men hovsa, det synsindtryk eller billede, der i hvert givet tilfælde er dannet på øjets nethinde, kan af gode grunde kun have en maksimal størrelse af cirka 2-3 centimeter i diameter, svarende til den halvbuede, men flade nethindes dimensioner! Men det vides som nævnt, at hvis billedet på nethinden af en eller anden årsag ikke når frem til synscentret, så vil det ikke blive opfattet af den, der ser. Altså er synsopfattelsen totalt afhængig af, at nerveimpulserne fra nethinden når frem til synscentret.

Men – og det er en vigtig pointe i hele sammenhængen – det ovenfor beskrevne er ikke, hvad vi med vores bevidsthed rent faktisk oplever. Situationen er jo den, at selvom nerveimpulserne er nået frem til synscentret, er der stadigvæk kun tale om nerveimpulser, hverken mere eller mindre. Og ligeledes og uanset hvor mange hjernecentrer, der end er eller bliver mere eller mindre involveret i synsprocessen og synsoplevelsen, vil der dog stadigvæk kun være tale om nerveimpulser i form af mikroskopiske atomare mønstre, databærende mønstre kunne man sige. Men hvordan forholder det sig med 'afkodningen' eller 'tolkningen' af disse mønstre? For afkodet eller tolket bliver disse, idet synsopfattelsen jo vitterligt viser os en umådeligt stor synlig verden af former og farver, af sten og planter, dyr og mennesker osv. Og ikke kun et lille nethindebillede på cirka 2-3 centimeter i diameter, som ovenikøbet er vendt på hovedet! – Denne store verden bliver tilmed bekræftet af vores fysiske krops bevægelses- og følesans. Den krop, hvoraf vi ser og opfatter det meste, bortset fra, at øjnene ikke direkte kan se sig selv og deres egen placering i ansigtet. Det kan kun ske ved, at personen kigger i et spejl.

Hvilken konklusion vil der så overordnet set kunne drages af de netop fremførte oplysninger og betragtninger? – Jo, kort fortalt den hovedkonklusion, at vores opfattelse og oplevelse af os selv i form af en fysisk krop og af dennes omverden, er af en anden natur og karakter end det, vi almindeligvis forstår ved den fysiske sanseverden. Hvad er da denne anden natur eller karakter? – Jo, forenklet sagt er det individets, mere præcist jegets bevidsthed. Men om man vil kalde bevidsthedens verden for at være af åndelig natur og karakter, eller man vil foretrække at kalde den for værende af en parafysisk natur og karakter, må blive en smagssag. Begrebet parafysisk skal jo her blot forstås som en natur ved siden af eller over den fysiske natur. Hermed er vi kommet frem til en hypotese, som vi skal se lidt nærmere på i det følgende.

En mere omfattende hypotese

Den hypotese, som der herefter skal gøres rede for, forholder sig noget anderledes til individet end tilfældet er for natur- og humanvidenskaben. Som allerede antydnet i indledningen til denne artikel, så anskuer de sidstnævnte individet udelukkende ud fra den forhåndsantagelse, at dette helt igennem kun udgør en fysisk størrelse, idet det menes kun at befinde og udfolde sig indenfor det såkaldte fysiske rum-tid-

kontinuum, hvilket især vil sige, at individet er undergivet den fysiske materies kræfter, lovmæssigheder og vilkår, og at denne omstændighed er det eneste reelle grundlag og den eneste faktiske årsag til individets eksistens, herunder også til dettes bevidsthed og bevidsthedsliv.

Denne opfattelse af individet og af de levende væsener i det hele taget er i henhold til den danske tænker og intuitionsbegavelse Martinus, så langt fra den reelle virkelighed som vel muligt. Det vil sige, når det levende væsen og herunder individet anskues på baggrund af et såkaldt kosmisk perspektiv, ifølge hvilket verden ikke kun udgør en fysisk realitet, men samtidig også en over-fysisk eller såkaldt åndelig realitet. Ja, for at sige det ligeud, så er Martinus af den veldefinerede og velbegrundede opfattelse, at den fysiske materies verden i virkeligheden er afledt af tilværelsens åndelige eller psykiske faktorer, kræfter og lovmæssigheder. Denne omstændighed udmønter sig i en opfattelse og anskuelse af det levende væsen eller individet som et åndeligt væsen med både en åndelig eller parafysisk og en fysisk organisme. Dette forhold viser sig også, når det drejer sig om sanseoplevelser og sanseillusioner, som de ovenfor omtalte og beskrevne.

For ikke at gentage en beskrivelse af forholdet mellem øje, hjerne og bevidsthed, som jeg har beskrevet i tidligere artikler her på hjemmesiden, skal jeg tillade mig at citere følgende afsnit fra min artikel H1-40. Hjerne og bevidsthed – Om forholdet mellem de to instanser:

Længdesnit gennem midten af hjernen, hvor nakken ligger til venstre og panden til højre. Tallet 1 refererer til lillehjernen og tallet 2 til nakkelappen, mens tallet 28 henfører til rygmarvens udløb fra hjernens underside. Tallet 18 angiver pandelappen og 21 hentyder til hypofysen. Betydningen af de øvrige tal skal dog ikke gennemgås her. Blot skal det nævnes, at synscentret ligger i nakkelappens bageste og mediale

del (tallet 2). – Billede gengivet efter P. Brandt Rehberg, C.M.Steenberg og Helge Volsøe: Menneskets Anatomi og Fysiologi. C.A. Reitzels Forlag, København 1952.

Helt basalt og generelt er det nok ikke for meget at sige, at de allerfleste mennesker har den opfattelse, at bevidsthed og hjerne stort set er identiske begreber, for det har man lært i skolens timer med anatomi, fysiologi og biologi. I en del ældre fagbøger kan man ligefrem læse udtryk, som f.eks. at "hjernen er sæde for bevidstheden" eller "Bevidstheden har sæde i hjernen", lidt upræcise udtryk, som skal indikere, at bevidsthed og hjerne er to sider af samme sag. I nyere og især nyeste tid har opfattelsen indirekte fået støtte af hjerneforskningen, som ved hjælp af neuropsykologiske tests og Magnetic Response-scanning af hjernen, forkortet MR-hjernescanning, ser ud til at have fastslået den nære forbindelse, der er mellem fysiologiske hjerneprocesser og bevidsthedslivet. Ved sidstnævnte forstås især de sanseindtryk, forestillinger, tanker, følelser, viljesudtryk og beslutninger mm., eller kort og godt de mangeartede oplevelser, som optræder eller fremtræder indenfor rammerne af det, man kunne kalde bevidsthedsfeltet.

Men at anatomiens, fysiologiens, biologiens og specielt neuropsykologiens tilsyneladende videnskabeligt funderede og verificerede opfattelse af forholdet mellem hjerne og bevidsthed, nemlig at bevidsthedslivet basalt genereres i og af hjernen, ikke kan stå for en nærmere og uvildig prøvelse, har jeg som allround amatørforsker efter evne søgt at påvise i adskillige artikler her på hjemmesiden. Til det formål har jeg i særlig grad henholdt mig til den opfattelse af forholdet mellem hjerne og bevidsthed, som forefindes i Martinus' kosmologi, nemlig med den begrundelse, at sidstnævnte i højere grad inddrager et større spekter af data, end tilfældet er med de nævnte videnskabelige discipliner. Dette større spektrum involverer nemlig også erkendelsesmæssige forhold, hvilke er uundgåelige og nødvendige aspekter af en fuldstændig og til bunds gående undersøgelse af fænomenet livsoplevelse i almindelighed og forholdet mellem sjæl og legeme problemet, subsidiært bevidsthed og hjerne problemet, i særdeleshed.

Et stort paradoks: Hjerneforskningens dilemma

Hjerneforskningens reduktionisme fortsætter stadig og stort set uanfægtet med at promovere opfattelsen af forholdet mellem hjerne og bevidsthed, subsidiært mellem legeme og sjæl. Denne promovering sker ikke mindst via medierne, herunder de elektroniske medier. Senest har man her i Danmark i DR TV2 søndag den 22. april 2012 kunnet se et genudsendt to-delt program om det nævnte emne. Heri fremførte en hjerneforsker sin paradoksale og skråsikre opfattelse af, at fænomener som f.eks. nærdødsoplevelser og ud-af-kroppen-oplevelser blot skyldtes kemiske påvirkninger, bl.a. i form af dopamin, i bestemte hjernecentre.

Såkaldt para-normale oplevelser kan også fremkaldes ad anden kemisk vej, nemlig ved indtagelse eller indgivelse af spiritus eller narkotiske stoffer af forskellig slags, som f.eks. kokain, heroin, ecstasy, hash, m.fl. Disse stoffer doper hjernen og giver i bedste fald nogle euforiske og ekstatiske oplevelser og i værste fald fremkalder de angst, frygt eller aggressioner og forvrænger generelt hjernens formidling af virkeligheden.

Paradokset består hovedsagelig i, at man i henhold til de nævnte hjerneforskeres foreløbige forskningsresultater og udsagn må konstatere, at hjernen, som de identificerer med bevidstheden, personligheden og jeget, åbenbart siger til sig selv, at f.eks. nærdødsoplevelser og ligeledes ud-af-kroppen-oplevelser bare er nogle bevidsthedsforestillinger om nogle illusoriske ledsagefænomener til de reale kemisk-elektriske processer, som hjernen på grund af sin uvidenhed, det vil formentlig sige mangel på synapser, fortolker og oplever, som om der er tale om oplevelser af objektive og virkelige forhold.

Det synes fortsat ikke et øjeblik at undre de samme hjerneforskere, at de kemisk-elektriske processer i hjernen i det hele taget giver anledning til bevidsthedsforestillinger, som vel at bemærke på ingen måde direkte ville kunne udledes af de kemisk-elektriske processer i sig selv. Neurovidenskaben i almindelighed og hjerneforskerne i særdeleshed ser stadig ingen grund til at antage og betragte bevidstheden eller psyken som et selvstændigt fænomen eller energisystem. Man føler sig angiveligt overbevist om at vide, at hjernen repræsenterer bevidsthed og psyke, for andet har man i hvert fald indtil videre ikke kunnet finde via sine strengt videnskabelige undersøgelser og eksperimenter.

Men her kunne man måske have lov til at indvende, at neuropsykologerne og hjerneforskerne ikke har kunnet eller kan se skoven for bare træer. Eller sagt mere konkret: Man kan ikke se psyken eller subjektet, fordi det er denne eller dette, der via hjernen foretager undersøgelserne og eksperimenterne. Man kan heller ikke se disse vigtige og nødvendige instanser, selvom de sproglige udsagn: "min hjerne" eller "jeg har en hjerne" implicit antyder, at der må være tale om et 'ejendomsforhold', altså om et jeg, der har eller ejer en hjerne, som er en overordnet instans i den fysiske organisme, som ligeledes tilhører jeget.

Neuropsykologerne og hjerneforskerne fokuserer og udadretter med andre ord – men vel at mærke af historiske og traditionelle grunde - ensidigt deres egen bevidsthed eller psyke på de fysisk-kemisk-elektriske processer, der foregår i hjernen hos forsøgspersonerne, og tolker og identificerer disse processer som årsager i stedet for som ledsagende virkninger. Når de gør det, skyldes det så vidt jeg kan se, at de apriori går ud fra, at der ikke eksisterer andet eller mere, end den fysiske materie, mere specifikt de fysiske sanser og de fysiske naturlove. Åndsevnerne instinkt, følelse, intelligens, intuition og hukommelse betragtes ikke

som sanser, men ses blot som produkter af og ledsagefænomener til hjernens fysiologiske processer. Men dette er og forbliver en apriori antagelse, som viser sig ikke at kunne stå for en fordomsfri nærmere erkendelsesteoretisk prøvelse. Sagen er i virkeligheden den, at bevidsthedens eller psykens problem kun kan løses ad den introspektive erkendelses vej. Og det uanset om man er videnskabelig forsker eller læg iagttager.

Det, som neuropsykologer og hjerneforskere blandt andet ser ud til at mangle at erkende og forstå, er, at den i øvrigt helt fantastiske fysiske hjerne 'kun' er et nødvendigt interaktivt mellemlid mellem den fysiske omverden og bevidstheden eller psyken. Desuden at sidstnævnte kan opfattes og defineres som et energisystem, der kun delvis er afhængigt af den fysiske krop og hjerne, men som er så relativt energisvagt på grund af karakteren eller substansen af de åndelige eller psykiske energier, at det ikke kan kommunikere eller interagere direkte med den fysiske omverden eller de fysiske energier. Derfor er den fysiske hjerne og centralnervesystemet det redskab eller instrument, der gør en sådan kommunikation og interaktion nødvendig og mulig.

Den nævnte kommunikation og interaktion mellem psyken og den fysiske krop, subsidiært hjernen, er kvalificeret påvist og grundigt gennemanalyseret af den danske tænker og intuitionsbegavelse Martinus, fulgt op af hans elev Per Bruus-Jensen i dennes værker, som netop søger at bygge bro mellem naturvidenskab og åndsvidenskab, sådan som læsere af min hjemmeside vil vide. Men her skal i øvrigt ikke argumenteres nærmere for gyldigheden af Martinus' såkaldt kosmiske analyser blandt andet vedrørende krop og psyke, som det for resten også allerede er blevet gjort i form af en lang række artikler her på hjemmesiden, som jeg derfor må henvise til.

Men foreløbig må vi spiritualister altså affinde os med, at neuropsykologien og hjerneforskningen ikke har fundet nogen grund til at inddrage opfattelsen af psyken som et selvstændigt energisystem i sine grundige videnskabelige undersøgelser og eksperimenter, og det til trods for, at en anerkendt dybdepsykolog som C. G. Jung har påvist psyken som et sådant selvstændigt energisystem. Vi må trøste os med, at den etablerede og kanoniserede videnskabs opfattelse af og konsensus om den fysiske materies og den naturvidenskabelige metodes overordnede værdi og betydning, er foreløbig, og at den på et tidspunkt ude i fremtiden vil blive erstattet af et paradigmeskift med et større helhedssyn. (Citat slut) (Note 5)

Evnen til at kunne huske

Et psykologisk emne af stor og nærmest livsvigtig betydning ikke mindst for os mennesker, er evnen til at kunne huske, eller kort og godt hukommelsen. Men

spørger man psykologer og andre fagfolk, får man på sin vis et for lægfolk nærmest uforståeligt svar, som f.eks. noget lignende dette:

Det er ikke klarlagt hvordan hjernen gemmer informationer, men det sker øjensynligt ved ændringer omkring nervecellernes synapser. Et enzym kaldet PKM-zeta er af forskere blevet foreslået som et molekyle der vedligeholder hukommelsen. Polypeptidet ZIP kan blokere PKM-zeta, og et forsøg har vist at man derved kan slette dele af hukommelsen hos rotter. Et andet protein der er vigtig for hukommelsen er AKAP ("A-kinase ankeret protein"). Hos bananfluer kan en mutation i genet der koder proteinet ramme langtidshukommelsen.

Som det indirekte fremgår af ovenfor anførte svar, så er dette grundlæggende baseret på den naturvidenskabelige opfattelse af, at alting kan forklares – eller i det mindste søges forklaret – ved hjælp af fysiologiske og kemiske faktorer, lovmæssigheder og processer. Selv om det angiveligt endnu ikke (i 2016) er lykkedes forskere at klarlægge, hvordan hjernen gemmer informationer, mener man dog, at "det sker øjensynligt ved ændringer omkring nervecellernes synapser." Ved begrebet "synapse" forstås ganske enkelt sammenknytningen eller berøringsstedet for to nervecellers udløbere. Nervecellerne og disses udløbere er dybere set bærere af data og information. Sådanne synapser findes der iht. fagfolk et ukendt antal af, lige som der dannes nye synapser, lige som der også degenererer allerede dannede synapser. Dannelsen af nye synapser betyder i praksis ny hukommelse, medens degenerationen og ophøret af synapser omvendt betyder tabet og dermed ophøret af hukommelse i de felter eller områder i hjernens hukommelsescenter, hvor degenerationen foregår.

Imidlertid vil der også i forbindelse med omtalen af hukommelsesevnen være al mulig grund til at stoppe op og tænke lidt over de ganske vist sparsomme oplysninger om denne højst vigtige evne, som her foreløbig er fremført. Men – og det er en vigtig pointe i hele sammenhængen – det ovenfor beskrevne er ikke, hvad vi med vores bevidsthed rent faktisk oplever. Situationen er jo den, at selvom nerveimpulserne er nået frem til hukommelsescentret, vil der stadigvæk kun være tale om fysisk-kemiske nerveimpulser, hverken mere eller mindre. Og ligeledes og uanset hvor mange hjernecentre, der end er eller bliver mere eller mindre involveret i hukommelsesprocessen og hukommelsesoplevelsen, vil der dog stadigvæk kun være tale om nerveimpulser i form af mikroskopiske atomare, databærende mønstre. Men hvordan forholder det sig med 'afkodningen' eller 'tolkningen' af disse mønstre? For afkodet eller tolket bliver disse, idet hukommelsesopfattelsen jo vitterligt indeholder data og informationer om en synlig verden af former og farver, af sten og planter, dyr og mennesker osv. Og ikke kun om et større eller mindre kompleks af nervesynapser! – Denne store verden bliver tilmed bekræftet af vores fysiske krops syns-, hørelses-, lugte-, bevægelses- og følesans.

Hvilken konklusion vil der så overordnet set kunne drages af de netop fremførte oplysninger og betragtninger? – Jo, kort fortalt og endnu engang den hovedkonklusion, at vores opfattelse og oplevelse af os selv i form af en fysisk krop og af dennes omverden, er af en anden natur og karakter end det, vi almindeligvis forstår ved den fysiske sanseverden. Hvad er da denne anden natur eller karakter? – Jo, forenklet sagt er det individets, mere præcist jegets bevidsthed. Men om man vil kalde bevidsthedens verden for at være af åndelig natur og karakter, eller man vil foretrække at kalde den for værende af en parafysisk natur og karakter, må blive en smagssag. Begrebet parafysisk skal jo her igen blot forstås som en natur eller mere præcist: et psykisk energisystem ved siden af eller over den fysiske natur. For en form for energi er der både i fysisk og psykisk forstand tale om. Denne opfattelse er i princippet i overensstemmelse med den opfattelse af hukommelsesevnen, der promoveres i og med Martinus' kosmiske analyser af samme.

Foreløbig konklusion på grundlag af ét-livs-hypotesen

Her skal jeg imidlertid ikke gå yderligere eller nærmere ind på, hvad Martinus i sin i øvrigt højst interessante og værdifulde kosmologi har af opfattelse af forholdet mellem den fysiske hjerne og det bagved eksisterende åndelige eller parafysiske system, mere præcist bevidstheden, dels fordi dette forhold allerede er grundigt beskrevet i flere af de artikler om Martinus' kosmologi eller verdensbillede, der foreligger her på hjemmesiden, og dels fordi mit eget skifte til ét-livs-hypotesen på afgørende måde udelukker store dele af de emner, faktorer og kræfter, som Martinus' kosmologi hviler på og opererer med.

Det ligger dog fortsat fast, at det individuelle jeg er en del af det universale eller guddommelige jeg, så længe individet er fysisk i live, men også, at jeget og dermed psyken eller bevidstheden genereres synkront i og med det fysiske legemes undfangelse, vækst og eksistens, lige som samme jeg og psyke synkront ophører med at eksistere i og med det fysiske legemes død og ophør. Alt sammen under forudsætning af, at der foreligger normale omstændigheder. Et menneske kan jo f.eks. dø på et hvilket som helst stadium af sit liv, som foster, barn, ung, voksen eller gammel.

Set i ét-livs-hypotesens perspektiv er det særligt vigtige derfor her, at psyken, så vel den bevidste som den ubevidste del af denne, udgør et energisystem for sig, der dog er intimt og interagerende forbundet med det fysiske legeme og dets funktioner, specielt med hjernen og dennes funktioner, men som altså ikke er direkte identiske med disse. Det betyder som nævnt, at psyken normalt genereres samtidigt eller synkront med det fysiske legemes undfangelse og vækst, lige som psyken normalt degenererer og ophører samtidigt eller synkront med det fysiske legemes degeneration og ophør.

I denne sammenhæng kan der desuden peges på drømmetilstanden og hallucinationer, som eksempler på, at psyken udgør en slags selvstændigt energisystem i forholdet til den fysiske krop. Det samme gælder de såkaldt ud-af-kroppen-oplevelser, som nogle mennesker oplever og forestiller sig, og i nogle tilfælde fuldt og fast tror på, at disse er udtryk for realistiske fænomener.

Dette med, at psyken ikke er direkte identisk med hjernen og dennes anatomi og fysiologiske funktioner, fremgår særlig tydeligt af analysen af sanse- og synsprocessen, som er kortfattet beskrevet tidligere ovenfor. Den opfattelse, at vores sansemæssigt baserede opfattelse af verden er udtryk for ren illusionisme, idet det vi bl.a. ser og hører ikke er identisk med den virkelighed, som rent faktisk er noget helt andet end det indhold, denne efterlader i vores bevidsthed eller psyke. Derfor nødes vi til at erkende og acceptere, at psyken repræsenterer en anden form for energi end den energi, som det fysiske legeme betjener sig af. Som en følge heraf, må man skelne mellem fysisk og psykisk eller åndelig energi, også selvom disse to energisystemer interagerer med hinanden. Se bl.a. herom i artiklen 4.83. Illusionernes narrespil – om falsk kontra ægte virkelighed. Det skal dog pointeres, at den nævnte artikel er skrevet før mit skift til ét-livs-hypotesen, men i det væsentlige er den fortsat gyldig også set i det perspektiv.

Apropos den såkaldte fysiske energi og den såkaldte åndelige eller psykiske energi, er det vigtigt at gøre sig klart, at grænsen mellem, hvad der er fysisk og hvad der er psykisk, er hårfin eller flydende. Det vil man kunne forstå, hvis man orienterer sig om situationen indenfor kvantefysikken. Herom skriver forfatteren T. Bergstein bl.a. følgende:

(Citat) Betegnelsen 'elementarpartikler' for de atomare individer, hvoraf atomerne er opbygget, karakteriserer, at man her er nået til et punkt, hvor det er uden mening at spørge om objektets rumlige struktur. En statistisk analyse af strålingen fra objektet er i denne forbindelse nytteløs, for når en elementarpartikel giver anledning til stråling, sker det altid ved, at partiklen ophører med at eksistere, idet den omdannes til andre elementarpartikler. Der er således ikke tale om, at den oprindelige partikel kan opfattes som sammensat af de dannede partikler. Disse skabes først i det øjeblik, den oprindelige partikel går til grunde. Det er derfor umuligt at meddele nogen anskuelig forestilling om en elementarpartikel. Den må ligesom ethvert andet atomart objekt repræsenteres ved en sandsynlighedsbølge, og partiklens art og egenskaber er givet med anførelsen af massetal og ladningstal samt visse talstørrelser, som dels refererer til bølgeformationens symmetriegenskaber, dels til de omdannelsesprocesser, som partiklen kan deltage i. Begreberne form og struktur er – selv fortolket statistisk – irrelevante ved beskrivelsen af disse objekter. [...] (Citat slut) (Note 6.)

Så vidt jeg selv kan forstå i henhold til ovenstående citat, så ligger problemets kerne atomart set i det forhold, at den virkelighed, der ligger til grund for en elementarpartikel kan opfattes komplementært som enten en partikel eller en bølgeformation. Hvilket vil sige, fænomener, som gensidigt udelukker hinanden. Førstnævnte vil da kunne tolkes som udtryk for en fysisk virkelighed og sidstnævnte som udtryk for en åndelig eller psykisk virkelighed. Vi har hermed indirekte fået en slags videnskabelig bekræftelse på, at hvor den fysiske verden så at sige hører op, nemlig i og med 'den nedre grænse' for elementarpartiklerne, derfra viser og fortsætter den åndelige eller psykiske verden sig. Elementarpartiklerne og elementarbølgerne markerer dermed 'overgangen' mellem henholdsvis de fysiske og de psykiske energier.

Dog, til trods for al teori og alle opfattelser, så bør man erindre sig digteren H. C. Andersens vise ord om, at det er begrænset, hvad vi mennesker i det hele taget begriber:

(Citat med nudansk retskrivning) Gennem blomstens tætte blad bryder lyset frem i farver, her rødt, der blå, hver farve, vi kender; med samme kraft lyser Guddommen fra alt det skabte; som lyset i blomsten stråler dens almagt frem i den hele skabning. Alt er et underværk, som vi ikke begriber, men vænnes til og da finder almindeligt. De digtede eventyr får deres overnaturlighed ved kædens overbrydning, ved mangel på den vise orden, vi daglig har før øje i det større guddommelige eventyr, hvori vi selv lever. (Citat slut) (Note 7)

© November 2016. Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

Note 1.: Erich Fromm: Freuds teorier – deres storhed og begrænsning. Oversat af Poul W. Perch. Hans Reitzel. København 1980. – Harald Schjelderup: Psykologi. På dansk ved Anne-Lise Christensen. Det Schønbergske Forlag. København 1971. – Se evt. også Politikens filosofi leksikon, bind 1. Politikens Forlag. København 1983.

Note 2.: C.G.Jung: Det ubevidste. På dansk ved Mogens Boisen. Gyldendal 1962. – C.G.Jung: Jeg'et og det ubevidste. På dansk ved Mogens Boisen. Gyldendal 1987. – Calvin S. Hall og Vernon J. Nordby: Jungs psykologi. En grundbog. Oversat af Lone Spanheimer. Forord af Pia Skogemann. Hans Reitzels Forlag. København 1973. – Se evt. også Politikens filosofi leksikon, bind 1. Politikens Forlag. København 1983.

Note 3.: Opfattelsen af, at der med f.eks. mandlig og kvindelig homoseksualitet, transsexualitet mm., er tale om seksuelle afsporinger, deles af Martinus, som dog i højere grad end tilfældet synes at være for Jungs (og Freuds) vedkommende, i medfør af sit utvivlsomt større overblik giver en mere omfattende forklaring på de seksuelle afsporinger, som ikke kan undgå at tale til forsvar for de mennesker, der er ofre for eller involveret i disse afsporinger. Det forhold, at der i ligestillingens og kønstolerancens eller anti-diskriminationens højt priste navn, udfoldes store bestræbelser i nutiden på at ligestille homoseksualitet med heteroseksualitet, finder ikke støtte i Martinus' kosmologi. Se evt. mere herom i afsnittene om det seksuelle polprincip og den seksuelle polforvandling her på hjemmesiden, og desuden under omtalen af "den kosmologiske personlighedsmodel".

Note 4.: Det er interessant at konstatere, at f.eks. begrebet libido – især i den jung'ske version – har principiell lighed med det oldgræske begreb "Eros", og dette har igen lighed med begrebet "Den højeste ild", som forekommer som et kernebegreb i Martinus' kosmologi. Det skal dog understreges, at Martinus ikke har ladet sig inspirere af hverken Jungs eller Freuds respektive teorier om personlighedsstrukturen, som han ganske enkelt ikke kendte til, da han i 1921 oplevede det åndelige gennembrud, som han selv betegner som 'fødslen' til kosmisk bevidsthed. I og med denne kom ikke alene individets totale struktur til at stå ham klart, men det gjorde samtidig også verdensaltets absolutte struktur. Se herom i de artikler, der omhandler Martinus' verdensbillede eller kosmologi.

Note 5.: Se f.eks. artiklen 4.69. Hjernen – den store gåde - naturvidenskabelige analyser af hjernen og Martinus' kosmiske analyser af samme.

Note 6.: T. Bergstein: Kvantefysik og dagligsprog – et betydningsfuldt indlæg i diskussionen om den moderne naturvidenskabs erkendelsesteoretiske aspekter. Munksgaardserien. Munksgaard, Copenhagen, 1966.

Note 7.: H.C.Andersen: Kun en Spillemand, 1837. Trykt i H.C.Andersen. Romaner og Rejseskildringer, bind 3. Udgivet af Det Danske Sprog- og Litteraturselskab 1944. Genoptrykt i Gyldendals Tranebøger 1970. - Se evt. også artiklen 3.12. Alt er et underværk – om livet selv som det største eventyr.

© November 2016. Harry Rasmussen.

*****

Livets eget eventyr

- set i ét-livs-hypotesens perspektiv

Optakt

Der skal nok være en del, som vil synes og mene, at når man taler om livet, altså om det virkelige liv eller den daglige tilværelse, kan man da ikke med rette bruge ordet og begrebet eventyr. Sidstnævnte betyder jo mere snævert en kortere fortælling med et mærkeligt og overnaturligt indhold, sådan som vel de fleste af os kender det fra de berømte eventyrsamlinger, der findes, som f.eks. af de tyske brødre Jakob og Wilhelm Grimm, franske Charles Perrault m.fl., og ikke mindst af danske H. C. Andersen, hvis samling af 136 'autoriserede' eventyr og historier stadigvæk nyder stor anerkendelse i litterære kredse, medens især hans såkaldte børneeventyr er verdensberømte. For Andersens vedkommende er det dog vigtigt at notere sig, at de allerfleste af de eventyr og historier, han skrev, var hans egen kreative opfindelse. Men om muligt endnu mere vigtigt er det at vide, at en meget stor del af samme eventyr og historier er mere eller mindre bevidste udtryk for hans egen livs- og verdensopfattelse.

Kort sagt udtrykker de væsentligste af H. C. Andersens eventyr og historier altså hans anskuelse af livet og verden, hvilket i øvrigt lige præcis er det, som afhandlingen og hjemmesiden LIVETS EVENTYR har søgt og søger at påvise, begrunde og dokumentere. Til forståelsen heraf skal jeg endnu engang tillade mig at citere det følgende yndlingscitater af digteren:

(Citat med nudansk retskrivning) Gennem blomstens tætte blad bryder lyset frem i farver, her rødt, der blå, hver farve, vi kender; med samme kraft lyser Guddommen fra alt det skabte; som lyset i blomsten stråler dens almagt frem i den hele skabning. Alt er et underværk, som vi ikke begriber, men vænnes til og da finder almindeligt. De digtede eventyr får deres overnaturlighed ved kædens overbrydning, ved mangel på den vise orden, vi daglig har før øje i det større guddommelige eventyr, hvori vi selv lever. (Citat slut) (Note 1)

”De digtede eventyr får deres overnaturlighed ved kædens overbrydning,” skriver Andersen, og mener dermed tydeligvis årsags-virkningskæden, som jo netop er et udtryk for ”den vise orden” eller lovmæssighed, vi alle ustandselig oplever og erfarer i hverdagen, hvor ’virkning’ stort set altid svarer til eller er proportional med ’årsagen’. Også selvom man har udtrykket ”lille årsag, stor virkning” eller ”liden tue kan vælte stort læs”.

Det, man - eller i hvert fald nogle - eventuelt kunne være uenig med Andersen i, er hans konstatering af "den vise orden, vi daglig har før øje i det større guddommelige eventyr, hvori vi selv lever." Man vil jo nemlig dels kunne betvivle "den vise orden" eller hensigtsmæssigheden i tilværelsen, og dels at sidstnævnte er det "større guddommelige eventyr, hvori vi selv lever."

Imidlertid kan det konstateres, sådan som jeg jo også har gjort i og med artikelsamlingen "H. C. Andersen, hans personlighed, liv og forfatterskab" her på hjemmesiden, at Andersen til trods for sin periodiske livsoptimisme alligevel omtrent lige så periodisk også selv kunne tvivle på sin egen kardinaltese om sjælens udødelighed og evige liv. I sine optimistiske perioder hældede han derimod til fler-livs-teorien, den man med et fremmedord betegner som reinkarnation, på dansk i reglen kaldet genfødsel. Der var ikke kun tale om teoretiske overvejelser fra hans side om disse spørgsmål og problemer, men om et dybt personligt og følelsesmæssigt engagement med disse. I sine ofte natsorte livspessimistiske perioder eller øjeblikke, tvivlede han på udødelighed og evigt liv og følte sig overbevist om, at individet – og dermed naturligvis også ham selv – kun var tilsikret sit aktuelle liv som det eneste og med hvad deraf følger. Nemlig det, der er en konsekvens af ét-livs-hypotesen.

Men ét-livs-opfattelsen huede bestemt ikke Andersen, primært fordi den for ham betød, at tilværelsen dermed blev usikker og utryg, og det mente han ikke kunne være Guds mening med sine skabninger, særligt ikke med menneskene, som jo i modsætning til dyrene har en bevidsthed, der sætter disse i stand til at tænke logisk og overveje livsvilkårene og hvad der ellers er værd at overveje eller ikke overveje. Men logisk tænkning alene kunne ikke fjerne usikkerheden og utrygheden, hvilket den vise digter indirekte netop giver udtryk for i et af sine allersidste digte, "Tunge timer", skrevet i hans dødsår 1875, og som jeg her vil citere fra artiklen: 3.19. Vor tids visdomsbog - om H.C. Andersens syn på naturvidenskabens reduktionisme:

Vor tid skriver nu på sin visdomsbog;
er det til godt eller til det værre?
Det er forfærdeligt at blive så klog,
at man ikke tror på Vor Herre!

O, det var bedre for hver og en,
der foragter hver fattigt begavet,
at om hans hals hang en møllesten,
og han lå dybest i havet.
Nu alle overmåls kloge ved:
Gud skabtes ved menneskets snilde,

og mennesker er "ufejlbarlighed",
et grundstof er livets kilde.

Alt, hvad vi stræbte og leved' og led,
udslukkes med livets flamme.
I et bundløst intet synke vi ned,
ondt og godt er et og det samme.

O evige Gud, bliv hos os! Bliv!
I dig og ved dig alt er givet!
Forund os i nåde "det evige liv"
og erindring om jordelivet! (Note 2)

Andersens tro og tvivl

På den tid, hvor Andersen skrev digtet "Tunge Timer", var naturvidenskabens succesfulde men samtidig reduktionistiske metode på kraftig fremmarch og dens resultater så overbevisende, at disse vandt stadig større indpas i samfunds- og kulturlivet. Den ateistiske og materialistiske filosofiske livs- og verdensanskuelse syntes indirekte at blive understøttet og verificeret af den videnskabelige grundforskning, og det er formentlig det, Andersen sigter til med digtets første vers, hvis første linje lyder sådan: "Vor tid skriver nu på sin visdomsbog".

Men selv om den ældre Andersen i sine livspessimistiske øjeblikke tvivlede på sjælens udødelighed, så var han dog aldrig i tvivl om den gode Guds eksistens, hvilket han da også indirekte tilkendegiver i de to sidste linjer af digtets første vers: "Det er forfærdeligt at blive så klog, at man ikke tror på Vor Herre!". Naturvidenskaben havde jo for længst påvist, at den var i stand til at beskrive livs- og naturprocesserne alene med henvisning til den fysisk-kemiske materie og dennes iboende lovmæssigheder, også kaldet naturlovene. Man, dvs. kloge folk, anså det følgelig for at være naivt at forestille sig, at der stod en almægtig, alvis og alkærlig Guddom bag verdens tilblivelse og funktion, og det er denne holdning til såkaldt naiv opfattelse, Andersen harcelerer over i digtets andet vers, hvor han åbenbart har følgende Jesu-ord i erindringen:

"I den samme stund kom disciplene hen til Jesus og sagde: "Hvem er mon den største i Himmeriget?" Da kaldte han på et lille barn, stillede det midt iblandt dem og sagde: "Sandelig siger jeg jer: hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget. Og den, der tager imod et sådant barn for mit navns skyld, tager imod mig.

Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb. Ve verden for forargelserne! [...]” (Note 3)

Dette med livspessimisme var som omtalt ikke noget nyt for den ældre Andersen, for den havde han stort set kæmpet med og mod siden sin ungdom. Det turde ikke mindst fremgå af min artikel 3.33. Tanker omkring en makulatur – om H.C. Andersens første bog ”Ungdoms-Forsøg”. I den artikel forekommer blandt andet en delvis gengivelse af det lettere ironiske digt ”Tanker ved en ituslagen Jydepotte” (1827), men sådan at dette og andre citater er gengivet på nudansk. De to første af digtets fem vers lyder som følger:

”Du er ej mer!
Din digter græder ved dit brudte ler.
Det blev din lod at tåle røg og flamme,
Dog stod du fast, du altid blev den samme.
Få kendte dig på denne store Jord,
Dog i din død du nævnes skal i Nord;
Jeg i avisen vil et grav-vers sætte,
Så tårer skal de skønnes kinder tvætte.
- Først var du ler, nu bliver du det atter!
Så går det selv naturens bedste datter.

Ak, var du falden i en kunstners hånd,
Du havde vundet ved hans skaber-ånd;
Som vase skulle du da øjet gotte;
Men skæbnen bød – du blev en jydepotte.
Dit liv svandt hen så stille, indgetogen;
Som Askepot du stod i skammekrogen.
Tit så jeg dig imellem røg og ild.
Når månens stråle flød på ruden mild.
Jeg så din damp, i den steg ånder frem,
Og søgte gennem skorstens-piben hjem;
Dig glemte de, naar de så stjerner tindre,
Da hørte jeg det koge i dit indre.
Ja, du har følt og lidt som en heltinde,
Fred med dit minde!”

Digtets femte og sidste vers lyder sådan:

”Og nu farvell! Jeg skal din grav besøge,
Men lov mig, at du aldrig her vil spørge.
Græd ej, Malene!

Hun har det godt,
Den salig pot!
Snart hvile også vore trætte Bene.”

Når der i femte vers blandt andet står: ”Men lov mig, at du aldrig her vil spøge”, så forudsætter det jo antagelsen af, at jydepotten har en ”sjæl” eller ”ånd”, som overlever den fysiske ”Jydepotte”. Men set i ét-livs-hypotesens perspektiv, er spøgelse og spøgeri kun produkter af individets lidt for livlige fantasi og frygtsomme forestillinger.

Her skal gives endnu et par eksempler på H. C. Andersens livspessimisme. Det første er fra 1838, hvor det findes trykt i eventyret ”Lykkens Kalosker”, og det andet er fra 1869, hvor det blev trykt i ugebladet Figaro:

Du stærke død -

Du stærke død, din tavshed vækker gru;
dit spor er jo kun kirkegårdens grave.
Skal tankens Jakobs-stige gå itu?
Står jeg kun op, som græs i Dødens Have?

Vor største liden tit ej verden ser!
Du, som var ene, lige til det sidste,
i verden meget trykker hjertet mer',
end jorden, som de kaste på din kiste! (Note 4)

”Kommer aldrig igen!”

Alt farer hen som vinden,
her er ej blivende sted.
Snart svinder rosen på kinden,
smilet og tårerne med.

Hvorfor være bedrøvet?
Hen farer sorg og fortræd;
alt farer hen som løvet,
tiden og mennesket med!

Alt er forsvinden – forsvinden,
ungdom, dit håb og din ven.
Alt farer hen som vinden
og kommer aldrig igen! (Note 5)

Det er vel nok især med digtet "Kommer aldrig igen!", at Andersen – omend lidt nødtvungent – bekender sig til den livs- og verdensanskuelse, der i denne og flere andre af mine senere artikler betegnes som ét-livs-hypotesen. I og med denne er alt og alles forgængelighed sat på dagsordenen. I klar modsætning til den livsoptimistiske side af f.eks. H.C. Andersens livs- og verdensanskuelse, og i nok så høj grad i modsætning til Martinus' i allerhøjeste grad optimistiske livs- og verdensopfattelse.

H. C. Andersens kristentro

Andersen var som barn under stærk påvirkning af sin moders blanding af kristen almuetro og gammel overtro, men efter i 1822 at være blevet elev i det, der dengang kaldtes Slagelse lærde Skole, tilegnede han sig i årene efter en rationalistisk kristentro. Det fremgår blandt andet af hans dagbog for 1825, hvor han i notatet for fredag den 16. september skriver følgende:

(Citat med nutids retskrivning) Brev fra Guldberg: Gud! Gud! hvor er du god, jeg kan aldrig fortjene det – jeg har en ven, en fader o Gud, hvor elsker jeg ham! - Fader! Guddom i det høje, se mit hjertes fryd sku herved med Faderøje føl min salighed. - Derfor bort du fristerinde som nedkuer mig, som min sjæl til støvet bøjer skønt den aner, føler Gud! -

Din vilje ske Alfader
jeg stoler på dig tryk
i dine stråler bader
sig engel og selv myg.
Du styrer sol og stjerne,
du styrer støvets lod,
dit bud jeg følger gerne
thi du er vis og god.
Kun styrk min sjæl du rene,
lad mig en del fortjene
af al din salighed. - (Note 6)

Herefter bevæger vi os 42 år frem i tiden til 1867, hvor Andersen skrev sit digt "På livs-sejladsen er Gud det fyr", som blev trykt i ugebladet Figaro den 3. november nævnte år, og som lyder sådan med nutids retskrivning:

På livs-sejladsen er Gud det fyr,
der os i havnen fører;
vort liv er det dejligste eventyr,
men hist først man slutningen hører.
Thi frejdig fremad i sorg og savn

i onde og gode dage,
fra moderens hjerte til Faderens favn!
På den vej tør man ej forsage. (Note 7)

Martinus' livs- og verdensanskuelse

I modsætning til digteren H.C. Andersen må det nok konstateres, at den afbalancerede og vise tænker Martinus' livs- og verdensanskuelse i form af hans kosmologi, ikke på nogen måde er udtryk for livspessimisme, men derimod i højeste grad for en livsoptimisme, som munder ud i konstateringen af, at "alt er såre godt!" (Note 8)

Fremstillet i kort karakteristisk vil man kunne beskrive Martinus' verdensbillede eller kosmologi, som et i højeste grad udtryk for en kulturoptimisme på menneskehedens og det enkelte menneskes vegne. Den opfattelse vil det på baggrund af menneskehedens nuværende indbyrdes konflikter og kriser nok være vanskeligt for de fleste eller i hvert fald for mange, umiddelbart at forstå endsige acceptere. Men det er Martinus' påstand eller pointe, at det netop er konflikterne og kriserne, eller kort og godt lidelsesoplevelserne, der er med til at udvikle og modne menneskeheden og det enkelte menneske til den gloriøse fremtid, der ifølge ham venter ude i horisonten. Denne gloriøse fremtid er imidlertid ikke i sig selv et endemål, men er tværtimod 'kun' en milepæl i menneskehedens og det enkelte menneskes fysiske og mentale rejse gennem det vældige verdensalt. Formålet med denne "kosmiske rejse" er dybest set at tilvejebringe en fornyelse af de levende væseners oplevelses- og manifestationsevne, og dermed også en samtidig fornyelse af Guddommens oplevelses- og manifestationsevne.

Baggrunden for det nævnte optimistiske livssyn, er Martinus' opfattelse af mennesket, som i hans kontekst er en repræsentation af fænomenet det levende væsen, som i bund og grund eller i sin kosmiske natur og struktur – det vil sige: som i sin lighed med den evige Guddom – som er et evigt, uforgængeligt Alvæsen, en kosmisk organisme, som er et altibefattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende højeste væsen. I konsekvens heraf eksisterer, manifesterer og udfolder alle eksisterende levende væsener sig kosmisk set indenfor rammerne af dette væsen, hvilket dermed også vil sige, at alle eksisterende levende væsener lever lige midt i og er deltagere i det evige liv. Det hænger i henhold til Martinus sammen med, at ethvert levende væsens kosmiske natur og grundstruktur i lighed med Guddommen udgøres af tre primærprincipper: 1. Jeget, 2. bevidstheden, og 3. organismen. Disse tre principper kan også udtrykkes som 1. Jeget, 2. overbevidstheden, og 3. underbevidstheden, sidstnævnte forstået som bevidstheden under overbevidstheden (og altså ikke som det psykologiske begreb underbevidstheden). Desuden kan det treenige princip defineres som

henholdsvis 1. Skaberens, 2. skabe- og oplevelsessevnen, og 3. Det skabte og oplevede.

Det optimistiske fremtidsperspektiv, som Martinus i form af sit verdensbillede eller sin kosmologi har fremmanet for vores undrende øjne, er det naturligvis vanskeligt at forstå fuldt ud for os hverdagsmennesker, som hver især lever vort daglige liv indenfor en relativt snæver fysisk så vel som snæver mental horisont. Vores fysiske horisont er begrænset af det på sin vis illusoriske fysiske rum-tid-kontinuum, og den mentale horisont er begrænset af vores evner, erfaringer og viden, eller i nok så høj grad af manglen på samme. Den relativt snævre fysiske så vel som mentale horisont betegner Martinus under ét som "den lavpsykiske sansehorisont". Den udvidede kosmiske sansehorisont, hvorunder evighedsperspektivet er medregnet, betegner Martinus som "den højpsykiske sansehorisont". Den sidstnævnte form for sansehorisont er det indtil videre kun et fåtal af mennesker, der i lighed med Martinus er i besiddelse af. Men med tiden og udviklingen vil alle mennesker, ja, alle levende væsener for den sags skyld, få en såkaldt "kosmisk bevidsthed", som i modsætning til den almindelige bevidsthed, der maksimalt kun omfatter sansespektrets 180 grader, omfatter hele sansespektrets i alt 360 grader. (Note 9)

Virkelighedens verden

Men her vil vi stige ned i den hverdagsmenneskelige verden, med dens glæder og sorger og smerter og lidelser. Den verden, hvori livet ender med den definitive død og dermed også med den definitive afslutning på individets tilværelse. Men samtidigt en verden, hvor mennesket tænker og og danner sig forestillinger om, at det jordiske liv efterfølges af en ideal verden, der på alle måder og områder vil kompensere for alle savn og lidelser. De dualistiske romantiske forestillinger om den udødelige sjæls videre liv i en åndelig verden, er imidlertid her afløst af den definitive døds virkelighed: Individets totale ophør.

Men til trods for den barske virkelighed med dennes indhold af sorger og savn, dens smerter og lidelser, dens sygdom, død og ulykker, så rummer samme virkelighed rent faktisk også et indhold, der giver anledning til nærmest overjordisk forundring og glæde. For ret beset udgør livet og verden et under, alene af den grund, at noget overhovedet er til og udfolder sig og virker, som det gør. Det er i sig selv et forunderligt eventyr: Livets eget eventyr! Et under og eventyr, som til fulde berettiger H.C. Andersens udsagn i følgende citat:

(Citat med nudansk retskrivning) Gennem blomstens tætte blad bryder lyset frem i farver, her rødt, der blå, hver farve, vi kender; med samme kraft lyser Guddommen fra alt det skabte; som lyset i blomsten stråler dens almagt frem i den hele skabning. Alt er et underværk, som vi ikke begriber, men vænnes til og da finder almindeligt. De digtede eventyr får deres overnaturlighed ved kædens overbrydning, ved mangel

på den vise orden, vi daglig har før øje i det større guddommelige eventyr, hvori vi selv lever. (Citat slut) (Note 10)

Andersens udsagn indeholder ikke nødvendigvis forestillingen om individets eller sjælens udødelighed, men passer nok så vigtigt udmærket ind i ét-livs-hypotesens forestillingskompleks. Lige som en væsentlig del af dette kompleks passer godt med store dele af Martinus' kosmologi, sådan som jeg har beskrevet detaljeret i artiklerne: 4.125. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 1. Del, 4.126. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 2. Del og 4.127. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé.

Hvori består livets under?

Men hvori består da verdens og livets eller tilværelsens under eller mirakel mere præcist? – Jo, meget forenklet sagt, så består det først og fremmest i, at noget som helst overhovedet er til eller eksisterer. For det andet i den måde, hvorpå dette noget er indrettet, er til på og fungerer på. Det er jo tydeligt, at det nævnte "noget" eksisterer på basis af en række generelle lovmæssigheder, herunder naturlovene, men nok så vigtigt også på basis af en række basale, principielle og universale lovmæssigheder. Disse sidstnævnte finder man især fremført og grundigt defineret og analyseret af den danske tænker og intuitionsbegavelse Martinus i hans livsværk "Det Tredje Testamente". Her skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind på de sidstnævnte lovmæssigheder, som i særligt medfør af karakteren af Martinus' verdensbillede, har fået betegnelsen skabepprincipper, forstået som principper eller lovmæssigheder, der ligger til grund for overhovedet al form for skabelse og herunder også for al oplevelse, idet sidstnævnte iht. Martinus' kosmiske analyser også er noget, der må skabes. Men så meget kan og skal siges her, nemlig at skabepprincipperne ligger til grund for den fuldkomne logiske plan- og hensigtsmæssighed, der ret beset er i alle livsprocesser. Og eftersom alt i verdensaltet er udtryk for ytringer af levende væsener og disses livsprocesser, er der derfor også plan- og hensigtsmæssighed i det fænomen, vi kender og kalder for netop verden eller verdensaltet. (Note 11)

Men i øvrigt kunne man jo også stille det spørgsmål, hvorfor verden og livet lige præcis er til og indrettet, som tilfældet er? – Der kunne vel tænkes, at være andre muligheder og måder, end galakser, solsystemer, kloder og lignende? – Men dette er naturligvis spørgsmål, som man ikke vil kunne forvente at få svar på. Man må stille sig tilfreds med at vide, at noget er til og at dette noget er indrettet og fungerer som det netop gør, det vil sige, sådan som naturvidenskaben indtil videre mener at kunne føre bevis for, at tingene hænger sammen og fungerer. Dog med den tilføjelse, at i og med sine såkaldte kosmiske analyser mener Martinus at kunne påvise en noget andet forklaring, sammenhæng og funktion af og i verdensaltet, end den, som naturvidenskaben hidtil har kunnet byde på. (Note 12)

Erkendelsen af underet

For at give den forhåbentlig interesserede og tålmodige læser et lille indtryk af, hvilke tanker, jeg har gjort og gør mig om verdens og livets under eller mirakel, vil jeg i det følgende koncentrere mig om en beskrivelse heraf. I og med denne tager jeg udgangspunkt i min egen aktuelle situation, som er, at jeg i disse øjeblikke sidder bag computerens tastatur og forsøger at samle tankerne til den nævnte beskrivelse. Den første tanke, der melder sig, når jeg her fokuserer på ideen om livets under, er den, at her sidder jeg stille og roligt, mens alt omkring mig ånder ro og stilhed, dog pulserer livet livligt og travlt udenfor, hvor både mennesker og dyr har travlt med hver deres pligter, interesser og gøremål. Men lokalitetens eller stedets stillestående er jo bare tilsyneladende og i virkeligheden kun en illusion, som skyldes de perspektiviske forhold og lovmæssigheder, som gør sig gældende i forbindelse med vore sanser. For hvad er det i virkeligheden, der sker her og nu og som altid? – Jo, det er faktisk det, at jeg selv og alle andre levende væsener og ting her på jorden, sammen med denne befinder os i det vældige univers eller uendelige verdensalt. En svimlende tanke, som jeg lod sig bevæge ud i det vældige univers, først til solsystemet, hvor jordkloden kredser omkring solen med en hastighed af 30 km/sek., et faktum, som vi ikke sanser og oplever på grund af de gældende perspektiviske forhold og lovmæssigheder. Og derfra bevægede tanken sig til det uendelige verdensrum med sine vældige og uendeligt mange galakseøer, som vi mennesker langt mindre er i stand til at sanse og opleve. Dog kan vi en stjerneklar nat få et tilmed meget smukt synsindtryk af en del af den vældige galakse, Mælkevejen, som jorden og vi selv er en relativt diminutiv del af. Men som sagt, størrelsesforhold, afstande og tid er relative og ret beset illusoriske. (Nore 13)

For os jordboere er jordkloden vældig stor, så stor, at vi ikke med vore sanser alene er i stand til at overskue denne, i hvert fald ikke, når vi selv befinder os på jordens overflade. Det lader sig kun gøre, ved f.eks. at betragte jordkloden ude fra rummet, som man jo i nyere tid kan fra et rumfly eller en rumkapsel. Ude fra en vis afstand i rummet tager jorden sig ud som en kugleform, hvis overflade virker jævn og glat og hovedsagelig dækket af vand, og da dette genspejler himlens farve, kalder man derfor jorden for den blå planet. Men set fra en vis afstand, kan man hverken se bjergtinder, træer, mennesker, dyr eller planter. Og bevæger vi os nu i tanken endnu længere ud i rummet, så melder den tanke sig uvægerligt, i hvert fald hos mig, om verdensrummet mon har en grænse? – Den tanke virker umiddelbart logisk, at rummet i lighed med tingene og alt andet må være begrænset, både i fysisk og tidsmæssig forstand. Men her støder man uundgåeligt på den vanskelighed, at det ikke er muligt på logisk måde at finde – eller rettere sagt: tænke sig til – en begrænsning af verdensrummet, for hvis vi sætter en grænse, må spørgsmålet derfor lyde: Ja, men hvad er der så udenfor eller på den anden side af den grænse? – Det er principielt det samme problem, der består i forbindelse med et forsøg på at besvare spørgsmålet, om noget kan opstå eller komme af intet eller af ingenting? Og

følgelig, om noget så også kan blive til ingenting eller intet? – Logisk set, må noget nødvendigvis komme af noget, altså være en virkning af en forudgående årsag, så derfor kan der tilsyneladende heller ikke sættes en grænse for kæden af årsager. Noget må jo nødvendigvis være årsag til den årsag, man vælger som udgangspunkt. Men den i og for sig overraskende konklusion må derfor lyde, at eftersom noget ikke kan opstå af ingenting, kan noget følgelig heller ikke blive til ingenting, ergo er det noget, som er årsag til, at noget opstår, i sig selv uden årsag og dermed – overraskende nok – som første årsag evig. Hermed åbner der sig et helt andet perspektiv for vores opfattelse af verden og livet, et perspektiv, som jeg dog ikke skal komme yderligere ind på her. (Note 14)

Men tilbage til min 'himmelflugt', først og fremmest ud mod det perspektiv, som vores 'egen' galakse, Mælkevejen, må opleve i, hvis man kunne tænke sig, at den i det hele taget vil kunne opleve, idet dette jo forudsætter, at der så måtte være tale om et levende væsen. Dette er imidlertid, hvad Martinus postulerer i og med sine analyser af de 7 basale organismeprincipper. Vi vil dog her nøjes med en fysisk sammenligning mellem Mælkevejens enorme størrelse og dimensioner, når denne ses fra jorden, størrelsesforhold, som betyder, at jorden i det perspektiv svinder ind til en diminutiv og usynlig ministørrelse, som om den slet ikke eksisterede – og dog sidder jeg – bevidst og selvbevidst - her bag computeren og skriver disse linjer på tastaturet, i principiell lighed med tusinder eller millioner andre mennesker jorden over, der lige i øjeblikket foretager sig præcis det samme som mig! Eller for den sags skyld foretager sig, hvad som helst andet. (Note 15)

Og hvad, hvis vi tænker os endnu længere ud blandt verdensrummets utallige galakser, for ikke at tale om det uendelige og evige verdensrum i sig selv, hvor selv kæmpegalakserne må forekomme som støvfnug! Ja, så svinder Mælkevejen ind til noget, der er mindre end det mindste støvfnug, og solsystemet med jorden og os beboere på den, eksisterer tilsyneladende slet ikke set i det perspektiv! Men paradokset er jo, at både det uendelige verdensrum, galakserne, Mælkevejen, solsystemet, planeterne og jorden, og vi mennesker, dyr, planter og alt andet på jorden med den, eksisterer!

Herefter skal jeg afslutningsvis tillade mig at citere det følgende afsnit fra artiklen 4.68. Livet er et under – nogle tanker over livsunderet, som jeg synes giver et godt indtryk af, hvad der menes, når man bruger udtryk som f.eks. "livets under":

Undfangelsen og fosterudviklingen

Som gode illustrerende eksempler på livets forunderlighed og dets fuldkomne logiske plan- og hensigtsmæssighed, kan undfangelsen og fosterudviklingen tjene, især da ethvert nogenlunde begavet menneske omtrent umiddelbart kan indse, at der virkelig er tale om noget højst fantastisk i og med de nævnte to fænomener.

Dertil har en efterhånden righoldig litteratur, og ikke mindst fotografier og film- og videooptagelser, formentlig også bidraget.

Undfangelse eller på latin konception, består kortest fortalt i den hændelse eller situation, hvorunder kvinden bliver gravid eller påbegynder et svangerskab, hvilket biologisk set betyder, at en ægcelle i kvindens indre kønsorganer befrugtes af en sædcelle eller på latin spermatozo. Under normale omstændigheder vil en udvikling af det foster, der som fuldt udviklet barn skal fødes, blive påbegyndt.

Imidlertid kræves der en række forudsætninger og betingelser opfyldt, for at først og fremmest undfangelse kan finde sted. Og det er allerede i denne forbindelse, at det forunderlige ved livet viser sig, nemlig i form af en kønsmoden kvindekrop og en ligeledes kønsmoden mandekrop. Idet vi her ser bort fra den bevidsthedsmæssige eller psykologiske side af sagen, betyder det i begge tilfælde primært anatomisk og fysiologisk egnede organismer, men vel at mærke af hver sit køn, nemlig henholdsvis hunkøn og hankøn. De to organismer viser sig nemlig fra naturens side at være udviklet og indrettet med det formål, via en indbyrdes vekselvirkning i form af samleje, at forplante sig og dermed videreføre arten eller slægten. For at det skal kunne ske, er mandens organisme udstyret med de såkaldte ydre og indre forplantningsorganer, hvilket vil sige penis og kønskirtler, kaldet testikler, samt prostata. Disse organer er delvis styret af nervesystemet og delvis af hormoner, især af det overordnede hormon, som dannes i hjernen, mere præcist i hypofysen, og via blodbanen sendes til kønskirtlerne i scrotum (pungen), hvor sædcellerne dannes og modnes.

På komplementær og kompletterende måde, er kvindens organisme også udstyret med ydre og indre forplantningsorganer, hvilket i dette tilfælde vil sige kønslæber, klitoris, skede, æggestokke og livmoder, og i principiel lighed med mandens forplantningsapparat, er kvindens forplantningsapparat delvis styret af nervesystemet og delvis af hormoner, i det sidstnævnte tilfælde af æggestokkenes såkaldt gule legemer. Det overordnet styrende hormon dannes også i dette tilfælde i hypofysen og sendes via blodbanen til kønskirtlerne i form af æggestokkene. Det overordnede hormon er ens for både hundyr og handyr og dermed også for kvinder og mænd.

Der er jo virkelig grund til at undre sig, både over den anatomiske og den biologiske så vel som den fysiologiske side af forplantningen. Tænk, hvor forunderligt og på sin vis overraskende det er, at den mandlige og den kvindelige organisme og ikke mindst disses kønsorganer er indrettet, så at de normalt passer til hinanden, både fysisk og fysiologisk. Tænk, at mandens penis, som normalt er slap og hænger nedad, kan erigeres og blive stiv, så at den lettere kan føres ind i kvindens skede, som normalt ved samme lejlighed er blevet blødgjort og fugtig. Alene disse forhold viser jo, at der er tale om en overordnet faktor, som har udvirket, at det forholder

sig sådan. Det har naturvidenskaben og specielt biologien sit bud på, nemlig at der er tale om evolutionær tilpasning på basis af naturlovene, og det samme har f.eks. Martinus et mere omfattende bud på, idet han påviser, at der i og med den evolutionære udvikling og tilpasning er tale om en skabelsesakt, hvilket vil sige, om en udvikling med et bevidst og hensigtsmæssigt formål for øje. Den nævnte overordnede faktor er derfor set i Martinus-perspektiv den guddommelige skaber, som vi mennesker kender under forskellige navne: Gud, Brahman, Jahve, Allah, eller hvilket navn denne tilværelsens urkraft og højeste væsen end kendes og tilbedes under.

Men alene dannelsen af ægcellerne i æggestokkene og af spermacellerne i testiklerne, er i sig selv en så fantastisk biologisk og fysiologisk proces, at denne i sig selv giver anledning til forundring og beundring. Selve denne proces skal vi dog ikke komme nærmere ind på her, men i stedet gå over til en kortfattet beskrivelse af den nok så mirakuløse proces, som sættes i gang efter at ægcellen har passeret gennem æggelederen og ind i livmoderen, i hvis slimhinde ægget lejrer sig. Men før ægcellen er nået så langt i sin i forhold til dens størrelse lange rejse fra æggestok gennem æggelederen og til livmoderen, kan ægcellen være blevet befrugtet allerede i æggelederen. Befrugtningen af ægcellen vil normalt være foregået som en følge af samlejet mellem mand og kvinde, og det er denne naturlige proces, vi vil gå ud fra her.

Menneskefoster, 4 mm langt og 24-25 dage gammelt, visende svælgbuer, svælgspalter (gællespalter), en lang hale og pladeformede anlæg til lemmerne, x ca. 15. Forklaring af forkortelserne: bk bækkenregion; be benanlæg (anlæg til armen er en lav trekantet plade midt på legemet); h hjertefremspring; mh midthjerne (issebøjning); ns navlestreng; ok overkæbeanlæg (bag ved dette underkæbe-, tungebens- og gællebuer); øb øje. (Efter Rabl). Kilde: Menneskets Anatomi og Fysiologi. Med Grundtræk af Fosterlæren. Af P. Brandt Rehberg, professor, d. phil.,

C.M. Steenberg, professor, dr. phil.. Under redaktion af Helge Volsøe, lektor, dr. phil.
C.A. Reitzels Forlag, København 1952.

At en ægcelle er blevet befrugtet, vil sige, at en sædcelle er trængt ind i ægcellen og så at sige smelter sammen med denne. Noget af det forunderlige, der sker ved denne sammensmeltning mellem ægcelle og sædcelle er nok især, at sædcellen tilføjer ægcellens hunlige kromosomer et antal hanlige kromosomer. Kromosomerne er bærere af arveanlæggene, de såkaldte gener, som igen består af det højst forunderlige og såkaldte DNA-molekyle, der igen består af atomer, som atter består af elementarpartikler. Men af et fosters arveanlæg vil normalt halvdelen af dets arveanlæg være fra kvinden og den anden halvdel af arveanlæggene fra manden. Arveanlæggene bestemmer normalt både den fysiske statur, køn og karakteregenskaber. (Note 16)

Fosterudviklingen hos dyr og mennesker er et godt eksempel på, hvad repetitionsprincippet drejer sig om. På illustrationen, som skal læses lodret, ses tre stadier i fosterudviklingen hos henholdsvis fisk, skildpadde, ko og menneske. Som det umiddelbart fremgår, er ligheden slående mellem de fire forskellige arters tidligste stadium, og for de tre sidstnævnte arters vedkommende også i mellemste stadium. For disse tre arters – og mange andre arters – vedkommende, sker differentieringen først på et senere stadium, hvor man tydeligt kan se karakteristiske forskelle mellem arterne. Tegning af Jakob Koch © 2006.

Som det i øvrigt fremgår af ovenstående tegning af fosterudviklingen hos mennesket (den lodrette række yderst til højre), ses det, at fosteret både i det tidlige og i mellemstadiet har en hale, hvilket indikerer, at mennesket også anatomisk set nedstammer fra dyrene og dermed tilhører dyreriget. Hos det fuldbårne og fødselsmodne foster vil halen dog normalt kun udgøre et rudimentært vedhæng til rygsøjlen, men som ikke er synligt udenpå kroppen.

Den efter undfangelsen følgende fosterudvikling er virkelig et af livets store mirakler, hvorunder en ganske lillebitte ægcelle vokser og deler sig i stadig flere celler, for under normale forhold til sidst at ende som et fuldt udviklet foster. Denne proces tager i menneskets tilfælde normalt 9 måneder, før fostret er fødselsmodent. I løbet af fosterudviklingen gentager eller repeterer fosteret i princippet artens eller slægtens biologiske udvikling fra de ældste tider og helt op til nutiden, en repetition, der faktisk også fortsætter under den videre udvikling efter fødslen, nemlig i form af barndom, ungdom, manddom og alderdom, i princippet svarende til døgnkredsløbets morgen, formiddag, middag og aften/nat, og ligeledes til årstiderne på vore breddegrader: vinter, forår, sommer og efterår. Til denne udvikling hører endvidere en repetition af artens eller slægtens kulturelle historie, samt en repetition af individets egen personlige fortidige historie. (Note 17)

Bevidsthed eller psyke

Imidlertid er mennesket jo andet og mere end den fysiske krop, også selvom hjerneforskningen og neuropsykologien – i hvert fald indtil videre – betragter bevidstheden eller psyken som et uselvstændigt biprodukt af hjernens funktioner. Man mener med andre ord, at psykologien i hovedsagen kan forklares med hjernens anatomi og fysiologiske processer. Men for at vide, hvad der menes med begreberne bevidsthed og psyke, vil vi her kredse os nærmere ind på disse for os levende væsener så betydningsfulde og afgørende fænomener. Det er jo bevidstheden eller psyken, der gør os til mennesker, frem for dyrene, som – med primaterne som en delvis undtagelse - jo 'kun' har instinktstyret bevidsthed, som dog også er en form for bevidsthed. Det er også bevidstheden, der gør, at vi i det hele taget oplever livet og verden, ligesom det er den, der bevirker, at jeg kan tænke og skrive disse linjer.

Bevidsthed vil kortest defineret sige dette, at man, individet eller subjektet, er bevidst om noget. Bevidstheden kan være mere eller mindre udadrettet mod omverdenen via sanserne, eller mere eller mindre indadrettet mod tanke- og følelsesaktiviteterne, eller en blandet bevidsthed om begge dele samtidigt. Rent organisk er bevidstheden fysisk set primært lokaliseret til hjernen, men er så at sige også 'til stede' i den øvrige del af kroppen, hvis dele vi derfor generelt er mere eller mindre bevidst om, idet vi dog er i stand til at rette bevidstheden – opmærksomheden – til eller mod stort set et hvilket som helst lokalområde af

kroppen. Det tænker vi i reglen ikke så meget over i hverdagen, men kun hvis det klør, svier, klemmer, føles særlig koldt eller varmt eller gør direkte ondt et eller andet sted på eller i kroppen.

Nok så interessant er fænomenet søvn, idet denne jo midlertidigt og i bedste fald helt fjerner bevidstheden om kroppen og dennes funktioner. Det forekommer derfor sandsynligt, at bevidstheden må have en slags sæde eller et lokalt center i hjernen, som så at sige både kan lukke op og af for den grundfunktion, der betegnes med ordet og begrebet bevidstheden. Dette søvncenter menes at være lokaliseret i den del af hjernen, der kaldes for hypothalamus, som mere præcist er lokaliseret i storhjernens indre, hvor det område af hjernen overordnet regulerer og kontrollerer funktionen af kroppens indre organer via sin indflydelse på hypofysen, som ligger lige under hypothalamus. (Note 18)

Søvn er som bekendt en periodisk hviletilstand, hvorunder kontakten mellem bevidstheden og omverdenen er delvis afbrudt. Under søvnen er musklerne afslappede og stofskiftet lavt, og nervesystemets funktion stærkt nedsat. Ifølge nyere forskning kan søvnen inddeles i tre faser, der skifter rytmisk under søvnens forløb: den lette søvn, den dybe søvn, kaldet deltasøvn, og den søvn, hvorunder der i reglen ofte fremtræder drømme og som kaldes REM-søvn, dvs. Rapid Eye Movement, fordi den sovendes øjne bevæger sig mere eller mindre hurtigt rundt i øjenhulerne under tilstanden. Den dybe søvn forekommer kort efter søvnens indtræden og varer hos børn op til 1 time, men varigheden aftager med alderen og findes ikke hos ældre. Efter en kort REM-søvn på ca. 5 minutter indtræder en lang, let søvn på ca. 3 timer, hvorefter en længere REM-søvn atter indtræder. Derefter veksler let søvn og REM-søvn med hinanden i en cyklus på ca. 90 minutter, hvorunder REM-søvnperioden bliver længere og længere indtil opvågningen.

Selvom det ovenfor er blevet sagt, at bevidstheden må have en slags sæde eller et lokalt center i hjernen, så skal det allerede her indskydes, at det nævnte 'sæde' eller lokale center i hjernen kun er en slags kontaktapparat for bevidstheden, i princippet på samme måde, som en elektrisk kontakt er et apparat til at tænde og slukke for den elektriske strøm. Men kontaktapparatet er som sådant ikke identisk med selve den elektriske strøm. På principielt tilsvarende måde er det nævnte hjernecenter heller ikke identisk med eller generator af selve bevidstheden, som i henhold til Martinus' kosmologi er et energisystem for sig, ganske som tilfældet er med den fysiske krop, som ligeledes er et energisystem for sig. Men de to energisystemer interagerer med hinanden.

Imidlertid er det overordentlig vigtigt, at gøre sig klart, at bevidstheden som sådan ikke er noget i sig selv, idet den 'kun' udgør et redskab for os hver især, det vil mere præcist sige for subjektet, eller endnu mere præcist for Jeget. Uden den sidstnævnte og absolut overordnede instans er bevidstheden intet, så meget mindre, som at

bevidstheden udgør en egenskab eller funktion, som er ufravigeligt beroende på og betinget af Jeget, som jo er den instans, der sanser, iagttager, tænker, føler og igangsætter handlinger. Her skal jeg dog ikke komme nærmere ind på forholdet mellem fysisk hjerne og krop på den ene side og den overordnede bevidsthed og Jeget på den anden side, men henviser til den artikel, der er link til i noten, og hvori forholdet nærmere beskrives. (Note 19)

Indskudt Notabene! For en nærmere redegørelse til forståelsen af de ovennævnte to energisystemers indbyrdes forhold til og interagering med hinanden, se f.eks artiklen: 4.130. Personlighedsbegrebet - set i ét-livs-hypotesens perspektiv. Den artikel er vigtig, fordi der deri redegøres for, at det nævnte forhold kun i princippet svarer til den beskrivelse af emnet, som forekommer indenfor rammerne af Martinus' kosmologi.

© November 2016. Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

Note 1.: H.C.Andersen: Kun en Spillemand, 1837. Trykt i H.C.Andersen. Romaner og Rejsebeskrivelser, bind 3. Udgivet af Det Danske Sprog- og Litteraturselskab 1944. Genoptrykt i Gyldendals Tranebøger 1970. - Se evt. også artiklen 3.12. Alt er et underværk – om livet selv som det største eventyr.

Note 2.: Digtet "Tunge Timer", som her er gengivet med moderne retskrivning, er citeret fra H.C.Andersen Digte. I udvalg ved H.Topsøe-Jensen. Tegninger af Ebbe Sadolin. Forlaget Spektrum. København 1966. Digtet blev oprindeligt trykt i Illustreret Tidende den 13. juni 1875, altså ca. et par måneder før Andersen selv døde.

Note 3.: Mattæus, 18, 1-9. Ordet 'forarge' betyder 'at volde anstød, mere specielt tilskynde til synd eller frafald'. I Andersens brug af ordet 'forarge' har det fået betydningen 'foragte', lige som 'barnet' er omskrevet til "hver fattigt begavet". (Citat slut)

Note 4.: 'Jakobs-stige': Udtrykket refererer til fortællingen om Jakobs drøm om himmelstigen, ad hvilken han stiger op til englene og Gud Fader. Den Jakob, der her er tale om, er patriarken Abrahams sønnesøn. Se herom i 1. Mosebog 28,12.

Note 5.: Citatet findes med original tekst i H. C. Andersen, Digte. I udvalg ved H. Topsøe-Jensen. Tegninger af Ebbe Sadolin. Forlaget Spektrum. København 1966. - Se evt. også artiklen 4.123. Det store hverdags-under. Inspirerende tanker.

Note 6.: Citatet står at læse i H. C. Andersens Dagbøger I, s. 1. Udgivet af Det Danske Sprog- Og Litteraturselskab under ledelse af Kåre Olsen og H. Topsøe-Jensen. Udgivet af Helga Vang Lauridsen. København 1971. - Vedr. Andersens elevtid i Slagelse lærde Skole og efterfølgende i Helsingør lærde Skole, se evt. artiklerne H2-11. Skoleelev Andersen og H2-12. En tredje epoke i Andersens liv

Note 7.: Digtet findes med original tekst i H. C. Andersen, Digte. I udvalg ved H. Topsøe-Jensen. Tegninger af Ebbe Sadolin. Forlaget Spektrum. København 1966. - Se evt. også artiklen 3.07. H.C.Andersen og Gud – H.C.Andersens opfattelse af Gud. - Sætningen 'men hist først man slutningen hører' refererer til Andersens overbevisning om efterlivet i Guds evige rige. En opfattelse, som han ved andre lejligheder kombinerede med reinkarnationstanken. Se evt. herom i artiklen 3.25. Alt på sin rette plads! – H.C. Andersen og skæbnebegrebet.

Note 8.: Se evt. artiklen 4.114. "Alt er såre godt!" - Det centrale udsagn i Martinus' livsværk.

Note 9.: Se evt. artiklen H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition. Artiklen giver et generelt overblik over hovedfaktorerne, lovmæssighederne og grundenergiene, som Martinus' kosmologi opererer med. Kan evt. suppleres med artiklen 4.58. Guds Rige og Livets Eventyr – en aktuell kommentar. I den sidstnævnte artikel peges der på nogle af de væsentlige spørgsmål og problemer, der opstår, når man er skeptisk og kigger lidt kritisk på Martinus' kosmiske analyser og facitter.

Note 10.: Se henvisningen i Note 1.

Note 11.: Vedr. en kortfattet oversigt over hovedfaktorerne i Martinus' kosmologi eller åndsvidenskab, se f.eks. artiklen H1-38. Individet, de seks kosmiske grundenergi og de seks kosmiske storriger – En kortfattet elementær oversigt. - Vedr. de kosmiske skabepprincipper, se 2.24. Personlighedsbegrebet - historisk, psykologisk og kosmologisk set.

Note 12.: Vedr. naturvidenskaben og Martinus' kosmologi, se f.eks. artiklen 4.27. Hvad er verdensaltet? - signalement af det ukendte.

Note 13.: Se evt. artiklen 3.36. Det store forhæng – Stjernehimlens gåder.

Note 14.: Se her evt. artiklen 2.21. Alts oprindelse – et essay om at forstå verden.

Note 15.: Vedr. organismepprincipperne, se H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition.

Note 16.: Ang. forholdet mellem gener og den faktor, Martinus betegner som talentkerner, se f.eks. artiklen H1-10. Talentkerneprincippet – om de livsvigtige 'talentkerner' eller 'skæbnefrø'. Det skal dog nævnes, at det kun er i princippet, at Martinus' beskrivelse af de såkaldte talentkerner gælder i relation til ét-livs-hypotesen.

Note 17.: H1-18. Repetitionsprincippet – om gentagelsesprincippets uundværlighed og uundgåelighed, og H1-19. Repetition, barndom og ungdom – om repetitionsprincippet i praksis. Det skal her pointeres i henhold til Martinus, at varigheden af individets personlige moralske og evnemæssige repetitionsproces, strækker sig i princippet fra undfangelsen og til omkr. det fyldte 30. år, dog med individuelle afvigelser. NB! Martinus' analyser og beskrivelser af repetitionsprincippet er stort set også gyldige i relation til ét-livs-hypotesen, når bortses fra reinkarnationsprocessen, som af god grund ikke forekommer i den sammenhæng.

Note 18.: H1-40. Hjerne og bevidsthed – Om forholdet mellem de to instanser. Bør læses med det forbehold, at artiklen er skrevet før min antagelse af ét-livs-hypotesen.

Note 19.: H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition. Bør også læses med det forbehold, at artiklen er skrevet før min antagelse af ét-livs-hypotesen.

© November 2016. Harry Rasmussen.

*****

Livet som en "puppe"-tilværelse

Et spørgsmål om livsopfattelse

En "puppe-tilværelse"

En "puppe" er som formentlig bekendt det omgivende hylster for et insekt på sit andet udviklingsstadium, det stadium, hvor f.eks. et insekt udvikler sig fra larve til frit omkringflyvende sommerfugl. Denne totale forvandling fra æg over larve til voksent individ, er i litteraturen blevet symbolet på menneskets udvikling fra dødeligt jordisk væsen til udødeligt åndeligt væsen. Men eftersom der jo i denne sammenhæng ikke er tale om flere-livs-teorien, men om ét-livs-hypotesen, hvor individet kun har ét liv at udvikle sig i, må man erfaringsmæssigt konstatere, at det desværre langt fra er alle mennesker, der er i stand til at opleve, føle og tænke over tilværelsen som et under, og tilmed et guddommeligt under. En tanke eller forestilling, der tilsyneladende forekommer mange nutidsmennesker som værende alt for romantisk, utopisk og derfor urealistisk. Det er dog forståeligt, at mange eller snarere de fleste, synes og tænker sådan, især i betragtning af de mange krav og pligter, der stilles til de fleste mennesker i hverdagslivet, bare for at kunne opretholde eksistensen, og for at kunne evne og magte at opnå alle de materielle ønsker, mange mennesker har i håbet om, at kunne forsøde en ikke altid lige nem tilværelse.

Det forekommer stort set at forholde sig sådan, at de allerfleste mennesker lever deres relativt korte liv eller tilværelse i en "forpuppet" tilstand, lukket inde i en mere eller mindre begrænset og snæver verden af behov, ønsker, vaner, sociale og kulturelle traditioner. En situation, man lidt negativt også kunne betegne som "hverdagens trummerum". Men det hænder lejlighedsvis, at der opstår en større eller mindre "sprække" i "puppen", så at den, der befinder sig indeni "puppen", pludselig får et "kig" ind i" eller et "glimt af" den tydeligvis større verden udenfor "puppen". Et kig eller et glimt, som i nogle tilfælde kan medføre, at der opstår en længsel efter at få mere at se af den nævnte verden, men som i andre tilfælde kan medføre det modsatte, nemlig at individet inde i "puppen", vender ryggen til og afviser at ville have noget at gøre med den alt for store, uoverskuelige og ubegribelige verden udenfor "puppen".

Det sker da også ikke så sjældent, ja, vel nok i de fleste tilfælde, at "sprækken" lukker sig tæt til igen, så at livet eller tilværelsen indenfor "puppen"s rammer eller "grænser" i reglen fortsætter med stort set de samme behov, ønsker, vaner, sociale

og kulturelle traditioner, som hidtil: det vil sige i relativ tryghed, behagelighed og magelighed. Det befinder de fleste sig tilsyneladende bedst med.

Imidlertid har der i de seneste par hundrede år også eksisteret spirituelt idealistiske bevægelser, der er opstået og som har forsøgt at modvirke og være et alternativ til den ateistiske, materialistiske livs- og verdensanskuelse. Disse alternative åndelige bevægelser er blevet omtalt i artiklen 4.119. Spiritualismens nyere historie og skal derfor ikke gentages her. Dog skal en enkelt af disse bevægelser nævnes og atter omtales, nemlig det billede af livet og verden, som er blevet fremstillet af vismanden Martinus i og med hans geniale kosmiske analyser og livsfacitter.

Det forholder sig jo sådan, at troen på jorden som verdens centrum naturligvis hænger sammen med menneskets fysiske kropslige position, hvilket vil sige, at det beror på menneskets sanser og det perspektiv, som især synet repræsenterer. Vi ser og oplever jo jorden som en stillestående og mere eller mindre flad skive, hvor over himlen hvælver sig som en halvrund kuppel, der hviler på jordens horisont, som går hele 360 grader rundt. Vi ser og oplever også, at solen står op i øst og i dagtimerne bevæger sig kontinuerligt hen over himmelbuen, for efter et vist antal timer at dale ned i vest og indlede natten. De ældre tiders mennesker havde ikke den viden om de faktiske kosmiske forhold, som videnskaben og især astronomien siden renæssancen har givet os, og som bevirker, at vi nu godt ved, at synet bedrager og at det rent faktisk er en form for illusion, vi dagligt vågner op til og ser med vore egne øjne.

Men heldigvis kan vores viden korrigere og kompensere for illusionen ved at fortælle os, hvad det i virkeligheden er, der sker og foregår. Derfor er det egentlig en sær oplevelse, at medens eksempelvis jeg sidder her og skriver på computerens tastatur, kredser jorden – i lighed med de øvrige planeter i vores solsystem – omkring solen, for jordens vedkommende med en utrolig hastighed af 30 km/sek. Det svarer nogenlunde til at bevæge sig fra København til f.eks. Køge på 1 sekund. Nok så fantastisk er det, hvis vi f.eks. tænker os, at jorden i løbet af 60 sekunder, altså 1 minut, har bevæget sig 1.800 km.! Og i løbet af 60 minutter, altså 1 time, har jorden bevæget sig hele 108.000 km!! - Det betyder f.eks. at det tager ca. 10 sekunder at 'rejse' de ca. 300 km fra Danmarks sydgrænse ved Kruså og til Skagen! Men samtidigt kredser solsystemet, som befinder sig i yderkredsen af spiralgalaksen Mælkevejen, sig omkring dettes centrum med en hastighed af 220 km/sek, og fuldender et kredsløb i løbet af 230 mill. år. Solen befinder sig 25.000 lysår fra Mælkevejssystemets midte. Et lysår er den afstand lyset med en hastighed af 300.000 km/sek tilbagelægger på et år, en ufattelig hastighed og en ufattelig afstand. Det giver et indtryk af Mælkevejens størrelse. Og det vides, at Mælkevejssystemet kredser om et andet og endnu større punkt i verdensaltet, og sådan kunne vi formentlig blive ved, hvis vi ellers kendte til de forhold, der gør sig gældende ude i det vældige verdensrum.

Det er jo alt sammen svimlende størrelser og tal for en lille menneskeforstand! Og så er vores verden, altså jorden og himlen, ret så stor set i menneskeperspektiv, men kun et lille bitte fnug set i Mælkevejens perspektiv!

Fantastiske afstande i rummet

Men tænk, alt dette eksisterer og foregår lige præcis her og nu i dette øjeblik i hele det umådeligt og ufatteligt store – eller nærmere grænseløse – verdensalts fjerneste steder, samtidigt med, at jeg lille menneske sidder og tænker og skriver disse linjer! – Det kan ikke fattes eller begribes med tanken og egentlig heller ikke med følelsen, men derimod nok med intuitionen.

Hvad er det da, vi først og fremmest bør uddrage af dette? - Jo, blandt andet, at kredsløbsprincippet gør sig gældende i astronomisk sammenhæng, lige som det gør det, hvad stort set angår alt her på jorden: Menneskenes, dyrenes og planternes liv og tilværelse er underlagt og baseret på kredsløbsprincippet, som jo samtidigt er et kontrastprincip. Det kombinerede kredsløbs- og kontrastprincip, som i medfør af jordens egenrotation og kredsløb omkring solen giver sig udtryk i blandt andet form af lys og mørke, dag og nat, sommer og vinter, vækst og degeneration, fødsel og død. Psykologisk set giver princippet sig udtryk i form af behag og ubehag, glæde og sorg, lyst og smerte etc.

Som i det store, sådan også i det små

Imidlertid kan man også anlægge et helt andet og på sin vis anderledes perspektiv på verden og livet, end det makrokosmiske, nemlig det mikrokosmiske, med dets molekyler, atomer og elementarpartikler. Dette perspektiv og den form for virkelighed, er jo mindst lige så forunderlig og lige så meget et under, som den makrokosmiske virkelighed. For retter vi blikket indad og nedad i de svimlende mikrokosmiske dybder, åbenbarer der sig en verden og et liv, som ikke på nogen måde står tilbage for, snarere tværtimod, hvad der eksisterer og foregår i det store verdensrum, som ikke kun omgiver os, men som vi også er en del af, om end relativt set en diminutiv del. Men til gengæld er mikroverdenen en del af os, for det er dennes 'bestanddele', vi alle hver især er opbygget af, i hvert fald fysisk set. Og vel at mærke en 'opbygning', som på sin vis og om muligt er endnu mere mirakuløs end tilfældet er med kloder, sole, galakser etc.

For hvad er det, der er så mærkværdigt ved mikrokosmos? – Jo, det er grundlæggende dette, at det - i øvrigt i lighed med makrokosmos – er opbygget efter princippet større dele er opbygget af stadig mindre og mindre dele: Organismer er opbygget af organer, organer er opbygget af celler, celler er opbygget af molekyler, molekyler er opbygget af atomer, atomer er opbygget af elementarpartikler, som f.eks. elektroner og protoner etc. Man kan ligefrem tale

om, at der gør sig et "livs- og stofenhedsprincip" gældende, sådan som f.eks. Martinus gør sig til fremragende talsmand for.

Så medens jeg sidder her bag tastaturet og tænker og skriver, foregår der et forunderligt liv og travle funktioner eller aktiviteter i min krops indre, hvoraf en del er ubevidste og automatiske, hvilket vil sige instinktstyrede: Hjertefunktionen, blodkredsløbet, lungekredsløbet, mave-, tarm- og blærefunktionerne, samt funktioner af lever, nyrer, milt etc. Og nok så betydningsfuldt: de seksuelle organers automatfunktioner. Alle de nævnte organer er opbygget af dertil egnede og beregnede celler, som igen består af molekyler, der igen består af atomer, som atter består af elementarpartikler. Og nok så interessant er det, at elementarpartiklerne er formet af ladninger af energi, idet energien er det såkaldte materielle stofs, materiens, grundlæggende fremtrædelsesform. I atomfysikken taler man både om materiens (energi)bølgeform og partikelform, et forhold og en situation, som også er blevet betegnet som et komplementært fænomen, idet materiens to former gensidigt udelukker hinanden, men først tilsammen giver en synteseopfattelse af materiens natur.

Men nok så forunderlige er sanserne og ikke mindst det absolut overordnede organ: hjernen, hvis funktioner i alle tilfælde også i stor udstrækning er automatiske. Hjernens opbygning i form af mængdevis af celler og dens fysiologiske funktioner, er vel i grunden et af de største underværker, der findes. Men nok så væsentligt og interessant er det, at hjernens celler - i lighed med alle andre fysiske organer - naturligvis også er opbygget af molekyler, atomer og elementarpartikler.

Grundstofferne og universal kemi

Ordet og begrebet 'energi' kommer af græsk $\epsilon\nu$ = "i" og $\epsilon\rho\nu\nu$ = "arbejde". I hverdags sproget betegner energi legemlig og åndelig kraft, mens den i fysikken betegner evnen til at udføre arbejde eller opvarme noget. Væsentligt er det, at energi kan omdannes fra en form til en anden, men også, at den hverken kan opstå ud af ingenting eller tilintetgøres. Den samlede energi i universet vil således i princippet være konstant.

Imidlertid er energi et abstrakt begreb som vanskeligt lader sig definere præcist. Det har derfor vist sig at være nyttigt at operere med størrelsen 'energi', når man skal beskrive de processer der forløber i et fysisk system. Der omsættes bl.a. energi ved temperaturændringer og overgange mellem tilstandsformer, når en genstand deformeres eller ændrer position eller bevægelsestilstand, i forbindelse med emission og absorption af såkaldt elektromagnetisk stråling, og når atom- eller kernefysiske reaktioner forløber.

Energiformer

I naturvidenskabelige sammenhænge opererer man med forskellige energiformer, som f.eks.: Termisk energi, herunder varme, kemisk energi, elektrisk energi, strålingsenergi som følge af elektromagnetisk stråling, kerneenergi, magnetisk energi, lydenergi, mekanisk energi og lysenergi. De nævnte energiformer kan opdeles i to hovedgrupper: kinetisk energi og potentiel energi. Andre velkendte typer af energi er varierende blandinger af både potentiel og kinetisk energi.

Den ovenfor nævnte liste over kendte mulige energiformer er ikke nødvendigvis fuldstændig. Der sker nemlig lejlighedsvis det, at når en naturvidenskabsmand opdager, at et bestemt fænomen bryder energibevarelsen, bliver nye energiformer tilføjet, som det er tilfældet med f.eks. såkaldt mørk energi, en hypotetisk form af energi som findes overalt i rumtiden og som lader til at øge universets udbredelse.

I klassisk mekanik skelner man mellem potentiel energi, som er en funktion af et objekts position – og kinetisk energi, som er en funktion af objektets bevægelse. Både position og bevægelse er relativ til et henførelsessystem, som ofte (og oprindeligt) er et selvvalgt fast punkt på jordens overflade, og som derfor kaldes det jordiske henførelsessystem.

Kemisk energi er den form for energi, der frigives, når og hvis et stof, f.eks. benzin, olie eller mad, forbrændes fuldstændigt. Ved fuldstændig forbrænding (fuldstændig oxidation) ændres de kemiske bindinger mellem atomerne og summen af ændringerne i bindingernes potentielle energi er den kemiske energi. Videnskaben om bestemmelse af kemisk energi kaldes kalorimetri (varmemåling) og den kemiske energi kan eksempelvis måles med kalorimeter, hvorfor kemisk energi også kaldes kalorimetrisk energi.

Et stofs brændværdi angiver energien forbundet ved afbrænding af en bestemt mængde af stoffet. Det er normalt den kalorimetriske brændværdi eller øvre brændværdi, altså den (totale) kemiske energi i en bestemt mængde stof, der tales om. Den nedre brændværdi og fysiologiske brændværdi (for mad og drikke) er hhv. kompenseret for energi tabt i vanddamp og uoptaget energi i afføring.

Kemisk energi er bl.a. også kendt som den energiform, der opstår i fotosyntesen, hvorunder sollysets elektromagnetiske energi bliver omdannet til bindinger i glukosemolekylet. Det er også den energiform, som omsættes ved menneskers og dyrs stofskifte. Når vores krop nedbryder og fordøjer den mad, vi har spist, forbrændes der energigivende stoffer fra den mad, vi spiser (bl.a. forskellige proteiner, kulhydrater og fedtstoffer). Den herved frigivne energi bruger kroppen til at holde forskellige kemiske processer i gang, så vi kan tænke, føle og bevæge os, og sådan at kropstemperaturen fastholdes på ca. 37 grader.

Grundstofferne

Et grundstof er et kemisk stof, der udelukkende består af atomer med samme atomnummer, hvilket vil sige, som har samme antal protoner i kernen – for eksempel jern, der udelukkende består af jernatomer Fe, eller brom, der i ren form udelukkende består af molekyler med formlen Br₂. Vand er derimod en kemisk forbindelse bestående af molekyler, der er sammensat af flere forskellige atomer – et iltatom O og to brintatomer H med formlen H₂O, hvorfor vand altså ikke er et grundstof.

Atomer er bygget op af protoner, neutroner og elektroner, og det samlede antal af neutroner og protoner kaldes for nukleoner. Alle grundstoffer har et forskelligt antal protoner, som også er det man kalder atomnummeret. Antallet af neutroner kan variere og antallet af neutroner kaldes neutrontallet og betegnes med N. Antallet af nukleoner (protoner + neutroner) kaldes massetal. Der vil altid være lige mange elektroner og protoner i et grundstof, og da elektroner har en lige så stor negativ ladning, som protoner har en positiv ladning, er grundstoffet neutralt ladet udadtil.

Man kender 118 forskellige grundstoffer. Der er lavet en oversigt over grundstofferne, som kaldes det periodiske system. Der findes 92 naturligt forekommende grundstoffer på Jorden, de resterende er fremstillet kunstigt. Plutonium, nummer 94 i det periodiske system, er det tungeste grundstof, som dannes i naturen. Men mange tunge, og supertunge, grundstoffer er desuden fremstillet i laboratorier.

Atomer består af en lille kerne indeholdende positivt ladede protoner og neutrale neutroner. Protoner og neutroner kaldes også kernepartikler eller nukleoner. Rundt om kernen kredser en sky af elektroner med forskellige energiniveauer, afhængigt af, hvor i skyen elektronerne befinder sig. Det er antallet af protoner, der afgør, hvilket grundstof der er tale om. Atomer af samme grundstof, der dog indeholder et andet antal af neutroner, kaldes for grundstoffets isotoper. Som udgangspunkt har grundstoffet lige mange protoner og elektroner, det vil sige, at der er tale om et neutralt ladet atom. Men fordi mange grundstoffer gerne vil følge oktet-reglen, som 0 (også kaldes ædelgas-reglen, vil grundstoffet enten afgive eller optage elektroner. På den måde opstår ioner, som enten er positivt eller negativt ladede, afhængigt af om atomet er oxideret eller reduceret.

Alle grundstoffer har deres eget unikke kemiske symbol, der er gældende over hele verden uanset, hvad grundstoffet hedder på det enkelte sprog. Jern har symbolet Fe, også på dansk, og natrium har symbolet Na, også i de engelsksprogede lande, hvor natrium hedder "sodium". Selv kemibøger skrevet med kyrilliske bogstaver eller med kinesiske skrifttegn, bruger de vedtagne latinske bogstaver på grund af det internationale samarbejde.

Naturlovene

Lad os i denne forbindelse begynde med at konstatere, at begrebet 'natur' er latinsk og betyder medfødt eller oprindelig egenskab, konstitution, væsen, sindelag. Kan også betyde et lands eller en egns fysiske grundforhold, ligesom det kan betyde hvad der eksisterer eller er opstået uden menneskelig indgriben, kultur og kunst. Grundlæggende kan det betyde tilværelsens lovbundethed eller orden.

Hvad angår det sidstnævnte, er der tale om naturlove, hvilket vil sige, om hvorledes et naturfænomen eller en udvikling erfaringsmæssigt forløber, som f.eks. Newtons love, Darwins grundprincip naturlig udvælgelse for arternes opståen og udvikling, Maxwells elektromagnetiske love og kvantelovene for atomer, Einsteins relativitetsteori, Dertil kommer Niels Bohrs indsats indenfor atomfysikken. Disse i og for sig vigtige emner skal vi dog ikke komme nærmere ind på i denne artikel, men blot nævne navnene på nogle af de mest fremtrædende og betydningsfulde naturvidenskabelige forskere og disses vigtigste indsats:

Isaac Newton (1642-1727), britisk fysiker, formulerede den teoretiske mekaniks grundprincipper, ikke alene for legemers bevægelse på eller nær Jordens overflade, men for al bevægelse i universet, herunder månens bevægelse om Jorden og Jordens og de øvrige planeters bevægelse om Solen.

Charles Darwin (1809-1882), britisk zoolog, er som nævnt ophavsmand til den mest udbredte naturvidenskabelige evolutionsteori, hvis særlige fortjeneste er, at den brød med den opfattelse, at arterne i tidernes morgen var skabt af Gud som fuldkomne væsener, fra begyndelsen udrustet til at varetage de opgaver og pligter, Gud havde tiltænkt dem i naturens store sammenhæng.

James C. Maxwell (1831-1879), britisk fysiker, hvis teorier om elektriske og magnetiske felter udgør den moderne fysiks grundlag.

Albert Einstein (1879-1955), tysk fysiker, bedst kendt for sin fremsættelse i 1905 af den specielle relativitetsteori og i 1916 den almene relativitetsteori. Ifølge disse relativitetsteorier vil alle fysiske love være de samme i ethvert jævnt bevæget system og i ethvert system. Einstein spillede desuden en afgørende rolle i udviklingen af kvanteteorien, hvis egentlige ophavsmand var Max Planck (1858-1947), som år 1900 opdagede at strålingsenergi optræder i udelelige små elementarmængder, derfor kaldte kvanter, hvorved en ny naturkonstant dermed var konstateret.

Niels Bohr (1885-1962), dansk fysiker, bedst kendt for sine atomteoretiske overvejelser. 1913 opstillede han to revolutionerende postulater: at atomerne kan eksistere i en række tilstande med veldefineret energi, og at atomerne kan gå over

fra én tilstand til en anden under udsendelse af stråling, f.eks. lys. Men nok så vigtig er Bohrs videreudvikling af kvanteteorien, som førte ham til erkendelsesteoretiske overvejelser primært af modsætningsforholdet mellem elementarpartiklernes modsætningsfyldte fremtræden som partikler og som bølgeformationer. Begge størrelser eller tilstande er, samtidig med at der forekommer det nævnte gensidige udelukkelsesforhold mellem dem, nødvendige i en fuldstændig beskrivelse af naturfænomenerne. Dette forhold betegner Bohr som komplementaritet.

Her skal endvidere nævnes, at den danske seer Martinus (1890-1981) på flere måder forholder sig generelt til naturvidenskabelig forskning, som han i sin kosmologi grundlæggende opfatter som en 'forløber' for og pendant til åndsvidenskabelig forskning. Dette forhold er især uddybet af Martinus' elev Per Bruus-Jensen i dennes bogværk "Eksistens og udødelighed – om erkendelseslæren i Martinus' kosmologi 1-2". Det sker særligt i bind 2, stk. 4. 9.1. ff.

Kosmisk energi og kemi

En nok så interessant opfattelse og analyse af kosmisk energi og kemi finder man i Martinus' kosmologi, som her kort skal introduceres:

Begreberne stof eller såkaldt materie hentyder i både naturvidenskabelig og åndsvidenskabelig forstand til tilværelsens grundelement, mere specifikt forstået som "energi", idet alt stof i sin dybere analyse er udtryk for energi, mere præcist såkaldt atomenergi. Naturvidenskabeligt defineres begrebet energi mere specifikt som "evnen til at udføre arbejde" eller kort og godt som "arbejdsevne", medens åndsvidenskaben i form af Martinus' kosmologi definerer begrebet energi som "evnen til at skabe" eller kort og godt som "skabeevnen". Men ved begrebet "skabeevne" skal kosmologisk set også forstås evnen til at etablere livsoplevelse, herunder sansning. Skabeevnen skal derfor opfattes som en kombineret skabe- og oplevelsessevne. Begrebet "kosmisk kemi" kan følgelig også forstås som "kosmisk psykologi" og denne igen i videre forstand som "skæbnevidenskab".

Som det umiddelbart turde fremgå af ovenstående, skal begrebet "kosmisk kemi" indenfor rammerne af Martinus' kosmologi forstås som en udvidet form for kemi, som især inddrager og omfatter læren om psykiske stoffer eller energier og disses egenskaber, reaktioner og blandinger. Martinus bruger hele to digre bind af sit syvbinds hovedværk til sine analyser og beskrivelser af kosmisk kemi, nemlig Livets Bog II og III. Det skal dog nævnes, at emnet også er behandlet i de øvrige bind af Livets Bog, men ikke så koncentreret og omfattende, som tilfældet er i de to nævnte bind. Men alene denne omstændighed antyder, hvilken stor og afgørende betydning, han tillægger emnet i sin kosmologi. Desuden har han behandlet emnet i adskillige foredrag og artikler i årenes løb, fordi det åbenbart har været ham magtpåliggende at få sine medmennesker til at forstå værdien af at have kendskab til loven for de psykiske stoffers eller energiers karakter og reaktioner. Eller kort og

godt til, hvad der med rette kan betegnes som kosmisk psykologi eller kosmisk skæbnevidenskab.

Og selvom vi som her opererer med ét-livs-teorien eller ét-livs-opfattelsen, vil det levende væsens 1. hovedinstans stadigvæk være Jeget, og 2. hovedinstans vil fortsat være bevidstheden, stadig forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. overordnede grundenergi, Moderenergien, hvis substantielle og funktionelle basis derimod ikke er evighedslegemet, for et sådant eksisterer selvsagt ikke i forbindelse med ét-livs-teoriens helt igennem fysiske legeme, som indenfor grænserne af den fysiske verden fungerer og udfolder sig i tid og rum, og som derfor er undergivet disse lovmæssigheder. Blandt de sidstnævnte er især begyndelse og ophør, fødsel og død. Det kosmologiske begreb underbevidstheden vil da være identisk med det, vi almindeligvis forstår ved begrebet og fænomenet bevidstheden, som fungerer og virker på grundlag af de 6 grundenergier: 1. Instinktenergien, 2. Tyngdeenergien (dynamisk energi), 3. Følelsesenergien, 4. Intelligensenergien, 5. Intuitionsenergien, og 6. Hukommelsesenergien, som vel at bemærke har samme værdier og funktionelle kvaliteter, som beskrevet af Martinus. I forbindelse med grundenergiene bør man i øvrigt erindre sig, at de nævnte energier er måder, på hvilke individet sanser, manifesterer sig eller handler og oplever.

I Livets Bog II behandler Martinus fire hovedemner: 1. "Loven om stoffernes reaktion", 2. "Jeg'ets evige kraftkilder", 3. "Grundenergiernes kombination", og 4. "Tankeklimaer". I Livets Bog III drejer det sig om følgende tre hovedemner: 1. "Kredsløbsprincippet", 2. "Livsmysteriets løsning", og 3. "Livssubstanser".

Her på hjemmesiden har alle fire temaer været berørt summarisk eller sporadisk i forskellige afsnit og sammenhænge, men tema nr. 2. "Jeg'ets evige kraftkilder", er dog blevet nogenlunde grundigt behandlet i artiklerne H1-30. Jegets evige energikilder.- om de kosmiske grundenergier, samt H1-31. Grundenergiernes kombinationer - om de kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer, og H1-32. De fem universelle bevægelsesarter - en kortfattet oversigt.

Grundlaget for illusionisme

Bag om alle de ovenfor nævnte forhold er der især ét bestemt princip, der gør sig gældende, nemlig perspektivprincippet, som samtidig er et relativitetsprincip – og endvidere et illusionsprincip. Hvad angår de to førstnævnte principper, perspektivprincippet og relativitetsprincippet, vil det i al korthed og generelt set sige, at ethvert levende væsen oplever verden og tilværelsen ud fra sit eget perspektiviske udsigtspunkt, hvorfor hver væsensgruppe og indenfor denne hvert individ oplever livet og verden på sin relative måde, som afviger i større eller mindre grad fra andre grupper og individers måde at opfatte på. Det beror i henhold til Martinus på, at ethvert individ har sit udviklingsbetingede udsigtspunkt, hvorfra alt sanses, opleves og vurderes. Det hænger igen ifølge Martinus sammen med det

forhold, at de levende væsener er undergivet en samtidig kollektiv og individuel udviklingsproces, mere præcist en universal eller kosmisk udviklingsproces og en derpå følgende udviklingsproces. For menneskenes vedkommende kan udviklingsprocessen dels aflæses i form af en række kategorier eller former for bevidsthed og dels i en række seksuelle kategorier, det sidstnævnte, fordi menneskene i særlig grad er undergivet den proces, Martinus betegner som den seksuelle polforvandling.

Illusionsprincippet kommer ind i billedet i den forstand, at resultatet af den oplevelse og det indtryk af verden og tilværelsen, som individerne har, i større eller mindre grad er illusorisk, nemlig i den grad og det omfang oplevelsen og indtrykket afviger fra den objektive og dermed reale verden og tilværelse. Størrelsen eller omfanget af denne afvigelse kan naturligvis kun måles, for så vidt den objektive og reale verden er kendt. I det ovenstående er blevet givet nogle eksempler på, hvad der i forhold til den subjektive opfattelse må og kan opfattes som den objektive og reale verden, specielt hvad angår det astronomiske og det atomare billede af verden. Imidlertid er verden og tilværelsen eller livet også i en dybere, erkendelsesmæssig forstand en illusion, nemlig i og med, at den brogede mangfoldighed af levende væsener og disses manifestationer og oplevelser i virkeligheden dækker over eller skjuler den bagved liggende evige universale enhed, der kendes og tilbedes under mange navne, som f.eks. Gud, Brahman, Jahve og Allah. Dette 'dække' over den absolutte virkelighed betegnes i klassisk indisk filosofi, specielt i Vedanta-filosofien, med begrebet "Maya's slør", nemlig det slør, der skjuler det absolutte Brahman. Nok så interessant er det, at begrebet mere præcist henviser til gudinden Maya, som er den magt eller kraft, der fremtryller den illusoriske verden. Indenfor Martinus' kosmologi opereres med begrebet "moderenergien", og denne er netop karakteriseret som den skabende energi eller kraft, både hos Guddommen og hos de levende væsener.

Men selv om vi her taler om, at vores subjektive opfattelse af verden og tilværelsen er illusorisk, så er dette jo også relativt, for set fra det kosmiske udsigtspunkt, som Martinus' kosmologi gør, så er den illusoriske verden i dens fremtræden i form af det rum-tids-dimensionale kontinuum, på sin vis virkelig nok, dels inden for sine egne grænser og dels fordi den reelt set repræsenterer intet mindre end – en åndelig verden. Der er jo tale om, at de indtryk vi får gennem sanserne og danner os forestillinger om, eksisterer eller forefindes i vores bevidsthed. Den kollektivt objektive verden eksisterer derimod uden for vores bevidsthed, i den forstand, at den faktisk er et udtryk for den kollektive bevidsthed, der er identisk med Guds bevidsthed. Men eftersom Guds bevidsthed samtidigt udgør samtlige levende væseners, herunder ikke mindst menneskenes, bevidsthed, er der jo i alle tilfælde i bund og grund tale om bevidsthed som virkelighedens basale element eller substans.

Fra "puppe-bevidsthed" til "universal-bevidsthed"

Alle levende væsener eller individer er kort sagt undergivet den universale lovmæssighed, at udvikle sig fra et mindre sammensat til et mere sammensat eksistentielt stadium. Den udvikling er forudsætningen for, at mennesker vil kunne forlade "puppe-tilværelsen"s illusoriske livs- og verdensopfattelse og ombytte denne med en ægte virkeligheds-opfattelse. I den forbindelse er det absolut vigtigt, at man gør sig klart og holder fast i, at livets virkelighed omfatter og indbefatter Altets overordnede, alvise og almægtige Guddom, alt og alles ophav, kraft og altfavnende vældige bevidsthed og organisme, som har givet sit afkom, os levende væsener, en gave i form af, at få lov til at opleve og medvirke i livets gigantiske eventyr, primært som Guddommens manifestationsredskaber og oplevelses- eller sanseorganer, omend for ethvert individs vedkommende kun for et enkelt kortere eller længere jordeliv. Et liv, som kun kommer igen eller videreføres i form af artens eller slægtens biologiske, samfundsmæssige og kulturelle fortsættelse og fornyelse, det sidstnævnte i form af de demokratiske frihedsrettigheders humane bestræbelser på at etablere og fastholde de bedst mulige livsvilkår.

Derfor vil det stadig være etisk-moralsk vigtigt og aktuelt for os hver især, at være uegennyttige og huske på det store menneskelige budskab om, at vi mennesker bør elske hverandre, på principielt samme måde, som vi elsker os selv. Det betyder, at vi bør være og gøre mod andre, som vi ønsker, at disse skal være og gøre mod os – også selv om de højst sandsynligt ikke kan eller vil gøre det! I og med at denne holdning og livspraksis får stadig mere magt og indflydelse hos de enkelte mennesker i de kommende slægter, vil artens eller slægtens biologiske, samfundsmæssige og kulturelle fortsættelse og fornyelse på sigt og i bedste fald ende op med en realisering af det humane og menneskekærlige og nærmest paradisiske internationale verdensrige, som adskillige idealistiske filosoffer, tænkere og seere – deriblandt ikke mindst Martinus – i tidernes løb har set for sig og profeteret om. Det er på denne måde – og i henhold til ét-livs-hypotesen kun på den måde – at vi hver især på sigt vil kunne fjerne "puppe-bevidstheden"s snævre livsperspektiv og opnå den udvidelse af livsoplevelsen, som med rette kan betegnes som "universal bevidsthed". Se mere herom f.eks. i artiklen H1-44. Et internationalt verdensrige. Hvad vil det i grunden sige? (Det skal dog her pointeres, at nævnte artikel er skrevet før mit skift til ét-livs-hypotesen, hvilket dog ikke forandrer det væsentlige og principielle i sammenhængen.)

© November 2016 Harry Rasmussen.

*****

Revideret Bøn til den evige Fader-Moder (i al fortrolighed)

Denne bøn, som jeg dagligt har benyttet mig af i mange år, for at holde kontakten med det væsentlige i livet, udsiger samtidigt noget om min livs- og verdensanskuelse. Denne var oprindeligt inspireret dels af Jesu liv og visdomslære, dels af klassisk indisk filosofi, især Sankhya, Yoga og Vedanta, og i højeste grad af den danske tænker og mystiker Martinus' kosmologiske åndsvidenskab, som jeg kom i kontakt med i 1957 og har studeret lige siden og fortsat studerer her i min høje alder (2016/87 år), fordi man nok aldrig bliver færdig med at lodde dybderne i hans forunderlige verdensbillede.

Imidlertid er jeg med tiden – og især i de senere år fra omkring 2012 – blevet stadig mere skeptisk overfor en del af de væsentlige aspekter eller emner i den idealistisk-spiritualistiske livs- og verdensanskuelse, herunder ikke mindst i relation til Martinus' kosmologi. Det drejer sig særlig om spørgsmålene vedrørende individets påståede udødelige sjæl, skæbnens absolutte retfærdighed og herunder om, hvor vidt reinkarnation med rette kan anses for at være en realitet. Emner, som jeg har skrevet en del artikler om her på hjemmesiden LIVETS EVENTYR.

På baggrund af min ovenfor nævnte skepsis ser min bøn, der har Jesu bøn "Fader vor" til forbillede, ud som følger:

Evige Fader-Moder vor!

Du alkraftens, alvisdommens og almagtens altibefattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende under og væsen: Af, i og ved Dig eksisterer vi, manifesterer os og oplever. Vi er i vort eneste og relativt korte liv fundamentalt, organisk-strukturelt uadskilleligt forbundne med Dig via det universale organismeprincip og de tre X'er: Jeget, overbevidstheden og den psykofysiske organisme. Vi er i Dig og Du er i os, men medens vi hver især kun udgør en lille del af Dig, udgør Du hele os, og det i en grad og udstrækning, at det fra et vist synspunkt betragtet forholder sig sådan, at vi ikke er noget i os selv, medens Du er alt. Du er jeg'ernes Jeg, bevidsthedernes Bevidsthed og organismernes Organisme. Vort jeg udgøres helt og holdent af Dit Jeg, mens vores overbevidsthed kun udgør en lille del af Din Overbevidsthed, lige som vores psykofysiske organisme kun udgør en lille del af Din psykofysiske Organisme.

Evige Fader-Moder vor!

Elsket og æret være dit navn: Gud, Brahman, Jahve, Allah eller hvilket navn du end kendes og tilbedes under, Du evige, majestætiske første og årsagsløse årsag og vældige skaberkraft. Komme Dit rige og ske Din vilje, som den i henhold til den formentlige moralske udvikling vil komme til at ske i det kommende rigtige menneskerige, således også her på jorden, thi du overskuer de første årsager og de sidste virkninger.

Med Dine kirker og moskeer, Dine templer og pagoder og øvrige bygninger, som er opført og indviet, for at vi skal huske på Dig i vores passage gennem den jordiske mørke- eller dødszone, og for at vi skal elske, ære og tjene Dig, opfordrer Du os til som det vigtigste i livet, at søge Dit rige og Din retfærdighed, og betænke livets under og dødens mysterium.

Men at søge Dit rige og din retfærdighed, har to aspekter: et teoretisk-erkendelsesmæssigt aspekt og et praktisk moralsk aspekt.

Det teoretisk-erkendelsesmæssige aspekt

består i, at vi skal erkende, at vi hver især er Dine børn, som Du uden nogen undtagelse alle står lige nær, uanset om det enkelte individ oplever og erkender dette faktum eller ej. Men samtidigt har Du indrettet det sådan, at vi hver især er fuldkommen ens og ligestillede i vores fysiske og psykiske grundstruktur, og er givet de samme grundlæggende vilkår og muligheder, som vi efter individuelle evner kan benytte os af. Dette er udtryk for en form for retfærdighed. Men for at kunne etablere livets oplevelse, må Du i og med de levende væsener, altså alle os, dine gudebørn, som på grund af døden efter tur fungerer som Dine sanseorganer og manifestationsredskaber, manifestere modsætningernes verden af lys og mørke, liv og død, retfærdigt og uretfærdigt, stort og småt, godt og ondt, behag og ubehag, lyst og smerte, glæde og sorg etc. etc. Men vel vidende, at modsætningerne gensidigt forudsætter og betinger hinanden og derfor er absolut uundværlige og uundgåelige, idet de tilsammen udgør livets store, forunderlige eventyrspil. Og vel vidende, at begreberne uretfærdighed og forgængelighed eller dødelighed er en del af tilværelsens uundgåelige vilkår for alle levende væsener.

Det praktisk-moralske aspekt

består i, at vi skal detronisere vort lavere selv, egoet, som hylder moralen, at enhver er sig selv nærmest, og i stedet lytte til og følge vort højere selv, som hylder moralen, at enhver er sin næste nærmest, og som ser det som sin vigtigste opgave og sit højeste mål, at efterleve dine guddommelige bud om at elske Dig over alt andet og sin næste som sig selv. Men at elske Dig, er at elske sin næste, og at elske sin næste, er at elske Dig.

Livets under

består først og fremmest i, at noget overhovedet er til, og dernæst i den måde dette noget eksisterer, er organiseret og manifesterer sig på, nemlig i form af de tre X'er: X1, Jeget, X2, bevidstheden og X3, organismen, og ikke mindst ved de ved X2, skabevnen, repræsenterede kosmiske skabepprincipper, som blandt andet sikrer en fuldkommen logisk hensigtsmæssighed i alle livsprocesser.

Dødens mysterium

betyder først og fremmest en forståelse af det levende væsens, vores alles, organisk-strukturelle dødelighed og forgængelighed. Alle forestillinger om eller en tro på udødelighed og evigt liv er udtryk for en form for indbildt tro eller overtro.

Giv os hver dag vort levebrød

og øvrige livsfornødenheder, og forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldnere, idet vi samtidigt erkender, at alt, hvad der sker med og for os, er vi selv den første og dybeste årsag til. Hjælp os med ikke at lade os friste til at handle imod vores erfaring og bedre vidende, men fri os af uvidenhed, fordomsfuldhed, intolerance, vrede, jalousi, misundelse, frygt, begærlighed og forfængelighed, og oplys i stedet vore formørkede sind med Din guddommelige visdoms lys, og lær og hjælp os med at elske vores næste i videste forstand, ved altid og under alle forhold, omstændigheder og situationer, at sætte os selv i næstens sted og vurdere, disponere og handle ud fra denne medleven og indsigt. Det er både etisk-moralsk og kærlighedsmæssigt det rigtigste, samtidigt med, at det er en absolut nødvendig forudsætning og betingelse, at enhver bliver sin næste nærmest, for at vi med rette vil kunne gøre os begrundet håb om, at medvirke til at løse menneskeheden nuværende krisetilstand og konfliktsituation.

Lær og hjælp os desuden

med at være hjælpsomme, i det små, ved altid at hjælpe vores næste i stort og småt, især når vi bliver bedt om eller opfordret til det. Og i det store, ved at arbejde med på Din vilje og hensigt med menneskeheden, som først og fremmest består i, at vi efter evne og formåen skal og bør støtte alle bestræbelser og aktiviteter, der medvirker til at fremme fællesinteressen og fællesskabet på bekostning af selvtilstrækkelighed og egoisme til fordel for altfavnende uselvskhed og altruisme.

Lær og hjælp os

med at være overbærende og tilgivende, ikke mindst ud fra den viden og kendsgerning, at andre mennesker ofte kun udgør redskaber for udløsningen af virkningerne til de årsager, som vi i første instans selv har udløst, hvad enten denne skæbne er behagelig eller ubehagelig, lykkelig eller ulykkelig. Og lær os samtidigt med at undlade eller afstå fra selv at være redskaber for udløsningen af vores

næstes ubehagelige eller mørke skæbne. Nemlig ud fra den betragtning, at alle levende væsener principielt er stillet lige som os selv. Lad os derfor så vidt det overhovedet er muligt altid kun være redskaber for udløsningen af vor næstes behagelige og lyse skæbne.

Lær og hjælp os

også med at være indsigtfulde, forstående og tålmodige, ved efterhånden som vi bliver etisk-moralsk modnede og intellektuelt og intuitivt kvalificerede til det, at åbenbare os Din guddommelige vilje og hensigt i form af den verdensplan, som ligger til grund for Dit og vores relativt korte samliv.

Jeg beder om, at Du vil

lade din kærlige beskyttelse, hjælp og vejledning følge mine kære overalt, slægtninge som venner, hvor de går og står og befinder sig. Beskyt dem alle hver især så vidt muligt imod alvorlige risici i forbindelse med deres liv og opvækst, og beskyt dem også imod alvorlige farer, ulykker, sygdomme, lidelser og smerter.

Jeg beder for alle

alvorligt og uhelbredeligt syge og døende, for alle handicappede og nødlidende af enhver slags. Jeg beder for ensomme, sorgfulde, dybt fortvivlede og ulykkelige, om, at Du vil give dem kraft, styrke og tålmodighed til at gennemleve den livssituation, som de hver især befinder sig i. En situation, hvori de næppe vil være modtagelige for det optimistiske budskab om, at det principielt set aldrig er for sent at forsøge at rette kursen op og sigte imod et forhåbentlig bedre liv.

For min egen part beder jeg om

at måtte få kraft, styrke, tålmodighed, vejledning, indsigt, forståelse og kærlighed til at leve mit liv aktivt og passivt i så nær overensstemmelse som muligt med Din guddommelige vilje og hensigt. Thi Du overskuer de første årsager og de sidste virkninger. Men især beder jeg om kraft og styrke til, at kunne gennemleve og udholde de ubehagelige og eventuelt smerte- og lidelsesfulde skæbnemæssige tilbageslag, følger, virkninger og eftervirkninger af de uheldige og u hensigtsmæssige årsager, som jeg i kraft af min uvidenhed og intolerance, mine fordomme og begær, og mine ubetænksomme handlinger og forsømmelser, har udløst i fortiden, udløser i nutiden og vil komme til at udløse i fremtiden.

Dog, ikke min, men Din vilje ske,

som jeg må lære at acceptere og affinde mig med i enhver henseende er den bedste, også uanset om den er i uoverensstemmelse med mine ønsker, vilje og forståelse.

Evige Fader-Moder! Jeg takker Dig,

fordi Du også har givet mig den gave og det privilegium at eksistere og at opleve livet som det under og eventyr, det på trods af alle forandringer er og har været og vil forblive med at være. Også selv om det kun drejer sig om dette ene liv, jeg nu lever. Jeg takker for al oplevelse, erfaring, viden, indsigt, forståelse, vejledning og hjælp. Jeg takker for det daglige levebrød og øvrige livsfornødenheder. Jeg takker for, at Du lader Din kærlige beskyttelse, hjælp og vejledning følge mine kære overalt, hvor de står og går og befinder sig. Jeg takker for, at du har ladet mine kære og mig bevare et kærligt og livslangt forhold til hinanden.

Alt dette har jeg bedt om og takket for, evige Fader-Moder,

i erkendelse af, at vi alle hver især eksisterer, manifesterer os og oplever i kraft af Dig, og at vi hver især efter tur udgør Dine redskaber og organer for manifestation og sansning. Alt, hvad vi er og kan, alt, hvad vi har mulighed for at blive og kunne, er og bliver vi alene i kraft af Dig. Ligesom alle livets forudsætninger, love, vilkår, betingelser, muligheder, forhold og situationer er og bliver til i kraft af Dig og alene skyldes Dig, og det i en grad og udstrækning, at ikke den mindste lille spurv, ja, end ikke det mindste lillebitte støvfnug, falder til jorden, uden at det er Din hensigt, bestemmelse og vilje.

I erkendelse heraf må vi konkludere, at Du, evige Fader-Moder, er livets suveræne Hersker og at Dit er riget, magten og æren i evighed. Amen! (Ja, dette er visseligt!)

© 2016 og til enhver tid både før og siden: Harry Rasmussen.

*****

Idealismens bedrag i religion, filosofi og politik nogle betragtninger

Introduktion

Selv om Martinus' kosmologi målt med filosofi- og ideologihistoriens målestok egentlig må karakteriseres som i hovedsagen værende idealistisk, så forholder Martinus sig i sit store livsværk under samlebetegnelsen DET TREDIE TESTAMENTE samtidig sagligt kritisk overfor eksempelvis den overdrevne idealisme. Den sidstnævnte træffer man på både hos oldtidens filosoffer og ideologer, så vel som hos visse filosoffer og ideologer i renæssancen, middelalderen, romantikken og til dels også i nyere tid og nutiden.

For at spore læseren ind på, hvad der nærmere kan og skal forstås ved begrebet idealisme, skal her gives en kortfattet forklaring på begrebet.

Ordet idealisme har sin oprindelse i det græske ord *i'dea*, der leksikalt defineres som tanke, forestilling, begreb, indfald, plan, væsen, grundtanke, mere specifikt som en forestilling eller grundtanke i overensstemmelse med en idé eller et ideal. I såkaldt idealistisk filosofi udgør ideen eller den abstrakte tanke erkendelsesteoretisk set den opfattelse, at sansernes vidnesbyrd om en virkelighed uden for os selv, ikke har sin rod i en objektivt eksisterende virkelighed, men er et produkt af bevidsthedens egen aktivitet. Virkeligheden er i henhold til idealistisk tankegang derfor ikke en objektiv realitet, men den form den har for vores bevidsthed, er et produkt af bevidstheden selv. Hvordan virkeligheden er i sig selv, har vi mennesker ingen mulighed for at komme til erkendelse af.

Den materialistiske livs- og verdensanskuelse går ud fra og hævder, at virkeligheden grundlæggende udgøres af helt igennem fysisk-kemiske relationer og reaktioner, og at al forandring og udvikling beror på og afhænger af disse. I direkte modsætning hertil, anser den metafysiske idealisme tilværelsens inderste væsen for at være af åndelig eller spirituel natur. Den materielle verdens natur og eksistens anskues derfor som et ufuldkomment skygebillede af den egentlige virkelighed, som er ideernes verden, som materiens eksistens og form er betinget og afhænger af.

Den idealistiske livs- og verdensanskuelse har ifølge den oldgræske filosof Platon (427-347 f. Kr.) desuden et etisk aspekt i og med, at den giver

mennesket en mulighed for at handle etisk rigtigt på grundlag af eksistensen af absolut gyldige værdier, udtrykt igennem ideerne. Disse etisk-moralske ideer og værdier kan og bør mennesket stræbe efter at erkende og føre ud i livet gennem sine handlinger.

Her skal fremhæves, at Martinus' livs- og verdensanskuelse i form af hans verdensbillede eller kosmologi, ikke er hverken decideret åndeligt idealistisk eller ateistisk materialistisk, men derimod vil kunne karakteriseres som en identitetslære, hvis grundlæggende udgangspunkt er erkendelsen af, at ånd og materie er to sider af den samme virkelighed, som muligvis hverken er spirituel eller materiel. Det sidstnævnte har Martinus tilkendegivet og markeret ved at betegne det levende væsens tre hovedinstanser: 1. Jeget, 2. Skabe og oplevelsesevnen, og 3. Det skabte og oplevede, som henholdsvis X1, X2, og X3. Bogstavet X står som bekendt for ubekendt størrelse eller ubekendt faktor. Hvilket filosofisk set vil sige, at det ikke vil være muligt at udforske og afgøre den egentlige natur af de tre X'er, udover at de nødvendigvis må være identiske med den første og i sig selv årsagløse årsag. Denne kan man så, som Martinus gør, opfatte og betegne som "den evige Guddom". (1)

I sit livsværk LIVETS BOG's første bind, som udkom i juli 1932, introducerer han sine læsere til sit store livsværk. Bindet indeholder kapitlerne 1. til og med 8., hvoraf 1. kapitel har titlen "Verdenssituationen", 2. kapitel "Det guddommelige skabepincip", 3. kapitel "Den ny verdensimpuls" og 4. kapitel "Et internationalt verdensrige under skabelse".

I de nævnte kapitler introducerer Martinus som nævnt sine læsere til det emne, som han efterfølgende skulle komme til at bruge omkring 40 år af sit liv på at manifestere rent fysisk og 60 år af samme på at formidle via foredrag, symboler, artikler og bøger, herunder ikke mindst færdiggørelsen af de øvrige 6 bind af LIVETS BOG.

I introduktionen til den primære del af sit livsværk, nemlig LIVETS BOG 1, giver Martinus blandt andet en ret så grundig og detaljeret oversigt over det, han betegner som "menneskehedens bevidsthedskategorier". Det sker især i bogens 5. kapitel med overskriften "Jordmenneskehedens modtagelighed for Den Ny Verdensimpuls" med tilhørende forklaring af symbolet "Jordmenneskehedens bevidsthedskategorier". Og forklaringen heraf fortsættes faktisk i bindets følgende kapitler: 6. kapitel "Fra dyr til menneske", 7. kapitel: "Verdensaltets grundenergier" og 8. kapitel: "Udvikling". Dertil kommer Martinus' forklaringer af symbolerne "Jordklodens kosmiske stråleglans", "Skabeprincippets impulser", "Intolerance", "Den evige Guddom og væsenernes sansebegaelse", "Verdensenergiernes organisation eller udviklingsstigen", og "Livets vej – Kosmiske udviklingsbaner". (2)

Den ideale målsætning

Men selv om Martinus' livs- og verdensanskuelse principielt kan minde om den hollandske filosof Baruch Spinoza's identitetslære, så er den dog i sit sigte en lære om en ideal målsætning for menneskeheden, nemlig i form af en udvikling for denne i retning af det jordiske fremtidsprojekt, Martinus betegner som "Det rigtige menneskerige". Et rige, der i hovedtrækkene angiveligt vil have lighed med det af Jesus Kristus profeterede "Himmeriges rige på Jorden". (3)

Men baggrunden og forudsætningen for udviklingen og etableringen af det nævnte rige, er Martinus' opfattelse dels af begrebet "det levende væsen" og herunder især af, hvad han dels betegner som "det jordiske menneske" eller dels som "jordmennesket". Denne betegnelse skal især ses som en skelnen mellem det jordiske menneske og dets psyke og moralske habitus og fremtidsmennesket: "det rigtige menneske" og dets psyke og moralske habitus.

Noget af det, der gør det berettiget at tale om, at Martinus' kosmologiske lære – i hvert fald delvis - er idealistisk, i den forstand, at en væsentlig del af dens indhold er udtryk for idealistiske ideer og abstrakt tænkning. Dette forekommer netop især i forbindelse med hans opfattelse af begrebet og fænomenet "det levende væsen".

Det her sagte viser sig ved, at i en kort karakteristik kan det levende væsen opfattes i form af en treenig struktur, som er undergivet og styret af en nærmere præciseret og defineret serie af såkaldte kosmiske skabepprincipper, som ligger til grund for samme væsens eksistens og livsudfoldelse. Herom har jeg tidligere skrevet i flere andre artikler, hvorfor jeg vil tillade mig at citere en af disse, hvad jeg har skrevet om "det treenige princip":

(Citat):

Det levende væsen eller individet

Den eller de læsere, der har læst og studeret Martinus' Kosmologi eller som har fulgt med på denne hjemmeside, vil vide, at en grundlæggende faktor i tilværelsen først og fremmest er selve Guddommen og dernæst det levende væsen, som Martinus også betegner som "gudesønnen", altså som Guds afkom. Som gentagne gange skrevet og fremhævet, skal dette begreb imidlertid ikke forstås i en almindelig kønslig eller kønspolitisk sammenhæng, idet begrebet og ordet 'søn' derimod skal ses som en betegnelse på det levende væsens, individets, basale identitet som et seksuelt dobbeltpolet væsen. Det kommer sig af, at Gud indenfor kosmologiens rammer anskues som 'Faderen', medens den faktor, Martinus betegner som Moderenergien, er identisk med 'Moderen', hvor afkommet eller barnet altså bliver anskuet som 'sønnen' eller med andre ord som det dobbeltpolede væsen. (4)

I fundamental lighed med Guddommen, er 'gudesønnen', det levende væsen eller individet, udtryk for et treenigt princip, idet det er udstyret med et jeg, en bevidsthed og en organisme. Mere præcist er individet, foruden med den centrale instans Jeget og dets basale begær, kaldet urbegæret, hvilket vil sige, et begær efter selvrealisation og oplevelse, udstyret med en såkaldt højpsykisk overbevidsthed og en psykofysisk organisme, hvoraf nævnte organisme er repræsenteret ved under-bevidstheden. Sidstnævnte begreb bør dog ikke forveksles med det psykologiske begreb underbevidsthed, men skal blot forstås som bevidstheden, der som funktionel instans sorterer under over-bevidstheden. Overbevidstheden er i sammenhængen en overordnet instans, idet den er eksponent for en række såkaldte kosmiske skabningsprincipper, som ligger til grund for al evne til at skabe (manifestation) og opleve (sansning).

For at rekapitulere og give læseren en kortfattet oversigt over, hvad der indenfor rammerne af Martinus' Kosmologi mere præcist skal forstås ved et levende væsen, vil det her vedføjede diagram kunne give en god skematisk oversigt over forholdet mellem de tre hovedinstanser ved det levende væsen, forstået i begrebets videste forstand som overhovedet alle levende væsener i såvel mikrokosmos, som i mellemkosmos og makrokosmos. De tre instanser er: Jeget, overbevidstheden og underbevidstheden, samt disse instansers relation til det fysiske legeme:

Oversigt over det levende væsens totale, kosmiske struktur. A svarer til Jeget, B til evighedslegemet, C til den sjælelige struktur og C' til den fysiske organisme.

- 1) kombinationen $A+B+C+C'$ = det totale levende væsen i fysisk fremtræden
- 2) kombinationen $A+B+C$ = det totale levende væsen i blot parafysisk/åndelig fremtræden
- 3) kombinationen $B+C+C'$ = det totale bevidsthedsapparat eller det totale udtryk for princippet "organismen"
- 4) kombinationen $A+B$ = overbevidstheden eller overbevidsthedszonen (OBZ)

- 5) kombinationen B+C = "psyken" eller det totale parafysiske apparat
6) kombinationen C+C' = den komplette underbevidsthedszone (UBZ), alias den psyko-fysiske organisme

Mellem C og C' må man i øvrigt tænke sig koblingslegemet indskudt, altså den struktur, der i begge retninger varetager forbindelsen mellem den fysiske organisme og den parafysiske struktur. - © Per Bruus-Jensen: "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi, 1, stk. 1.280. – Gengivet med forfatterens tilladelse).

Ovenstående diagram er med andre ord identisk med den 'komplette' kosmologiske personlighedsmodel, sådan som denne er forelagt i og med Martinus' kosmologi. Men dermed er ikke alt sagt om, hvad der indenfor rammerne af Martinus' Kosmologi kan og skal forstås ved personlighedsmodellen eller "det levende væsen". Der hører andet og mere til en fuldstændig forståelse af denne, som f.eks. at det objektive grundlag for det levende væsens tanker, følelser og handlemønstre, kort sagt dets livsoplevelse i det hele taget, er det psykiske kraftfelt, forkortet betegnet som P-kraftfeltet. Det er indenfor rammerne eller grænserne af dette, at al sansning og manifestation foregår, dels når individet befinder sig i den fysiske verden og dels også, når det opholder sig i den åndelige verden. (5)

Imidlertid påpeger Martinus, at den nævnte skabe- og oplevelsessevne kosmisk set bliver periodisk svækket så meget, at den må fornyes, for at kunne imødekomme og opfylde jegets behov for livsoplevelse. Det hænger grundlæggende sammen med, at tilværelsen blandt andet er underlagt et såkaldt kontrastprincip, som i forening med et lige så basalt og uundværligt kredsløbsprincip, lige præcist udgør et par af de mange forudsætninger, der betinger det levende væsens eksistens som et individ, der er i stand til at skabe eller manifestere sig og sanse og opleve.

Den nævnte fornyelse af det levende væsens manifestationsevne og sansevne, sker især i kraft og medfør af to fundamentale faktorer, nemlig for det første de seks kosmiske grundenergier og disses indbyrdes kombinationer, og for det andet forekomsten af de seks kosmiske eller universale storrigter. Vi skal i det følgende se nærmere på, hvordan det forholder sig med de nævnte grundenergier og de universale storrigter.

De seks kosmiske grundenergier

Som læseren med forkundskaber allerede ved, så opererer Martinus' Kosmologi med i alt følgende syv kosmiske grundenergier, hvoraf den grundenergi, der repræsenterer overbevidstheden (på ovenstående diagram betegnet med bogstavet B), kaldes for Moderenergien, simpelthen fordi den i forbindelse med Jeget (på diagrammet betegnet som A) er ophav til de seks øvrige grundenergier, som altid optræder i følgende orden og med følgende numre: 1. instinktenergien, 2. tyngdeenergien, 3. følelsesenergien, 4. intelligensenergien, 5. intuitionsenergien og

6. hukommelsesenergien. Disse seks grundenergier repræsenterer tilsammen underbevidstheden (på diagrammet betegnet som C). Det fysiske legeme skal ses som en forlængelse af den psykiske organstruktur, og i lighed med denne består dette legeme principielt af samtlige nævnte grundenergier (på diagrammet er det fysiske legeme markeret med bogstavet C,).

Af hensyn til at lette forståelsen af sine analyser omkring de seks kosmiske grundenergier og disse indbyrdes kombinationer, har Martinus tegnet et genialt farvesymbol, som på forbilledlig enkel måde illustrerer, hvad sagen drejer sig om. Symbolet har nr. 12: Grundenergiernes kombinationer, og vil dels kunne ses med forklaring i symbolværket Det Evige Verdensbillede I, stk. 1.-3., og vil dels også kunne ses under Symbolerne på:

<http://www.martinus->

[dk/. http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-12/](http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-12/) . (Citat afbrudt) (6)

Imidlertid vil det føre for vidt her at citere, hvad der i den citerede artikel er skrevet om grundenergiene og disses indbyrdes kombination, som nøje følger ganske bestemte lovmæssigheder og retningslinjer. Derimod vil vi gå videre og genoptage citatet fra før:

(Citat fortsat):

De kosmiske skabepprincipper

For læserens skyld skal her kort og skematisk vises, hvilke hovedskabepprincipper og variantprincipper, det er, at Martinus' kosmologi opererer med:

Skematisk opstillet ser hovedskabepprincipperne således ud:

1. Polprincipet eller det guddommelige skabepprincip
2. Livsenhedsprincipet
3. Kontrastprincipet
4. Perspektivprincipet
5. Bevægelsesprincipet
6. Talentkerneprincipet
7. Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincipet
8. Verdensgenløsningsprincipet.

Skematisk opstillet ser variantprincipperne sådan ud:

1. Tiltræknings- og frastødningsprincipet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 1: Polprincipet
2. Stofenhedsprincipet.
Variant af hovedskabepprincip nr. 2: Livsenhedsprincipet

3. Sult- og mættelsesprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 3: Kontrastprincippet
4. Opbygnings- og nedbrydningsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet
5. Skæbne- eller karmaprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet
6. Reinkarnationsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet, og hovedskabepincip nr. 7: Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet
7. Forældre- og beskyttelsesprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 8: Verdensgenløsningsprincippet.

(Citat slut)

Det skal fremhæves, at det især er variant-skabepricipperne 5. Skæbne- eller karmaprincippet og 6. Reinkarnationsprincippet, der er problematiske idealistiske og abstrakte fænomener, i hvert fald når man betragter disse nøgternt og objektivt.

Det står nemlig efter nærmere overvejelse af faktorerne og problemerne i forbindelse med en idealistisk livs- og verdensopfattelse som Martinus' eventyrlige verdensbillede eller kosmologi må karakteriseres som, helt klart, i hvert fald for mig, at der er problemer med at verificere flere væsentlige og vigtige kosmologiske hovedemner. Eksempelvis må det konstateres, at der ikke findes et egentligt objektivt bevis for antagelsen af det levende væsens udødelighed, lige som at der overhovedet ikke findes et objektivt videnskabeligt gyldigt bevis for eksistensen af fænomener som skæbnens lovbundethed og reinkarnationens nødvendighed. Men de nævnte emner er absolut afgørende for, at der overhovedet kan forekomme og effektueres en fuldkommen retfærdighed i tilværelsen. (7)

I tæt relation til det ovenfor omtalte, skal for fuldstændighedens skyld det følgende gentages her:

Det levende væsens 1. hovedinstans er som formentlig bekendt Jeget, og 2. hovedinstans er bevidstheden, men her forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. kosmiske grundenergi, Moderenergien, hvis substantielle og funktionelle basis er evighedslegemet. Altså det legeme, som ligger til grund for individets struktur og hele tilværelse, men som i sig selv er uskabt og dermed eksisterer før tid og rum, og hvorom man med rette kun kan sige, at det ER. Det skal også her nævnes, at samtlige grundenergier er repræsenteret ved hver sin funktionelle instans og basis i form af en organisme eller et legeme, som skematisk opstillet ser sådan ud:

1. Instinktlegemet = Instinktenergiens funktionelle basis

2. Tyngdelegemet = Tyngdeenergiens funktionelle basis
3. Følelseslegemet = Følelsesenergiens funktionelle basis
4. Intelligenslegemet = Intelligensenergiens funktionelle basis
5. Intuitionslegemet = Intuitionsenergiens funktionelle basis
6. Hukommelseslegemet = Hukommelsesenergiens funktionelle basis
7. Evighedslegemet = Moderenergiens funktionelle basis

Ved faktoren og fænomenet underbevidsthed skal ifølge Martinus forstås den del af bevidstheden, der er underordnet overbevidstheden og dermed funktionelt ligger under denne. Underbevidstheden er det område eller snarere det felt, hvori de samlede 6 kosmiske grundenergier danner grundstrukturen og udfolder sig. Dog forstået på den måde, at grundenergiene tyngde og følelse er de to kontraaktive hovedkomponenter, som tilsammen udgør et psykisk kraftfelt, der for nemheds skyld betegnes som P-kraftfeltet. Dettets 'skelet' udgøres af instinktenergien, som så at sige holder sammen på de funktionelle energier. Det er derfor indenfor dette kraftfelts grænser, at grundenergiene intelligens, intuition og hukommelse forefindes og fungerer.

Men som det indirekte vil være fremgået af ovenstående omtale af de kosmiske skabepprincipper, er fænomenet skæbne i henhold til Martinus en uundgåelig konsekvens af en kombination af hovedskabepprincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepprincip nr. 6: Talentkerneprincippet. Men de øvrige skabepprincipper og variantprincipper har naturligvis hver for sig en større eller mindre medindflydelse på funktionen af bevægelsesprincippet og talentkerneprincippet. I lighed med, hvad tilfældet selvfølgelig er for de seks livsvigtige kosmiske grundenergier, så fungerer de 8 hovedskabepprincipper og de 7 variantprincipper også som en kombineret 'enhed', nemlig i form af den 7. kosmiske grundenergi: Moderenergien, også betegnet som overbevidstheden.

Det store problematiske spørgsmål

Men det store spørgsmål er her, om begrebet og fænomenet årsagsbestemt, og dermed lovbundet skæbne, nødvendigvis behøver at være en selvfølgelig og uundgåelig konsekvens eller følgevirkning af i hovedsagen hovedskabepprincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepprincip nr. 6: Talentkerneprincippet? -

Det er dette spørgsmål, der, som en følge af min tvivl og skepsis, er det store og afgørende problem i sammenhæng med min forsøgsvisse forståelse af Martinus' i øvrigt meget smukke og eventyrlige verdensbillede. Personligt har jeg ikke noget problem med at droppe påstanden om skæbnens lovbundethed, så meget mindre, som at det efter min bedste opfattelse ikke på afgørende måde rokker ved det øvrige basale i det nævnte verdensbillede.

Det kunne da måske lige være, hvis det på et eller andet tidspunkt skulle gå hen og vise sig, at reinkarnation, især som forudsætning og betingelse for absolut skæbnemæssig retfærdighed, ikke vil kunne verificeres af det virkelige liv. Det vil i så fald betyde, at der derfor kan være tale om, at vi levende væsener kun har et liv at leve, nemlig det aktuelle liv. Men som sagt og gentaget mener jeg ikke, at skæbne og reinkarnation nødvendigvis behøver at hænge sammen, lige som jeg personligt heller ikke har noget problem med, at fænomenet skæbne – i hvert fald tilsyneladende - ser ud til at være beroende på rene tilfældigheder. Og ligeledes, at hvis vi eventuelt kun har et liv til vores rådighed, kan jeg ikke se at det ændrer ved, at livet grundlæggende er et eneste stort guddommeligt under og eventyr. Også selvom vi dropper altets alvise og almægtige Gud som også værende en alkærlig Guddom, og ligeledes dropper fænomener som udødelighed, skæbnemæssig retfærdighed og reinkarnation. Martinus' forunderlige fortælling om verdensbilledet, vil stort set alligevel fortsat være gyldigt i alt det andet væsentlige, dette handler om.

For, som det forhåbentlig også vil være fremgået af mine ovenstående betragtninger og argumenter, har jeg bestemt ingen vanskeligheder eller problemer med at anerkende de øvrige grundlæggende elementer og faktorer i dé kosmiske analyser og livsfacitter, der tilsammen udgør det nævnte verdensbillede. Tværtimod.

Der skal derfor ikke herske tvivl om, at meget store og vigtige dele af indholdet i Martinus' kosmologi fortsat er gyldige og værdifulde, også uanset om man ser sig nødsaget til at udelade væsentlige faktorer og emner, som det levende væsens udødelighed, skæbnens lovbundethed og reinkarnationens nødvendighed.

Antagelsen apriori af sjælens udødelighed, skæbnens fuldkomne retfærdighed i kraft af reinkarnationer, må uundgåeligt og nødvendigvis karakteriseres som i bedste fald idealistisk utopisk ønsketænkning og i værste fald som idealismens illusionistiske bedrag. Eller måske rettere sagt: som idealisters selvbedrag. (8)

Som denne artikels overskrift lyder, så forekommer det idealistiske bedrag eller selvbedrag indenfor samfundsmæssige og kulturelle genrer som religion, filosofi og politik. Opstillet i kort skematisk form kan det se sådan ud:

Religion: Forestillinger og løftet om et himmelsk paradys efter døden.

Filosofi: Forestillinger og løftet om en ideal tilværelse ude i fremtiden.

Politik: Forestillinger og løftet om en ideel og retfærdig samfundsorden.

Her skal og vil jeg dog ikke vove mig ud i nærmere beskrivelser af de idealistiske bedrag og selvbedrag, men overlade det til læserne selv at føre tankegangen videre.

Men det skal dog nævnes og fremhæves, at Martinus også har beskæftiget sig med disse emner i sit livsværk og at han til en vis grad er kritisk i sin opfattelse af samme. Det turde bl.a. fremgå af bogen "Logik" (1938), hvori kapitlerne 1.-7. henholdsvis har følgende overskrifter: 1. Livets oplevelse og individets forstand. 2. Svære hindringer for sandhedens erkendelse. 3. Religionernes veje spærrede af tvivl, misforståelse og intolerance. 4. Menneskeheden til en vis grad ført af fanatikere. 5. Menneskene dømmes uden logisk begrundelse. 6. Intellektualitet, videnskab og den materialistiske verdensanskuelse. 7. Den materialistiske verdensanskuelse er overtro. (9)

Foreløbig konklusion

Endnu engang må jeg konstatere, at alt eller i hvert fald meget tyder på, at ét-livs-teorien er i god og adækvat overensstemmelse med den virkelighed, som vi dagligt mere eller mindre deler med hinanden. Derfor må jeg for mit eget vedkommende hævde, at der reelt set ikke findes et fænomen, tilstand eller situation, som med rette kan karakteriseres som udødelighed og evigt liv for individet, lige som det må konstateres, at skæbne ikke er et naturligt lovmæssigt fastlagt og uundgåeligt fænomen, men derimod i hovedsagen beror på tilfældigheder.

Vil som en følge heraf gerne fremholde følgende citat fra artiklen "Skæbnebestemt eller tilfældigheder?", hvori den i nedenstående citat nævnte pointe er, at efter omkring 60 års beskæftigelse med en idealistisk livs- og verdensopfattelse som Martinus' eventyrlige verdensbillede eller kosmologi i form af en lang række såkaldte kosmiske analyser og livsfacitter, er ét-livs-hypotesen blevet mit nye livsgrundlag: Derfor kan jeg her endnu engang gentage følgende:

Min pointe med denne artikel er derfor endnu engang, at promovere den 'kætterske' opfattelse i form af ét-livs-teorien, så meget mere, som at der overhovedet ikke findes et objektivi videnskabeligt gyldigt bevis for eksistensen af fænomener som skæbnens lovbundethed og reinkarnationens nødvendighed. Begge dele er absolut afgørende for, at der overhovedet kan forekomme og effektueres en fuldkommen retfærdighed i tilværelsen. Men derimod tyder alt eller i hvert fald meget på, at ét-livs-teorien er i god og adækvat overensstemmelse med den virkelighed, som vi dagligt mere eller mindre deler med hinanden. Derfor må jeg for mit eget vedkommende hævde, at udødelighed og evigt liv er idealistiske illusioner eller selvbedrag, og at skæbnen i hovedsagen beror på tilfældigheder. (10)

Men for at læseren ikke skal tro, at der hermed er tale om en negativ og pessimistisk livs- og verdensanskuelse fra min side, vil jeg afslutte med følgende citat fra artiklen 4.131. Livets eget eventyr - set i ét-livs-hypotesens perspektiv:

(Citat)

Hvori består livets under?

Men hvori består da verdens og livets eller tilværelsens under eller mirakel mere præcist? – Jo, meget forenklet sagt, så består det først og fremmest i, at noget som helst overhovedet er til eller eksisterer. For det andet i den måde, hvorpå dette noget er indrettet, er til på og fungerer på. Det er jo tydeligt, at det nævnte ”noget” eksisterer på basis af en række generelle lovmæssigheder, herunder naturlovene, men nok så vigtigt også på basis af en række basale, principielle og universale lovmæssigheder. Disse sidstnævnte finder man især fremført og grundigt defineret og analyseret af den danske tænker og intuitionsbegavelse Martinus i hans livsværk ”Det Tredje Testamente”. Her skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind på de sidstnævnte lovmæssigheder, som i særligt medfør af karakteren af Martinus’ verdensbillede, har fået betegnelsen skabeprincipper, forstået som principper eller lovmæssigheder, der ligger til grund for overhovedet al form for skabelse og herunder også for al oplevelse, idet sidstnævnte iht. Martinus’ kosmiske analyser også er noget, der må skabes. Men så meget kan og skal siges her, nemlig at skabeprincipperne ligger til grund for den fuldkomne logiske plan- og hensigtsmæssighed, der ret beset er i alle livsprocesser. Og eftersom alt i verdensaltet er udtryk for ytringer af levende væsener og disses livsprocesser, er der derfor også plan- og hensigtsmæssighed i det fænomen, vi kender og kalder for netop verden eller verdensaltet. (11)

Men i øvrigt kunne man jo også stille det spørgsmål, hvorfor verden og livet lige præcis er til og indrettet, som tilfældet er? – Der kunne vel tænkes, at være andre muligheder og måder, end galakser, solsystemer, kloder og lignende? – Men dette er naturligvis spørgsmål, som man ikke vil kunne forvente at få svar på. Man må stille sig tilfreds med at vide, at noget er til og at dette noget er indrettet og fungerer som det netop gør, det vil sige, sådan som naturvidenskaben indtil videre mener at kunne føre bevis for, at tingene hænger sammen og fungerer. Dog med den tilføjelse, at i og med sine såkaldte kosmiske analyser mener Martinus at kunne påvise en noget andet forklaring, sammenhæng og funktion af og i verdensaltet, end den, som naturvidenskaben hidtil har kunnet byde på. (12)

Erkendelsen af underet

For at give den forhåbentlig interesserende og tålmodige læser et lille indtryk af, hvilke tanker, jeg har gjort og gør mig om verdens og livets under eller mirakel, vil jeg i det følgende koncentrere mig om en beskrivelse heraf. I og med denne tager jeg udgangspunkt i min egen aktuelle situation, som er, at jeg i disse øjeblikke sidder bag computerens tastatur og forsøger at samle tankerne til den nævnte beskrivelse. Den første tanke, der melder sig, når jeg her fokuserer på ideen om livets under, er den, at her sidder jeg stille og roligt, mens alt omkring mig ånder ro og stilhed, dog pulserer livet livligt og travlt udenfor, hvor både mennesker og dyr har travlt med

hver deres pligter, interesser og gøremål. Men lokalitetens eller stedets stillestående er jo bare tilsyneladende og i virkeligheden kun en illusion, som skyldes de perspektiviske forhold og lovmæssigheder, som gør sig gældende i forbindelse med vore sanser. For hvad er det i virkeligheden, der sker her og nu og som altid? – Jo, det er faktisk det, at jeg selv og alle andre levende væsener og ting her på jorden, sammen med denne befinder os i det vældige univers eller uendelige verdensalt. En svimlende tanke, som jeg lod sig bevæge ud i det vældige univers, først til solsystemet, hvor jordkloden kredser omkring solen med en hastighed af 30 km/sek., et faktum, som vi ikke sanser og oplever på grund af de gældende perspektiviske forhold og lovmæssigheder. Og derfra bevægede tanken sig til det uendelige verdensrum med sine vældige og uendeligt mange galakseøer, som vi mennesker langt mindre er i stand til at sanse og opleve. Dog kan vi en stjerneklar nat få et tilmed meget smukt synsindtryk af en del af den vældige galakse, Mælkevejen, som jorden og vi selv er en relativt diminutiv del af. Men som sagt, størrelsesforhold, afstande og tid er relative og ret beset illusoriske. (13)

For os jordboere er jordkloden vældig stor, så stor, at vi ikke med vore sanser alene er i stand til at overskue denne, i hvert fald ikke, når vi selv befinder os på jordens overflade. Det lader sig kun gøre, ved f.eks. at betragte jordkloden ude fra rummet, som man jo i nyere tid kan fra et rumfly eller en rumkapsel. Ude fra en vis afstand i rummet tager jorden sig ud som en kugleform, hvis overflade virker jævn og glat og hovedsagelig dækket af vand, og da dette genspejler himlens farve, kalder man derfor jorden for den blå planet. Men set fra en vis afstand, kan man hverken se bjergtinder, træer, mennesker, dyr eller planter. Og bevæger vi os nu i tanken endnu længere ud i rummet, så melder den tanke sig uvægerligt, i hvert fald hos mig, om verdensrummet mon har en grænse? – Den tanke virker umiddelbart logisk, at rummet i lighed med tingene og alt andet må være begrænset, både i fysisk og tidsmæssig forstand. Men her støder man uundgåeligt på den vanskelighed, at det ikke er muligt på logisk måde at finde – eller rettere sagt: tænke sig til – en begrænsning af verdensrummet, for hvis vi sætter en grænse, må spørgsmålet derfor lyde: Ja, men hvad er der så udenfor eller på den anden side af den grænse? – Det er principielt det samme problem, der består i forbindelse med et forsøg på at besvare spørgsmålet, om noget kan opstå eller komme af intet eller af ingenting? Og følgelig, om noget så også kan blive til ingenting eller intet? – Logisk set, må noget nødvendigvis komme af noget, altså være en virkning af en forudgående årsag, så derfor kan der tilsyneladende heller ikke sættes en grænse for kæden af årsager. Noget må jo nødvendigvis være årsag til den årsag, man vælger som udgangspunkt. Men den i og for sig overraskende konklusion må derfor lyde, at eftersom noget ikke kan opstå af ingenting, kan noget følgelig heller ikke blive til ingenting, ergo er det noget, som er årsag til, at noget opstår, i sig selv uden årsag og dermed – overraskende nok – som første årsag evig. Hermed åbner der sig et helt andet perspektiv for vores opfattelse af verden og livet, et perspektiv, som jeg dog ikke skal komme yderligere ind på her. (Citat slut) (14)

Afsluttende bemærkninger

Det kan konstateres, at menneskene groft set er opdelt i to store kategorier: Optimister og pessimister. Optimister er karakteriseret ved, at de opfatter alt og alle begivenheder og hændelser positivt og håbefuldt, og modsat er pessimister karakteriseret ved, at de stort set opfatter alt og alle begivenheder og hændelser negativt og håbløst. Det er fortrinsvis optimisterne, der bekender sig til idealistiske ideer, tanker og opfattelser, i nogle tilfælde uanset hvor ideale og utopiske disse end tager sig ud. Mere eller mindre naive folk med trang og hang til utopier, har nemmest ved at blive ofre for idealismens mere eller mindre bedrageriske forestillinger om verden og tilværelsen. Men på den anden side set, så kan troen på en utopi eller ideologi, f.eks. i form af en religiøs tro eller politisk overbevisning, vise sig at være til stor trøst og støtte for de mennesker, der bekender sig til troen eller overbevisningen. Dette faktum betegner Martinus positivt som "den guddommelige suggestion", hvorved han forstår det forhold eller den situation, at en vis gruppe af mennesker er mere eller mindre modtagelige for den religiøse inspiration og kraft, der udgår fra de gamle verdensreligioners begreber, dogmer og forestillinger. Til de gamle verdensreligioner regner Martinus primært buddhismen, kristendommen og islam. (15)

Hvad angår politisk tro eller overbevisning, forekommer der både optimister og pessimister, blandt andet indenfor de politiske partier, hvor man dels taler om de gamle partier og de nye partier. Disse er traditionelt inddelt i højrefløjs-, venstrefløjs- og midterpartier. Til de førstnævnte hører i det danske samfund Det konservative Folkeparti og Partiet Venstre, medens venstrefløjspartierne udgøres af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, og midterpartierne repræsenteres af Det Radikale Venstre. Her ses bort fra de senere årtiers yderligere tilkomne partier på så vel højre- og midterfløjen som på venstrefløjen. Martinus opfatter også politik og politikere som delvis værende under indflydelse af "den guddommelige suggestion". (16)

En af de ting, der altid har undret mig ved såkaldte åndelige eller spirituelle bevægelser, er trangen eller hangen til det 'mystiske' eller 'mirakuløse'. Tilhængere af sådanne bevægelser er ikke sjældent ukritiske og godtroende, som derfor desværre nemt lader sig narre og i visse tilfælde udnytte af smarte, skrupelløse personer, i nogle tilfælde selvbedragerere, som helt uden de nødvendige kvalifikationer udgiver sig for at være noget helt særligt. Det findes der adskillige eksempler på, både i fortiden og i nutiden. Vores nutid er ikke i alle tilfælde så oplyst og fri for overtro og falsk mystik, som mange gerne vil tro og mene.

Er livet bare et "skuespil"!?

Efter min personlige opfattelse forekommer det helt store idealistiske bedrag, når man vil foregøgle os, at livet eller tilværelsen såmænd bare er et slags skuespil, som

man derfor bør forholde sig afslappet og velfornøjet til. Herom skrev jeg for en del år siden følgende kritiske opslag på Facebook, som passende kan gengives her:

(Citater) I henhold til Martinus er alle levende væsener, os selv inklusive, overordnet eller kosmisk set af samme art og parthavere i den guddommelige enhed og derfor som f.eks. køn betragtet egentlig brødre og søstre. Men i det praktiske liv er der som bekendt forskelle, endda mange og store kontrasterende forskelle, og det er jo disse der både overordnet og praktisk set gør tilværelsen interessant og spændende.

Men at gå så vidt, som til at opfatte livet og tilværelsen som en slags skuespil og f.eks. opfatte en Hitler som nærmest en stjerneaktør, det er efter min opfattelse at gå for vidt. Personligt har jeg kendt mennesker, endda min egen svigerfar, som har været i tysk kz-lejr og set og prøvet rædslerne på nærmeste hold, og en nabo, en jødisk kvinde, som ligeledes havde været i tysk kz-lejr, hvor hun mistede både sin mand og datter, som blev gassede og kremerede. Sådanne erindringer måtte hun leve med resten af sit liv.

Så for mig at se var Holocaust både en dybt smertelig og blodig dødsens alvorlig affære, som man ikke bare kan henregne til en slags skuespil. Tilmed et skuespil, som overordnet set er iscenesat og opført af selveste Guddommen for sin egen underholdnings og fornøjelses skyld. Der er ikke noget at sige til, hvis skeptikere vil betragte en sådan opfattelse som absurd eller ligefrem pervers. Men ikke desto mindre er der mennesker, som interesserer sig for og er kyndige i Martinus' kosmologi, som nærer den slags forestillinger.

Men ét er, at Martinus med sin kosmiske bevidsthed personligt var i stand til at overskue tilværelsens mangfoldighed og sammenfatte og beskrive denne i en overordnet eller kosmisk helhed og enhed, og derfor med berettigelse kunne anskue og betegne livets oplevelse som et både højst dramatisk og muntert komisk skuespil, hvori individet både er aktør og tilskuer, noget andet, at velmenende og mere eller mindre kyndige og erfarne studerende af eller lærere i hans kosmologi, promovener og benytter denne som forklaringsmodel på virkeligheden. En promovener som af gode grunde ikke kan undgå at være præget eller farvet af den enkelte studerendes eller lærers egen opfattelse, dels af kosmologien og dels af tilværelsen i øvrigt. Ganske som tilfældet er for mit eget vedkommende.

I det hele taget synes jeg, at der i kosmologi-kredse er en sympatisk, men trods alt lidt for stor tilbøjelighed til at ville se livet og tilværelsen som bare et slags skuespil, en blanding af tragedie og lystspil, men hvor man i sin nærmest ukuelige og forstående – eller måske naive eller ligefrem desperate? – idealisme og optimisme på egne og alles vegne underspiller den tragiske side af tilværelsen. En tilværelse, som qua kontrastprincippet består af både behag og ubehag, glæde og smerte, lys og mørke etc. etc., men hvor modsætningerne forudsætter og betinger hinanden og

derfor overordnet set er lige nødvendige og uundværlige, og følgelig i en vis forstand er lige store goder. Det er ikke kun et skuespil, men selveste den basale virkelighed, vi som individer eller jeg'er både er aktører i og tilskuere til.

Hvis nogen på den her skitserede baggrund vil mene, at der er noget, jeg ikke har forstået eller misforstået ved Martinus' kosmologi, så vær så god, men det ændrer ikke ved min oplevelse, erfaring og opfattelse. Dette være sagt i al venlighed. (Citat slut)

Så meget desto vigtigere er det, at nogle af os vedblivende fastholder brugen af sund forstand og intuitiv fornuft, idet vi som f.eks. H.C. Andersen har forstået, eller i hvert fald mener at have forstået, at alt i livet og tilværelsen, lige fra elementarpartiklerne til de vældige himmelske galakser og ikke mindst vores egen ganske vist relativt kortvarige ét-livs-eksistens, i sig selv er et underværk, men som vi desværre vænner os til i hverdagslivets trummerum og derfor ikke synes er noget særligt, eller som vi, hvad angår fænomener som eksempelvis alt og alles universale Guddom, filosofisk set den første og i sig selv årsagsløse årsag, ikke tror på og derfor benægter eksistensen af.

Ifølge både digteren H.C. Andersen og den intuitive tænker Martinus er livet selv det største eventyr, der findes, ja, det er tilmed det store guddommelige eventyr, hvori vi - på godt og ikke mindst på mindre godt - selv lever og er deltagere og medspillere. Det er dette emne, som hjemmesiden LIVETS EVENTYR har haft og fortsat har til formål og forsøgsvis opgave at formidle. (17)

© Maj 2017. Revideret i juni 2017. Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

1. Se f.eks. artiklerne H1-07. Spiritualismens historie – en gennemgang af spiritualismens historie op til Martinus' kosmologi, og 4.119. Spiritualismens nyere historie samt 2.17. Ateisme og materialisme – om de filosofiske hovedproblemer og Martinus' opfattelse af ateisme og materialisme.

2. Se f.eks. artiklen 4.53. Et epos om alt – det kosmiske verdensbillede - LIVETS Bog 1 vil i øvrigt kunne læses online via følgende link:

<http://www.martinus.dk/da/dtt/index.php?bog=51> – De ovenfor nævnte symboler vil kunne ses med forklaringer via disse link:

<http://www.martinus.dk/da/symbolerne/>

3. Vedr. bl.a. den hollandske filosof Baruch Spinoza's identitetslære: Se f.eks. artiklen 2.17. Ateisme og materialisme – om de filosofiske hovedproblemer og Martinus' opfattelse af ateisme og materialisme. - Vedr. begrebet og forestillingen om det af Jesus Kristus profeterede "Himmeriges rige på Jorden", se evt. herom i bogen "JESUS – søn af mennesket", udgivet 2012 af forlaget Scientia Intuitiva v/ Jan Tarbensen. Læs især 4. og 28. kapitel. Om samme emner vil kunne læses online via følgende link: JESUS menneskesønnen I og JESUS menneskesønnen II , henholdsvis 4. og 13. kapitel.

4. Vedr. det seksuelle polprincip, som også er gyldigt i forbindelse med ét-livs-hypotesen, se evt. artiklerne H1-08. Introduktion til "Det seksuelle polprincip" og H1-09. "Det seksuelle polprincip" – af Martinus også betegnet som "skabensens rat"

5. Se evt. artiklen 2.24. Personlighedsbegrebet - historisk, psykologisk og kosmologisk set.

6. Specielt interesserede læsere kan henvises til artiklerne H1-30. Jegets evige energikilder. - om de kosmiske grundenergier, og H1-31. Grundenergiernes kombinationer - om de kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer.

7. 4.29. Hvorfor? – om skæbnens gru , 4.72. Skæbnens gru – igen! – Skæbne eller tilfældighed? 4.75. Skæbnens gru – i tilbageblik! - Skæbne eller tilfældighed? - Se endvidere eventuelt artiklerne:

4.98. Skæbne, retfærdighed og beskyttelse. Nogle tanker omkring disse emner

4.99. Skæbne og skyld. Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen?

4.100. Skæbne og skyld (2). Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? (Nogle tillægsbetragtninger)

8. Se f.eks. artiklen 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl

9. Hermed et Link til læsning online af Martinus' fremragende bog "Logik": <http://www.martinus.dk/da/dtt/index.php?bog=73> Se evt. også artiklen 4.112. Det er da logisk! - Nogle tanker omkring Martinus' bog "Logik".

10. Se evt. følgende artikler: 4.127. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé. Og 4.128. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Kommentar.

11. Note 11.: Vedr. en kortfattet oversigt over hovedfaktorerne i Martinus' kosmologi eller åndsvidenskab, se f.eks. artiklen H1-38. Individet, de seks kosmiske grundenergier og de seks kosmiske storriger – En kortfattet elementær oversigt. - Vedr. de kosmiske skabepprincipper, se 2.24. Personlighedsbegrebet - historisk, psykologisk og kosmologisk set.

12. Note 12.: Vedr. naturvidenskaben og Martinus' kosmologi, se f.eks. artiklen 4.27. Hvad er verdensaltet? - signalement af det ukendte.
13. Note 13.: Se evt. artiklen 3.36. Det store forhæng – Stjernehimlens gåder.
14. Note 14.: Se her evt. artiklen 2.21. Alts oprindelse – et essay om at forstå verden.
15. Vedr. Martinus' analyser omkring begrebet "den guddommelige suggestion", se f.eks. LIVETS BOG 1, stk. 140-1, 153, 187, 222, 247. Benyt evt. linket <http://www.martinus.dk/da/dtt/index.php?bog=51> - Tast 140 i søgefeltet Stk.
16. Vedr. Martinus' opfattelse af politik og politikere, se f.eks. LIVETS BOG 1, stk. 95, 137, 153. - Benyt linket i note 15, men tast de anførte numre i søgefeltet Stk.
17. Læs eller genlæs f.eks. artiklen 4.131. Livets eget eventyr - set i ét-livs-hypotesens perspektiv.

© Maj 2017. Harry Rasmussen.

*****

Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi

En redegørelse

Tillæg

Forord

Egentlig havde jeg ikke tænkt mig at skrive flere nye artikler vedrørende Martinus' kosmologi, for sådanne har jeg efterhånden skrevet adskillige af i årenes løb og siden jeg begyndte at skrive om emnet i 1974. Men under arbejdet med at oversætte artiklen "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi 3. Del til engelsk, fik jeg en følelse af, at det måske ville være godt med en supplerende artikel, som relativt kortfattet pointerede hovedtrækkene i min tvivl og skepsis og den deraf følgende kritik af visse emner i Martinus' kosmologi. Disse overvejelser er så blevet til denne artikel.

Dette Tillæg skrives og publiceres i håbet om, at det vil kunne interessere den engagerede trofaste læser, som i lighed med mig formodentlig har gjort sig nogle kritiske og kontroversielle tanker omkring det helt igennem storslåede og eventyrlige verdensbillede, som skyldes den geniale danske tænker og intuitionsbegavelse Martinus. Han og hans verdensbillede er originalt, men knytter dog i hovedsagen – omend indirekte - an til den kulturetning, der kaldes den spirituelle idealisme, hvilket blandt andet fremgår af min ganske vist kritiske artikel 4.136. Idealismens bedrag i religion, filosofi og politik - nogle betragtninger.

Mit intellektuelle problem eller hovedbrud drejer sig her primært om, at i henhold til Martinus' kosmologi udgøres den evige – og i sig selv usynlige - Guddoms psyko-fysiske organisme af samtlige eksisterende levende væsener, som lever og udgør samme Guddoms manifestationsredskaber og sanseorganer. Martinus betegner disse levende væsener, som basale udtryk for det evige treenige princip: Jeget, bevidstheden og organismen. Dog sådan, at de levende væsener er undergivet de kosmiske lovmæssigheder i form af evige skabepprincipper, herunder ikke mindst kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet.

I henhold til den af mig indførte ét-livs-hypotese behøver det ovenfor nævnte imidlertid ikke nødvendigvis at indebærer, at de levende væsener i lighed med deres ophav, Guddommen, også er evige væsener. Hvis det sidstnævnte var og er tilfældet, kunne man spørge, hvorfor de samme levende væsener så er undergivet

de tilværelsesvilkår i form af de lovmæssigheder for vækst og degeneration, der i praksis forekommer i form af fødsel, barndom, ungdom, alderdom og død.

Min pointe er, at da det skabte – herunder især de levende væseners psykofysiske organismer (legemer) - er undergivet forandringernes og forgængelighedens lovmæssigheder, kunne dette meget vel indebære, at de levende væsener, der i henhold til Martinus' kosmologi befolker – eller reelt set danner og konstituerer - de åndelige riger: Det rigtige menneskerige, visdomsriget og den guddommelige verden (og salighedsriget / mineralriget), ikke nødvendigvis behøver at være basalt evige væsener, men derimod væsener, som i lighed med alle fysiske væsener i plante- og dyreriget er dødelige 'engangs-væsener'. Altså, at de pågældende væsener hver især kun har ét liv at eksistere , udfolde sig og leve i.

Men det må samtidig stå klart, at de basalt set dødelige levende væseners natur og struktur som treenige principper, kun varer, så længe de hver især lever, kortere eller længerevarende, og har del i Guddommens evige Jeg-substans eller Jeg-element, ligesom de naturligvis samtidigt udgør individuelle enheder i den universale helhed, der udgøres af Guddommen og dennes psykofysiske organisme: Verdensaltet.

På denne skitserede baggrund vil jeg - primært for at erindre mig selv og læseren om emnerne - her tillade mig at citere og dermed gentage de følgende passager i artiklen "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi 1. Del":

Guddommen

(Citat) For Martinus er der ingen som helst tvivl om, at sandheden om virkeligheden er, at der eksisterer en evig Guddom, i hvis billede og i hvis psyko-fysiske organisme samtlige eksisterende levende væsener lever og udgør samme Guddoms manifestationsredskaber og sanseorganer. De levende væsener er i lighed med Guddommen selv udtryk for et basalt evigt treenigt princip i form af Jeget, bevidstheden og organismen, også udtrykt som jeget, skabe- og oplevelsesevnen og det skabte. Eller som Skaberen, skabe-oplevelsesevnen og det skabte-oplevede.

Derimod er jeg for det første ikke enig i opfattelsen af, at Guddommen nødvendigvis besidder de tre hovedattributter: Alkærlig, alvis og almægtig. Kun i, at samme Guddom er alvis og almægtig. De ovenfor fremførte påstande og argumenter forudsætter naturligvis, at man gør sig klart, hvad konsekvensen af disse er eller kan være. Den største konsekvens vil nok være, såfremt mine påstande er gyldige, at Guddommen ikke, som hævdet af blandt andre Martinus, besidder den attribut, der betegnes som alkærlighed. Hvilket vil sige: den højeste form for altruistisk kærlighed til – og dermed tilsikret en fuldkommen retfærdighed for - alle levende væsener

uden nogen som helst undtagelse, små som store, i de tre relative kosmos: mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos.

Det skal her indføres, at det naturligvis kræver noget særligt at kunne se, at Guddommen og dermed tilværelsen i virkeligheden er fuldkommen retfærdig, og at konklusionen på alt, hvad der er sket, alt, hvad der sker og alt, hvad vil ske, er, at "alt er såre godt!" Men det 'syn' eller den opfattelse, vil individet i henhold til Martinus først kunne tilegne sig og få, når samme individ har opnået såkaldt kosmisk bevidsthed og kan se alt i evighedens perspektiv. Sådan forholder det sig indenfor rammerne af Martinus' kosmologi og dér er konklusionen fuldkommen logisk.

(Se evt. artiklen: 4: 4.114. "Alt er såre godt!" - Det centrale udsagn i Martinus' livsværk)

Men i og med ét-livs-hypotesen befinder vi os nu udenfor rammene af den nævnte kosmologi, hvor situationen tager sig noget anderledes, ja, vel faktisk direkte modsat ud. Det vil mere eller mindre direkte og tydeligt fremgå af den følgende skildring.

For strengt nøgternt set, behøver Altets evige Guddom nødvendigvis kun at være i besiddelse af attributterne alvisdom og almægtighed. At Guddommen selvsagt er evig, i den forstand at Guddommen så at sige er forud for overhovedet alt andet, er indlysende i kraft af det simple logiske ræsonnement, at 'noget' ikke kan opstå af 'sig selv' eller af 'intet'. Altså må Guddommen simpelthen eksistere som et 'noget', der ER, det vil sige, som en første og i sig selv årsagløs årsag, og som altså blandt andet udgør grundlaget for fænomenerne tid og rum, og dermed for overhovedet alt andet eksisterende. Hvad angår alvisdommen, så træder denne jo tydeligt frem i forbindelse med den fuldkomne logik og plan- og hensigtsmæssighed, der kan iagttages i alle tilgængelige og kendte livsprocesser.

Almægtigheden eller almagten er synlig i kraft af, at Guddommen har evnet og formået at frembringe alt, hvad der eksisterer og forekommer i verdensalt, og det må vel fra ethvert synspunkt siges at være ikke mindre end imponerende! Nemlig det verdensalt, der set i det større perspektiv i virkeligheden udgør Guddommens psyko-fysiske organisme. Det betyder i sin konsekvens, at den evige Guddom udgør det 'noget', hvorefter og hvorved alt og alle uden nogen som helst undtagelse eksisterer og udfolder sig. Nemlig som ovenfor nævnt, i og med at alle levende væsener udgør samme Guddoms manifestationsredskaber og sansorganer. Men vel at bemærke under de forhold og vilkår, som findes institueret i form af de grundlæggende kosmiske skabepprincipper, herunder det evigt uophørlige kosmiske spiralkredsløb, som man nødvendigvis må opfatte som udtryk for Guddommens helt igennem bevidste vilje. Guddommen er med andre ord tilværelsens alfa og omega: det første og det sidste. De kosmiske skabepprincipper skal vi vende tilbage til.

Men foreløbig så langt er jeg til dels enig med Martinus' kosmologi, dog kun til dels, fordi det evige kun gælder Guddommen, og også enig i, at samme Guddoms redskaber og organer udgøres af de levende væsener, men ikke som de evigt levende væsener, men i den forstand, at disse er dødelige væsener i en uafbrudt og uophørlig fødsels-, formerings- og dødsproces, og som uophørligt udskiftes og erstattes af nye dødelige væsener og således fortsat. På den måde ser det fra ét-livs-hypotesens side ud til, at kontinuiteten i Guddommens psyko-fysiske organisme opretholdes.

Og forresten, så kender vi jo – i hvert fald foreløbig - kun levende væsener i form af den brogede mangfoldighed af liv, der findes og lever her på jordkloden, på land, til havs og i luften. I betragtning af det vældige univers, jordkloden befinder sig i, og hvor astronomer og astrofysikere endnu ikke har fundet liv eller tegn på liv andre steder, bortset fra nogle primitive mosser på Mars, må man nok sige, at forekomsten af liv synes stærkt begrænset. Og hvis vi tager Einstein på ordet, så udgør 'vores' univers måske kun et atom i et stoleben, der står i et andet og større univers!

Imidlertid er det Martinus' påstand, at liv er udbredt i hele verdensaltet, ligesom han er af den opfattelse, at planeter, solsystemer og galakser kosmisk set også er udtryk for former for liv. Sådan opfatter han eksempelvis jordkloden, lige som det er hans opfattelse, at menneskeheden udgør klodens hjerne- og centralnervesystem, og at det enkelte menneske som følge heraf udgør en hjerne- og nervecelle i samme system, medens dyrene og planterne udgør andre dele af samme nervesystem. Verdensaltet som helhed med dettes ukendte antal af universer, udgør i henhold til Martinus Guddommens psyko-fysiske organisme.

(Vedr. livsenhedsprincippet og organismepriippet, se f.eks. artiklen H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition.)

Af hensyn til læserens orientering i forbindelse med det og de emner og faktorer i Martinus' kosmologi, der her er tale om, skal nedenstående diagram gengives. Diagrammet, som er fremstillet på foranledning af Per Bruus-Jensen i forbindelse med hans egne værker, relaterer sig til Martinus' hovedsymbol: Symbol nr. 11. Det evige verdensbillede, Det levende væsen 2, Den evige Guddom og de evige Gudesønner: <http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-11>

De ovenfor nævnte og senere omtalte lovmæssigheder, forhold og omstændigheder gælder principielt også for de individer, der fremtræder som henholdsvis mineral-, plante- og dyrevæsener. Ifølge Martinus' kosmologi er disse tre kategorier af levende væsener genstand for henholdsvis evolutionær kosmisk udvikling og udvikling, og dermed også for diskarnation og reinkarnation.

Diagrammet viser den guddommelige bevidsthedsstrukturens arbejdsdeling set i relation til kontrast og kredsløbsprincippet. Linien A angiver kredsløbets 'undfangelsestærskel', dvs. det punkt, hvor 'inkarnationen' i et nyt kosmisk organismeprincip finder sted. Strækningen fra A til B repræsenterer den guddommelige 'livmoderzone', hvor det nye organismeprincip passerer igennem sine forskellige fosterstadier. Linien B markerer "den store fødsel", altså fødslen ud af livmoderzonen (den sekundære bevidsthed) og ind i Guds primære bevidsthedsverden. Linien C udtrykker det punkt, hvor gudesønnen 'dør' bort fra den ydre verden til fordel for sin egen indre erindringsverden, der repræsenterer en hviletilstand, hvor individet i kosmisk målestok må betragtes som diskarneret. Diagrammet viser med andre ord reinkarnationsprincippet i kosmisk målestok, dvs. i et format, hvor dets manifestationer omfatter hele spiralafsnit. - / Diagram og tekst er gengivet efter: © 1989 Per Bruus-Jensen:"X", bind 4, 41. kapitel, stk. 4. 295. – Gengivet med forfatterens tilladelse).

Supplerende kan tillægges, at diagrammet jo indirekte også viser spiralafsnittets seks kosmiske storrigter (= tallene 1 – 6), fordelt på henholdsvis Guds primære bevidsthedszone (= Åndelig eller parafysisk virkelighed) og Guds sekundære bevidsthedszone (= Fysisk virkelighed). Men diagrammet kan uden at øve vold på det også symbolisere det diskarnerede individs, eksempelvis et menneskes, passage

gennem de åndelige riger, = Guds primære bevidsthed: = cirka halvdelen af den åndelige del af 3. det rigtige menneskerige, 4, visdomsriget, 5. den guddommelige verden, og halvdelen af 6. salighedsriget, og tilbage til de fysiske riger, = Guds sekundære bevidsthed: = cirka halvdelen af 6. den fysiske del af salighedsriget = mineralriget, videre til 1. planteriget, og tilbage til 2. dyreriget, som det jordiske menneske jo endnu tilhører. (Supplerende diagramforklaring ved Harry Rasmussen på basis af Per Bruus-Jensens beskrivelser).

I Martinus' kosmologi er Guddommens psyko-fysiske organisme, verdensaltet, som vist i ovenstående diagram, inddelt i seks områder eller riger, hvoraf de fire udgøres af såkaldt åndelige riger: Det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget, der i henhold til Martinus' kosmologi alle i lighed med de to fysiske riger, plante- og dyreriget, for evigt opretholdes af levende væseners aktiviteter og udviklingsmæssige passage gennem disse. Når mineralriget ikke nævnes her, skyldes det, at dette ifølge Martinus er udtryk for en form for 'overskudsenergi' fra de levende væsener i det rige, han betegner som Salighedsriget, i hvilket hukommelsesenergien er den dominerende. Men eftersom de levende væsener i henhold til ét-livs-teorien kun har et enkelt fysisk jordisk liv, at leve i, kan disse naturligvis ikke være med til at 'befolke' de nævnte åndelige eller overfysiske riger. Så derfor må konklusionen her lyde, at disse riger – vel at mærke set under ét-livs-opfattelsens synsvinkel - i virkeligheden ikke er nødvendige, vel at mærke som riger, de levende væsener, herunder naturligvis også mennesker, er med til at opretholde og forny, dels via et periodisk permanent ophold og en videre passage gennem hvert af disse bevidsthedszoner i den guddommelige bevidsthed. Derimod er de fire åndelige energier: Følelse, intelligens, intuition og hukommelse repræsenteret i og med så vel Guddommens bevidsthed som de levende væseners bevidsthedsevner. Men se i øvrigt nærmere herom senere nedenfor, idet de nævnte fire riger også kan tolkes på en anden og mere positiv måde.

Retfærdighed og uretfærdighed

Det er især når vi iagttager og oplever, hvor forskelligt f.eks. menneskenes tilværelse former sig for de enkelte individers vedkommende, at man måske kunne få en mistanke om, at Guddommen er partisk og dermed uretfærdig. Nemlig i og med, at nogle mennesker er født og opvokset under fordelagtige vilkår, med store evner og muligheder, som de forstår at bruge til egen fordel og i nogle tilfælde også til andres gavn, medens andre kun er født med ringe evner og er opvokset under fattige eller mindre gunstige forhold og vilkår. Det tyder jo umiddelbart på uretfærdighed i livsvilkårene. Men hvis ikke disse forhold og vilkår skyldes Guddommen, hvad kan så være forklaringen på de store forskelle, der kan bestå mellem mennesker? -

Forklaringen kunne måske nok tænkes at være den, at Guddommen hverken er retfærdig eller uretfærdig, men har givet de højest og mest udviklede af sine manifestationsredskaber og sanseorganer: Menneskene, en relativt – eller tilsyneladende? - fri vilje, til at få det bedste og mest fordelagtige ud af egne evner, omstændigheder og vilkår. Erfaringen viser da også, at folk, der er født og opvokset under de gunstigste vilkår, evnemæssigt, socialt og økonomisk, ikke altid forstår at udnytte denne situation til eget bedste, men oplever i nogle tilfælde menneskelig og social deroute, medens omvendt, andre folk, som er født og opvokset under ugunstige forhold og vilkår, forstår og formår at bruge deres evner til eget bedste og i nogle tilfælde også til andres fordel.

(Se f.eks. artiklerne: H1-21. Individets fri kontra ufri vilje (I) – om viljen og de viljeførende kræfter og faktorer, og H1-22. Individets fri kontra ufri vilje (II) – om viljen og de viljeførende kræfter og faktorer (fortsat). Se evt. også H1-35. Den jordiske menneskeheds bevidsthedskategorier - sidstnævnte artikels hovedindhold findes dog gengivet her i denne artikel om "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi".)

Hvis virkeligheden i øvrigt skulle gå hen og vise som en verificerbar kendsgerning, at forestillingen om reinkarnation er ren og skær ønsketænkning og dermed en illusion, ville den videre konsekvens heraf være, at fuldkommen retfærdighed ligeledes måtte anses for at være en illusorisk ønsketænkning, idet der i så fald ikke ville kunne kompenseres for den ulykke, de lidelser, smerter mm., som individerne kommer ud for at måtte opleve og gennemleve i løbet af det ene liv, der i henhold til ét-livs-hypotesen er individerne beskåret, måske tilmed med for tidlig dødelig udgang. Eller rettere sagt: Under alle omstændigheder og i alle tilfælde: med dødelig udgang. (Citat slut)

Herefter skal anføres et citat fra nævnte artikels følgende afsnit:

Den kosmiske 'udviklingstrappe'

Det er altså med andre ord netop den i hvert enkelt tilfælde særlige grundenergikombination i individets samlede organiske struktur, der karakteriserer og afgør individets tilhørsforhold til et nærmere bestemt udviklingstrin. Martinus' kosmologi opererer med i alt seks 'hoved-trin' på den kosmiske 'udviklingstrappe', nemlig seks successive 'trin' opad, der gentager sig i uendelighed, og hvor hvert 'trin' er baseret på, hvilken grundenergi, der er førende og dominerende i hovedkombinationen. Betegnelsen 'hovedkombination' skal forstås sådan, at der

findes et antal 'mellemkombinationer' i den udviklingsmæssige overgang fra den ene hovedkombination til den næste.

Kosmologien omfatter altså i alt seks fundamentale og principielle hovedformer for kombination eller konstellation mellem de seks underbevidsthedsgrundenergier indbyrdes. Disse seks hovedformer er primært bestemt af kredsløbs- og kontrastprincippet's lovmæssigheder, således at der på hvert af de nævnte hovedtrin forekommer en situation, hvori en af grundenergiene i hovedkombinationen befinder sig i sit kulminationsstadium, mens dens komplementære modsætning samtidig befinder sig i sit latente stadium. To af kombinationens øvrige fire grundenergier befinder sig komplementært i henholdsvis første vækststadium og første degenerationsstadium. Endvidere befinder de to resterende grundenergier i kombinationen sig ligeledes komplementært i henholdsvis andet vækststadium og andet degenerationsstadium, hvilket læseren i øvrigt vil kunne orientere sig om ved hjælp af ovenstående diagram.

Som nævnt vil hver af de seks hovedformer for grundenergiernes indbyrdes kombinationer i det væsentligste være karakteriseret og bestemt af den grundenergi, som i sit kredsløb befinder sig på det udfoldelsesmæssige kulminationsstadium. Og eftersom de enkelte grundenergiers funktionelle dominans optræder i en lovmæssigt bestemt rækkefølge fra 1-6, nemlig som henholdsvis instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergi, så vil de seks hovedformer for kombination successivt afløse hinanden i den lovmæssigt forudbestemte rækkefølge.

De syv kosmiske grundenergiers navne, karakteristika og funktioner er som bekendt blevet omtalt i afsnittet "Jegets evige energikilder" Men selv om de fleste måske nok umiddelbart kan forstå, hvad begrebet de kosmiske grundenergier refererer til, vil det derimod nok være nyt for nogle læsere, at det ovenfor nævnte indbyrdes kombinationsforhold mellem de seks underbevidsthedsgrundenergier, der som påvist forekommer i seks indbyrdes grundforskellige hovedkombinationer, ifølge Martinus også udgør eller danner basis for og giver sig til kende som seks grundforskellige tilværelseszoner i den guddommelige bevidsthed og organisme.

(Se her evt. artiklerne H1-30. Jegets evige energikilder - om de kosmiske grundenergier, og H1-31. Grundenergiernes kombinationer - om de kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer).

Det er derfor i denne forbindelse vigtigt at have klart for sig, at de forhold og lovmæssigheder, der gælder for grundenergiene og disses indbyrdes kombinationer, naturligvis også gør sig principielt gældende for hver af den sjælelige strukturs respektive seks åndelige legemer. Disse varetager jo hver især specielt dén grundenergikombination, hvori den til det pågældende legeme svarende

grundenergi befinder sig i sit kulminationsstadium, og som legemet samtidig er omsætningsredskab for.

Eftersom de seks hovedformer for indbyrdes kombination mellem grundenergiene samtidigt repræsenterer de ovenfor nævnte i alt seks 'hoved-trin' på den kosmiske 'udviklingstrappe', vil disse 'trin' altså hver især kunne karakteriseres og betegnes i henhold til den kulminerende og bærende grundenergi i kombinationen. Det vil sige som henholdsvis instinkt-trinet eller -planet, tyngde-trinet eller -planet, følelses-trinet eller -planet, intelligens-trinet eller -planet, intuitions-trinet eller -planet, og hukommelses-trinet eller -planet. Da disse 'trin' eller 'planer' faktisk er identiske med de seks kosmiske tilværelsesplaner eller naturriger, vil vi herefter omtale disse i overensstemmelse med Martinus' egne betegnelser på de pågældende riger. Hvilket henholdsvis vil sige planteriget, dyreriget, det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget.

De seks kosmiske tilværelseszoner eller riger

Disse seks 'tilværelseszoner' eller "riger", som Martinus også kalder dem, er altså følgende:

1. Instinktzone eller planteriget,
2. tyngdezone eller dyreriget,
3. følelseszone eller det rigtige menneskerige,
4. intelligenszone eller visdomsriget,
5. intuitionszone eller den guddommelige verden, og
6. hukommelseszone eller salighedsriget.

Mineralriget er i henhold til Martinus dannet af en slags 'overskudsenergi' fra "salighedsriget", hvilket især hænger sammen med at salighedsvæsenernes bevidsthed hovedsagelig er koncentreret omkring de såkaldte "guldkopierindringer", en situation som netop fylder de pågældende individers bevidsthed med salighedsoplevelser, der er så stærke, at de 'vibrerer' ind på det fysiske plan og giver anledning til dannelsen af fysisk materie. Dette forhold er blevet omtalt i afsnittet "Jegets evige energikilder".

Men heraf ser vi blandt andet, at de i alt seks tilværelseszoner eller riger følger evolutionsmæssigt og kronologisk successivt efter hinanden i en bestemt rækkefølge, idet de dog også eksisterer samtidigt side om side i den nævnte orden, og griber ind i hinanden, ligesom de gensidigt forudsætter og har deres oprindelse i hinanden. Almindeligvis kender det jordiske menneske kun tre af disse riger, nemlig de fysiske naturriger: mineral-, plante- og dyreriget, til hvilket sidste mennesket (endnu) hører. De åndelige naturriger er dog ikke helt ukendte, men kendes af det

enkelte menneske kun i form af bevidsthedsenergiene følelse, intelligens, intuition og hukommelse.

Det er imidlertid vigtigt at gøre sig klart, at tilværelseszonernes eller -rigernes eksistens og karakter i henhold til Martinus' kosmologi alene formes, opretholdes og fornys i kraft af de til hver zone eller hvert rige hørende levende væseners bevidsthed og aktiviteter. Tilværelseszonerne eller -riggerne er altså ikke i objektiv forstand noget i sig selv, men er helt og aldeles produkt eller resultat af et indbyrdes samvirke og med- og modspil, som skyldes de myriader af levende væsener, der kosmisk set på skift og i en evig strøm 'befolker' de forskellige riger. (Citat slut).

Jævnfør i øvrigt med diagrammet tidligere ovenfor. Jævnfør i øvrigt også med, hvad der tidligere ovenfor er sagt og skrevet om de kosmiske storriger set og vurderet på basis af Ét-livs-hypotesen. Om sidstnævnte vil jeg afslutningsvis citere følgende fra artiklen 4.127. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé:

Ét-livs-hypotesens hovedtræk

(Citat) Set i ét-livs-hypotesens noget snævrere perspektiv er Guddommen fortsat det altibefattende, altomfattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende under og væsen, hvoraf, hvori og hvorved alt og alle eksisterer og lever. En Guddom, som især kendetegnes ved sin alvisdom og almagt, men ikke ved sin alkærlighed, for i så fald måtte man have forventet, at tilværelsen ville være indrettet på en noget anderledes og mere retfærdig måde, end tilfældet er nu, hvor det "onde" i form af "det dræbende princip" i alle sine afskygninger er dominant. Dertil kommer, at forventningen om retfærdighed ikke altid synes at blive opfyldt, snarere tværtimod.

Det væsentligste, primære og afgørende hovedtræk i ét-livs-hypotesen er, at de levende væsener, mennesket inklusive, kun har ét liv til deres og sin rådighed, nemlig det til enhver tid og for ethvert levende væsen aktuelle nutidige liv. Dette liv strækker sig i normalt og bedste fald fra undfangelsen, over fødslen og videre over barne- og ungdomstiden til voksentiden og alderdommen. Døden, som alle levende væsener er underkastet, kan i praksis indtræffe på et hvilket som helst tidspunkt i livsforløbet, men det teoretisk normale er døden som følge af alderdom. Men døden forekommer som bekendt mere eller mindre tilfældigt i alle aldre, og af vidt forskellige årsager.

Lige præcis døden - eller mere generelt forandringen og forgængeligheden i form af fødsel og død eller tilblivelse og ophør – er det, sagen i grunden drejer sig om. For døden er jo modsætningen til den basale udødelighed, som det levende væsen ifølge Martinus' kosmologi grundlæggende er forlenet med, nemlig i medfør af sin kosmiske grundstruktur som jeget, bevidstheden og organismen, eller som et jeg, en

skabe- og oplevelsessevne og det skabte og oplevede, sidstnævnte primært i form af et interaktivt kommunikationsorgan: det psykofysiske legeme. Kaldet "psykofysisk", fordi det fysiske legeme, mere præcist det fysiske legemes hjerne, som bekendt også repræsenterer psyke eller bevidsthed.

Desuden vil det være sådan, at så længe individet er i live, hvad enten det er som barn, ung, voksen eller gammel og indtil døden indtræffer, hvilket jo i øvrigt kan ske i en hvilken som helst alder, så længe er dets jeg forbundet med Guddommens Jeg, lige som dets bevidsthed og fysiske legeme vil være forbundet med og udgøre en lille del af henholdsvis Guddommens bevidsthed og fysiske legeme eller organisme, det sidstnævnte i form af verdensaltet.(Citat slut)

Slutbemærkning

Her er derefter kun at anbefale den engagerede læser at genlæse – eller måske rettere sagt: igen studere – den tredelte artikel "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi". Om man vil være enig med mig i det hele taget eller måske kun delvis, er sådan set ikke så vigtigt. Derimod er det vigtigt for mig personligt, at fastslå med syvtommersøm, at bevidstheden om, at min kritiske og skeptiske opfattelse og holdning til de emner i Martinus' kosmologi og i det hele taget, min artikel handler om, ikke rokker afgørende ved min efterhånden livslange interesse for og studium af det overordnede i Martinus' geniale eventyrlige verdensbillede. Jeg ser dette som et af de største kunstværker, der nogensinde er blevet foræret verden. Derfor vil jeg opfordre læseren til selv at opsøge kilderne til mine egne forsøgsvisse genfortællinger og fremstillinger af de såkaldt kosmiske faktorer, kræfter og lovmæssigheder, hvilket f.eks. kan ske via følgende links:

Vedr. Martinus og hans kosmologi: <http://www.martinus.dk/da/forside/> - Vedr. Per Bruus-Jensens forfatterskab: nordskimpuls.dk

Sidst, men ikke mindst: Man kommer ikke sovende til en opfattelse og forståelse af de emner og problemer, der er nævnt eller omtalt i denne artikel, og endnu mindre til en overordnet indsigt i Martinus' detaljerede kosmiske analyser og livsfacitter i form af hans forunderlige og eventyrlige verdensbillede. Så er det sagt.

PS. For den fulde forståelse af mit personlige forhold til ét-livs-hypotesen, kan det særligt anbefales den specielt interesserede læser, at læse eller genlæse artiklen 4.129. Et livs status - revision af en personlig opgørelse.

© Juli 2017. Harry Rasmussen.

*****

Et kosmisk verdensbillede om en mand og hans visioner

Forord

Apropos udtrykket og titlen 'et kosmisk verdensbillede', så er der egentlig tale om 'dobbeltkonfekt', for på græsk hedder verdensaltet som bekendt 'kosmos'. Når tillægsordet 'kosmisk' alligevel bruges her, er det for at fremhæve, at der er tale om et helt særligt verdensbillede, nemlig det, der mere præcist betegnes som Martinus' verdensbillede.

Med dette verdensbillede forholder det sig sådan, at jeg igennem en længere årrække har studeret og beskæftiget mig med det såkaldt kosmiske, det vil sige: universale, verdensbillede, der som nævnt skyldes den danske intuitive tænker, forfatter og foredragsholder Martinus Thomsen (1890-1981). Denne foretrak dog tidligt i sin karriere offentligt kun at benytte sit fornavn Martinus, som derfor blev navnet på ophavsmanden til det skriftlige og trykte kæmpeværk, der til at begynde med blev betegnet som LIVETS BOG.

Inden vi giver os i kast med de efterfølgende teoretiske tanker og synspunkter omkring Martinus' verdensbillede, er det vigtigt at gøre sig klart, at det i højeste grad også er et etisk og moralsk verdensbillede. Det er det, fordi det væsentligste ved det er kærligheden, næstekærligheden, og den er gyldig uanset hvad man så end kan mene og synes om nævnte verdensbilledes filosofiske og metafysiske eller spirituelle faktorer og indhold. Martinus selv var primært et kærligt anlagt menneske.

Det nævnte studium, der for alvor begyndte i 1958, udmøntede sig med tiden i en efterhånden lang række større eller mindre artikler, samt nogle få bøger. I begyndelsen og i de første mange år af det nævnte studium forholdt jeg mig engageret og i det væsentlige loyalt til den lange række af såkaldt kosmiske analyser og livsfacitter, som tilsammen udgør Martinus' hovedværk i form af nævnte kosmiske verdensbillede.

I det følgende skal vi se på, hvilke tanker og forestillinger om livet og tilværelsen, der mere eller mindre udgjorde og udgør den kulturelle baggrund for Martinus' skabelse af sit livsværk. Men for rigtigt at kunne forstå den kulturelle baggrund for det nævnte livsværk vil det være nødvendigt at trække nogle linjer bagud i historien, hvorfor følgende skal anføres:

Et af de historiske forhold, der også spiller en vigtig rolle som delvis baggrund for Martinus' livsværk, er den stadig store betydning natur- og humanvidenskaben havde og har haft igennem tiderne. Fra omkring 1500-tallet skete der i og med bl.a. astronomen Nikolaus Kopernikus (1473-1543) og fysikeren Galileo Galilei (1563-1642) et skift fra det gamle og bibelsk prægede verdensbillede. Selv om der allerede i det 5. århundrede før Kristus fandtes en filosof, pythagoræeren Ekphantos fra Syrakus, som hævdede, at Jorden bevæger sig omkring solen, var og forblev det den ældre tids opfattelse, at Jorden stod stille som værende verdens urokkelige centrum, som solen kredsede omkring. Skiftet til det nye videnskabelige verdensbillede, hvor solen i en vis forstand er verdens centrum, som Jorden kredser omkring, var imidlertid længe om at trænge igennem, især hos almindelige jævne mennesker.

Det skal lige nævnes, at der dog allerede i middelalderen fandtes et intellektuelt unikum som munken og filosofen Giordano Bruno (1548-1600), der, under en vis indflydelse af Kopernikus' lære, for det første forkastede tanken om de faste himmelske sfærer og hævdede i stedet, at planeterne og stjernerne bevæger sig frit i rummet uden at være fæstnet til noget. Han hævdede desuden, at universet er uendeligt og vort solsystem blot et enkelt ved siden af utallige andre, som opstår og forgår. Det er derfor en illusion at tro og mene, at der skulle være en grænse eller et absolut centrum. Det er kun tilsyneladende, at Jorden er verdens centrum og fiksstjernesfærens dens afslutning. Vort billede af verden er beroende på vore egne sanser og det sted vi befinder os. Hver gang vi skifter ståsted, får vi et nyt midtpunkt og en ny horisont. Denne opfattelse af sansningens og bevidsthedens relativitet er det også, at Galilei fremførte i og med sin lære om sansekvaliteternes subjektivitet. Sansekvaliteter som f.eks. farve, tone, lugt, smag, varme o.s.v.. Disse sekundære egenskaber er altså beroende på os selv i vort samspil med den omgivende ydre verden, hvis primære egenskaber er rum, udstrækning, form og bevægelse.

At modstanden fra den ortodoks-katolske kirkes side imod det nye verdensbillede var alvorlig nok, viser de enormt mange anklager og hårde straffe for kætteri. Et fremstående eksempel herpå er netop Giordano Bruno, som dømtes til bålet, en straf, der blev eksekveret, da han i året 1600 blev brændt til døde på torvet Campo di Fiori i Rom. Galilei blev også dømt som kætter, men da han afsværgede sin 'tro' på det kopernikanske heliocentriske system, hvor det er at jorden, der bevæger sig omkring solen, slap han med livsvarig husarrest.

Men nogenlunde samtidigt med skiftet i det astronomiske verdensbillede, skete der også et skift i opfattelsen af forholdet mellem ånd og materie, idet ånd, som hidtil var blevet anset for at være det primære, fælles for natur- og humanvidenskaben blev antaget for at være et biprodukt af materien. Denne opfattelse blev så at sige kanoniseret og er det stadigvæk her helt op i nutiden. Denne i og for sig forståelige

indstilling og holdning kendes under navn af den naturvidenskabelige reduktionisme, hvorved forenklet sagt ånden er reduceret til det nævnte biprodukt af den fysiske materie og dennes iboende lovmæssigheder og kræfter.

Den naturvidenskabelige reduktionisme, herunder ikke mindst hjerneforskningens og neuropsykologiens reducere af bevidstheden til helt udelukkende at være et produkt af hjernens fysisk-kemiske processer, er altså slet ikke noget nyt, idet den har fundet sted ret så langt tilbage i tiden, som kendskabet til videnskabens historie rækker. Det står klart, at den filosofiske opfattelse og forståelse af materie-begrebet går endnu længere tilbage i tiden, i hvert fald er det dokumenteret, at visse af oldtidens græske og indiske filosoffer har været reduktionister. Således mente eksempelvis den græske filosof Zenon fra Elea (5. årh. f. Kr.), at den fysiske materie er grundlaget for verdens og livets eksistens og udfoldelse. Der var derfor ikke tale om en dualisme mellem det fysiske og det psykiske, sådan som idealisterne og spiritualisterne antog og antager, men kun om en monisme, vel at mærke om en fysisk monisme. (Note 1)

Langt senere, mere præcist omkring 420 f. Kr., fremsatte den ligeledes græske filosof Demokrit (ca. 455-370 f. Kr.), til trods for at han ikke stolede på sansernes "upålidelige vidnesbyrd", en teori om, at bevægelse og forandring udgør noget virkeligt, og at virkeligheden er en enhed bestående af de usynlige, udelelige, uforgængelige og evige "smådele", hvoraf alt og alle er opbygget. Det gælder desuden fænomenet og begrebet rummet, uden hvilket der ikke kan forekomme plads til at elementerne kan bevæge sig. Dermed var det græske begreb atomas, som betyder "det, der ikke kan deles", blevet indført. I nyere sprogbrug betegnes disse grundstoffer eller grundelementer som atomer. Ifølge Demokrit findes der intet andet end atomer og tomrum, alt andet er kun et illusorisk ydre skin.

Et af filosofiens hovedproblemer har været og er, at lige siden tidernes morgen er tænkningen foregået i form af såkaldt dualisme. Sidstnævnte er den filosofiske anskuelse, at begreberne altid og ufravigeligt optræder parvis og er udtryk for indbyrdes modstridende, men ligeberettigede grundprincipper. Som eksempler herpå kan nævnes ånd kontra materie, sjæl kontra legeme, gud kontra djævel, godt kontra ondt, evigt kontra timeligt, lyst kontra pligt, frihed kontra nødvendighed, forstand kontra følelse etc.

Imidlertid er der i filosofihistorien lejlighedsvis forekommet den form for tænkning, som tager afsæt i den filosofiske anskuelse, der betegnes som identitetslæren. Denne går grundlæggende ud fra, at der i virkeligheden består et identitetsforhold mellem f. eks. ånd og materie. Denne anskuelse har historisk set haft sin storhedstid omkring 600 år f. Kr. i og med den kinesiske filosofi Taoismen. I nyere tid har denne indirekte oplevet en slags renæssance i og med den danske fysiker og filosof Niels

Bohr (1885-1962), som i 1928 fremsatte sin naturvidenskabeligt funderede såkaldte komplementaritetsteori. Denne var og er en genial forklaring på det i kvantefysikken påviste modsætningsforhold mellem materiens bølgeform kontra partikelform. Komplementaritetsteorien kan i al korthed beskrives sådan: Fænomenerne og begreberne optræder altid parvis og giver udtryk for et indbyrdes uforeneligt modsætningsforhold, der dog først tilsammen udsiger alt, hvad det er muligt for os at vide om fænomenerne. Dermed blev begreberne tese og antitese videnskabelig set forbundet med begrebet syntese. F.eks. kan lys optræde i enten partikelform eller i bølgeform, hvilket logisk set er selvmodsigende. Men ved en overordnet opfattelse af de to fænomener får man en syntese. (Note 2)

Den efterfølgende tekst er citeret fra artiklen 4.136. Idealismens bedrag i religion, filosofi og politik - nogle betragtninger, som er et forsøg på at danne sig et uafhængigt overblik over de omhandlede og ovenfor nævnte kosmologiske emner og problemer.

Selv om Martinus' kosmologi målt med filosofi- og ideologihistoriens målestok egentlig må karakteriseres som i hovedsagen værende idealistisk, så forholder Martinus sig i sit store livsværk under samlebetegnelsen DET TREDIE TESTAMENTE samtidig sagligt kritisk overfor eksempelvis den overdrevne idealisme. Den sidstnævnte træffer man på både hos oldtidens filosoffer og ideologer, så vel som hos visse filosoffer og ideologer i renæssancen, middelalderen, romantikken og til dels også i nyere tid og nutiden.

For at spore læseren ind på, hvad der nærmere kan og skal forstås ved begrebet idealisme, skal her gives en kortfattet forklaring på begrebet.

Ordet idealisme har sin oprindelse i det græske ord i'dea, der leksikalt defineres som tanke, forestilling, begreb, indfald, plan, væsen, grundtanke, mere specifikt som en forestilling eller grundtanke i overensstemmelse med en idé eller et ideal. I såkaldt idealistisk filosofi udgør ideen eller den abstrakte tanke erkendelsesteoretisk set den opfattelse, at sansernes vidnesbyrd om en virkelighed uden for os selv, ikke har sin rod i en objektivt eksisterende virkelighed, men er et produkt af bevidsthedens egen aktivitet. Virkeligheden er i henhold til idealistisk tankegang derfor ikke en objektiv realitet, men den form den har for vores bevidsthed, er et produkt af bevidstheden selv. Hvordan virkeligheden er i sig selv, har vi mennesker ingen mulighed for at komme til erkendelse af.

Den materialistiske livs- og verdensanskuelse går ud fra og hævder, at virkeligheden grundlæggende udgøres af helt igennem fysisk-kemiske relationer og reaktioner, og at al forandring og udvikling beror på og afhænger af disse. I direkte modsætning hertil, anser den metafysiske idealisme tilværelsens inderste væsen for at være af åndelig eller spirituel natur. Den materielle verdens natur og

eksistens anskues derfor som et ufuldkomment skyggebillede af den egentlige virkelighed, som er ideernes verden, som materiens eksistens og form er betinget og afhænger af.

Den idealistiske livs- og verdensanskuelse har ifølge den oldgræske filosof Platon (427-347 f. Kr.) desuden et etisk aspekt i og med, at den giver mennesket en mulighed for at handle etisk rigtigt på grundlag af eksistensen af absolut gyldige værdier, udtrykt igennem ideerne. Disse etisk-moralske ideer og værdier kan og bør mennesket stræbe efter at erkende og føre ud i livet gennem sine handlinger.

Her skal fremhæves, at Martinus' livs- og verdensanskuelse i form af hans verdensbillede eller kosmologi, ikke er hverken decideret åndeligt idealistisk eller ateistisk materialistisk, men derimod vil kunne karakteriseres som en identitetslære, hvis grundlæggende udgangspunkt er erkendelsen af, at ånd og materie er to sider af den samme virkelighed, som muligvis hverken er spirituel eller materiel. Det sidstnævnte har Martinus tilkendegivet og markeret ved at betegne det levende væsens tre hovedinstanser: 1. Jeget, 2. Skabe og oplevelsesevnen, og 3. Det skabte og oplevede, som henholdsvis X1, X2, og X3. Bogstavet X står som bekendt for ubekendt størrelse eller ubekendt faktor. Hvilket filosofisk set vil sige, at det ikke vil være muligt at udforske og afgøre den egentlige natur af de tre X'er, udover at de nødvendigvis må være identiske med den første og i sig selv årsagsløse årsag. Denne kan man så, som Martinus gør, opfatte og betegne som "den evige Guddom". (Note 3)

I sit livsværk LIVETS BOG's første bind, som udkom i juli 1932, introducerer han sine læsere til sit store livsværk. Bindet indeholder kapitlerne 1. til og med 8., hvoraf 1. kapitel har titlen "Verdenssituationen", 2. kapitel "Det guddommelige skabepincip", 3. kapitel "Den ny verdensimpuls" og 4. kapitel "Et internationalt verdensrige under skabelse".

I de nævnte kapitler introducerer Martinus som nævnt sine læsere til det emne, som han efterfølgende skulle komme til at bruge omkring 40 år af sit liv på at manifestere rent fysisk og 60 år af samme på at formidle via foredrag, symboler, artikler og bøger, herunder ikke mindst færdiggørelsen af de øvrige 6 bind af LIVETS BOG.

I introduktionen til den primære del af sit livsværk, nemlig LIVETS BOG 1, giver Martinus blandt andet en ret så grundig og detaljeret oversigt over det, han betegner som "menneskehedens bevidsthedskategorier". Det sker især i bogens 5. kapitel med overskriften "Jordmenneskehedens modtagelighed for Den Ny Verdensimpuls" med tilhørende forklaring af symbolet "Jordmenneskehedens bevidsthedskategorier". Og forklaringen heraf fortsættes faktisk i bindets følgende

kapitler: 6. kapitel "Fra dyr til menneske", 7. kapitel: "Verdensaltets grundenergier" og 8. kapitel: "Udvikling". Dertil kommer Martinus' forklaringer af symbolerne "Jordklodens kosmiske stråleglans", "Skabeprikkets impulser", "Intolerance", "Den evige Guddom og væsenernes sansebegavelse", "Verdensenergiernes organisation eller udviklingsstigen", og "Livets vej – Kosmiske udviklingsbaner". (Note 4)

Den ideale målsætning

Men selv om Martinus' livs- og verdensanskuelse principielt kan minde om den hollandske filosof Baruch Spinoza's identitetslære, så er den dog i sit sigte en lære om en ideal målsætning for menneskeheden, nemlig i form af en udvikling for denne i retning af det jordiske fremtidsprojekt, Martinus betegner som "Det rigtige menneskerige". Et rige, der i hovedtrækkene angiveligt vil have lighed med det af Jesus Kristus profeterede "Himmeriges rige på Jorden". (Note 5)

Men baggrunden og forudsætningen for udviklingen og etableringen af det nævnte rige, er Martinus' opfattelse dels af begrebet "det levende væsen" og herunder især af det, han dels betegner som "det jordiske menneske" eller "jordmennesket". Denne betegnelse skal især ses som en skelnen mellem det jordiske menneske og dets psyke og moralske habitus og fremtidsmennesket: "det rigtige menneske" og dets psyke og moralske habitus.

Noget af det, der gør det berettiget at tale om, at Martinus' kosmologiske lære – i hvert fald delvis - er idealistisk, i den forstand, at en væsentlig del af dens indhold er udtryk for idealistiske ideer og abstrakt tænkning. Dette forekommer netop især i forbindelse med hans opfattelse af begrebet og fænomenet "det levende væsen".

Det kunne da måske lige være, hvis det på et eller andet tidspunkt skulle gå hen og vise sig, at reinkarnation, især som forudsætning og betingelse for absolut skæbnemæssig retfærdighed, ikke vil kunne verificeres af det virkelige liv. Det vil i så fald betyde, at der derfor kan være tale om, at vi levende væsener kun har et liv at leve, nemlig det aktuelle liv. Men som sagt og gentaget mener jeg ikke, at skæbne og reinkarnation nødvendigvis behøver at hænge sammen, lige som jeg personligt heller ikke har noget problem med, at fænomenet skæbne – i hvert fald tilsyneladende - ser ud til at være beroende på rene tilfældigheder. Og ligeledes, at hvis vi eventuelt kun har et liv til vores rådighed, kan jeg ikke se at det ændrer ved, at livet grundlæggende er et eneste stort guddommeligt under og eventyr. Også selvom vi dropper altets alvise og almægtige Gud som også værende en alkærlig Guddom, og ligeledes dropper fænomener som udødelighed, skæbnemæssig retfærdighed og reinkarnation. Martinus' forunderlige fortælling om verdensbilledet, vil fortsat være udtryk for idealistiske ideer og abstrakt tænkning.

Dette forekommer netop især i forbindelse med hans opfattelse af begrebet og fænomenet "det levende væsen".

Det her sagte viser sig ved, at i en kort karakteristik kan det levende væsen opfattes i form af en treenig struktur, som er undergivet og styret af en nærmere præciseret og defineret serie af såkaldte kosmiske skabepprincipper, som ligger til grund for samme væsens eksistens og livsudfoldelse. Herom har jeg tidligere skrevet i flere andre artikler, hvorfor jeg vil tillade mig at citere en af disse, hvad jeg har skrevet om "det treenige princip":

(Citat):

Det levende væsen eller individet

Den eller de læsere, der har læst og studeret Martinus' Kosmologi eller som har fulgt med på denne hjemmeside, vil vide, at en grundlæggende faktor i tilværelsen først og fremmest er selve Guddommen og dernæst det levende væsen, som Martinus også betegner som "gudesønnen", altså som Guds afkom. Som gentagne gange skrevet og fremhævet, skal dette begreb imidlertid ikke forstås i en almindelig kønslig eller kønspolitisk sammenhæng, idet begrebet og ordet 'søn' derimod skal ses som en betegnelse på det levende væsens, individets, basale identitet som et seksuelt dobbeltpolet væsen. Det kommer sig af, at Gud indenfor kosmologiens rammer anskues som 'Faderen', medens den faktor, Martinus betegner som Moderenergien, er identisk med 'Moderen', hvor afkommet eller barnet altså bliver anskuet som 'sønnen' eller med andre ord som det dobbeltpolede væsen, hvilket altså vil sige samtlige levende væsener uden nogen som helst undtagelse. (Note 6)

I fundamental lighed med Guddommen, er 'gudesønnen', det levende væsen eller individet, udtryk for et treenigt princip, idet det er udstyret med et jeg, en bevidsthed og en organisme. Mere præcist er individet, foruden med den centrale instans Jeget og dets basale begær, kaldet urbegæret, hvilket vil sige, et begær efter selvrealisation og oplevelse, udstyret med en såkaldt højpsykisk overbevidsthed og en psykofysisk organisme, hvoraf nævnte organisme er repræsenteret ved underbevidstheden. Sidstnævnte begreb bør dog ikke forveksles med det psykologiske begreb underbevidsthed, men skal blot forstås som bevidstheden, der som funktionel instans sorterer under overbevidstheden. Overbevidstheden er i sammenhængen en overordnet instans, idet den er eksponent for en række såkaldte kosmiske skabepprincipper, som ligger til grund for al evne til at skabe (manifestation) og opleve (sansning).

For at rekapitulere og give læseren en kortfattet oversigt over, hvad der indenfor rammerne af Martinus' Kosmologi mere præcist skal forstås ved et levende væsen, vil det her vedføjede diagram kunne give en god skematisk oversigt over forholdet

mellem de tre hovedinstanser ved det levende væsen, forstået i begrebets videste forstand som overhovedet alle levende væsener i såvel mikrokosmos, som i mellemkosmos og makrokosmos. De tre instanser er: Jeget, overbevidstheden og underbevidstheden, samt disse instansers relation til det fysiske legeme:

Oversigt over det levende væsens totale, kosmiske struktur. A svarer til Jeget, B til evighedslegemet, C til den sjælelige struktur og C' til den fysiske organisme.

- 1) kombinationen $A+B+C+C'$ = det totale levende væsen i fysisk fremtræden
- 2) kombinationen $A+B+C$ = det totale levende væsen i blot parafysisk/åndelig fremtræden
- 3) kombinationen $B+C+C'$ = det totale bevidsthedsapparat eller det totale udtryk for princippet "organismen"
- 4) kombinationen $A+B$ = overbevidstheden eller overbevidsthedszonen (OBZ)
- 5) kombinationen $B+C$ = "psyken" eller det totale parafysiske apparat
- 6) kombinationen $C+C'$ = den komplette underbevidsthedszone (UBZ), alias den psyko-fysiske organisme

Mellem C og C' må man i øvrigt tænke sig koblingslegemet indskudt, altså den struktur, der i begge retninger varetager forbindelsen mellem den fysiske organisme og den parafysiske struktur. - © Per Bruus-Jensen: "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi, 1, stk. 1.280. – Gengivet med forfatterens tilladelse).

Ovenstående diagram er med andre ord identisk med den 'komplette' kosmologiske personlighedsmodel, sådan som denne er forelagt i og med Martinus' kosmologi. Men dermed er ikke alt sagt om, hvad der indenfor rammerne af Martinus' Kosmologi kan og skal forstås ved personlighedsmodellen eller "det levende væsen". Der hører andet og mere til en fuldstændig forståelse af denne, som f.eks. at det objektive grundlag for det levende væsens tanker, følelser og handlemønstre, kort sagt dets livsoplevelse i det hele taget, er det psykiske kraftfelt, forkortet betegnet

som P-kraftfeltet. Det er indenfor rammerne eller grænserne af dette, at al sansning og manifestation foregår, dels når individet befinder sig i den fysiske verden og dels også, når det opholder sig i den åndelige verden. (Note 7)

Imidlertid påpeger Martinus, at den nævnte skabe- og oplevelsessevne kosmisk set bliver periodisk svækket så meget, at den må fornyes, for at kunne imødekomme og opfylde jegets behov for livsoplevelse. Det hænger grundlæggende sammen med, at tilværelsen blandt andet er underlagt et såkaldt kontrastprincip, som i forening med et lige så basalt og uundværligt kredsløbsprincip, lige præcist udgør et par af de mange forudsætninger, der betinger det levende væsens eksistens som et individ, der er i stand til at skabe eller manifestere sig og sanse og opleve.

Den nævnte fornyelse af det levende væsens manifestationsevne og sansevne, sker især i kraft og medfør af to fundamentale faktorer, nemlig for det første de seks kosmiske grundenergier og disses indbyrdes kombinationer, og for det andet forekomsten af de seks kosmiske eller universale storriger. Med hensyn til disse grundenergier og de universale storriger skal her henvises til især følgende artikler:

H1-30. Jegets evige energikilder. - om de kosmiske grundenergier. - H1-31. Grundenergiernes kombinationer - om de kosmiske grundenergiernes indbyrdes kombinationer. - De kosmiske storriger omtales især i sidstnævnte artikel.

Indisk filosofi, reinkarnation og Martinus' kosmologi

Eftersom det også har en nok så stor og vigtig relation til denne artikels hovedemne, skal her omtales, at klassisk indisk filosofi også handler om både monisme, dualisme og identitetslære. Det førstnævnte begreb, monisme, forekommer i de to grundformer: materiel og spirituel monisme. I førstnævnte tilfælde er materien hovedkomponenten og i sidstnævnte tilfælde er det ånden eller sjælen, der er det. For den filosofiske dualismes vedkommende drejer det sig i hovedsagen om en skelnen mellem ånd og materie, et problem, der op gennem tiderne har voldt mange filosoffer og religionsfilosoffer visse kvaler. Mest fordi, der jo i stor grad og udstrækning har været tale om abstrakte begreber, sådan som nævnt tidligere ovenfor. I indisk filosofi forekommer som ligeledes nævnt desuden også den såkaldte identitetslære, hvor ånd og materie anses for at være komplementære udtryk for den samme til grund liggende virkelighed. Den basale og i grunden ukendte virkelighed, som mere eller mindre har været og er involveret i de filosofiske spekulationer, står jo absolut uanfægtet tilbage, uanset hvad alle tiders filosoffer så end har tænkt og ment om denne.

Her skal gives et kort rids af det omfattende emne klassisk indisk filosofi. Denne drejer sig i hovedsagen om seks filosofiske systemer, hvoraf her dog kun skal

nævnes Sankhya, Yoga og Vedanta, som er tre af de ortodokse filosofiske retninger, der mere eller mindre også har spillet en rolle i den vestlige verden og herunder ikke mindst i Danmark.

Sankhya-filosofien er udtryk for renlivet dualisme, idet den anskuer verden som bestående af to vidt forskellige faktorer eller kræfter, nemlig sjælene (purusha'er), som er evige utallige og uforanderlige, og materien (prakriti), som er i stadig bevægelse. Til materien regnes naturen og dens fineste produkter i form af jeget, sanserne og tænkeorganet, sindet, kort sagt alt, hvad vi normalt forbinder med psykologien. Materien eller naturen består af tre hovedkræfter, kaldet gunaaer, som under forskellige kombinationer udgør alt, hvad der er stofligt, nemlig sattva, det lyse, lette, gode og intelligente, rajaa, energi, handling og lidenskab, og sluttelig tamaa, det mørke, tunge og hæmmende.

For nemheds skyld vil jeg tillade mig at citere følgende fra Frits Pullich' udmærkede og dækkende beskrivelse af, hvordan Sankhya-filosofien anskuer tilværelsen:

(Citat) Sjælen er uberørt af hvad der sker med materien, da enhver direkte forbindelse imellem dem er udelukket, men de kan påvirke hinanden og tiltrække hinanden, og der kan finde vekselvirkning sted imellem dem. Når materien kaster sin skygge på sjælen, så tror sjælen at det er den der føler, handler og lider, medens det i virkeligheden er en illusion – af samme art som når man forveksler solen med dens spejlbillede i vandet.

Det er denne illusion der er årsag til lidelsen, og som må brydes for at sjælen kan blive fri. Når materien rører på sig, er det en rent lovmæssig udvikling der foregår. Ligesom mælken ubevidst flyder fra koen for at hjælpe kalven til at vokse, således udvikler urmaterien sig for at hjælpe sjælen til frelse; og som en danserinde, når hun har vist sig for tilskuerne, forlader scenen, således synker materien atter tilbage i sin blindhed, når den har vist sjælen sit væsen, medens sjælen forbliver i sit eget lys for tid og evighed, helt isoleret. (Citat slut) (Note 8)

Yoga-filosofien deler stort set Sankhya's livs- og verdensanskuelse, men kan mere præcist betragtes som en metode – eller rettere sagt flere metoder – til at arbejde bevidst på sin egen sjæls frelse. Eftersom der findes mange forskellige typer af mennesker, er Yoga'ens vej til udfrielsen af trældommen under den materielle verdens åg eller trældom, også mange. Her skal kort nævnes et par eksempler på Yoga-systemer: Hatha Yoga, som i hovedsagen er en praktisk anvisning på fysiske træningsøvelser, der har til opgave og formål at øge det fysiske legemes styrke og sundhed. Raja Yoga, som er tankens, sindets eller bevidsthedens Yoga, idet den er en systematisk træning og opøvelse i tankens og sindets kontrol med det hovedformål, under intens og dyb meditation at vække Kundalini-kraften eller kønskraften, og 'drive' denne via seks psykiske nervecentre (chakra), der er lokaliseret med mellemrum fra bækkenpartiet og op langs med rygsøjlen, vel at

mærke i finstoflegemet, op til et bestemt center i hjernen, (Muladhara chakra). Lykkes dette, oplever den mediterende angiveligt sin sjæls eller ånds befrielse fra den fysiske verden eller fra sit lavere selv, egoet. Denne oplevelse kan være momentan eller permanent, afhængigt af den mediterendes åndelige udviklingsstadium. (Note 9)

Vedanta-filosofien forekommer i to hovedversioner: Almindelig Vedanta og Advaita Vedanta. Ordet Vedanta betyder egentlig Vedaernes ende eller afslutning. Vedaerne er hinduismens allerhelligste skrifter og lærdomme. Der findes fire store Veda-samlinger: Rigveda, Samaveda, Yajurveda og Atharvaveda, som vi dog ikke skal komme nærmere ind på her. Men det skal vi til gengæld på Advaita-Vedanta, som hedder Advaita, som betyder "Ikke-todelt" eller med andre ord "ikke-dualistisk".

Den betydeligste filosof indenfor Advaita-Vedanta er munken Shankar Acharya, almindeligvis blot kaldet Sankara, som levede i det 7. eller 8. århundrede efter Kristus. Sankara skelner mellem en højere og en lavere viden, den førstnævnte betegnes på sanskrit med ordet vidya = viden, og den sidstnævnte med sanskritordet avidya = ikke-viden. Egentlig er denne ikke-viden i lige så høj grad baggrunden for individets oplevelse af og tro på illusioner, et blændværk kaldet "maya", hvilket vil sige en mere eller mindre falsk opfattelse af virkeligheden eller sandheden.

Den sjæl, på sanskrit kaldet Atman, som i kraft af rigtig livsførelse har opnået vidya, i form af den højeste form for sand intuitiv viden, lever og er blevet ét med det universale væsen Brahman, det højeste væsen, som i sig rummer alt og alle. Et symbolbillede på Brahman og de individuelle sjæle, kunne være havet, hvorfra vandet fordamper og fortættes til skyer, som opløses i form af regndråber, der falder og genforener sig med havet. Den, som har opnået dette permanente stadium af vidya, har overstået følgerne af sine tidligere handlinger, sin karma, og har ikke længere behov for genfødsel eller reinkarnation. Vedkommende lever i en vis forstand udenfor tid og rum, i erkendelsen af, at verden kun eksisterer så længe illusionen varer. Den er som drømmeverdenen, hvor drømmene kun varer så længe man sover, men forsvinder ved opvågningen. (Note 10)

Eftersom begrebet og fænomenet "reinkarnation" er blevet omtalt eller nævnt i de forudgående artikler her på hjemmesiden, kunne det måske være passende at gøre nogle specielle bemærkninger til emnet. Reinkarnation betyder jo kort og godt 'genfødsel', dvs. dette, at genfødes (= re-) i den fysiske verden eller tilstandsform (in carno = i 'kødet'). Der synes imidlertid at herske en del mere eller mindre forkerte eller misforståede opfattelser af, hvad reinkarnation rent faktisk drejer sig om. Derfor disse bemærkninger.

Lad os for en ordens skyld nøjes med at betegne reinkarnation som en teori, idet der mig bekendt i al fald indtil videre ikke foreligger åndsvidenskabeligt og slet ikke naturvidenskabeligt gyldige data, som kan fastslå reinkarnation som en objektiv kendsgerning. Teorien menes oprindeligt at stamme fra indisk hinduisk filosofi og religion, og betegnes heri med sanskritordet og begrebet 'samsara', som betyder kredsløb, livscyklus, genfødsel. Altså en forestilling om, at alt liv ufravigeligt deltager i et uendeligt universelt kredsløb gennem fødsel og død til fortsat genfødsel. Dette forløb betegnes også som "Livshjulet". Der findes derfor ikke nogen egentlig eller absolut undergang, idet denne skal forstås som overgang til stadig ny livsform. Men nok så vigtigt er 'samsara' forbundet med en universelt gældende lovmæssighed, som kaldes 'karma', dvs. skæbne som resultat af individets handlinger i en tidligere tilværelse eller muligvis flere tidligere tilværelser. Karma-loven gælder naturligvis også for det aktuelle liv. Ingen er altså undtaget fra denne lovmæssighed, som gælder både for guder og mennesker, dyr og planter, der således indplaceres på forskellige trin i et slags hierarkisk system. Forestillingen om karma-samsara vandt udbredelse hovedsagelig på grund af sin forklaringsværdi over for ulighed i udrustning, evner, vilkår og skæbne, men i nok så høj grad i kraft af det løfterige perspektiv, den åbner for stadigt ny muligheder for alle levende væsener, menneskene inklusive.

Imidlertid skete der på et tidspunkt et skred i indisk religiøs forståelse af karma-samsara, hvorunder man især betonedede det negative og trøstesløse ved den evigt gentagne rytme af fødsel, død, fødsel, død, fødsel osv. Tanken om udfrielse (moksha, i buddhismen nirvana) fra det evigt spinnende "livshjul" blev derfor påtrængende, og løsningen på problemet så man i, at undgå ny karma, for bruges karma-loven gennem afståelse fra enhver form for begær, standses samsara, mente man. Det blev derfor vigtigt at finde metoder til at knægte enhver form for begær og derved opnå udfrielse eller forløsning, og sådanne metoder blev udviklet i form af de forskellige yoga-systemer, som f.eks. hatha-, karma-, bhakti-, raja-, jnana-yoga m.fl., der hænger sammen med det faktum, at der findes vidt forskellige mennesketyper. (Note 11)

Læren om karma-samsara

Læren om karma-samsara kom til den vestlige verden i løbet af 1800-tallet, hvor engelske og tyske lærde studerede og oversatte de indiske filosofiske kildekrifter, ligesom den indiske reformbevægelse Brahma Samaj (brahma samfundet), stiftet 1828, udsendte flere indiske lærde på foredragsturneer til enkelte vestlige lande. Bevægelsen omfattede især navne som stifteren Ram Mohan Ray (1772-1833), Debendranath Tagore (Thakur) (1817-1905) og Kechab Chandra Sen (1838-1884). Det samme gjorde Ramakrishna-missionen, hvis mest kendte repræsentant var Ramakrishnas betydeligste discipel Narendra Nath Datta, bedre kendt under sit indiske navn Swami Vivekananda (1862-1902).

Gadadhar Chatterji eller Ramakrishna (1834-1886) var en fremtrædende skikkelse i hinduismen i 1800-tallets Indien, og hans betydeligste lære var nok, at han sidestillede alle religioner og mente, at enhver religion, hvad dens lære end går ud på, bliver til sand religion, når mennesket kærligt hengiver sig til Gud og kærligt tjener sin næste. Derfor er der ingen grund til at vrage den ene religion for den anden, men derimod gøre det klart for enhver, at de kristne bør stræbe efter at blive ét med Gud i kristendommen, muslimerne i islam og hinduerne i hinduismen.

Det fornyende ved Brahma Samaj var, at man tilstræbte en rationalistisk nytolkning af hinduismens lærdomme, især for at imødegå de kristne missionærers kritik. Men det var i nok så høj grad bevægelsen Arya Samaj (ariernes samfund), stiftet 1875 i Bombay af Dayananda Sarasvati (1824-1883), der repræsenterede oppositionen imod kristen mission og anden vestlig indflydelse i Indien. (Note 12)

Blandt de vestlige akademiske formidlere af klassisk indisk filosofi kan nævnes den tyske litteraturhistoriker, oversætter, forfatter, indolog og filosof August Wilhelm von Schlegel (1767-1855); den tyske professor, fra 1868 i komparativ filologi Max Müller (1823-1900); den danske ekspert i germansk filologi og orientalist, professor Poul Tuxen (1880-1955); den østrigske forfatter, filosof og antroposofist Rudolf Steiner (1861-1925); den populære engelske forfatter, journalist og mystiker Paul Brunton (1898-1981), herhjemme forfatteren Johannes Hohlenberg (1881-1960), som var discipel af den indiske filosof, yogi og guru Sri Aurobindo Ghose (1872-1950); og forfatteren, terapeuten, filosofen og billedhuggeren Sofus Nertil (1874-1941).

NB! De værker af de ovennævnte respektive forfattere, der vil være relevante for denne afhandling, vil blive nævnt i litteraturlisten til slut i denne artikel.

Som det vil være fremgået af det ovenfor omtalte, er kendskabet til, eller måske rettere bekendtskabet med, klassiske indisk filosofiske systemer her i vesten – og ikke mindst i Danmark – altså oprindeligt især blevet formidlet af to grupper af mennesker, dels af både lidt ældre og nyere indiske filosoffer og såkaldte guruer (indiske religiøse og filosofiske lærere), og dels af nogle danske og udenlandske akademikere. Men størst succes, hvad angår udbredelse af kendskab til en 'europæiseret' udgave af indisk filosofi i form af systemerne Sankhya, Yoga og Vedanta, fik den især i okkulte og pseudofilosofiske kredse herostratisk berømte russisk fødte Helena Petrovna Blavatsky, født von Hahn-Rottenstein (1831-91), bedre kendt under navnet Madame Blavatsky.

Den teosofiske lære

Det var som nævnt særlig den teosofiske lære, som i slutningen af 1800-tallet blev fremført af den ovenfor nævnte Madame Blavatsky, der kom til at spille en rolle for indisk filosofi og religion indpas i Europa og Amerika. I 1875 stiftede Madame Blavatsky "The Theosophical Society" ("Det Teosofiske Selskab") i New York, og gennem dette selskab udbredtes hendes okkulte lære, som er en blanding af europæiske såvel som indiske elementer. Teosofien er en gnostisk-synkretistisk lære, hvori Gud er tilværelsens centrum, verden, som er udstrømmet (emaneret) af Guddommen, er syv-delt og grundlæggende åndelig. Særlig ved hjælp af mahatmaer (store vismænd) og guruer vil visdom om Gud kunne opnås efter mange og erfaringsberigende reinkarnationer. Dette var og er i hvert fald teorien.

Madame Blavatsky flyttede i 1879 til Indien, hvor hun oprettede hovedkvarter i Adyar ved Madras i det sydlige Indien, og herfra udbredtes den teosofiske lære ved hjælp af en lang række bøger og skrifter. Fra 1891 blev Annie Besant (1847-1933), omkring Madame Blavatskys død, en energisk leder af Teosofisk Selskab, og under hendes lederskab eller regime blev den ganske unge inder Jiddu Krishnamurti (1897-1986) i 1924 udråbt til åndelig leder ("Verdens Frelser") af en international teosofisk retning, "Stjernen i Øst", som han dog siden vendte sig imod og opløste med henvisning til, at ethvert menneske må søge sandheden og finde den hos sig selv. Dette budskab har han udbredt gennem omfattende foredragsrejser og gennem bøger, hvoraf mange er oversat til dansk. Heri forkynder Krishnamurti en lære, der er udtaget af europæiske og indiske kilder, om en skjult harmoni mellem altet og enkeltsjælene, som kan erfares gennem intuition og i forening med erkendelse af jeget føre til sjælefred.

Et navn af betydning for udbredelsen af læren om reinkarnation i den vestlige verden, er også den østrigske filosofiske forfatter Rudolf Steiner (1861-1925). Han tilsluttede sig oprindeligt teosofien, men brød i 1913 med denne og grundlagde sin egen okkult-filosofiske retning: Antroposofien, og stiftede desuden Antroposofisk Samfund med hovedkvarter i Institut Goetheanum i Dornach ved Basel i Schweiz. Hans lære, antroposofien (= kundskab om mennesket), er en gnostisk-synkretistisk lære som har hentet inspiration i indisk karma-og reinkarnations-opfattelse, i Goethes organisme-tanke og i en panteistisk forståelse af Jesus, dvs. en opfattelse af at Gud og verdensaltet, naturen, er ét. Det er Steiners opfattelse, at mennesket gennem moralsk-åndelig livsførelse kan udvikle sig og gå op i stadig højere æter-lag til slutstadiet: åndemenneskets. Steiner skrev en hel del bøger, udformede en biodynamisk landbrugslære og fik en betydelig indflydelse på vestlig pædagogik, især gennem oprettelsen af specialskoler i flere lande, bl.a. i Danmark. (Note 13)

Reinkarnationens rolle i Martinus' kosmologi

Vi skal herefter knytte an til denne artikels hovedemne og fokusere på den intuitionsbegavede danske tænker og mystiker Martinus og hans livsværk i form af et såkaldt kosmisk verdensbillede, primært formidlet af ham selv via bøger, artikler, foredrag og ikke mindst en lang række symboltegninger. Til at begynde med betegnede Martinus selv sin virksomhed som en mission, der var blevet ham pålagt, men senere gik han over til at betegne sit arbejde og værk som en åndsvidenskab. Som tiden gik opstod der problemer med at anvende den sidstnævnte og i en vis forstand misvisende betegnelse, hvorfor ordet og begrebet kosmologi blev indført og anvendt i stedet for. (Note 14)

Her i Danmark fik reinkarnationstanken eller snarere karma-samsara-forestillingen et gennembrud i og med den da 30-årige Martinus Thomsens åndelige oplevelser eller indvielse i påsken 1921. Han og hans lære forblev imidlertid ukendt for den store offentlighed, men så meget mere energisk blev der arbejdet i det stille og helt udenfor mediernes søgelys. 1921-28 tilbragte Martinus med at tegne stort set de fleste af sine mange symboler, der ved hjælp af enkle geometriske former, som f.eks. cirkler, trekanter, romber o. lign., skulle gøre det lettere for i hvert fald visuelt begavede at opfatte og forstå hovedtrækkene i det i god forstand fantastiske verdensbillede og dettes åndelige lovmæssigheder og principper, han via sin nyligt opnåede kosmiske bevidsthed og veludviklede intuitionsevne havde fået adgang til at opleve i form af en åbenbaring.

Den sidstnævnte begivenhed, som fandt sted i påsken 1921, har Martinus indgående beskrevet forløbet af i bogen "Omkring min missions fødsel". For en mission følte Martinus, at der ved den lejlighed var blevet pålagt ham, og han var derfor forpligtet til at gøre sit til at udbrede det gode budskab om det ny helhedsbillede af verden og tilværelsen, primært i form af foredrag, som Martinus selv forestod. Og herunder viste han netop de nævnte lysbilleder af sine egenhændigt meget dygtigt hånd tegnede og farvelagte symboler. Der blev også tidligt afholdt studiekredse, som blev ledet af Martinus' første elev og sekretær, Erik Gerner Larsson (1907-1973), som i det hele taget var og blev en afgørende faktor og primus motor, dels for udbredelsen af Martinus' tanker i de følgende mange år, og dels for oprettelsen af de institutioner, som i praksis skulle administrere og formidle 'missionen' - Martinus foretrak siden at kalde denne for "sagen". Her skal jeg dog ikke gå dybere eller nærmere ind i "sagen"s efterhånden lange historie, men må i det spørgsmål henvise til websitet <http://www.martinus.dk/>

Nået hertil skal vi se lidt nærmere på, hvordan Martinus opfatter spørgsmålet om karma-reinkarnation, og det kan med det samme siges, at han indenfor rammerne af sin kosmologi beskriver disse begreber og fænomener grundigt og udelukkende positivt. Nemlig som absolut nødvendige, værdifulde og uundværlige faktorer eller

elementer i det helhedsbillede af verden og tilværelsen, han har forelagt i form af sine symboler og de dertil knyttede logiske kosmiske analyser, hvis slutfacit munder ud i en bekræftelse af den bibelske konstatering af, at "alt er såre godt". (Note 15)

Hvad er kosmisk bevidsthed?

Det siger næsten sig selv, at det kan have afgørende interesse, at gøre rede for, hvad Martinus forstår ved fænomenerne og begreberne "bevidsthed" og især "kosmisk bevidsthed". Førstnævnte form for bevidsthed, den vi stort set alle kender fra os selv, betegner Martinus også som "sansningen på tværs af materien" og "den lavpsykiske sansehorisont". Den sidstnævnte form for bevidsthed betegner Martinus som "sansningen på langs ad materien" og "den højpsykiske sansehorisont". Disse fænomener og begreber har Martinus behandlet detaljeret og indgående i sit store livsværk, først og fremmest i sine trykte værker Livets Bog 1-7 og i symbolværket Det Evige Verdensbillede, samt i mange af sine småbøger.

Det er Martinus' påstand, at kosmisk bevidsthed giver individet adgang ad to veje eller kanaler til den lokalitet i den guddommelige bevidsthed, han betegner som "viddomsoceanet", som rummer eller indeholder samtlige levende væseners livsoplevelser i form af de koncentrerede og forædlede erindringer, han benævner som guldkopi-erindringer. Den ene adgangsvej er via hukommelsesevnen og den anden er via intuitionsevnen. Om den sidstnævnte adgangsvej har Martinus blandt andet skrevet følgende, hvilket jeg her skal tillade mig at citere, men gengive med moderne retskrivning:

(Citat) 199. Hos ethvert jordmenneske, der er så langt fremme i udviklingen, at det har enkelte øjeblikke, hvor det er udrenset for lavere energier, hvilket i dette tilfælde vil sige øjeblikke, hvor det gennemstrømmes af ren kærlighedsenergi, og det derved befinder sig i ren og høj åndelig ekstase, der igen er det samme som inspirationstilstand, kan intuitionsfunktionen finde sted. Individet oplever da uden nogen som helst forudgående analysering eller definition i sådanne øjeblikke en pludselig opståen eller fremkomst af nye åndsoplevelser eller tankebilleder i dets bevidsthed. Sådanne pludseligt gennem glæde eller ekstase opståede nye og færdige tankebilleder kalder vi "intuitioner". Intuitioner er således identiske med symptomer på eller resultater af den i form af samarbejdet mellem følelses-, intelligens- og intuitionslegemsfosteret udløste åndsfunktion i individets underbevidsthed.

200. Hos forfattere eller kunstnere, hvilket igen vil sige væsener, der arbejder eget med højere følelses- og intelligenserindringer, kan intuitionsevnen komme til udløsning i sådanne øjeblikke, hvor deres bevidsthed strejfer erindringer af ren kærlighedsmaterie, og de samme væsener derved kommer i ekstase eller inspirationstilstand. Når intuitionsevnen således et øjeblik kommer til udbrud hos en forfatter eller kunstner, kommer der i form af lynsnare glimt nyt idémateriale til et

digt, skuespil eller eventyr eller andre former for kunstmanifestationer frem til hans bevidste tankeverden i organiseret eller færdigbygget form. Et sådant væsen bliver derved i sin manifestation principielt forskelligt fra væsenet uden intuition, idet dette jo må opbygge sit materiale i kraft af intelligenslegemet alene.

201. Da intuitionsfunktionen sætter individet i stand til at udnytte erindringsmateriale, der for længst er udgået af dets dagsbevidsthed, hvilket vil sige for længst glemt af samme individ, medens intelligensfunktionen kun sætter individet i stand til at udnytte det af sit eget erindringsmateriale, der endnu er fremme i dets dagsbevidsthed, bliver førstnævnte funktions resultater således udtryk for et langt større horisontområde end intelligensfunktionen og som før nævnt udgørende den absolutte basis for genialiteten i enhver form for højere åndsmanifestation eller skabelse.

202. Ligesom intuitionen begynder at gøre sig gældende i den fremskredne kunstners eller forfatters bevidsthed, således begynder den også at gøre sig gældende i den fremskredne videnskabsmands eller forskers bevidsthed. Når han når så langt frem i sin forskning, at han begynder at arbejde med så rene åndsproblemer, at de består af kærlighedsenergi, da kommer han også i inspirations- eller ekstasetilstand og får derved gennem intuitionen adgang til ånds- eller erindringsmateriale, der ligger udenfor hans vågne bevidsthed. Intuitionen viser sig da her som små glimt eller brudstykker af absolut viden, og disse glimt bliver således begyndelsen til "kosmisk klarsyn".

203. Som tidligere nævnt kan man ikke med intelligenslegemet alene sanser eller udnytte sine allerhøjeste åndsindringer eller erindringer bestående af den allerhøjeste følelses- og intelligensenergi i harmoniseret form. Disse erindringer kan kun sanses og udnyttes i kraft af intuitionslegemet. Medens individet mere eller mindre er bevidst i sine i kraft af intelligenslegemet i form af ræsonnering eller tænkning foretagne omflytninger af de almindelige syns- og hørefornemmelseserindringer og samtidig ha disse under viljens kontrol, så er de i kraft af intuitionslegemet foretagne sansninger og udnyttelser af de højere åndsindringer endnu ikke hos jordmennesket under dets bevidste kontrol og forekommer ikke permanent, men kun i sådanne øjeblikke, hvor intet indgreb af tyngdeenergien, hvilket vil sige det samme som intet indgreb af lavere tendenser, finder sted i det pågældende individs bevidsthed. I sådanne øjeblikke kan individet i kraft af sit intuitionslegeme komme i kontakt med sit højeste erindringsmateriale. Dette vil altså igen sige, at individet i sådanne øjeblikke bliver i stand til, om end endnu i ubevidst form og således alene i kraft af tiltræknings- og frastødningsloven, at kunne udnytte sine virkelige højeste åndsindringer til fordel for genkendelsesevnen udstrækning til genkendelse af nye højeste åndsoplevelser, hvilken genkendelse igen er det samme som "kosmisk bevidsthed" eller "klarsyn", samtidigt med, at det naturligvis også får evne til at udnytte samme høje erindringsmateriale til fordel for skabelsen af nye åndsbilledformationer og således får forsøget sin skabevne. Da selv de fremskredne jordmennesker endnu hovedsageligt befinder sig i de fysiske fornemmelseserindringsfunktioner, hvilket vil

sige de mindre fremskredne intelligens og følelsesfunktioner, og kun momentvis befinder sig i den rene kærlighedsfunktion, og intuitionsfunktionen kun kan finde sted under denne, bliver intuitionsoplevelserne således tilsvarende momentvis. Når individets følelseslegemsfoster når at blive så udviklet, at det kan bære dets dagsbevidsthed og ikke længere udgør et fosterlegeme, da bliver individet permanent isin kærlighedsfunktion og således også permanent i sin intuitionsfunktion, der derved kommer under viljens kontrol, på samme måde som intelligensfunktionen allerede nu er det hos jordmennesket.

204. Med tilegnelsen af den permanente intuitionsfunktion er individet altså nået så langt i sin udvikling, at det skal til at begynde bevidst at færdes med samme lethed i de åndelige sfærer som den, med hvilken de ellers kun plejer at kunne bevæge sig i de fysiske regioner. Og gennem denne nye kosmiske bevidsthedstilstand begynder verdensaltet at åbenbare sit store mysterium for dens indehaver. Da denne tilstand altid udløser sin begyndelse med en voldsom ekstase for det pågældende individ, hvorefter det forbliver permanent bevidst i den kosmiske verden, har vi her i Livets Bog udtrykt nævnte tilstand under begrebet "den stor fødsel", som vi altså i senere kapitler nærmere skal lære at kende.

205. Selv om intuitionsfunktionen hos det fremskredne jordmenneske endnu kun er momentvis og udenfor dets viljekontrol, spiller nævnte funktion allerede en synlig rolle i det pågældende væsens daglige bevidsthedsliv og sætter sit præg på dets manifestationer.

Som før nævnt oplever jordmennesket ikke selve intuitionsfunktionen, men kun dens resultater. Disse kan fremtræde dels som ufejlbarlig "øjeblikkelig viden" og udgør da en ubevidst udnyttelse af individets allerhøjeste ånds- eller erindringsmateriale til fordel for genkendelsesevnen, og dels som færdige idématerialer til helt nye tankebilledformationer og disses videre transformation til tyngdeenergien eller den fysiske materie, og bliver da udgørende en intuitionsudnyttelse af individets allerhøjeste ånds- eller erindringsmateriale til fordel for dets skabevne. (Citat slut) (Note 16)

Kommentar: Martinus-kyndige vil vide, at når Martinus operer med begreber som f.eks. intuitionslegemet, skyldes det hans opfattelse og definition af de tre hovedinstanser, der ifølge hans kosmologi udgør et levende væsen, herunder naturligvis også mennesket. Det drejer sig om et treenigt princip i form af 1. Jeget, 2. bevidstheden og 3. organismen, som også kan udtrykkes som henholdsvis 1. Jeget, 2. overbevidstheden og 3. underbevidstheden, eller som 1. Skaberen, 2. skabe- og oplevelsessevnen, og 3. det skabte og oplevede. - Martinus opfatter og opererer med, at ethvert levende væsen er i besiddelse af følgende legemer. 1. instinktlegemet eller -energien, 2. tyngdelegemet eller -energien, 3. følelseslegemet eller -energien, 4. intelligenslegemet eller -energien, 6. hukommelseslegemet eller -energien, og 7. Evighedslegemet eller -energien i form af den såkaldte Moderenergien. Det sidstnævnte, fordi denne energi angiveligt er ophav eller "moder" til samtlige nævnte øvrige energier. Faderprincippet forekommer i form af

Jeget, der som nævnt er den absolutte hovedinstans i sammenhængen. Moderenergien repræsenteres desuden af overbevidstheden, medens de 6 øvrige grundenergier repræsenterer underbevidstheden, som i øvrigt ikke bør forveksles med det psykologiske begreb af samme navn. I Martinus' kosmologi markerer begrebet underbevidstheden i stedet bevidstheden, der funktionelt rangerer under overbevidstheden.-(Note 17)

Så meget kan vi ikke-kosmisk bevidste formentlig tænke os til rent psykologisk og teoretisk angående kosmisk bevidsthed, nemlig at den afbalancerede optimistiske sindstilstand, hvorunder man føler sig i harmoni med sig selv og sine medmennesker og omgivelser, og hvor man ikke dømmes og slet ikke fordømmer nogen eller noget, den er en forudsætning og betingelse for, at kunne opfatte livet og verden helt uden sympatier, antipatier, idiosynkrasier og fordomme. Det er den 'platform', hvorfra man kan se den virkelige verden og ikke kun ens egen eller andres mere eller mindre forvanskede eller illusoriske version af denne.

Nået så langt som hertil, har vi kunnet konstatere, at det at studere og prøve på at forstå og fastholde de såkaldt kosmiske analyser og livsfacitter, der tilsammen udgør Martinus' kosmologi eller verdensbillede, faktisk stiller store krav til den studerendes intelligens og intuition og – ikke mindst – tålmodighed eller udholdenhed. Man kommer i hvert fald ikke sovende til den fulde forståelse af, hvad det er nævnte kosmologi kan og vil fortælle os om verden og tilværelsen.

Men selv om man i hvert fald kan og må konstatere, at det helt utvivlsomt har kostet både tid, energi og en god portion tålmodighed og dertil en udviklet intelligens og ditto intuition hos Martinus under det årelange arbejde med at analysere og nedskrive sine kosmiske analyser og disses facitter, så må det som forsøgsvis sandhedssøger være tilladt at forholde sig skeptisk og sagligt kritisk til hans forunderlige og nærmest eventyrlige kæmpeværk. Derfor vil jeg her rejse det lidt kildne spørgsmål, om Martinus altid og ufravigeligt benyttede sin såkaldte "kosmiske bevidsthed"?

Skepsis og tvivl

Et helt basalt tvivlsspørgsmål kunne desuden eksempelvis være, om der virkelig findes en så omfattende form for bevidsthed, som den Martinus betegner og beskriver som "kosmisk bevidsthed"? - Spørgsmålet er dog nok lettere stillet end besvaret. Rent faktisk føler jeg mig ikke selv kvalificeret til at besvare spørgsmålet med enten et bekræftende ja eller et benægtende nej. Så end så længe må svaret blive hængende i 'luften'.

Men det behøver dog ikke at være nogen hemmelighed, at jeg under min årelange beskæftigelse med og studium af Martinus' verdensbilledes faktorer,

lovmæssigheder og kræfter, tid efter anden er stødt på påstande af Martinus, som jeg har haft og fortsat har vanskeligt ved at acceptere som udtryk for uimodsigelige objektive sandheder. Der kunne jo nemlig teoretisk set være tale om et genialt 'fantasibillede' af livet og verden, som naturligvis på mange punkter korresponderer med virkelighedens verden. Ganske som tilfældet kan siges at være med andre former for filosofiske systemer, som eksempelvis de klassiske indiske filosofisystemer og Rudolf Steiners filosofiske system Antroposofien. Det skal jeg vende tilbage til.

I mellemtiden kan det konstateres, at også andre end mig har reageret skeptisk og kritisk på både Martinus som person og især på hans selvopfattelse som en såkaldt "verdensgenløser", og desuden også ved at rette kritik imod selve værket og dets indhold og konklusioner. Det findes der et markant eksempel på i form af det følgende, som jeg tillader mig at citere fra min egen artikel, skrevet i 2008: 2.22. Om at finde sig i kritik – om en kritisk anmeldelse:

Bemærk, at især af hensyn til yngre læsere er al tekst og alle citater, bortset fra navne- og stedord, her fortsat gengivet med moderne retskrivning:

(Citat) I tidens løb har Martinus, både som person og som kosmologisk forfatter, været udsat for mere eller mindre kraftig kritik. Det var i øvrigt hvad han selv forventede, men han havde som grundholdning valgt stort set at overholde sit eget gode råd til sine tilhængere, om at man blandt andet på baggrund af skæbneloven, men også af etiske grunde, bør finde sig i alt og forholde sig neutral, og aldrig tage til genmæle mod bagtalelse og usaglig kritik (Jvf. Med Martinus Instituts Samarbejds Strukturen, § 2 f). Heri var han formentlig blevet belært af personlig erfaring, idet han i begyndelsen af sin karriere ikke fra alle sider var blevet mødt med lige stor forståelse og sympati. Dertil kom en ikke altid lige nem etableringsfase, hvorunder han ved forskellige venners og bekendtes sympatiske støtte og især økonomiske hjælp gjorde sig store anstrengelser for også at skabe en ydre, fysisk ramme omkring den ideelle mission, han følte og var overbevist om, at der var blevet pålagt ham som en følge af hans indvielse i påsken 1921.

Om den nævnte indvielse vil man nemmest og bedst kunne læse i Martinus' småbog "Omkring min missions fødsel", hvori han selv fortæller detaljeret om de for ham selv og andre fuldkomne uventede psykiske eller spirituelle oplevelser, han kom ud for i påsken 1921.

Indledning til kritikken

I 2005 udgav forlaget Kosmologisk Information 2-bindsværket "Martinus og hans livsværk Det Tredje Testamente. En biografi.", forfattet af pensioneret lektor i plantefysiologi og biokemi, Kurt Christiansen (f. 1932). Baggrunden for udgivelsen

var, at forfatteren efter længere tids studium af forskellige religioner og trosretninger var blevet opmærksom på Martinus og hans kosmologi, og efterfølgende gav sig til at undersøge, hvem og hvad Martinus var som menneske og om han selv efterlevede sin egen læres høje etik og moral. Det konkluderede Kurt Christiansen (KC) at Martinus gjorde, og det førte til, at han ønskede at delagtiggøre andre interesserede i sine undersøgelsesresultater, som han derfor har fremlagt åbent, fordomsfrit og detaljeret i ovennævnte biografi.

Men undervejs med arbejdet på biografien havde KC angiveligt ikke mødt forståelse fra alle relevante instanser, herunder først og fremmest Rådet hos Martinus Institut, som tidligere havde afvist en rapport om Martinus' familie- og slægtskabsforhold, som daværende bestyrer af museet "Martinus' barndomshjem" i Sindal, Axel Kristensen, havde udarbejdet i 1991-92, og som indeholdt hidtil upåagtede og ukendte oplysninger om Martinus' biologiske herkomst samt en samling af fotografier af de omhandlede personer. De nye oplysninger stemte ikke i ét og alt med, hvad Martinus i sine erindringer selv har oplyst om sine slægtskabsforhold, hvilket formentlig skyldtes, at han ikke selv lagde vægt på sådanne biomstændigheder. Men eftersom Rådet i medfør af Samarbejds-strukturen for Martinus Institut har til primæropgave at værne om Martinus' minde og hans store forfatterskab, og i videst muligt omfang sørge for at dette ikke bliver forvansket eller misbrugt, foretrækker man derfor i hovedsagen at fremme i offentligheden, hvad Martinus egenhændigt har skrevet om sig selv og sit værk, og sekundært, hvad der er skrevet og udgivet med Rådets godkendelse. Det sidstnævnte gælder f.eks. bogen "Martinus – som vi husker ham" (1990). (Note 18)

Den første biografi om Martinus, "Martinus. En kort fremstilling af hans barndom og ungdom samt et lille indblik i hans lære", blev skrevet af Martinus' første medarbejder, Erik Gerner Larsson (1907-73), og udkom på Axel Andersens Forlag 1933. Bogens indhold var en fuldkommen loyal og indforstået skildring af Martinus' liv og virke op til udgivelsesåret. Der skulle derefter komme til at gå fyrré år, før Martinus-interesserede officielt fik andet og mere at vide om personen Martinus' liv og virke, men denne gang kom skildringen fra ham selv, nemlig i og med bogen "Martinus' Erindringer", som med assistance af en god ven, forlægger Sam Zinglersen, blev udgivet af Martinus Institut i 1987. Biogens tilblivelse skyldtes oprindeligt Martinus selv, idet han omkring 70-års alderen mente, at han af hensyn til sine efterhånden mange tilhængere burde skrive sine erindringer. Men eftersom han på det tidspunkt var stærkt optaget af at udarbejde sit andet store hovedværk, symbolbøgerne "Det Evige Verdensbillede", indså han, at det kun ville levne ham tid til at indtale sine erindringer på bånd. Disse kunne vennen så senere nedskrive og omarbejde til et brugbart manuskript. I den anledning henvendte Martinus sig derfor til sin ven gennem mange år, Sam Zinglersen, og bad denne hjælpe sig med at forestå båndoptagelserne. Det var i foråret 1963 og det blev derefter arrangeret sådan, at Martinus besøgte vennen tre aftener om ugen, hvor en lille gruppe, som

foruden af Zinglersen selv også bestod af Martinus' personlige venner, ægteparret Oluf og Käthe Palm, samt af hans unge elev og nære medarbejder Per Bruus-Jensen, udgjorde spørgeholdet. (Note 19)

Martinus' selvbiografi uddybede på mange interessante punkter den første og mere summariske biografi forfattet af Gerner Larsson i 1933, hvilket naturligvis først og fremmest skyldtes, at det var 'kilden' selv, der nu fortalte om sit liv fra fødslen og om sit senere virke op til foråret 1963, hvor han var godt og vel 72 år. Men der var naturligvis primært tale om en personlig og subjektiv skildring, hvori Martinus formentlig med vilje havde undladt at fortælle om detaljer i sit liv, som han må have skønnet ikke ville have væsentlig betydning for forståelsen af hans personlighed og liv. Det drejer sig f.eks. om hans nærmeste familie- eller slægtskabsforhold, blandt andet, at skønt hans selvbiografi efterlader indtrykket af, at han var sin ugifte mors eneste barn, så havde han faktisk fire hel- eller halvsøskende. (Note 20)

Martinus var selv af den opfattelse, at hans biologiske far kunne være gårdejer Lars Larsen, som han tilmed mente var halvjøde. Martinus Erindringer, pp. 9-12. Men ifølge KC 1, pp. 17-28, har det ikke sandsynligheden for sig, hvorimod dette er tilfældet for den mand, som Martinus' mor, Else Christine Mikkelsen (1848-1901), udlagde som barnefader og som hun i forvejen havde et af sine fire andre børn med. Hans navn var Michael Christian Christensen Thomsen (1866-1946). I øvrigt havde Martinus tydelige og umiskendelige ansigtstræk tilfælles med sin mor og til en vis grad også med sin far, Michael Thomsen. (Note 21)

Tre år senere, i 1990, udgav Zinglersen's Forlag også bogen "Martinus – som vi husker ham. 30 af Martinus' venner gennem en menneskealder fortæller om deres indtryk af og oplevelser med Martinus." Bogen blev til på Sam Zinglersens initiativ og udgør et udmærket og på sin vis uddybende supplement til Martinus' egne erindringer, og dens i alt tredive bidrag bærer alle mere eller mindre præg af stor loyalitet, indforståethed og kærlighed til den for længst afdøde ven og læremester. Kun en enkelt bidragsyder, venen Benjamin Saxe, fortæller noget, der kan tolkes som en form for korrektion af 'myten' om Martinus, idet den citerer en udtalelse, hvorunder Martinus engang skulle have sagt følgende til en ven: "Når jeg ikke bruger min kosmiske bevidsthed, ved jeg måske mindre end du og alle andre om mange ting."

Mange tilhængere af Martinus og hans livsværk havde og har et behov og en tilbøjelighed til at ville se ham som et slags 'overmenneske', skønt han i sit dagligliv på mange måder ikke adskilte sig fra andre og mere almindelige mennesker. Men det skabte en myte om Martinus, ifølge hvilken han bl.a. var i besiddelse af "permanent kosmisk bevidsthed". Det var det, der fik den nævnte pågældende ven til at mene, at Martinus så også konstant og øjeblikkeligt måtte kunne svare på et hvilket som helst spørgsmål, der blev stillet ham. Men dertil skal Martinus som

nævnt angiveligt have udtalt, "at han kun brugte sin kosmiske bevidsthed, når han sad ved sin skrivemaskine og arbejdede på "Livets Bog". (Note 22)

Blandt de mange emner, der behandles i KC's store kronologiske Martinus-biografi, er blandt andet omtalen af den modtagelse et særtryk af første bind af "Livets Bog" fik ved sin udgivelse i august 1932. Særtrykket af "Livets Bog" var dennes 4. kapitel: "Et internationalt Verdensrige under Skabelse eller Menneskehedens sociale Fremtidsskæbne", som til den nette salgspris af kr. 1,50 blev udgivet på Axel Andersens Forlag. Bogen blev senere anmeldt i ugebladet "Det Frie Blad", som udkom i årene 1920-40 og var en afløser for de tidligere udkomne tidsskrifter "Ret", "Retsstaten" og "Retsforbundet". Bladet var primært talerør for "retsstatsideen" og var dermed også talerør for Retsstatspartiet, en hyppigt anvendt betegnelse for Danmarks Retsforbund, et politisk parti, der blev grundlagt i 1919 og som baserede sig på et udpræget liberalistisk grundlag, med den hovedopgave at gennemføre fuld grundskyld, hvorved samfundsskabt forøgelse af jordværdien skulle inddrages. (Note 23)

Men tilbage til "Det Frie Blad", som i sit nr. 10, 1933, anmeldte ovennævnte særtryk af 4. kapitel i "Livets Bog". Anmelderen var ingen ringere end forfatteren og kunstmaleren Johannes Hohlenberg (1881-1960), som især blev kendt for sin bog "YOGA i dens betydning for Europa" (1916; flere senere genoptryk), hvori han også havde gengivet uddrag af det indiske hellige skrift Bhagavadgita ("Herrens sang"), som han havde oversat fra Sanskrit sammen med Sri Ananda Acharya, der på den tid var bosat i Skandinavien. Desuden har han skrevet bøger om Søren Kierkegaard: "Søren Kierkegaard. En biografi" (1940) og "Den ensommes Vej" (1948), samt været redaktør for udgivelsen af det Kierkegaard-inspirerede tidsskrift "Øjeblikket" (1947-54), der fortrinsvis handlede om liberalistisk inspireret økonomi, politik og filosofi. (Note 24)

I 1933 havde Hohlenberg dog som nævnt endnu kun udgivet og genudgivet bogen om Yoga, hvilken var et resultat af hans ophold i Indien i 1915, hvorunder han angiveligt havde studeret indisk filosofi, herunder Raja Yoga og Karma Yoga, hos den indiske filosof og guru Sri Aurobindo Ghose (1872-1950) i dennes ashram i Pondicherry i Fransk Indien. Det kan derfor undre, at Hohlenberg forholder sig så negativt til Martinus og hans værk, som tilfældet er i anmeldelsen, for beslægtetheden mellem indisk filosofi og Martinus' kosmologi er så stor og indlysende, at den på trods af ganske vist væsentlige uoverensstemmelser må være åbenlys for enhver kender.

I forordet til sin bogs anden udgave, som udkom 1920, skriver Hohlenberg bl.a., at "Bogen som helhed maa tages som det enhver bog er: et udtryk for sin forfatters tanker på det tidspunkt da han skrev den." Det skal angiveligt forstås sådan, at forfatteren under indtryk af oplevelser og erfaringer, han i mellemtiden havde gjort,

har modtaget "nye impulser" og fået "åbnet for nye synslinier." Bogen blev som nævnt skrevet omkring 1915-16, altså under den grusomme Første Verdenskrig, som af gode grunde ikke har kunnet undgå at efterlade sig indtryk og givet anledning til en vis nytænkning, ikke kun hos Hohlenberg men også hos mange andre kulturmennesker. Altså havde Hohlenberg kort og godt med tiden ændret opfattelse på nogen punkter, hvilket i øvrigt fremgår af både bogens 3. udgave, som udkom i 1952, og af dens 4. udgave, der udkom på Borgens Forlag i 1980. Hohlenberg hentyder formentlig især til sin bogs "Efterord", hvori han konkluderer at der er et element i den europæiske kulturudvikling, som fører ud over den lære, der findes i Bhagavadgita om, at det er en gennem erkendelse og hengivelse opnået forening af det enkelte selv (atman) med det guddommelige selv (Brahman) og dettes vilje, at mennesket lærer at acceptere og undergive sig livets vilkår og forhold, uanset hvordan disse så end er og former sig. I Europa har personlighedsbegrebet haft en udvikling, der gør det umuligt for de fleste mennesker at acceptere noget forhold, blot fordi der henvises til at det ikke kan være anderledes end det netop er. Det europæiske og vestlige menneske kan ikke bare nøjes med at lægge alt i den guddommeliges hænder og lade naturen råde, men vil med fuld bevidsthed og af egen vilje uafsladelig tage udfordringerne op, og af al kraft og evne forsøge at ændre forholdene til det bedre.

Set på denne baggrund er det højst overraskende, at Hohlenberg kan have haft noget at indvende imod Martinus' opfattelse af et kommende verdensrige i form af et etableret og institutioneret inter- eller overnationalt samarbejde, og ligeledes imod hans betragtninger over menneskehedens retfærdige sociale fremtidsudsigter.

En barsk og skånselsløs anmeldelse

Men lad os herefter se nærmere på, hvad Hohlenbergs anmeldelse af særtrykket af "Livets Bog"s 4. kapitel indeholder. Her vil vi tillade os at gå ud fra, at Martinus valgte at udgive et særtryk af sit hovedværks 4. kapitel: "Et internationalt Verdensrige under Skabelse eller Menneskehedens sociale Fremtidsskæbne", fordi han formentlig må have ment at netop dette emne ville være af aktuel interesse i en tid, som stadig var præget af erindringerne og erfaringerne fra den blodige verdenskrig 1914-18, og som desuden havde ført til at man i 1919 havde oprettet "Folkenes Forbund", primært med det formål at undgå krig og bevare freden for al fremtid. Hensigten var at internationale konflikter skulle løses ad forhandlingens vej og at der kun skulle bruges ikke-militære tvangsmidler, såkaldte sanktioner, mod en angriber. Delegeretforsamlingen, som skulle samles tre gange om året, havde 15 medlemmer, og der var kun én stemme til hvert medlemsland uanset landets størrelse og indbyggertal. Første samling fandt sted i Genève i 1920, og forhåbningerne var store, men det viste sig snart, at det var svært at nå til enighed mellem landene, som stadig prioriterede særinteresser. Folkeforbundet kunne således ikke forebygge eller forhindre udbruddet af 2. Verdenskrig. På grund af

interne uoverensstemmelser mellem medlemmerne måtte Folkeforbundet ophøre i 1946, men reelt var sammenbruddet begyndt i 1933, da Japan udmeldte sig efter angrebet på Kina 1931, hvilket Folkeforbundet ikke havde kraft til at standse ved sanktioner. Derefter meldte Nazi-Tyskland sig ud i 1935, samme år som Italien angreb Etiopien. Sanktioner hjalp intet, og da Folkeforbundet heller ikke kunne afværge 2. verdenskrigs udbrud, var dets eksistens derfor blevet umuliggjort. Forbundet fortsatte dog til 1946, idet dets ikke-politiske humanitære arbejde, så som bekæmpelse af slavehandel, narkotikamisbrug og epidemier samt styrkelse af kulturelt samarbejde fortsattes. I mellemtiden havde tanken om overnationalt samarbejde fået fornyet kraft som følge af 2. verdenskrigs rædsler, og den udmøntede sig i oprettelsen af organisationen Forenede Nationer (FN) i 1945, kort efter krigens afslutning i Europa. Men det er en anden og længere historie, som ikke hører direkte hjemme i denne sammenhæng.

Ifølge de foreliggende oplysninger afsluttede Martinus manuskriptet til 1. bind af Livets Bog i 1930, men før det skulle gå i trykken havde han ladet nogle af sine nærmeste venner gennemlæse det. Det var imidlertid en ordning, Martinus hurtigt fortrød, for da han fik sit manuskript tilbage var det overstreget og fyldt med rettelser, og en enkelt ven syntes tilmed ikke at Martinus mestrede at udtrykke sig på godt dansk og foreslog derfor, at Martinus skulle forelægge sine ideer for ham, hvorefter han ville formulere og nedskrive disse på et formfuldendt og korrekt dansk. Dette var Martinus ikke enig i, idet han ikke ønskede at nogen skulle rette i hans manuskript, men at det skulle forblive som han havde skrevet det, med sine mangler og fejl. (Note 25)

Det er på den baggrund interessant, at Martinus' sprog lige præcis var et af de punkter, som Hohlenberg rettede sin skarpe og hvasse kritik imod:

"[...] Der findes i hele bogen ikke en klart formet tanke, ikke en prægnant formulering. Stilen er usikker, og forfatteren mangler fuldstændig sans for ordenes værdi og udtrykkets præcision. [...]" (Note 26)

Den liberalt tænkende Hohlenberg nøjedes dog ikke kun med at angribe Martinus' sprog, men klandrede ham også for en usikker, uklar og banal tankegang, og for at have blandet "populære kommunistiske programmer og folkeforbundsider, måske en grad mere ubestemt end de sædvanlig formuleres", ind i sammenhængen:

"[...] Det er tanker, som ligger paa gaden, og som her er plukket op og præsenteres som åbenbaring af den højeste visdom, uden at der iøvrigt er gjort det mindste forsøg paa at tænke dem igennem og prøve, hvad de indeholder. Som et eksempel blandt mange på, hvor usikkert han behersker både tanken og sproget, kan man nævne en sætning, hvori han udtaler sig om valutakurser. Den lyder saaledes: "Når livsfornødenhederne ikke desto mindre er beslaglagt af sådanne "børskonger", som

udelukkende kun kan være interesserede i på disse at holde en valutakurs eller prisnotering, der stadig kun står og falder med, hvad der er det allerhøjeste, det øvrige samfund kan tvinges til at betale, bliver vi atter vidne til, at magten ikke er forenet med retten." – Det er åbenbart udtrykket "står og falder" i forbindelse med forestillingen om, at valutakurser og prisnoteringer "stiger og falder", som har taget magten fra forfatteren og trukket sætningen ud i det rene vrøvl. Og således gennem hele bogen. Hvis man af de umådelig ordrige og vidtsvævende udviklinger uddestillerer det, forfatteren egentlig har villet sige, finder man helt igennem de mest indlysende selvfølgeligheder, som for eksempel at magten og retten i denne verden ikke altid falder sammen, at menneskene ikke er så gode som de burde være, og at det skyldes, at de endnu ikke er nået det standpunkt, hvor man er det. Endogsaa, at 2 og 2 er 4, udvikles vidtløftigt på mange sider, og man får at vide, at hvis der er mennesker, der mener noget andet, så er det fordi deres erkendelse ikke er så udviklet, at de er i stand til at se det. [...]" (Note 27)

Den åbenbart selvsikre og bedrevidende Hohlenberg kunne dog ikke nøjes med at påpege de punkter i Martinus' fremstilling, som han fandt angribelige, men måtte tage skridtet fuldt ud og advare sine læsere imod den mand og den lære, som efter hans mening kunne vise sig at blive farlig for mennesker uden åndeligt eller intellektuelt ståsted, eller som var så naive, at de manglede forudsætninger for at kunne bedømme, hvad den selvpromoverende "verdenslærer" forsøgte at pådutte dem. I umiddelbar forlængelse af ovenstående citat fortsætter han derfor med følgende:

"[...] For at fortælle os det, som forfatteren her har brugt så mange sider for at udvikle, behøver, for at bruge Horatios' udtryk, ingen ånd at komme til os fra graven, eller for at blive ved det, der her foreligger: der behøves ingen "stor fødsel". En ganske almindelig lille fødsel som den, vi alle har gennemgået, er fuldt tilstrækkelig. Men den der vil oplyse sine medmennesker om disse ting, skulle helst have oplevet lidt mere.

En bog som denne er ikke så uskyldig som den lader. Som jeg nylig i anden anledning skrev i "Det Frie Blad": enfoldighed er i vor tid ikke længere nogen undskyldning. Det er som Ibsens knappestøber siger:

I anelsens mangel
har fyren med hoven sin bedste engel.

[Min forklaring på ovenstående citat: I den enfoldige mangel på anelse eller fornemmelse har djævelen sit bedste fangstredskab. H.R.]

Det er ikke nok, at forfatteren naturligvis er i god tro. Når man vil optræde på denne måde, må man også vide, hvad man gør. Meget hellere en åbent udtalt foragt for

alle menneskelige frihedskrav og en ærlig bekendelse til det ubegrænsede statstyranni end denne ansvarsløse legen med ting, hvis virkelige væsen og konsekvenser forfatteren åbenbart ikke har anelse om. I alt fald burde der være et nogenlunde rimeligt forhold mellem den erkendelsesmæssige kvalitet af det, der gives, og de prætentioner, hvormed det sendes ud. Det kunne jo tænkes, at der fandtes naive sjæle, der lod sig blænde af verdenslærerglorien og ikke så nøjere på, hvad den dækker over. Det er den eneste grund til at omtale denne bog. Sejlende den ikke under dette flag, ville den være ganske uden interesse." (Note 28)

Martinus' svar: "En Imødegåelse"

Denne grausamer salbe kunne Martinus åbenbart og trods alt ikke lade stå uimodsagt, for i "Det Frie Blad"s nr. 14, 1933, reagerede han med et svar på Hohlenbergs angreb, som han indleder med at gøre opmærksom på, at han normalt aldrig indlader sig på diskussion angående sit arbejde eller "Livets Bog", og altså heller ikke vil gøre det i dette tilfælde. Det begrundes han med, at påstand imod påstand ikke kan have nogen værdi for læserne, som han imidlertid gennem sit svar vil lade træffe deres egen afgørelse med hensyn til den ånd og hensigt, hvori og hvormed "Livets Bog" er blevet skrevet. (Note 29)

Herefter fortsætter Martinus med i sit svar at pointere, at læseren af hans værk er fuldkommen frit stillet i sit forhold til de tanker og synspunkter, der fremføres i "Livets Bog", som i øvrigt ikke er beregnet på at skulle udgøre en ny form for dogmatik, men tværtimod gerne skulle virke inspirerende for selvstændig tænkning og erkendelse, alene med det formål at søge sandheden, hvad denne så end måtte vise sig at være. Det er derfor ikke hensigten med "Livets Bog", at denne skal lede sine læsere bort fra den religion, sekt, trosbekendelse eller livsanskuelse, disse eventuelt måtte være knyttet til, men udelukkende at henlede læsernes opmærksomhed på og stimulere til en upartisk og fordomsfri forståelse af, at hverdagslivets tildragelser, med disses behagelige så vel som ubehagelige oplevelser og erfaringer, overordnet set er udtryk for en guddommelig styrelse.

Med hensyn til sin egen person, pointerer Martinus, at han absolut ikke udgør nogen undtagelse fra reglen, men at han i væsenernes evige udvikling ikke udgør andet eller mere, end hvad alle andre væsener eller mennesker før ham har været, og hvad alle andre efter ham vil blive. Men situationen er den, at han havde gennemlevet en åndelig proces, som på trods af en ringe skoleuddannelse satte ham i stand til at være sin egen kilde til indholdet af "Livets Bog", et indhold, han efter sin egen opfattelse aldrig ville have været i stand til at nedfælde på papiret, hvis ikke det havde været for den usædvanlige selvoplevelse, han havde haft af de åndelige realiteter, der skjuler sig bag den ydre, fysiske verden.

Martinus fortsætter derefter med at give udtryk for, at han følte det som sin moralske pligt og i sandhedens interesse at oplyse sine læsere om, hvad det var, der havde sat ham, den ikke-boglærde, i stand til at påbegynde skrivningen af "Livets Bog". Og han kunne ikke se nogen grund til, at han skulle have ladet være med det, heller ikke selvom han havde indset, at det at han var blevet sin egen videns-kilde, ikke behagede alle: "At denne min tilstand i en ikke ringe udstrækning er en kilde til intolerance hos enkelte af de væsener, der endnu kun er i stand til at leve på andres viden, betinger jo dog ikke, at jeg skal fortie denne min selvoplevelsesevne eller tilstand." (Note 30)

Desuden mente Martinus ikke, at hverken "Hr. Hohlenberg" eller andre ville kunne afgøre, om den nævnte åndelige proces havde været en nødvendig forudsætning for, at han var blevet sat i stand til at skrive "Livets Bog", så meget mindre, som at sidstnævnte kun udgjorde første bind af et kommende værk, der på dette tidspunkt endnu ikke var skrevet. Dertil kom, at "Et internationalt Verdensrige under Skabelse" jo kun udgjorde et enkelt kapitel af Indledningen i første bind:

"[...] At Hr. Hohlenberg mener, dette brudstykke af Indledningen er "de mest indlysende selvfølgeligheder" kan jo kun være godt og er bedre end hvis de var usandsynligheder. [...]" (Note 31)

Herefter fortsætter Martinus i sit svar med at påpege, at der nok er tale om overfortolkning eller ligefrem misforståelse af, hvad Martinus har ment med de emner i "Et internationalt Verdensrige under Skabelse", Hohlenberg har kritiseret. Det drejer sig blandt andet om aktieforhold, hvor folk jo både dengang og senere har kunnet investere sig til afkast, som de ikke selv har gjort andet for at erhverve, end at købe og sælge aktier. I fremtidssamfundet vil dette i henhold til Martinus blive umuliggjort, idet intet normalt menneske til den tid vil kunne få lov til at forbruge mere, end det selv er i stand til at frembringe eller producere af værdier. De eksempler, Martinus nævner i den forbindelse, skal netop kun ses som eksempler og ikke som noget, der konkret vil blive sådan, idet ingen – heller ikke Martinus – ville kunne forudsige, hvordan fremtidssamfundet i de konkrete tilfælde vil komme til at forme sig.

Martinus kan heller ikke forstå, at Hohlenberg mener, at der i og med det fremtidssamfund, Martinus ser for sig, dels skulle være tale om "foragt for alle menneskelige frihedskrav", eller at det dels skulle betyde "det ubegrænsede statstyrrani". Tværtimod, skriver Martinus, at når verdenssamfundet til den tid vil blive befriet for aktiemarked, børsnøtering og spekulationer i valutakurser, vil "det kun blive udtryk for tilværelsens mest udviklede og fremskredne Frihed både i ånd og kultur og bliver derved uundgåeligt den balance, i hvilken alle nuværende politiske og religiøse bevægelser vil søge hvile." (Note 32).

Desuden må Martinus afvise, at han skulle have proklameret sig selv som "verdenslærer", og det gør han med følgende ord:

"[...] – en sådan selvbestaltning kan kun den falde for, som ikke ved, at titlen "Verdenslærer" kun kan stadfæstes af historien eller efterverdenen – og da jeg ligeledes heller aldrig har udgivet mig for at være "Bærer af en Verdensimpuls" – dette ville nemlig være lige så latterligt og naivt, som hvis jeg udgav mig for at være bærer af Jordkloden, en verdensimpuls er en stor kosmisk kraftudløsning af sådanne dimensioner, at den lige saa lidt som storm, regn og solskin kan bæres af et menneske, den kan kun mere eller mindre beskrives af et menneske, alt eftersom det har evnen til at se og iagttage den, og da det centrale i min mission ikke er at skabe religion, sektdannelse, forening eller medlemskaber af nogen som helst art, men påviseligt i min tekst, tale og illustration udelukkende kun tjener udbredelsen af kendskabet til alt, hvad der retfærdiggør dette "At elske sin næste som sig selv", tror jeg, at "Det Frie Blad"s læsere vil se, at enhver frygt for "de naive sjæle"s forføring af "Verdenslærerglorien" er ganske ubegrundet.

Ud over dette kan jeg ikke inkludere mig på nogen som helst polemik, men må henvise læserne til selv at læse "Livets Bog" og mit eget blad "Kosmos". / Martinus." (Note 33)

Et gensvar: "Nogle citater"

Et sådant svar, som Martinus gav, kunne en mand som Hohlenberg naturligvis ikke lade gå upåagtet hen, men det gav ham tværtimod anledning og lejlighed til at gå yderligere i rette med Martinus. Det sker i form af indlægget "Nogle citater" i samme nummer af "Det Frie Blad", hvori Martinus' ovenfor omtalte svar "En Imødegåelse", var trykt.

I sit nye svar henviser Hohlenberg til, at Martinus har anbefalet sine læsere selv at læse "Livets Bog", og han tager ham derfor på ordet og gennemgår derefter - på en skolemesteragtig og lettere ironisk-sarkastisk måde - nogle punkter i "Livets Bog", der efter hans mening har relevans i sammenhængen. Det fremgår fra starten tydeligt, at Hohlenberg fortsat ikke har megen respekt for, hvad Martinus har at sige, og han har derfor sat sig for at påvise naiviteten, uholdbarheden og til dels også selvmodsigelserne i Martinus' efter hans opfattelse uhyrlige påstande. Han lægger ud med et angreb på Martinus' påstande i forbindelse med kunsten og videnskaben i den kommende verdensstat, idet Martinus mener, at enhver vil få beskæftigelse eller arbejde inden for netop det fag, de pågældende har interesse, evner og anlæg for, eksempelvis at folk kan være født til at være kunstnere eller videnskabsmænd og derfor også vil få beskæftigelse indenfor disse genrer eller brancher. Her bør man måske erindre sig, at Hohlenberg selv var tegner og kunstmaler, og det faldt ham åbenbart derfor især for brystet, at Martinus kunne mene og påstå, at der ville blive tale om "et lovbehaftet studium af kunst og

videnskab", påbudt af verdensstatens "høje moralske og videnskabelige Administration". Det tolker Hohlenberg som, at det er staten, der skal afgøre, hvem der er født til f.eks. kunstner og hvem der ikke er det:

"[...] Hr. Martinus kalder dette et "udtryk for tilværelsens mest udviklede eller fremskredne frihed både i ånd og kultur". Jeg kalder det den absolutte fornægtelse af al frihed, - hvis ikke det hele bare er udtryk for en bundløs naivitet." (Note 34)

Det næste punkt er ét, hvor Hohlenberg mener at Martinus modsiger sig selv, nemlig i relation til udtalelsen om, at "Livets Bog" ikke har til opgave at lede læseren væk fra f.eks. buddhismen, kristendommen og islam, eller fra religion i det hele taget, heller ikke selvom disse må betegnes som forældede og henhørende under "Den gamle verdensimpuls". Martinus' begrundelse er, at de gamle religioner jo fortsat har appel til mange mennesker og i nogle tilfælde ligefrem er livsnødvendige, og så længe det er tilfældet, vil de pågældende religioner fortsætte med at eksistere. Men på grundlag af Martinus' beskrivelse af symbolet "Skabeprikkens Impulser" (Symbol nr. 2 i "Livets Bog I", men nr. 1 i "Det Evige Verdensbillede I"), mener Hohlenberg, at Martinus påstår at "Den nye verdensimpuls" er "bestemt til at sætte Buddhismen, Islam og Kristendommen i skygge." I dette tilfælde må man dog nok have lov til at mene, at Hohlenberg totalt har misforstået Martinus' beskrivelse af symbolet.

I det hele taget må man her tilføje, at det er en absolut misforståelse af indholdet og hensigten med "Livets Bog", at denne skulle sætte noget som helst "i skygge", idet dens opgave i henhold til stykke 15 angiveligt udelukkende er denne:

"[...] på basis af sin universelle upartiskhed i fuldeste mål kun [kan] have til opgave at lede sandhedssøgeren til forståelsen af den daglige oplevelse af livet med dets tildragelser, dets behagelige og ubehagelige erfaringer, dets lyse og mørke scenerier som identisk med en, for ham selv særligt tilpasset, og af Forsynet udløst direkte korrespondance, en korrespondance, som det pågældende individ, efterhånden som det bliver bevidst i sin evige tilværelse, vil blive i stand til at reflektere på ligesaa let, som det nu er i stand til at reflektere på et med sig jævnbyrdigt medvæsens korrespondance. Livets Bog skal således give den studerende et indblik i, hvorledes denne førstnævnte korrespondance eller denne livets direkte tale eksisterer som udgørende tilværelsens absolut eneste fundamentale religion, idet den nemlig kun kan eksistere med absolut alle som lærere, alle som elever og med alt som læresætninger. Da alle levende væsener derved eksisterer som fødte medlemmer af denne religion, har den ingen forudgående indmeldelses- eller optagelsesceremonier. Og da dens område fra evighed til evighed omspænder intet mindre end selve Altet, har vi her den eneste eksisterende religion, i hvilken der, i bogstavelig forstand, kun findes een Hjord og een Hyrde." (Note 35)

Da Hohlenberg i sin anmeldelse påstår, at han har læst "Livets Bog I", kan han dårligt have overset ovenfor anførte tekststykke og den kontekst, hvori det indgår. Så meget mere uforståeligt er det derfor, at han har kunnet fejlfortolke, hvad det er Martinus mener med "Den ny Verdensimpuls", og særlig set i relation til "Den gamle Verdensimpuls". Men i lighed med alle andre, har Hohlenberg naturligvis sin fulde frihed og ret til at være uenig i Martinus' opfattelse, det er jo vilkåret i et samfund med udtryksfrihed, hvor man med god grund hylder princippet "Frihed for Loke så vel som for Thor". (Note 36)

Tredie punkt i Hohlenbergs forsøgsvisse tilbagevisning af Martinus' påstande, er den, at denne benægter i sin selvopfattelse at være identisk med "verdenslæreren", der er udset til at vejlede og belære menneskeheden om den rette vej og adfærd. Dette punkt gør Hohlenberg specielt meget ud af, idet han bruger omkring to spalter til at forklare sig. Herunder henviser han til Fortalen i "Livets Bog", hvori Martinus bl.a. skriver, at han efter sin kosmiske indvielse var blevet sin egen lyskilde, fordi "den gyldne ildåb" havde udløst helt nye sanseevner hos ham, specielt intuitionsevnen, som han betegner som individets "højeste synsevne", og som satte ham i stand til vågen dagsbevidst at anskue "alle de bag den fysiske verden bærende åndelige kræfter, usynlige årsager, evige verdenslove, grundenergier og grundprincipper. Tilværelsesmysteriet var således ikke noget mysterium for mig. Jeg var blevet bevidst i verdensaltets liv og indviet i "Det guddommelige Skabepincip". (Note 37).

De udtalelser, som Martinus i sit svar til ham har fremsat om, at han ikke er en "verdenslærer", men i virkeligheden blot en forløber for, hvad alle andre mennesker før eller siden skal blive, tolker Hohlenberg som en bekræftelse af sin påstand om, at Martinus – efter min mening delvis med rette - er i uoverensstemmelse med sig selv. Hohlenberg henviser i den forbindelse dels til Martinus' påstand om, at han selv har gennemgået "den store fødsel" til "kosmisk bevidsthed", hvilket kommenteres på følgende måde:

(Citat) "Når man ud fra sådanne forudsætninger skriver en bog på 338 store sider – som endda kun skal være indledning – og oven i købet kalder den "Livets Bog", så forekommer betegnelsen verdenslærer mig at være et ringe og beskedent udtryk for de prætentioner der her gøres gældende.

Hr. M. erklærer det for at være latterligt og naivt at udgive sig for at være bærer af en verdensimpuls og benægter at have gjort det. Han har åbenbart glemt hvad han har skrevet på side 184 i Livets Bog: "Da disse to bevidsthedsfaktorer samtidig er meget fremragende udviklet, udgør samme kategoris væsener Jordens mest fremragende repræsentanter i åndelig udvikling og danner tilsammen den zone, vi her i Livets Bog udtrykker som "Den store Fødsels Forgård". Disse væsener bliver de fundamentale bærere af den nye åndskultur eller verdensimpuls."

Da Hr. Martinus, som han fortæller os paa side 21 i sin bog, selv har gennemgået den "store fødsel", og følgelig må antages at være kommet videre end de der kun er nået til dens forgård, må han altså være noget endnu mere end en "fundamental bærer" af denne verdensimpuls. Men hvorfor så skjule det for Det Frie Blads læsere under så ydmyg maske? – [...]" (Citat slut) (Note 38)

Herefter fortæller Hohlenberg, at han er i besiddelse af "en række vedtægter for et forbund, hvis punkt 8 indeholder følgende ord: "Martinus er den individualitet, der er bæreren af den åndelige verdens nye indslag." Han indrømmer dog, at han ikke ved, om Martinus selv har forfattet eller er bekendt med disse vedtægter, men mener med al sandsynlighed, at han må have godkendt disse, eller at han i al fald burde have protesteret, hvis de var i modstrid med hans selvopfattelse:

(Citat) "[...] At lade en ting fastlægge i statutter (eller i en "pagt", som det i dette tilfælde kaldes) betyder jo netop at gøre den til et dogme. Hvorfor så ikke tilstå offentligt hvad man tillader privat?

Forøvrigt maa jeg påtale den brug han gør af ordet tolerance, som han som forskellige fremmedord bruger forkert. Tolerance består ikke i at anse alle meninger for lige gode og lige berettigede og at lade selv de værste tåbeligheder stå uimodsagt, men i at man ikke hænger eller brænder eller på anden måde forulemper dem der fremsætter dem.

Hr. Martinus havde sikkert gjort bedre i at følge sit princip og ikke indlade sig på nogen polemik. Og Det Frie Blads spalteplads kan sikkert også anvendes bedre end til at diskutere et fænomen som dette. / Johannes Hohlenberg." (Citat slut) (Note 39)

Det omtalte "forbund" og dets "statutter" eller "pagt" har jeg ikke kendskab til, og kan derfor ikke udtale mig derom. Men hvis der f.eks. skulle være tale om en dansk afdeling af forbundet "Stjernen i Øst", så kan bl.a. følgende fortælles herom: Ordenen af Stjernen i Øst, var oprettet i 1912 af Teosofisk Selskabs daværende leder, Annie Besant, med det formål, at promovere den kommende "verdenslærer" eller "Messias", Jiddu Krishnamurti. Året efter, i 1913, fulgte de fleste af de tyske teosoffer deres hidtidige leder, Steiner, og brød samtidig med deres tidligere teosofiske ideer. Steiner stiftede derefter Antroposofisk Selskab.

I 1911 havde den foretagsomme Annie Besant stiftet en "Orden for Stjernen i Øst", med den da ca. 17- eller 20-årige Krishnamurti som åndeligt overhoved. 'Ordenens' formål var angiveligt at berede dens medlemmer på 'verdenslærerens' komme, og for at disse skulle kunne forstå hans 'budskab', igangsattes en intensiv og grundig åndelig selvtræning, således at medlemmerne senere ville være i stand til at bistå Krishnamurti i hans forventede verdensomspændende missionsarbejde.

Krishnamurti, åndelig leder ("Verdens Frelser") af den internationale teosofiske retning, "Stjernen i Øst", fik dog hurtigt nok af de mere eller mindre umulige og fantasifulde forventninger, mennesker i omgivelserne stillede til ham. Og tilsidst blev det ham for meget, og i al hemmelighed tog han ophold i Frankrig, hvor han håbede på at kunne leve ukendt og i fred og ro, i hvert fald for en tid, indtil han havde fundet ud af, hvad hans fremtidige beskæftigelse skulle være. Under Første Verdenskrig meldte han sig til arbejdet ved et Røde Kors-hospital.

I de følgende år mediterede Krishnamurti en hel del, og han stod desuden i spidsen for Stjerneordenens årlige sammenkomster i den hollandske by Ommen, hvor flere tusinde mennesker var samlet, for at høre hans budskab. En særlig ivrig tilhænger, Baron van Pallandt van Eerde, forærede ham et slot med en del jord til, hvor han kunne bo og afholde sine 'Stjerne-lejre' og mødes med sine tilhængere. Krishnamurti udgav samtidig månedsskriftet "Stjerne-Herolden", som blev oversat til tyve sprog og læst i mange lande, herunder også i Danmark.

Men Krishnamurti var i mellemtiden kommet til den erkendelse, at de fleste af hans tilhængere var mere interesserede i hans 'mystiske' person, end i hans åndelige og etiske budskaber. På et møde i 1925 holdt han en tale, som rystede og forvirrede hans mange tilhørere, idet han ligeud sagde dem sandheden, nemlig, at de ikke var åndeligt søgende og tørstende, og at de kun var nysgerrige, der ville vide, hvem han var, underforstået om han var et guddommeligt sendebud.

Det tog dog yderligere fire år, før Krishnamurti i 1929 opløste 'Stjerne-ordenen' med henvisning til, at sandhed er noget grænseløst, som ikke er afhængig af betingelser og ikke er noget, der kan 'organiseres' eller tages 'patent' på. Ethvert menneske må søge sandheden og finde den hos sig selv og ad sin egen vej. Dette budskab har han efterfølgende udbredt gennem omfattende foredragsrejser og gennem bøger, hvoraf mange er oversat til dansk. Heri forkynder Krishnamurti en lære, der er uddraget af europæiske og indiske kilder, om en skjult harmoni mellem altet og enkeltsjælene, som kan erfares gennem intuition og i forening med erkendelse af jeget føre til sjælefred.

I og med sin klare udmelding om sit syn på bl.a. teosofien, tog Krishnamurti indirekte afsked med den 'organiserede' form for religion eller troslære, og viste sig dermed ikke at være den 'verdenslærer', som hans protektor Annie Besant havde forestillet sig og planlagt. Derimod overvejede han en overgang at blive sannyasin (omvandrende munk) i Indien, men opgav det og valgte i stedet at rejse omkring i verden og holde foredrag.

Her skal tilføjes, at der i slutningen af 1920'erne var en vis indirekte forbindelse mellem Martinus og Krishnamurti, idet Martinus' nære ven Lars Nibelvang i 1928 skriftligt havde henvendt sig til Krishnamurti og fortalt denne om Martinus og hans

mission. Ifølge Martinus opløste Krishnamurti "Stjerne-ordenen" på Martinus' 39 års fødselsdag den 11. august 1929, og erklærede at han ikke længere ønskede tilhængere, formentlig underforstået at han dermed også frabad sig at blive betragtet som "verdenslærer". Se "Martinus' Erindringer", p.92. (Citat): "Lasse sendte omkring 1928 et brev til Krishnamurti. I dette brev blev Krishnamurti gjort bekendt med min eksistens og mission. / På min 39-års fødselsdag den 11. august 1929 opløste Krishnamurti den sammenslutning, der var dannet omkring hans person, og han erklærede, at han ikke ønskede tilhængere." (Citat slut).

Man bør naturligvis vogte sig for at tolke, hvad andre har skrevet og refereret, og ikke mindst, hvad Martinus selv har skrevet eller i dette tilfælde udtalt, men sådan som jeg læser Martinus' ord her, så giver han indirekte udtryk for den opfattelse, at Krishnamurti frasagde sig verdenslærer-rollen til fordel for Martinus. Derfor hermed en yderligere bekræftelse på Hohlenbergs påstand om, at Martinus opfattede sig selv som en verdenslærer, et udtryk, der i religiøst sprogbrug kaldes for en "verdensfrelser". Men Martinus foretrækker som bekendt og nævnt betegnelsen "verdensgenløser", et begreb, der reelt set dækker over de to førstnævnte begreber.

Min kommentar

Det må siges, at Johannes Hohlenbergs vurdering af Martinus og hans på det tidspunkt foreløbige værk, naturligvis kun kan tages til efterretning, særlig da tiden siden dengang har vist karaten eller kvaliteten af de øvrige seks bind af "Livets Bog" og Martinus' øvrige arbejde. Martinus' arbejde på syvende og sidste bind af "Livets Bog" sluttede i 1960. Hohlenberg døde samme år, 1960, 79 år gammel, men om han i mellemtiden måske havde gjort sig bekendt med Martinus' andre bøger og virke, vides ikke, men er måske ikke sandsynligt, hans uforsonlige holdning taget i betragtning. I femte kapitel af "Livets Bog": "Menneskehedens modtagelighed for Den ny Verdensimpuls", har Martinus gjort indgående rede for, hvordan han og hans værk ville blive modtaget af de højst forskellige kategorier af mennesker, der findes.

Men hvilken kategori Johannes Hohlenberg tilhører, skal jeg undlade at spekulere i. Hans udtalelser om Martinus taler for sig selv og vidner om, at han kun må have haft et overfladisk kendskab til Martinus' verdensbillede (kosmologi) og om, at han på dette utilstrækkelige grundlag har ladet sin selvbevidste bedrevidenhed, sine fordomme og sin antipati styre sit umiskendelige intellekt. Måske fordi Martinus' tanker og ideer vitterligt var beslægtede med de tanker, Hohlenberg allerede i 1916 selv havde fremsat i bogen "Yoga i dens betydning for Europa" og i foredrag om samme emne, men som han - jvf. 1920-udgaven af bogen - blandt andet under indtrykket af 1. verdenskrig havde skiftet opfattelse af. Det kunne til dels også tænkes at skyldes, at hans bog muligvis ikke havde vakt helt samme opmærksomhed i åndeligt interesserede kredse, som tilfældet på trods af en del uvilje og modstand

nogle år senere var for Martinus og hans foredrag. Dette sidste er dog kun gætte-ri fra min side.

Så vidt jeg kan bedømme, havde Hohlenberg omkring 1920 indtaget et enten-eller standpunkt, idet han angiveligt mente, at Bhagavadgitas lære om selvets (atmans) forening med overselvet (Brahman) og om at handle ud fra den grundopfattelse, at alt er guddommeligt forudbestemt og derfor ikke står til at ændre, ikke lader sig forene med en moderne vesterlandsk anskuelse om ikke at acceptere f.eks. de ulige kulturelle, sociale og økonomiske forhold, men aktivt tage kampen op og medvirke til, at den guddommelige vilje kommer til at ske på jorden som den sker i himmelen, og ændre og forbedre, hvad ændres kan og bør. Men Hohlenberg kunne åbenbart ikke på grundlag af "Livets Bog 1" få øje på, at Martinus lige præcis gjorde sig til fortaler for et både-og, altså både en hengiven sig til det guddommelige forsyn og til den guddommelige vilje om aktiv handlen på jorden efter næstekærlighedens principper, hvilket kan undre, eftersom det fremgår fuldstændig tydeligt af bogen in extenso, at det er Martinus' grundopfattelse. Også selvom han – måske lidt selvmodsigende - samtidig anbefalede sine tilhængere at "finde sig i alting".

Der er dog særlig ét punkt, hvor kunstneren Hohlenberg på egne og kollegers vegne er fuldkommen uenig med Martinus, og det er i dennes påstande i forbindelse med kunsten og videnskaben i den kommende verdensstat. Det er forståeligt, at man som Hohlenberg, der forresten selv var en god tegner og kunstmaler, uden den baggrundsviden, der ligger i et grundigt kendskab til samtlige analyser og livsfacitter i Martinus' kosmologi, måtte protestere over, at Martinus kunne mene og påstå, at der ville blive tale om "et lovbefalede studium af kunst og videnskab", påbudt af verdensstatens "høje moralske og videnskabelige Administration". Dette måtte et liberalt tænkende menneske som Hohlenberg ganske enkelt tolke som, at det er staten, der skal afgøre, hvem der er født til f.eks. at være eller blive kunstner og hvem der ikke er det.

Man skulle ellers have forventet, at Hohlenberg som velbevandret i indisk filosofi med dennes reinkarnationslære og lære om livskredsløbet ("samsara"), umiddelbart ville have vist forståelse for Martinus' generelle opfattelse vedrørende blandt andet kunsten og kunstnerne. Men det, Hohlenberg ser ud til at have misforstået og misfortolket her, er, hvad Martinus i virkeligheden mener med "lovbefalede studium". Det er angiveligt og kort og godt, at enhver, i modsætning til, hvad tilfældet er nu, vil være garanteret at få beskæftigelse eller arbejde inden for netop det fag, de pågældende har interesse, evner og anlæg for, eksempelvis at folk qua deres fortidige liv kan være født til at være kunstnere eller videnskabsmænd og derfor også vil få beskæftigelse indenfor disse genrer eller brancher. Nemlig fordi der til den tid blandt andet vil være oprettet et panel eller lignende af psykologiske, sociologiske og faglige eksperter, som samtidig også har indgående kendskab til de kosmiske lovmæssigheder, der gør sig gældende i forbindelse med bl.a.

reinkarnation og repetition, og som derfor allerede i børnenes tidlige alder vil kunne afgøre, hvilke fag, de pågældende vil være bedst egnede til, ikke kun af hensyn til samfundet, men i nok så høj grad af hensyn til individerne selv, og følgelig også for disses livslykke. Og selv om ekspertpanelet har udpeget eller anbefalet et menneske til at uddanne sig og arbejde indenfor et bestemt fag, vil det jo desuden aldrig kunne gå værre, end at vedkommende enten fra starten kan sige fra eller måske undervejs finde ud af, at lige præcis dét fag måske alligevel ikke var, hvad der passede sig for vedkommende.

At der også var flere andre lærde og såkaldt intellektuelle mennesker, der bedømte Martinus og hans lære skånselsløst, omtales der flere eksempler på i Kurt Christiansens store Martinus-biografi. Et af disse eksempler skal fremdrages her: Dr. phil. Konrad Simonsen, Københavns Universitet, som her bl.a. holdt videnskabelige foredrag om "Bevidsthedens nye grænser", havde i nogen tid haft interesse for Martinus' kosmologi, og havde tilsyneladende stor forståelse for dens indhold. Nogle af den lærde mands foredrag blev da også trykt i Kosmos i årene 1939-41. Men der må være opstået nogle interne uoverensstemmelser, for sidstnævnte år blev Konrad Simonsen interviewet i tidsskriftet "Okkultisten" under overskriften: "Ligefremt interview med Dr. Phil. Konrad Simonsen", og heri udtalte han bl.a. følgende om Martinus:

(Citat) " – Martinus klarsyn er jo utvivlsomt; men det er ikke åndsvidenskab. Det er et mediums glimt af atavistisk klarsyn fra hine fjerne tider, hvor alle var det, og som opnået uden åndelig træning, nu uddybes videre på egen hånd og derfor hverken er ufejlbarligt eller særlig stort. Det er logik, men logik i luften..." (Citat slut) (Note 40).

Kurt Christiansen undrer sig over at en seriøs forsker som Konrad Simonsen, som før havde stor sympati og interesse for Martinus og hans kosmologi, pludselig kunne vende 180 grader og blive direkte modstander. Som et eksempel herpå nævnes også, at Konrad Simonsen betegnede Martinus' tre X'er, X. 1, X. 2 og X. 3, som kejserens nye klæder. Det oplyses i øvrigt, at Konrad Simonsen sluttede sig til antroposofiens ophav, Rudolf Steiner. (Note 41)

Imidlertid mener jeg, at der bør vises retfærdighed i bedømmelsen af Johannes Hohlenbergs vurdering af Martinus og "Livets Bog". Derfor må man for det første medgive ham, at Martinus' evne til at udtrykke sig skriftligt til at begynde med ikke var den bedste, hvilket han da også selv har medgivet. Til at begynde med omskrev han angiveligt meget, netop i forsøget på at udtrykke sig stadig klarere om sit vigtige emne.

Se f.eks. "Martinus' Erindringer", p. 71. – "Martinus – som vi husker ham", p. 27. Og allerede fra og med bogen "Logik" (1938) og især fra og med 2. bind af "Livets Bog"

(1942), har Martinus forenklet og strammet sin sætningsbygning betydeligt op, og det fortsatte han med i alle sine senere værker.

Men hvad Hohlenberg – og flere med ham – i hvert fald ikke havde forståelse for, og åbenbart heller ikke kunne bære over med, var, at der for Martinus' vedkommende var tale om en skriveproces, hvorunder han fra grunden af lærte sig selv at blive stadig mere stringent i sin måde at udtrykke sig og sine analyser på. At dette lykkedes særdeles godt, fremgår efter min opfattelse ikke mindst af "Livets Bog 7", og i nok så høj grad af hans forklaringer til symbolerne i symbolværket "Det Evige Verdensbillede I-III + 4". Hvad hverken Hohlenberg eller de fleste andre kunne vide, var, at Martinus lige fra begyndelsen af tilblivelsen af sit hovedværk, "Livets Bog", faktisk arbejdede på grundlag af en forud fastlagt plan, som han tilmed havde tegnet et symbol over. Martinus udarbejdede dette kort efter udgivelsen af "Livets Bog I", angiveligt for bl.a. via sit blad "KOSMOS" at gøre læserne af bogen opmærksomme på, at denne kun var begyndelsen til et større værk. Men symbolet er første blevet kendt af en lidt større offentlighed i og med den posthume udgivelse af "Det Evige Verdensbillede 4", der udkom i 1994, og hvori symbolet har nr. 43.

Et af de punkter, som Hohlenberg ud fra sine forudsætninger og holdninger er særlig kritisk overfor i forhold til Martinus' beskrivelse af det kommende socialt retfærdige verdenssamfund, er opfattelsen af at det vil blive en elite af menneskeligt og kulturelt højt udviklede individer, der skal sidde og bestemme i verdenssamfundets administration. I henhold til Martinus vil dette være et "Udtryk for tilværelsens mest udviklede eller fremskredne frihed både i ånd og kultur". Herimod indvender Hohlenberg, at det tværtimod vil være, hvad han kalder "den absolutte fornægtelse af al frihed", og mener i øvrigt at Martinus' synspunkter på det felt er hentet fra "populære kommunistiske programmer og folkeforbundsideer, måske en grad mere ubestemt end de sædvanlig formuleres". Det må da også medgives Hohlenberg, at under læsningen af Martinus' analyse af samfundet og samfundsudviklingen melder den tanke sig, at indholdet på det punkt uden vanskelighed godt kan minde om salig Karl Marx' teorier om samme emne. Marx var jo fortaler for, at arbejderne (proletarerne) skulle overtage statsmagten via en om nødvendigt voldelig revolution, lige som han mente, at alle værdier skulle overtages og administreres af staten, den kommunistiske vel at bemærke. Altså kort og godt en form for statskapitalisme, som efter den russiske revolution i 1917 blev forsøgt virkeliggjort i kommunistiske samfund, især anført af Sovjetunionen – med det negative resultat til følge, vi i dag kun kender alt for godt.

Men man kunne formentlig med rette også anskue tankerne og idéerne i Livets Bog's 4. kapitel: "Et internationalt Verdensrige under Skabelse eller Menneskehedens sociale Fremtidsskæbne", og i øvrigt Martinus' mission og LIVETS BOG generelt, som en følge af og udtryk for den samfundsmæssige tendens, der opstod i kølvandet på 1. verdenskrig. Ja, man kunne vel egentlig også med rette

betegne tendensen som en verdensomspændende kulturel impuls, eller som Martinus har gjort: som netop en ny verdensimpuls. Man må derfor medgive Martinus, at hans postulat om "den ny verdensimpuls" er realistisk, også selvom vi anskuer tilværelsen i 'et-livs-hypotesens perspektiv. Man må derfor også medgive ham, at der er tale om "den gamle verdensimpuls", som ifølge Martinus' opfattelse lå og fortsat ligger til grund for den gamle verdensorden med dennes religioner Buddhismen, Kristendommen og Islam. Martinus har derfor også ret i, at det til dels er brydningerne mellem resultaterne af de nævnte to verdensimpulser, der i høj grad ligger bag de internationale samfundsmæssige og kulturelle brydninger og opgør, der foregår i nutiden.

Der var og er imidlertid den store og afgørende forskel mellem Marx' teorier og Martinus' analyser, at de sidstnævnte hverken favoriserer revolution eller vold, men tværtimod påviser at den reelle, holdbare og varige forbedring og fornyelse af samfundet foregår via en jævnt fremadskridende udvikling. Denne udvikling er i henhold til Martinus ikke primært bestemt af de faktorer, Marx pegede på: Produktivkræfterne og produktionsrelationerne, som Marx tilmed mener også skaber bevidstheden og dennes produkter: ideologi, moral, ret, religion, kunst, litteratur, filosofi mm., hvorimod Martinus er af den opfattelse, at det netop omvendt er bevidstheden, der på grundlag af en række såkaldte universelle (kosmiske) skabepprincipper skaber produktivkræfterne og produktionsforholdene, og i øvrigt i interaktivt samspil med disse skaber samfundsforholdene og kulturen.

For Martinus er resultatet af udvikling primært et spørgsmål om det indbyrdes forhold mellem de to bevidsthedsevner eller –kræfter: Følelse og intelligens, - der er ifølge Martinus naturligvis mange andre faktorer og kræfter, der spiller ind - og det er derfor også relationen disse imellem, der bestemmer, hvilket udviklingsniveau eller –trin, individerne befinder sig på. (Her ses bort fra den rolle, polprincippet og polforvandlingen spiller i sammenhængen, idet den slet ikke er berørt i Hohlenbergs kritik). Vedrørende de relativt højst udviklede individer eller væsener, som Martinus ofte foretrækker at betegne disse, kan han derfor tillade sig at konstatere følgende i det tekststykke, som Hohlenberg bl.a. henviser til og citerer:

(Citat) "Da disse to bevidsthedsfaktorer [følelse og intelligens] samtidig er meget fremragende udviklet, udgør samme kategoris væsener Jordens mest fremragende repræsentanter i åndelig udvikling og danner tilsammen den zone, vi her i Livets Bog udtrykker som "Den store Fødsels Forgård". Disse væsener bliver de fundamentale bærere af den nye åndskultur eller verdensimpuls." (Citat slut) (Note 42)

Men personligt vil jeg dog gerne medgive Hohlenberg, at man som frihedselskende og anti-autoritært menneske umiddelbart godt kan stejle over den "statskapitalisme" og den "autoritære overstatslige administration", som Martinus overfladisk set og tilsyneladende gør sig til talsmand for i forbindelse med sin

beskrivelse af "Et internationalt Verdensrige under Skabelse" i 4. kapitel af "Livets Bog I". Men hvis man "stejler" beror det som nævnt på, at man ikke kender til eller helt har forstået indholdet og omfanget af Martinus' verdensbillede.

Hvad angår opfattelsen af Martinus som "verdenslærer" eller "bærer af en ny verdenskultur", nødes man nok til at give Hohlenberg delvis ret i, at dette faktisk også var Martinus' selvopfattelse helt fra begyndelsen af hans karriere. Herom vidner en skriftlig udtalelse af hans nære ven, Lars Nibelvang, som personligt var overbevist om, at Martinus var en ny åndelig mester eller mahatma, dvs. stor vismand. Nibelvang har fortalt om en dag, da han som så ofte før havde fået besøg af Martinus, og skildringen lyder nærmest som skrevet af en, der er betaget eller ligefrem forelsket i den anden person:

(Citat) "Jeg greb en bog, som indeholdt okkultisten Percivals' vidunderlige beskrivelser af adepter, mestre og mahatmaer og slog op på det sted, der viser os en mahatma i den åndelige verden hinsides tiden, rummet og formernes verden. Jeg læste op for ham. Han bøjede sit hoved og smilte til mig.

"Ja," sagde han, "det er rigtigt beskrevet, sådan er det. Jeg ser gennem formernes forskellige verdener og opfatter alt som en helhed. Hvor som helst jeg retter min opmærksomhed hen, er jeg bevidst. Tingene ligesom passerer revy for mine øjne efter ønske.

Men mit centrum er overgivet til de guddommelige love, og jeg stiller mig fuldstændig til tjeneste. Verden skal have lov til at drage alt det ud af mig, som den måtte have brug for, og ikke hvad jeg selv personligt kunne ønske!"

"Du er jo en mahatma, en verdensfrelser!" næsten råbte jeg i ivrighed.

"Tys! Vi skal ikke tale om, hvem jeg er, eller gøre sammenligninger.. Jeg er for hver især kun det lidet, meget eller intet, som vedkommende selv kan føle og se. Du må absolut ikke omtale noget til dine venner og bekendte. Min tid er endnu ikke kommet. Desuden er jeg ingen ynder af de mange rangklasser; der er kun én klasse for mig – og det er sønner af guden.

Jeg er den lærer, Gud har givet dig, og du skal blot lytte til, hvad jeg har at sige dig, og efter evne søge at følge mit eksempel.

For øvrigt er jeg alles ven og tjener for den mindste!" (Citat slut) (Note 43)

Under læsningen af ovenstående citat, klinger der uvilkårligt nogle udtalelser af en anden og nok så berømt person for ens indre øre, nemlig Jesu ord til sine disciple under sin første forudsigtelse af den skæbne, han var udset til at skulle gennemgå. Den principielle overensstemmelse var nok ingen tilfældighed, for Martinus havde faktisk et grundigt kendskab til Bibelen, og ikke mindst til Det Nye Testamente:

(Citat) "Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: 'Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?' De svarede: 'Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre Jeremias eller en anden af profeterne.'" Han

spørger dem: 'Men I, hvem siger I, at jeg er?' Og Simon Peter svarede og sagde: 'Du er Kristus, den levende Guds Søn.' Da svarede Jesus og sagde til ham: 'Salig er du, Simon Jonas' søn! Thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene. Så siger jeg også til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himmelen, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene.' Da forbød han sine disciple strengt at sige til nogen, at han var Kristus." (Citat slut) (Note 44)

Men man kan naturligvis påstå, at der med ovenfor anførte citat af Lars Nibelvang er tale om dennes personlige opfattelse af Martinus, og at citatet af, hvad han har sagt ved den pågældende lejlighed, måske ikke er korrekt opfattet eller gengivet. Men hvis det derimod står til troende, så må man nok indrømme, at Hohlenbergs påstand om "verdenslæreren" trods alt indeholder en vis grad af sandhed. Desuden var det ikke kun Nibelvang, der opfattede Martinus som en "verdenslærer", eller for at bruge Martinus' eget udtryk: en "verdensgenløser", for det var der også mange andre af hans tilhængere, der gjorde og gør. Og det rokker ikke ved denne kendsgerning, at Nibelvang flere år senere en overgang delvis skiftede opfattelse af, hvem og hvad Martinus var. Det hang sammen med skuffede forventninger fra Nibelvangs side, og med nogle interne kontroverser mellem ham og Martinus' første sekretær, Erik Gerner Larsson, som Nibelvang i modsætning til Martinus fandt uegnet til denne opgave. Men Nibelvang bevarede trods alt livet igennem en stor taknemmelighed og beundring for personen Martinus og hans kosmologi, lige som Martinus aldrig glemte, hvad Nibelvang havde betydet for ham i de første mange år af hans karriere. (Note 45)

Ved sin død efterlod Lars Nibelvang sig flere manuskripter, heriblandt planen om en bog med titlen "Fra Sokkelund Herred. Kulturbilleder af Lars Nibelvang", som skulle indeholde syv af de noveller, han i tidens løb havde skrevet til Politikens Magasin, men det lykkedes ham ikke at få bogen udgivet. Han havde også efterladt sig manuskriptet til en bog med titlen "Martinus som lærer og menneske", og desuden manuskripter til yderligere tre bøger om Martinus, hvoraf den ene angiveligt ser positivt på Martinus og den anden negativt på samme. I sin store Martinus-biografi kalder Kurt Christiansen den negative bog for "den sorte bog". (Kurt C., bind I, 8. afsnit p. 32, spalte 1, og pp. 33-36). Bogen, hvori Nibelvang klart skelner mellem mennesket Martinus og seeren og skribenten Martinus, blev senere brændt, angiveligt på foranledning af den 'afdøde' selv, som via et spiritistisk medie havde anmodet om at få det gjort. Det kan man mene om, hvad man vil, men nok så sandsynligt skyldtes det, at 'man' ikke mente, at den ville være et værdigt eftermæle for den ellers så positive skribent Lars Nibelvang, og at den måske også kunne risikere at skade Martinus' omdømme. Afbrændingen af bogen var Nibelvangs enke, Karen Nilsson, angiveligt meget imod, idet hun åbenbart helst havde set manuskriptet bevaret. (Note 46)

Det kunne man jo også tolke sådan, at hun ikke havde tillid til den spiritistiske seance, hvorunder mediet havde set hendes angiveligt dybt nedbøjede og angrende afdøde mand, Lars Nibelvang, med den sorte bog under armen. Nibelvang havde i øvrigt allerede i OKKULTISTEN for marts 1944 i artiklen "Ord, der bør siges", givet udtryk for en klar skelnen mellem seeren og vismanden Martinus og privatmennesket Martinus, lige som visse andre senere lidt småvittigt fandt på at skelne mellem Martinus og Hr. Thomsen. Dette synspunkt deltes af Helmer Fogedgaard og flere andre, og senere også af Erik Gerner Larsson, som i sine seneste år bl.a. skrev nogle notater om Martinus, der mentes ikke at være værdige for Gerner selv. Derimod skal det oplyses, at selvom Per Bruus-Jensen i en 10-års periode var personligt meget tæt på Martinus, så har han kun haft godt at sige om denne, hvilket især fremgår af hans nænsomme og kærlige skildring af sin læremester i bogen "Sol & Måne", Forlaget Nordisk Impuls 2001. Se bogens Tredie afsnit, Første del "- om Martinus kontra Thomsen".

I det nævnte afsnit beretter Per Bruus-Jensen (PBJ) om en længere samtale med Martinus, hvorunder denne selv detaljeret havde forklaret, hvorfor nogle mennesker opfattede ham som både Hr. Thomsen og som Martinus. Under samtalen pointerede Martinus, at der er en reel baggrund for, at en verdensgenløser som ham selv uundgåeligt må fremtræde som en tilsyneladende 'spaltet' personlighed. Det skyldes, forklarede han, at verdensgenløserens åndelige struktur er vanskelig at forene med den fysiske organisme og dennes særlige krav. Derfor en verdensgenløser, i dette tilfælde altså Martinus, som midlertidigt er uløseligt bundet til en "Thomsen-krop". På den baggrund accepterer PBJ i bogen den opfattelse, at Martinus havde en "Thomsen-side", altså en hverdagsmenneske-side, men at denne "med hensyn til betydning aldrig blot tilnærmelsesvis tålte sammenligning med Martinus-siden, men hele vejen igennem var totalt sekundær og underordnet og kunne reduceres til dén nødvendige pris, Martinus med egne ord hver eneste dag i sit liv måtte betale for overhovedet at kunne komme menneskeheden til hjælp og undsætning. [...]" I bogen giver PBJ i det hele taget udtryk for en opfattelse og vurdering af mennesket og vismanden Martinus, der må karakteriseres som i høj grad både personlig, positiv og loyal.

Som Hohlenberg faktisk også skriver i sit gensvar til Martinus, så er der i og for sig intet galt i at erklære sig som en "verdenslærer", men derimod i, at man ikke vil stå ved det offentligt. Det er dog et spørgsmål, som kan betragtes fra flere vinkler, bl.a. denne: Martinus' mission og værk er af en så exceptionel karakter, og var det måske især ved sin fremkomst, at dette ligeud at erklære sig som "verdenslærer", eller som Martinus foretrækker at kalde det: "verdensgenløser", på forhånd ville have lukket nogle døre i en verden, som den vestlige, hvor den materialistiske livs- og verdensanskuelse foreløbig er i højsædet.

Personlig skal jeg gerne tilstå, at efter omkring et halvt hundrede års studium af Martinus' kosmologi, herunder overværelsen af adskillige af Martinus' egne foredrag i 1950'-70'erne, har jeg ingen problemer med at acceptere og anerkende Martinus som "verdensgenløser" i den forstand, hvori han selv definerer begrebet. Men i øvrigt lagde han ikke selv så megen vægt på denne side af sit virke, og førte sig i hvert fald i sine manddomsår og alderdom ikke frem som sådan, men lagde mere hovedvægten på, at hans mission og værk var et udtryk for den "Talsmanden, den hellige Ånd", som Jesus profeterede skulle fremstå i "de sidste tider". (Note 47)

Her vil jeg foreløbig nøjes med at sige, at det har været lidt af en svær opgave, at skulle forholde sig til to forfattere, som i hvert fald for Martinus' vedkommende ufrivilligt er kommet på kollisionskurs, men hvis forfatterskaber jeg begge holder meget af, herunder ikke mindst af Hohlenbergs bog om Yoga og hans interessante og indlevende bøger om filosofen Søren Kierkegaard. Derfor må jeg overlade det til læseren selv at forholde sig til Hohlenbergs kritik og til mit velmente, men utilstrækkelige forsøg på at dele sol og vind lige mellem ham og Martinus. Sidstnævnte behøver intet forsvar fra hverken mig eller andre, idet hans eget livsværk er hans bedste forsvar, hvis et sådant i det hele taget behøves.

Det netop skrevne skal dog heller ikke forstås sådan, at jeg er en ukritisk tilhænger af Martinus og hans kosmologi, tværtimod. I løbet af de efterhånden mange år, hvor jeg har interesseret mig for og skrevet adskillige artikler om Martinus og især hans livsværk, som jeg til dels har oplevet, at Martinus færdiggjorde, har jeg lejlighedsvis også skrevet artikler med en skeptisk, tvivlende og kritisk tilgang til visse centrale emner i hans kosmologi så vel som til den organisation, der er opstået og opbygget omkring Martinus' livsværk. Det så meget mere, som at Martinus selv har opfordret studerende af hans kosmiske analyser og facitter til selv at tænke og vurdere, om disse svarer til, hvad der kan forstås ved fænomenet og begrebet virkelighed.

Er Martinus' kosmiske analyser ufejlbarlige?

Det store og grundlæggende spørgsmål er herefter, hvor vidt Martinus personligt var i besiddelse af det, han selv har defineret og benævnt "permanent kosmisk bevidsthed", altså at han altid, i alle situationer og under alle forhold og omstændigheder benyttede sit angiveligt "kosmiske indblik og overblik" i såvel sit daglige liv, som når han arbejdede på udformningen af sine ofte dybdeborende og detaljerede kosmiske analyser?

Det spørgsmål har han faktisk selv besvaret, omend indirekte, idet der er tale om en udtalelse, som han ifølge referat engang skulle have udtalt til en af sine venner. Svaret findes gengivet i bogen "Martinus – som vi husker ham", udgivet 1989 af vennen, forlægger og redaktør Sam Zinglersen. Det er en anden god ven af

Martinus, nemlig cand. mag, Benjamin Saxe, der i sit afsnit af nævnte bog blandt andet har skrevet følgende på side 77:

(Citat) Den samme ven, i hvis hjem Martinus gennem en længere årrække ofte kom på besøg, fortæller, at de en dag sad og talte sammen om forskellige spørgsmål. I samtalens løb stillede min ven Martinus flere spørgsmål, som han ikke umiddelbart ønskede at svare på. Og da min ven gik ham på klingen og havde fastholdt, at Martinus da måtte kunne svare på hvad som helst, eftersom han havde kosmisk bevidsthed, havde Martinus forklaret ham, at han kun brugte sin kosmiske bevidsthed, når han sad ved sin skrivemaskine og arbejdede på Livets Bog. "Når jeg ikke bruger min kosmiske bevidsthed", havde han tilføjet, "ved jeg måske mindre end du og alle andre om mange ting!" (Citat slut)

Denne udtalelse af Martinus er det ikke alle hans tilhængere, der er glade for, sådan som vi jo også tidligere ovenfor har set, under omtalen af 'dobbeltgænger' Hr. Thomsen og Martinus, at blandt andre Per Bruus-Jensen har gjort forsøg på at bagatellisere og kende for ugyldigt. Den opfattelse deler jeg som ligeledes nævnt desværre ikke, idet jeg ikke kan indse, at det gør den store forskel, medmindre man altså gerne vil følge sin tilbøjelighed – eller sit behov – for at opfatte Martinus som en slags 'overmenneske'.

I det følgende vil jeg gengive en af mine artikler, som i hvert fald efter min egen opfattelse og mening synes fremfører et grelt eksempel på, at Martinus faktisk kunne tage fejl, især når han ikke brugte sin "kosmiske bevidsthed", men overlod det til Hr. Thomsen at være ordfører. Det drejer sig om artiklen

SFINKSENS GÅDE: Fra dyr til menneske

I henhold til Martinus er Sfinksen symbolet på det jordiske menneskes kosmiske analyse, ifølge hvilken alle levende væsener uden undtagelse i deres kosmiske natur og grundstruktur er evige væsener. Alle udtrykker de det treenige princip og

besidder samme grundegenskaber og råder principielt over de samme kræfter og energier, lige som de principielt er underlagt de samme lovmæssigheder og grundvilkår. Martinus ser derfor ikke noget odiøst i, at mennesket biologisk set nedstammer fra dyrene, mere præcist fra primaterne. Og det er netop denne nedstamning eller afstamning, Sfinksen som symbol hentyder til, nemlig ved at have løvekrop (dyrenes konge) og menneskehoved, tilmed et kongeligt hoved (faraos)

På ovenstående meget enkle symbolske tegning af sfinksen skal figurens hale ses som udtryk for planteriget, kroppen som udtryk for dyreriget, og hovedet som udtryk for mennesket, der er begyndt at studere "Livets Bog", dvs. naturen og tilværelsen som helhed, primært for at løse sin egen gåde. De større og mindre 'partikler' omkring figuren skal udtrykke mineralriget, både i form af elementarpartikler og kloder og stjerner. – © Tegningen er udført af Børge Hamberg og gengivet med tilladelse af Per Bruus-Jensen.

Sfinksen og Keops-pyramiden

I årtusinder har den mærkelige figur, Sfinksen, ligget og ligesom bevogtet den store Keops-pyramide ved Giza i Ægypten. Begge værker har gennem tiderne givet anledning til stor forundring og vakt mange tanker, teorier og gætterier om, hvad ophavsmændene kan have ment med disse umiskendelige underværker. Den 73,5 m lange og 20 m høje Sfinks ved Giza, der er hugget ud af den naturlige klippe på plateauet foran Kefren-pyramiden, er efter ægyptisk tradition udformet som en løvekrop med mandshoved, idet den ifølge traditionel opfattelse skulle symbolisere kongens eller faraoens magt, styrke og visdom.

Den 146 m høje Keops-pyramide menes at være bygget af faraoen Keops, ca. 2600 f.Kr. Dens overflade var oprindeligt beklædt med omhyggeligt sammenføjede, polerede og blændende hvide kalkstensblokke, der dog for det meste nu er gået tabt. Man har beregnet, at der er medgået over 2 mill. blokke til formålet, og det er en almindelig antagelse, at det har taget omkring 6-8 000 mand 20 år at opføre pyramiden, hvis kvadratiske grundplans 233 m brede sider i øvrigt er orienteret efter verdenshjørnerne, lige som pyramidens spids peger direkte mod himlens Zenith. Pyramiden rummer tre kamre, som sædvanligvis betegnes som gravkamre, idet man mener at den er opført som gravmonument for kong Keops og hans dronning. Det tredje af kamrene, det nederste under jordoverfladen, flyttede man opefter, efterhånden som bygningen blev rejst. Øverst ligger kongekammeret med en sort granitsarkofag. Omtrent midt mellem dette og det nederste kammer, ligger det noget mindre dronningekammer. Til alle tre kamre fører 1 m høje og 1 m brede gange, idet adgangen til kongekammeret dog til slut sker gennem det såkaldte store galleri.

Keops-pyramiden og Sfinksen er til stadighed genstand for arkæologiske undersøgelser, og i nyere tid hælder flere ægyptologer til den teori, at Keops-pyramiden faktisk ikke er bygget til gravmonument, men som indvielsestempel for faraoen og muligvis også ypperstepræsterne og de højere embedsmænd. En af begrundelserne herfor skulle bl.a. være, at man forbandt begrebet grav med den underjordiske verden, men pyramiderne ligger hovedsagelig over jorden, og desuden antages det, at den store kong Keops næppe ville have nøjedes med en sarkofag, der efter faraonisk målestok er så lille, som tilfældet er med den i kongekammeret.

Men mysteriet om pyramidernes opførelse, formål og anvendelse, specielt Keopspyramidens, er fortsat en uløst gåde, der optager en del ægyptologer og andre forskere. Således er der i nyeste tid fundet arkæologiske spor af en række store bagerier, beboelseshuse og arbejdergrave i pyramidens nærhed, som tyder på at der engang må have været mange munde at mætte. Man mener nemlig at disse bagerier leverede brød til en kæmpemæssig arbejdsstyrke, som daglig sled med at transportere de store kalkstensblokke op ad de jordramper, der var blevet anlagt omkring pyramiden, efterhånden som den voksede opad. (Note 48)

Okkultismens pyramidologi

I løbet af det 19. århundrede, mere præcist i 1859, indledte den engelske forfatter John Taylor den såkaldte pyramidologi med sin fantastiske bog, *The Great Pyramid: Why was it Built? And Who Built it?* Den blev i 1864 efterfulgt af et 664-siders værk, *Our Inheritance in the Great Pyramid*, forfattet af Charles Piazzi Smyth, professor i astronomi ved Edinburghs Universitet. Bogen fik enorm betydning for okkultister og mystikere af alle afskygninger, specielt Rosenkruzere og andre hemmelige selskaber, der mente at kunne spore deres oprindelse helt tilbage til den ægyptiske døde kult omkring pyramiden. Ifølge *Mystikkens Verden*, håndbog om parapsykologi og magi, 1978, skrevet af forfatteren Poul Fersling, er især Smyth's bog et godt eksempel på, hvordan en intelligent mand med et lidenskabeligt engagement i en bestemt teori, kan forledes til at manipulere sine videnskabelige observationer på en sådan måde, at de bekræfter hans teoretiske antagelser og ideer, i stedet for omvendt, at ideer og antagelser skal bekræftes eller evt. afkræftes af videnskabelige observationer. (Note 49)

Senere er andre okkultister og 'mystikere' fulgt i Smyth's fodspor og har fremsat mere eller mindre fantastiske og usandsynlige teorier og påstande, særlig omkring Keopspyramiden. Disse teorier skal jeg dog ikke gå ind på her. Derimod skal vi orientere os om Martinus' opfattelse af Keopspyramiden, som principielt er i overensstemmelse med okkultismens opfattelse af samme, lige som jeg bagefter skal redegøre for hans syn på Sfinksen. Sin opfattelse af Keopspyramiden har Martinus især givet et kortfattet udtryk for i sine Erindringer, hvori bl.a. hans

Ægypten-rejse omtales på side 139-40. Martinus er helt uenig med ægyptologerne om pyramidens alder, byggeteknik, formål og anvendelse. Han mener således at den er 80-90 tusinde år gammel, - det må jo siges at være i temmelig kraftig modstrid med den almindelige arkæologiske antagelse, at Keopspyramiden er knapt 5000 år gammel! - og at den derfor er bygget i forhistorisk tid af et åndeligt broderskab af indviede personer, som via en særlig materialisationsteknik var kommet hertil fra andre og mere højtudviklede kloder, for at bistå ved dannelsen af en menneskelig kultur. Disse indviede væsener benyttede sig af åndelige eller psykiske kræfter, hvormed de ved en slags materialisering eller projektion af stoffets atomer, var i stand til at forme pyramiden med den matematiske præcision, den under alle omstændigheder er udtryk for.

I henhold til Martinus' opfattelse, blev i hvert fald Keopspyramiden bygget alene med det formål at skulle fungere som indvielsestempel for samfundets øverste repræsentanter, som derigennem måtte kvalificere sig til at træde i det guddommelige skabepincips tjeneste og fungere som anførere og vejledere for den tids almindeligvis ret primitive mennesker. Jeg skal dog heller ikke komme nærmere ind på det i øvrigt interessante psykologiske indvielsesritual eller ceremoniel, der i henhold til Martinus og flere andre okkultister, bl.a. Edouard Schuré og Paul Brunton, blev benyttet ved den lejlighed. For resten fortæller Martinus samme sted, at han i et syn så, hvordan pyramiden oprindeligt har set ud, lige efter sin færdiggørelse. Den var skinnende hvid, idet dens sider var dækket af et porcelænsagtigt materiale, siger han, og dens omgivelser var en frugtbar oase med frodige palmer. (Note 50)

Det er karakteristisk for teorierne om Atlantis, Lemuria og Mu, at ingen af disse har tænkt sig muligheden af, at forklaringen på de tilsyneladende forsvundne landmasser eller kontinenter kunne være den, at kontinenterne er i drift bort fra hinanden. På principielt samme måde med udbredelsesteorien, der går ud fra, at menneskeheden er opstået ét sted på Jorden og derfra har udspredd sig til andre egne. Moderne arkæologer og antropologer mener derimod at det sandsynligste er, at menneskegrupper er opstået og har udviklet sig uafhængigt af hinanden forskellige steder på kloden, hvilket bl.a. kan være en del af forklaringen på de forskellige racer og kulturer. (Note 51)

Vedr. Martinus opfattelse af, at de levende væseners udvikling foregår i "baner", der strækker sig gennem verdensaltet. Martinus kalder sådanne baner for "kosmiske udviklingsbaner", og disse er, hævder han, den egentlige kilde til arternes oprindelse. Men i øvrigt deler han Darwins opfattelse af, at den biologiske udvikling normalt foregår ved en jævn og rolig omformning af lavere trin mod højere trin. Det, der især skiller Martinus fra Darwins teori er, at han opfatter livet og dets lovmæssigheder som udbredt i hele verdensaltet. (Note 52)

Faraos Keops levede ca. 2600 f.Kr., og han er angiveligt bygherre for den store pyramide, der bærer hans navn. Opførelsen af Sfinksen og en af de andre store pyramider ved Gizeh tilskrives imidlertid hans søn, kong Kefren. Det antages, at det tog over 20 år at opføre Keopspyramiden, hvoraf en del år gik med anlæg af den vej, ad hvilken de over 2 mill. Stenblokke skulle transporteres fra stenbrudene til byggepladsen.

I de hen ved 3 måneder, hvor Nilen gik over sine bredder, og landbefolkningen derfor var uden indbringende beskæftigelse, blev omkring 6-8.000 arbejdere årligt udskrevet til at transportere stenblokkene og opføre pyramiden. Hovedkilde til de i teksten omtalte faktiske oplysninger: Lademanns Leksikon. Lademanns Forlag, København 1970-81. Se under de forskellige emner. Se evt. også Annelise og Ove Winding: Verdens store mysterier. Fra den menneskelige videns grænseland. Lademanns Forlag 1971, s. 124-7.

For resten tager Lehner ikke direkte stilling til spørgsmålet om især Keopspyramidens anvendelse som indvielsestempel i den forstand, som okkultisterne mener, men han er mest tilbøjelig til at mene, at de tre store pyramider først og fremmest er mausoleer for de tre store faraoner Keops, Kefren og Mykerinos. Men den gammel-ægyptiske dødekult var jo i sig selv så indspundet i religiøs mystik, at intet kan udelukkes, førend det er bevist eller eventuelt modbevist. I Tv-programmet kommer Lehner dog ikke nærmere ind på dette spørgsmål, men nævner det kun.

På baggrund af bl.a. Lehnrs udgravninger og fund, må man vel alt i alt foreløbig kunne konkludere, at sandsynligheden af de okkulte teorier omkring pyramidernes opførelse, især vedrørende Keopspyramiden, er mindre end lille. Dette må vel specielt siges om Martinus' påstand om den okkulte teknik, der ifølge ham skulle være brugt til transport af de mange store klippeblokke, bygningsværket består af. Efter det foreliggende at dømme, bygger denne og lignende teorier på ukendskab til de kendsgerninger, som først i de seneste årtier er kommet for dagens lys. Fantasien og ønsketænkningen har derfor tidligere fået lov til at udfylde de formodede "mystiske" og "overnaturlige" huller i den menneskelige viden om pyramiderne. (Note 53)

Arkæologernes og ægyptologernes antagelse af, at Keopspyramiden, Kefrens og Mykerinos' pyramider og dronningernes, familiemedlemmernes og embedsmændenes grave samt Sfinksen, blev opført for ca. 4.600 år siden, stemmer under alle omstændigheder dårligt eller slet ikke med Martinus' påstand om at i al fald Keopspyramidens opførelse skal have fundet sted for omkring 80-90.000 år siden. Som vi har hørt ovenfor, så befolkedes plateauerne omkring Nilen på den tid af neanderthalere, så i fald Keopspyramiden og Sfinksen virkelig skulle være blevet opført omkring dette tidspunkt, må disse avancerede bygningsværker altså være

blevet bygget af mennesker med en betydeligt højere åndsudvikling og intelligens end den, man med rimelighed kan tillægge neanderthalerne. Men sådanne mennesker fandtes jo ifølge antropologien endnu ikke på Jorden på det tidspunkt, og det vidste madame Blavatsky så vel som Martinus naturligvis udmærket, og derfor var det nødvendigt at antage, at den store pyramide blev opført af "et broderskab eller samfund af indviede personer, som kom hertil fra andre og mere højtudviklede kloder for at bistå ved dannelsen af en menneskelig kultur her på jorden. De byggede pyramiden ved psykisk kraft, ved en slags materialisering eller projektion af stoffets atomer." (Note 54)

Man skal altså i henhold til Martinus forestille sig, at disse højtudviklede, indviede personer skulle "bistå" den relativt laverestående befolkning af neanderthalerne med at opføre den store pyramide og formentlig også Sfinksen. Selvom det næppe vil kunne anses for særlig sandsynligt, kan man vel ikke helt udelukke, at der blandt et folk, som indsamlede føde ved fiskeri, jagt på fuglevildt og ørkendyr, og som havde deres primitive religiøse ritualer og magi, fandtes en eller flere individer, der var egnede til at gennemgå dén indvielse til højere bevidsthed, som den store pyramide menes at have til formål at være den ydre ramme om, og således at vedkommende kunne fungere som leder eller høvding for sit folk.

Det kan naturligvis ikke udelukkes at have været tilfældet, at det guddommelige skabningsprincip i egenskab af verdensgenløsningsprincip allerede dengang har benyttet sig af en sådan fremgangsmåde som det er, at sende højere udviklede indviede fra en eller eventuelt flere kloder i verdensaltet til jorden, for gennem en eller flere egnede høvdinge at inspirere relativt laverestående samfund til at videreudvikle sig. Men der fandtes dog ikke såkaldte faraoner på den tid, sådan som Martinus synes at forudsætte ("Martinus – som vi husker ham", s. 279). Som nævnt er neanderthalerne de første mennesker, der har efterladt sig en betydelig om end relativt primitiv kultur. Dette kunne godt være tegn på, at de kan have haft en idérig foregangsmand, en høvding eller en slags præst (shaman), eller måske flere sådanne, som gennem indvielse har fået impulser fra det guddommelige skabningsprincip til at virke for at fremme stammefællernes samfundsmæssige og kulturelle udvikling.

Imidlertid har Martinus ikke udtalt sig nærmere om, hvordan han mener de nævnte indviede fra en højere verden kom til jorden, men det må vel antages at være sket gennem en slags materialisations- eller projektionsproces via jordens åndelige atmosfære, hvor de pågældende væsener midlertidigt har taget ophold, for derfra at synliggøre sig i jordens fysiske sfære. For det kan vel næppe tænkes at være foregået gennem inkarnation i den tids fysiske menneskeorganismer, selvom disse havde et hjernevolumen, der svarer til eller endog var større end nutidsmenneskets. I henhold til de geologiske kulturlag, neanderthalerne har efterladt sig, tyder det ikke på at de kan anses for at have været lige så intelligensmæssigt, teknisk og

kulturelt udviklede som nutidsmennesket, heller ikke selvom nyere forskning tyder på, at neanderthalerne måske har været mere lig vor tids mennesker, end hidtil antaget.

Men bortset fra alle spekulationer og teorier, vil det så i grunden ikke være mere nærliggende at mene, at f.eks. Keopspyramiden har været tilknyttet Gamle Riges Osiris-Isis kult og begravelsesmysterium, og at dens opførelse derfor mere naturligt har fundet sted ca. år 2600 f. Kr. under farao Keops? – På principielt samme måde med Sfinksen, fabeldyret med løvekrop og menneskehoved, der bevogtede kongernes grave, eller måske snarere symboliserede mysterieindvielsen i Keopspyramiden, hvorunder mysteriekandidaten fra at være et jordisk og endnu "dyrisk" menneske (i heldigt fald) blev forvandlet til en indviet. Ægyptologerne mener jo at have belæg for den opfattelse, at Sfinksen er skabt på foranledning af Keops' søn og efterfølger på tronen, farao Kefren, hvilket må betyde at figuren er lidt yngre end den store pyramide. En senere og alternativ teori mener imidlertid at have belæg for antagelsen af, at det var Kefrens ældre broder, farao Djedefre, som var ophavsmand til Sfinksens opførelse. For yderligere oplysninger omkring faraoerne, Sfinksen og pyramiderne, se artiklen Sfinksen og Keopspyramiden.

Men meget apropos "materialisering eller projektion af stoffets atomer", så kunne man i Berlingske Tidendes tillæg Univers den 10.11.1998 læse om såkaldt "teleportation". Denne helt nyopdagede teknik består kort og forenklet beskrevet i, at man ved hjælp af kvanteoptik kan ødelægge og genskabe en laserlysstråle. Den videnskabelige forskning omkring denne teknik foregår bl.a. på Laboratoriet for Kvanteoptik i Institut for Fysik og Astronomi i Aarhus. Leder af projektet er den russisk fødte lektor Eugene Polzik, og han udtaler bl.a.: "Forsøget er et skridt over den klassiske grænse for at sende komplicerede informationer. Når vi er i stand til at transmittere en kompliceret konstruktion som laserlys fra et sted til et andet og opnå en præcis kopi ved modtagelsen, er næste skridt at transmittere atomer fra et sted til et andet."

Polzik understreger, at teleportation ligger langt ude i fremtiden, men man er dog allerede nu klar til næste forsøg: at teleportere atomer. Det er desuden hans opfattelse, at man ved hjælp af kvanteoptikken på længere sigt kan udvikle kvantecomputere, som er langt mere avancerede end nogen computer, vi kender i dag. Ikke kun hvad angår hurtighed, men også ved at kunne løse problemer, som den eksisterende teknologi aldrig vil blive i stand til at klare.

Det lyder jo umiddelbart spændende, men mon man med kvanteoptikken også er på sporet af en objektiv materialisations- og dematerialisationsteknik? – Martinus taler derimod om en "subjektiv" form for materialisation og dematerialisation eller projektion, som foregår via vågen dagsbevidst koncentration eller viljesakt. Ved hjælp af denne kan særligt egnede personer fortætte en art finere fysisk stof, som

findes i deres egen og andres aura (latin: glorie, udstråling), så dette bliver synligt. Det er denne synliggørelse, der kaldes en materialisation, og denne kan f.eks. antage form af en bestemt menneskeskikkelse. Omvendt kaldes opløsningen af denne skikkelse for dematerialisation, hvorved finstoffet opløses og atter indgår i den eller de aura, hvorfra det blev hentet og fortættet. Martinus hævder, at der rundt om på jorden findes hemmelige eller lukkede kredse, hvor man eksperimenterer med materialisationer og dematerialisationer, nemlig med særligt henblik på at senere tiders mennesker vil være henvist til at benytte denne inkarnations- og diskarnationsteknik. (Note 55)

Det er et spørgsmål, om Martinus' opfattelse af Sfinksen og Keopspyramiden er helt upåvirket af de tidligere ovenfor anførte okkulte tanker om disse, som bl.a. skyldes madame Blavatsky, og som han formentlig kan have erfaret om gennem sit nære bekendtskab med den belæste åndsvidenskabelige forsker Lars Nibelvang (1879-1948). Vedr. den sidstnævnte henvises læseren til Martinus' Erindringer, s. 63-79, samt Martinus – som vi husker ham, s. 11-40. Men selv om jeg personlig nærer en vis skepsis over for Martinus' påstand om Keopspyramidens okkulte opførelse og alder, så er jeg til gengæld positivt indstillet over for hans opfattelse af dens primære formål som indivielsestempel, lige som jeg fuldt ud kan tilslutte mig hans fortolkning af fabeldyret Sfinksen. Se herom senere nedenfor.

Martinus' beskrivelse af Keopspyramidens oprindelige udseende og af dens omgivelser, der nu i århundreder har været et ørkenområde, passer derimod ganske godt med ægyptologen David Lehnrs beskrivelse af samme. På grundlag af det ovenfor fremførte, er det min opfattelse at Martinus' påstande om specielt Keopspyramiden, ikke kan være udtryk for den intuitive og i øvrigt logisk velunderbyggede kosmiske viden, som hans værk ellers er så fornemt et udtryk for. Men at Martinus ikke altid brugte sin veludviklede og viljestyrede intuitionsevne, når han f.eks. udtalte sig om et eller andet emne eller spørgsmål, har vi jo allerede fået et eksempel på i citater af lektor Benjamin Saxe tidligere ovenfor.

På et senere tidspunkt i sit liv ønskede og bestemte Martinus, at hans fysiske legeme skulle balsameres efter døden og at hans specielle kiste skulle anbringes inden i en gennemsigtig glaspjramide. Denne bestemmelse vidner efter min mening mere om mystikeren end om filosofen i ham. Hans ønske var for øvrigt motiveret dels af kærlighed eller hensyntagen til endnu levende mikroindivider i hans fysiske organisme, og dels af den tanke, at denne form for bisættelse skulle danne forbillede for fremtidens bisættelser. (Note 56)

Martinus' opfattelse af Sfinksens gåde

Man har naturligvis lov til at stille sig skeptisk overfor Martinus' opfattelse af Keopspyramidens alder, tilblivelseshistorie og anvendelse, men til trods for, at jeg

personligt hører til blandt de skeptiske, tør jeg dog ikke afvise at Martinus i den sidste ende måske kan vise sig at få helt eller delvis ret, også selvom det ikke umiddelbart virker sandsynligt, specielt ikke hvad angår pyramidens alder og 'byggeteknik'. Derimod nærer jeg ingen skepsis mod hans opfattelse af pyramidens anvendelse som indvielsestempel, og slet ikke mod hans fortolkning af Sfinksens gåde, idet han stort set i overensstemmelse med klassisk mytologi og især esoterisk mytologi mener, at dens dyrekrop repræsenterer "dyret" i mennesket, og dens menneskehoved "mennesket" i dyret. Det hænger sammen med hans påvisning af, at den enkeltpoledede kønstilstand eller parringsprincippet lige siden dyretilstanden, ja, endog i en del af planteriget, har været og fortsat er en livsbetingelse for individets fremtræden, seksualitet, forplantning og reinkarnation. Derfor er den enkeltpoledede kønstilstand endnu så stærkt fremtrædende i jordmenneskets psykofysiske bevidsthed, at denne i en vis udstrækning stadigvæk repræsenterer pattedyret. Men samtidig er den 'dyriske' bevidsthedsdel, som giver sig udslag i bl. a. ejendomsbegær, jalousi, misundelse, intolerance, had og hævngherrighed og de deraf følgende konsekvenser, langsomt ved at blive undermineret af den tiltagende polforvandling, hvorunder den hidtil latente pol samt det intellektuelle polorgan med tilhørende sansestruktur, i stigende grad er ved at gøre sig gældende i menneskets bevidsthedsliv.

Her viser den sig i form af de evner og egenskaber, som vi normalt betegner som "menneskelige": Humanitet, tolerance, intuition, intelligens, viden, skabevne, højere kulturelle interesser og aktiviteter m.v. Karakteristikken "halvt dyr" og "halvt menneske" er derfor den fundamentale analyse af det ufærdige, uindviede eller kosmisk ufødte jordmenneske, hævder Martinus. (Note 57)

Her skal vi forlade dette emne og ovenfor citerede artikel om blandt andet Martinus' opfattelse af Keops-pyramiden og Sfinksen, idet jeg tillader mig at formode at læseren har fattet pointen, som er, at Martinus' refererede udtalelser om Keops-pyramidens alder og byggeteknik efter en del kilder at dømme, ikke har ret meget med de faktiske kendsgerninger at gøre.

I stedet for skal vi gå over til at se på de nok så væsentlige emner, der mere vedrører Martinus' kosmologi, nemlig problemerne og spørgsmålene omkring det levende væsens udødelighed og evige liv, skæbnens fuldkomne retfærdighed i kraft af skæbnelov og reinkarnation. Også i den forbindelse vil jeg benytte mig af en af de af mine artikler, der mere præcist handler om min opfattelse og forståelse af netop de nævnte emner. Til det formål har jeg valgt at gengive nedenstående artikel:

Skæbne og skyld.

Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen?

Vil straks minde læseren om, at eftersom Martinus' værker i lighed med megen anden litteratur er offentligt tilgængelige, forbeholder jeg mig retten til at beskæftige mig frit, åbent, uafhængigt og sagligt kritisk vurderende med Martinus' så vel som med enhver anden form for offentlig tilgængelig filosofisk, åndsvidenskabelig og religiøs litteratur. Denne grundholdning mener jeg faktisk er i nøjeste overensstemmelse med, hvad Martinus selv opfordrede studerende af hans kosmiske analyser og facitter til at gøre, hvilket fremgår eksplicit af blandt andet Fortalen til "Livets Bog I". Det fremgår desuden også af bl.a. følgende citat:

(Citat) Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium. (Citat slut. Martinus i artiklen: Besættelse, sidst bragt i tidsskriftet Kosmos Nr. 9 - 2009)

Netop fordi jeg forholder mig frit, åbent, uafhængigt og sagligt kritisk til Martinus' såkaldte kosmiske analyser, har jeg med al respekt tilladt mig i nogle af mine artikler her på hjemmesiden at påpege de steder, hvor de nævnte analyser efter min bedste forståelse og overbevisning forekommer mig helt eller delvist ikke at være i overensstemmelse med, hvad der ud fra almindelig erfaring og især natur- og humanvidenskabelig viden må og kan forstås som virkelighed. Det drejer sig blandt andet om Martinus' analyser af begreber og fænomener som netop skæbne, skyld, hensigtsmæssighed og retfærdighed. Men før jeg går nærmere ind på selve emnet, vil jeg for god ordens skyld gerne gøre opmærksom på, at jeg udmærket er klar over, at Martinus til trods for sin ovenfor nævnte direkte opfordring til studerende af hans kosmiske analyser, om under studiet af disse at benytte sig af selvstændig tænkning og analyse, også samtidig advarer samme studerende om risikoen for at komme til at fremstå som en utilsigtet modstander af hans analyser. Denne advarsel har han blandt andet fremsat i artiklen "Tærskelens vogtere" fra 1937, hvorfra der senest i tidsskriftet KOSMOS nr. 2-2015 under stykoverskriften "Om kritik af verdensgenløseren" er bragt følgende citat:

(Citat) Alle, der har sand interesse af åndsvidenskab og har interesse af mit arbejde, er i nærheden af lyset, er mere eller mindre begyndt at føle det vidunderlige velvære, det kan skabe i sjælen, og er i tilsvarende grad mere eller mindre blevet dets disciple. Men da De jo ikke har nået "den store fødsel", vil der være naturer i

Dem, der ikke er færdige. Og disse naturer vil altså bevirke, at De alle sammen, hver især, mere eller mindre, før eller senere kan komme til at fremtræde som en "Judas" og ubevidst være en forræder mod det lys, der er blevet deres livs største lykke. Vær derfor alle på vagt. De kan uden at vide af det komme til at stå overfor selve verdensgenløseren. Og da han er absolut ufejlbarlig med hensyn til de højeste fakta, og de herudfra af ham foretagne dispositioner er de eneste absolut rigtige, vil De uvægerlig komme til kort i enhver situation, hvor De udløser kritik og mener, at han burde handle anderledes, burde gøre dette eller hint på den måde, som De mener er rigtig, og som måske lige akkurat er kontrasten til verdensgenløserens opfattelse. Og husk yderligere på, at Deres kritik i hans nærhed er dobbelt farlig for Dem selv, idet denne nærhed bevirker en forstærket mobilisering af alt i Deres bevidsthed, der kan tjene til at camouflere Deres kritiks begrundelse med den mest ædle eller englelige skikkelse, således at denne i de mest gyldne og strålende farver lader Dem være overbevist om, at De har ret, viser Dem på samme måde, at De er uretfærdigt behandlet, at De er martyr, er forfulgt, hvis ikke verdensgenløseren retter sig efter Dem.

Men en verdensgenløser går ikke på akkord med menneskenes dårlige og egoistiske begær, ligegyldigt hvor meget man så end har støttet ham, ligegyldigt hvor meget man så end selv synes at have ofret sig for ham, hans sag eller lyset. For ham er alle menneskelige bevidsthedstrin åbenbaret, og enhver menneskelig vildfarelse rutinemæssigt let gennemskuelig. Han kan derfor kun følge sin egen bane uafhængig af ros og dadel, uafhængig af udsigten til medvind eller modvind, uafhængig af udsigten til derved at miste venner eller skaffe sig fjender. Kun på denne måde alene kan han permanent være "ét med vejen, sandheden og livet". – I modsat fald ville han jo være ét med de vildfarne, de forblindede og ufærdige væsener, hvis magt og indflydelse han bøjede sig for.

Jeg har ikke hermed sigtet til nogen eller noget inden for Sagen her, men kun ønsket at fremføre for Dem de principielle tildragelser, der er karakteristiske for den udviklingszone, De befinder Dem i, og som De derfor alle mere eller mindre kan komme ud for her i lysets nærhed, eller når De begynder at overskygges af "den hellige ånd".

Og hvis De nu vil spørge mig, hvornår De kan være sikker på ikke at være en "Judas", da må jeg svare: "Når De er blevet så indlevet i det guddommelige lys, at De føler, at ingen kan gøre uret og ingen kan lide uret, og at De selv er enhver mod Dem rettet ubehageligheds dybeste årsag og derfor aldrig kan føle Dem som martyr, aldrig kan føle Dem uretfærdigt behandlet af den eller den, ligegyldigt hvad dette vedkommende så end måtte gøre imod Dem, og derfor heller aldrig kan vredes imod nogen eller noget, men hele tiden lever i en permanent glæde i oplevelsen af verdensplanens højeste og sidste facit: Alt er såre godt. Da behøver De ikke at frygte for, at De er en Judas, thi da kritiserer og angriber De ikke den eller det. Da kan De allerhøjest i al venlighed trække Dem tilbage fra denne eller hin, som ikke kan være i harmoni med Dem. Thi da er De selv blevet "vejen, sandheden og livet." (Citat slut)

Ovenstående citat er i øvrigt fra et foredrag af Martinus holdt i det, der dengang hed Kosmos Feriekoloni i Klint, torsdag den 15. juli 1937. Første gang bragt i tidsskriftet Kosmos i 1937. Det følgende citat fra samme artikel, som også er gengivet i Artikelsamling 1, vil kunne tjene til at belyse lidt af baggrunden for det ovenfor gengivne citat:

(Citat)

Tærskelens vogtere 1937

Jeg plejer ved foredragene her i kolonien at holde mig til emner, der er umiddelbart aktuelle i det daglige liv, og undgår derfor, så vidt muligt, at komme ind på svære og mere højtliggende analyser. Derfor vil jeg også gerne i aften tale om et emne, der i særlig grad har bud til os alle. Dette emne hedder "tærskelens vogtere".

Jeg har ikke før talt ret meget om dette emne, men har derimod bebudet dets uddybning i "Livets Bog", hvilket også vil blive gjort.

Hvad er da det for en "tærskel", og hvad er det for "vogtere"? –

Jeg har i mit arbejde lært Dem, at det jordiske menneske er på et stadium i udviklingen, hvor det befinder sig som en "såret flygtning mellem to riger". De er jo alle sammen hver især et væsen, der har udviklet Dem fra primitive dyriske stadier frem til Deres nuværende jordmenneskelige stadium. Dette stadium er i særlig grad skuepladsen for kulminationen af al lidelse og smerte, der jo igen skyldes dette, at De har fået udviklet Dem til at kunne være medbestemmende i skabelsen af Deres daglige liv. De har fået evnen til at kunne gå. De kan sidde ned og stå op. De kan tale osv., alt sammen efter Deres eget forgodtbefindende, ønske og vilje. Det bærende i denne viljeudløsning er begæret efter det behagelige. Men det er ikke alt, der virker eller fornemmes som behageligt, der er det rigtige og dermed det sundeste og mest i kontakt med verdensplanen. Enkelte giftstoffer kan til eksempel ligefrem være søde og velsmagende, men er ikke desto mindre absolut dødbringende. Mange manifestationer kan se ud som rigtige, som højt moralske og retfærdige, have skæret af kærlighed, men er ikke desto mindre også absolut lidelsesfrembringende, skabende sorg og ulykke, mentalt såvel som fysisk ødelæggelse og lemlæstelse. (Citat slut) (Note 58)

Som Martinus også skriver i citatet her ovenfor, så har han i øvrigt i løbet af de efterfølgende mange år til fulde uddybet emnet "tærskelens vogtere" i "Livets Bog" I, III, IV, VI, VII, Symbolbogen Det Evige Verdensbillede III, Småbog nr. 12a: Vejen til indvielse, Småbog nr. 19c: Kosmiske glimt.

Kommentar til de to Martinus-citater

Set i det berømte bakspejl står det lysende klart, at når Martinus i 1937 fandt det aktuelt og nødvendigt at introducere begrebet "tærskelens vogtere" til sine tilhørere og læsere, hang det umiskendeligt sammen med den situation som hans "Sag" og arbejde befandt sig i på det tidspunkt. Dengang var det kun 1. bind af "Livets Bog",

der var udgivet, nemlig i juli 1932, medens hans næste bogværk, bogen "Logik", først udkom i 1938. Derimod var flere af Martinus' artikler blevet publiceret allerede i begyndelsen af 1930'erne, først i tidsskriftet "Okkultisten" og fra 1933 i hans eget tidsskrift "Kosmos", hvis første nummer udkom i april 1933. Fra 16. maj 1937 holdt Martinus foredrag i den nyopførte og første foredragssal i Kosmos Feriekoloni, det nuværende Martinus Center i Klint. Et af disse foredrag var altså "Tærskelens vogtere", der som nævnt allerede var blevet trykt i tidsskriftet Kosmos første nummer.

Den ydre anledning til foredraget og artiklen "Tærskelens vogtere" ser ud til at have været nogle personrelaterede uoverensstemmelser mellem nogle markante Martinus-tilhængere og især Martinus' førstesekretær, den initiativrige og meget dygtige, men også kontroversielle Erik Gerner Larsson. De implicerede 'opponenter' var især forfatteren Lars Nibelvang og forfatteren Helmer Fogedgaard, redaktør og udgiver af tidsskriftet "Okkultisten", som begge hver for sig var ivrige tilhængere af Martinus' livs- og verdensopfattelse, men samtidigt var stærke kritikere af Gerner Larsson og dennes dispositioner, og som selv nærede store ambitioner om at komme til at spille en førende rolle indenfor Martinus-sagen. Martinus måtte imidlertid skuffe dem med, at det ikke kunne blive tilfældet, for hans dispositioner på Sagens vegne inkluderede ikke de to nævnte personer. Dette fremgår umiskendeligt dokumenteret i Kurt Christiansens 2-bindsværk "Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente – en biografi", udgivet af Forlaget Kosmologisk Information i 2005, som i hvert fald efter min mening er et uundværligt videnskabeligt værk, når det drejer sig om Martinus' liv og karriere. Kurt Christiansen går heri også bagom den mytedannelse, der i tidens løb har dannet sig omkring personen Martinus.

Men alt dette var jo ukendt for mig, da jeg i efteråret 1957 for første gang stiftede bekendtskab med personen Martinus og hans dengang endnu ikke afsluttede livsværk. Om dette møde har jeg senere skrevet flere artikler, først og fremmest 3.02. "Poesiens Messias" – om H.C.Andersens forventning om livs poesiens 'forløser', som findes trykt i tidsskriftet Kosmos nr. 4, 1976, dernæst artiklen 2.01. Min vej til Martinus – om de oplevelser, der førte mig frem til studiet af Martinus' kosmologi, trykt i Kosmos nr. 12 – 2001, samt artiklen 4.71. Mit møde med Martinus og hans værk – Et møde med livsvarig konsekvens, trykt i tidsskriftet Den Ny Verdensimpuls nr. 3 – 2012.

Det ufuldkomne og det fuldkomne menneske

Som det formentlig allerede står læseren klart, så skelner Martinus i sin kosmologi mellem det ufuldkomne og det fuldkomne menneske, hvilket i øvrigt er tydeligt fremgået af de tidligere ovenfor gengivne citater fra Martinus-artiklen "Tærskelens vogtere", mere præcist og specielt af det under stykoverskriften "Om kritik af

verdensgenløseren". Deri omtaler Martinus ikke mindst den risiko for utilsigtet at komme til at blive en "Judas", der består for den endnu ufuldkomne studerende af hans kosmiske analyser. Altså at blive en forræder overfor "det guddommelige lys", som disse analyser repræsenterer og kanaliserer i henhold til Martinus selv. Problemet for os ufuldkomne mennesker består i – stadig i henhold til Martinus – at vi ikke selv er klar over situationen, hvorfor vi i vores selvgode tiltro til eget ego fremturer i og med "forræderiet". Sidstnævnte består ifølge Martinus i særlig grad i en kritik af verdensgenløseren og dennes dispositioner på sin sags eller missions vegne. I og med udtrykket og betegnelsen verdensgenløseren refererer Martinus – jævnfør med det tidligere ovenfor skrevne - primært til Jesus Kristus og implicit også til sig selv.

Det har naturligvis ikke kunnet undgås, at tanken om at jeg måske selv udgør en "Judas" i forhold til Martinus' sag og livsværk, i og med at jeg i flere af mine artikler har forholdt mig kritisk til dele af hans dispositioner og i øvrigt også til dele af hans analyser. Det har jeg gjort og gør som et selvstændigt tænkende og analyserende menneske og studerende af Martinus' i øvrigt aldeles fremragende og detaljerede kosmiske analyser og livsfacitter. Men måske netop deri består mit mulige selvbedrag, hvilket jeg i så fald må leve med og faktisk har levet med omtrent siden jeg i begyndelsen af 1970'erne mener at have tilegnet mig et overblik over det fabelagtige verdensbillede, som Martinus i løbet af et langt liv har manifesteret og lagt navn til.

Det er særligt i artiklen 2.07. Guds vilje – tanker til overvejelse. Om dogmatik og ortodoksi kontra fri tanke og forskning, trykt i tidsskriftet Den Ny Verdensimpuls nr. 4 – 2009, at jeg har følt mig foranlediget og dristet mig til at kritisere nogle af Martinus' dispositioner, om end kritikken kun indirekte er rettet mod Martinus. For at give læseren et indtryk af, hvad kritikken i artiklen i det væsentlige går ud på, vil jeg her bringe følgende to citater fra denne:

(Citat)

Autoritær og absolutistisk?

Et fundamentalt problem med religioner og livsanskuelser, der påberåber sig at være etableret gennem såkaldt guddommelig åbenbaring er hovedsagelig, at disse erfaringsmæssigt gør krav på absolut autoritet både for sig selv og for den vismand eller profet, der har fungeret som 'medium' for åbenbaringen.

Eftersom en utvivlsom vismand som Martinus også henholder sig til, at der ligger guddommelige åbenbaringer til grund for hans kosmologi, vil der efter min opfattelse derfor være mindst tre principielle spørgsmål, som det vil være fornuftigt og formålstjenligt at stille og tage under grundig og saglig overvejelse i den sammenhæng. Disse spørgsmål gælder den institution, som i praksis har til opgave

og formål at administrere såvel den materielle som åndelige arv efter Martinus. De tre spørgsmål, der her tænkes på, drejer sig dog især om den åndelige arv i form af "Det Tredie Testamente", mere specifikt den kosmologiske lære, som Martinus har skabt og lagt navn til. De tre spørgsmål kunne f.eks. lyde som følger:

1. Er det trods alt ikke udtryk for autoritær og absolutistisk indstilling og holdning, når man henholder sig til, at alt, hvad f.eks. Martinus Institut står for, overordnet set er bestemt og bestemmes af Guds vilje?
2. I konsekvens heraf, bliver individet da andet, end en uselvstændig og i grunden viljeløs marionet i skaberens hænder?
3. Er det ikke betænkeligt, når en institution, den være sig åndelig eller religiøs, påberåber sig guddommelig styrelse og dermed en vis (absolut) autoritet?

Baggrunden for at stille disse tre spørgsmål, er den også indenfor Martinus-sagen dominerende forestilling om Guds forsyn eller omsorg for mennesket (specielt forsyn) og for den skabte verden (almindeligt forsyn), Guds opretholdelse og forudbestemmelse af denne, Guds virken i naturen og historien, som leder dem mod de af 'ham' fastlagte mål. (Citat slut)

Næste citat fra samme artikel lyder som følger:

(Citat)

Generelle betænkeligheder

Generelt set er det betænkeligt, når Guds vilje tolkes sådan, at der også er risiko for at de fordomme og idiosynkrasier, som det til enhver tid siddende Råd og den til enhver tid siddende Kosmos-redaktion eller øvrige medarbejdere på trods af al god vilje måtte have, skulle være udtryk for den guddommelige vilje. Dermed har man jo nemlig dels afskåret sig fra virkelig dialog og dels garderet sig imod enhver form for kritik, også selvom denne fremføres med saglige argumenter. Denne vil nemlig i bedste fald og til enhver tid blive afvist som 'opposition' imod Guds vilje, og som sådan anses kritikken ikke alene for at være forfejlet men også nyttesløs. Imidlertid er det, hvad Martinus selv mente om Guds vilje og desuden også på forhånd godkendte og statuerede som retningslinjer for Rådet såvel som for Kosmos-redaktionen og øvrige medarbejdere. (Dette fremgår eksplicit af "Samarbejdsstrukturen for Martinus Institut".) Konsekvensen af denne indstilling er bl.a., at autoritære fænomener som f.eks. nazismen og kommunismen med hovedskikkelser som Hitler og Stalin, faktisk også tolkes som udtryk for Guds vilje. Kz-lejre og Gulagararbejdslejre er dermed også et udtryk for Guds vilje, som vi blot tolker negativt, fordi vi almindelige mennesker i henhold til Martinus ikke er i stand til at overskue det helhedsperspektiv, hvori fænomenerne indgår og rettelig bør ses, for at man kan gennemskue disses rette karakter og status, nemlig som nødvendige og uundværlige led i Guds plan med menneskeheden. (Note 59)

Derfor egentlig ikke så mærkværdigt, at en af Martinus' moralske hovedregler og anbefalinger er, at "man skal finde sig i alting", netop fordi 'alting' i både første og sidste instans er udtryk for Guds vilje, og denne er det når alt kommer til alt reelt set ikke muligt for mennesket eller andre levende væsener at sætte sig op imod, endsige ændre det mindste ved. (Se evt. artiklen Om at finde sig i kritik her på hjemmesiden). (Citat slut)

Forudbestemt skæbne eller blind tilfældighed?

I og med sine såkaldte kosmiske analyser og facitter, kaldet livsfacitter, omkring spiralkredsløbsprincippet og organismeprincippet præsenterer Martinus et svimlende udviklingsperspektiv. I henhold til dette postulerer Martinus, at ethvert levende væsen, uden en eneste undtagelse, gennemlever ikke alene det vældige spiralkredsløbsprincip, men samtidigt også det vældige organismeprincip! Det må siges at være en udviklingslære, der virkelig vil noget andet og mere end den lineære naturvidenskabelige biologiske livsanskuelse ifølge hvilken det er artens og slægtens erfaringer, karakteristika, egenskaber og evner, der udvikles og videreføres i de enkelte og i det perspektiv og den sammenhæng i og for sig ubetydelige individer. Den udvikling sker i henhold til naturvidenskaben som følge af de biologiske arvelighedslove, hvis resultater overordnet set er udtryk for en vis form for tilfældighed. Når den naturvidenskabelige livsanskuelse her betegnes som lineær, beror det på, at den antager at der forekommer begyndelse i tid og rum og fra hvilken verden og livet bevæger og udvikler sig fremad i så at sige en lige linje og mod et ukendt mål.

Anderledes og modsat forholder det sig med den udviklingslære, der præsenteres i Martinus' cirkulære livsanskuelse, ifølge hvilken det netop er de enkelte individers erfaringer, karakteristika, egenskaber og evner, der udvikles og videreføres i de enkelte og i det perspektiv og den sammenhæng betydelige individer, som tilsammen danner eller udgør arten og slægten. Den udvikling sker i henhold til Martinus' udviklingslære som følge af de kosmiske lovmæssigheder, hvis resultater overordnet set er udtryk for en overordentlig form for hensigtsmæssighed og formålstjenlighed. Når Martinus' livsanskuelse her betegnes som cirkulær, beror det på, at den antager at der ikke forekommer begyndelse i tid og rum og at verden og livet desuden bevæger og udvikler sig fremad i så at sige cirkelbevægelser, altså i kredsløb, der tilmed er målrettede.

Et af de helt store tilværelsesspørgsmål er derfor, hvad begreber og fænomener som skæbne og skyld betyder i den store overordnede sammenhæng? Altså, når skæbne og skyld dels ses i sammenhæng med det enkelte individ og dels i en kollektiv sammenhæng i form af arten og slægten?

For at den læser, som ikke på forhånd er kyndig i Martinus' kosmologi, skal kunne forstå den opfattelse og de tanker, der fra Martinus' side ligger til grund for hans kosmiske analyser og livsfacitter, kan det absolut anbefales at læse hans livsværk. Men da dette fordrer et større og tidskrævende studium, kan det i det mindste som en form for introduktion til dette livsværk, anbefales at læse følgende artikler her på hjemmesiden:

Kosmologiske lektioner

Linket gælder de nævnte Kosmiske lektioner, der er en bearbejdelse af nedenstående artikler, men uden disses noter og kildeangivelser. De sidstnævnte findes derimod i selve artiklerne, som det derfor kan anbefales læsere, som ønsker at gå mere i dybden, at læse. Det drejer sig om nedenstående artikler:

H1-08. Introduktion til "Det seksuelle polprincip"

H1-09. "Det seksuelle polprincip" – af Martinus også betegnet som "skabelsens rat"

H1-10. Talentkerneprincippet – om de livsvigtige 'talentkerner' eller 'skæbnefrø'

H1-11. Emotionel og intellektuel seksualisme – om de to grundformer for seksualisme

H1-12. Det seksuelle dobbeltekredsløb – om de to seksuelle polers evige vekselvirkning med hinanden

H1-13. Introduktion til "Den seksuelle polforvandling" – den 'vågne' og den 'sovende' seksuelle 'pol'

H1-14. Polforvandlingens seksuelle kategorier – Fra A- til K-menneske

H1-15. Sfinksens gåde: Fra dyr til menneske – Martinus' kosmologis bud på den psyko-biologiske udvikling

H1-16. Gennem døden eller de parafysiske verdener – om diskarnationens 'teknik'

H1-17. Reinkarnationsprocessen – om dennes 'teknik' i form af inkarnation eller materialisation

H1-18. Repetitionsprincippet – om gentagelsesprincippets uundværlighed og uundgåelighed

H1-19. Repetition, barndom og ungdom – om repetitionsprincippet i praksis

H1-20. Repetition, skæbne og beskyttelse – om repetitionsprincippet i praksis (fortsat)

H1-21. Individets fri kontra ufri vilje (I) – om viljen og de viljeførende kræfter og faktorer

H1-22. Individets fri kontra ufri vilje (II) – om viljen og de viljeførende kræfter og faktorer (fortsat)

H1-23. Individets skæbnedannelse – om skæbnedannelsens almindelige lovmæssigheder

H1-24. Livets risici og skytsenglenes opgave – om skæbnedannelsens specielle lovmæssigheder

Det er naturligvis en stor mundfuld, især for den helt uforberedte læser, men man får som bekendt ikke noget forærende her i livet, i hvert fald i reglen ikke noget værdifuldt. Og værdifuldt må man absolut sige, at kendskabet til Martinus' verdensbillede eller kosmologi under alle omstændigheder er. Men når og hvis læseren vil gøre sig selv den tjeneste, seriøst at sætte sig ind i de grundbegreber, faktorer, kræfter og lovmæssigheder, som det nævnte verdensbillede omhandler og er udtryk for, vil samme læser først da have de fornødne forudsætninger for at kunne forstå og acceptere eller eventuelt afvise den delvise kritik af samme, jeg som en anden velmenende "Judas" har gjort mig til talsmand for.

Den forsøgsvis saglige kritik af nogle af Martinus' analyser og konklusioner, i nogle tilfælde af hans påstande, har jeg udover i de tidligere ovenfor nævnte og citerede artikler, især fremført i følgende artikler: 2.08. Polprincip, polforvandling, kønsskifte – og skæbnelov – Martinus' kosmologi og naturvidenskaben, 2.26. Sfinksen og Keops-pyramiden – symbol og mausoleer eller indvielsestempler? 4.29. Hvorfor? – om skæbnens gru, 4.40. I sandhedens interesse - om ungdomsoprør, månerejser og hokus pokus, 4.59. Om at spå eller forudsige - kan mennesket forudsige kommende begivenheder? 4.70. Om kritik, gyldne leveregler, sygdomme og hjernespind - spredte bemærkninger, 4.72. Skæbnens gru – igen! – Skæbne eller tilfældighed? 4.75. Skæbnens gru – i tilbageblik! - Skæbne eller tilfældighed? Og sluttelig foreløbig artiklen 4.98. Skæbne, retfærdighed og beskyttelse. Nogle tanker omkring disse emner.

Til disse artikler kan også føjes de mere personlige, nemlig følgende: 4.35. Et livs status - en personlig opgørelse. - En artikel, hvori den knapt 80-årige forfatter gør sit personlige åndelige 'bo' op. 4.64. Liv efter døden? – Det store terminale spørgsmål 4.95. Dødens nærhed - En 85-årigs gammelmands-tanker, og 4.97. Kommentar til artiklen "Dødens nærhed": Optimistisk kontra pessimistisk livsopfattelse - eller en personlig bekendelse. De her nævnte artikler giver alle mere eller mindre udtryk for min tvivl og skepsis overfor påståede fænomener som skæbnelov, reinkarnation og retfærdighed. Men jeg afviser naturligvis ikke den mulighed, at de nævnte fænomener eksisterer, blot at jeg personligt ikke har evner til at opfatte og erkende fænomenerne som virkelighed.

Desværre vil det her føre for vidt at gennemgå de ovenfor nævnte artikler og fremdrage de kritikpunkter, de hver især indeholder. Den opgave havde jeg tænkt mig at forbeholde til en selvstændig storartikel, lidt i lighed med den hermed foreliggende, men forudsat at mine kræfter og min tid ville tillade mig at skrive en sådan. Foreløbig må jeg konstatere, at konklusionen på det i virkeligheden komplicerede spørgsmål, om der er en hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen, kan altså ikke uden videre besvares endegyldigt med et forenklet "Ja!" eller "Nej!".

Vigtig konstatering

Her skal forsøgsvis gives en kortfattet og i virkeligheden utilstrækkelig beskrivelse af den erkendelsesmæssige konklusion, jeg i de seneste år er nået frem til med hensyn til livs- og verdensanskuelse. Det har kostet mange tanker og overvejelser at nå frem til denne, ikke mindst fordi den bevirkede, at jeg har måttet revidere min tidligere overvejende loyale indforståelse med Martinus' geniale fremstilling af det kosmiske verdensbillede, som hans indvielse eller fødsel til såkaldt "kosmisk bevidsthed" i påsken 1921 satte ham i stand til at manifestere og promovere for en undrende og med tiden voksende skare af tilhængere og studerende.

For mit eget vedkommende har jeg måttet nøjes med at bruge et ikke særlig udviklet intellekt i forbindelse med en smule intuition til at finde frem til, hvad der var og er blevet mit eget åndelige ståsted. Dette er så dæmret for mig især indenfor den sidste snes år, og hvad det kortest muligt fortalt går ud på, vil fremgå af det følgende:

Grundlæggende drejer tilværelsesproblemet sig spirituelt set om bevidsthed, idet det jo som bekendt er denne, der overhovedet sætter os i stand til at opleve, tænke og handle. Eftersom det forunderlige fænomen bevidsthed er knyttet til den fysiske organisme og mere specielt til dennes hjerne og nervesystem, skal her tages udgangspunkt i en omtale af hjernen og dens funktioner.

Hjerneforskningens og neuropsykologiens videnskabeligt begrundede opfattelse af hjernens anatomi og fysiologiske funktioner viser i overensstemmelse med sansefysiologisk kriticisme, at vores bevidstheds opfattelse af og forestillinger om den objektive fysiske verden, grundlæggende er noget helt andet end de elektrokemiske processer, der sker i nervecellerne og hjernecentrene. (Note 60)

De fysisk-kemisk-elektriske processer bliver altså 'fortolket' i form af mere eller mindre bevidste sanseindtryk og forestillinger, som dermed udgør det, som vi forstår ved fænomenet og begrebet "bevidsthed". Sanseprocessen og bevidstheden udgør følgelig to forskellige, men naturligvis alligevel indbyrdes uadskillelige og indbyrdes samarbejdende faktorer. Bevidstheden eller bevidsthedslivet adskiller sig ydermere fra selve sanseprocessen ved sin tanke, fantasi- og forestillingsvirksomhed. At disse former for bevidsthedsaktiviteter i grunden er ledsaget af fysisk-kemiske processer i hjerneceller og hjernecentre, forandrer ikke det grundlæggende forhold, at der er tale om to forskellige energisystemer, der dog tilsammen frembringer eller udgør årsagen til den tanke, fantasi- og forestillingsvirksomhed, som i videre forstand blandt andet ligger til grund for enhver form for samfundsdannelse og kulturel opfindsomhed og virksomhed.

For øvrigt stemmer disse forhold og kendsgerninger principielt set meget godt med den faktor, som Martinus betegner som "transformationsfeltet", men som Per Bruus-Jensen med Martinus' accept har kaldt "det psykiske kraftfelt", forkortet til "P-kraftfeltet". (Note 61)

Det er som nævnt på det herover skitserede grundlag og på den baggrund, at man kan tale om to indbyrdes forskellige, men samtidig vekselvirkende energisystemer: Hjernen og bevidstheden, eller henholdsvis den materielle natur og den immaterielle natur. Men emnet kræver en dybere og mere omfattende forklaring, end det er lykkedes mig at give i denne artikel. Så meget står dog klart for nu, nemlig at hjerneforskere og neuropsykologerne generelt ser for snævert på forholdet mellem hjernen og bevidstheden. Dog, det må formentlig kunne forventes, at også disse – eller foregangsfolk indenfor de nævnte fag – på et tidspunkt vil komme på sporet af, hvad også en anerkendt dybdepsykolog som C. G. Jung for længst har konstateret og fremført i og med sin dybdepsykologi. (Note 62)

Som en positiv afslutning på denne artikel, skal her gengives et citat fra artiklen "Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé", som kortfattet fortæller om, hvad der efter mere end 60 års beskæftigelse med spirituelle emner, er blevet min egen livs- og verdensanskuelse:

Ét-livs-hypotesens hovedtræk

Set i ét-livs-hypotesens noget snævrere perspektiv er Guddommen fortsat det altibefattende, altomfattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende under og væsen, hvoraf, hvori og hvorved alt og alle eksisterer og lever. En Guddom, som især kendetegnes ved sin alvisdom og almagt, men ikke ved sin alkærlighed, for i så fald måtte man have forventet, at tilværelsen ville være indrettet på en noget anderledes og mere retfærdig måde, end tilfældet er nu, hvor det "onde" i form af "det dræbende princip" i alle sine afskygninger er dominant. Dertil kommer, at forventningen om retfærdighed ikke altid synes at blive opfyldt, snarere tværtimod.

Det væsentligste, primære og afgørende hovedtræk i ét-livs-hypotesen er, at de levende væsener, mennesket inklusive, kun har ét liv til deres og sin rådighed, nemlig det til enhver tid og for ethvert levende væsen aktuelle nutidige liv. Dette liv strækker sig i normalt og bedste fald fra undfangelsen, over fødslen og videre over barne- og ungdomstiden til voksentiden og alderdommen. Døden, som alle levende væsener er underkastet, kan i praksis indtræffe på et hvilket som helst tidspunkt i livsforløbet, men det teoretisk normale er døden som følge af alderdom. Men døden forekommer som bekendt mere eller mindre tilfældigt i alle aldre, og af vidt forskellige årsager.

Lige præcis døden - eller mere generelt forandringen og forgængeligheden i form af fødsel og død eller tilblivelse og ophør – er det, sagen i grunden drejer sig om. For døden er jo modsætningen til den basale udødelighed, som det levende væsen ifølge Martinus' kosmologi grundlæggende er forlenet med, nemlig i medfør af sin universale kosmiske grundstruktur som jeget, bevidstheden og organismen, eller som et jeg, en skabe- og oplevelsessevne og det skabte og oplevede, sidstnævnte primært i form af det interaktive kommunikationsorgan: det psykofysiske legeme. Kaldet "psykofysisk", fordi det fysiske legeme, mere præcist det fysiske legemes hjerne, som bekendt også repræsenterer psyke eller bevidsthed.

Desuden vil det være sådan, at så længe individet er i live, hvad enten det er som barn, ung, voksen eller gammel og indtil døden indtræffer, hvilket jo i øvrigt kan ske i en hvilken som helst alder, så længe er dets jeg forbundet med Guddommens Jeg, lige som dets bevidsthed og fysiske legeme vil være forbundet med og udgøre en lille del af henholdsvis Guddommens bevidsthed og fysiske legeme eller organisme, det sidstnævnte i form af verdensaltet.

Denne grundstruktur som jeget, bevidstheden og organismen, eller som et jeg, en skabe- og oplevelsessevne og det skabte og oplevede, er stadigvæk også gyldig set under ét-livs-hypotesens synsvinkel. Men vel at bemærke kun så længe individet eksisterer i sit ene liv. I og med ét-livs-hypotesen er alt, hvad der er skabt eller blevet til, undergivet den irreversible forgængelighedens definitive lovmæssigheder, nemlig som nævnt principielt og normalt i form af undfangelsen, over fødslen og videre over barne- og ungdomstiden til voksentiden og alderdommen. Og eftersom der her ikke er tale om, at individet har en basal overfysisk og over-psykisk struktur, forekommer begreber som udødelighed og reinkarnation totalt uvedkommende og derfor helt overflødige. Hver eneste af os, hvad enten vi er amøbe, plante, dyr eller menneske, har kun fået dette ene liv, vi lever her og nu, skænket til vores rådighed. I bedste fald lever man kun videre som en erindring hos sine slægtninge og venner, for så vidt som man ikke overlever disse.

Som nævnt under den korte omtale af Martinus' kosmologi ovenfor, er et af de vigtige kosmiske skabeprincipper dette, at de levende væsener i lighed med Guddommen er seksuelt dobbeltpolede, men på den måde, at mens Guddommen er det permanent, er de levende væsener undergivet en evig rytme, som kosmisk set periodisk skifter mellem at være dobbeltpolede og at være enkeltpolede. Dette skabeprincip gælder delvis også i ét-livs-hypotesen, men naturligvis ikke på samme måde, idet der jo som sagt kun er ét enkelt jordisk liv til rådighed for individet. Men det er den enkeltpolede tilstand, der udgør grundlaget for de to køn, hankøn og hunkøn, med alt, hvad dette indebærer af både godt og mindre godt, blandt andet i form af mere eller mindre vellykkede parforhold og ægteskaber. I den enkeltpolede tilstand har en uselvisk kærlighed til næsten, herunder medmenneskene, normalt

meget svære vilkår, hvilket er en del af baggrunden for indbyrdes misundelse, jalousi, fjendskab og strid, som i værste fald udarter til oprør og krige.

Men den såkaldt dobbeltpolede tilstand, hvorunder de to seksuelle poler, den feminine pol og den maskuline pol, er ligeværdige i indflydelse på individets psyke og adfærd, kan f.eks. tænkes at være en tilstand, som evolutionen på sigt efterhånden vil føre med sig i hele menneskeheden. Undervejs er det så, som virkeligheden viser, at der kan forekomme afvigelser fra normen, blandt andet i form af homoseksualitet og lesbianisme mm.

Hvad angår de kosmiske lovmæssigheder, Martinus betegner som de kosmiske skabepprincipper, så er loven for skæbne en absolut vigtig lovmæssighed i tilværelsen, som jo ifølge ham grundlæggende handler om, at overhovedet alle levende væsener i verdensaltet i det store kosmiske perspektiv er fuldkommen ens og ligestillede, hvorfor retfærdighed på sigt er tilsikret hvert eneste individ. Men dette er ikke tilfældet set i ét-livs-hypotesens perspektiv, idet det dels er åbenlyst, i hvert fald for mig, at ikke alle levende væsener er ligestillede, og dels har det kunnet konstateres, at hvad der må karakteriseres som i hvert fald tilsyneladende uretfærdig skæbne, ikke altid og i ethvert tilfælde lader sig udligne i løbet af et enkelt jordisk liv, og dels har det ifølge ét-livs-hypotesen heller ikke kunnet verificeres eller bevises, at et fænomen som reinkarnation er en realitet. De forsøg, jeg kender til og som er blevet gjort for at 'bevise', at reinkarnation er en realitet, er efter min opfattelse ikke overbevisende.

Konklusion

Derfor må konklusionen på ét-livs-hypotesen her lyde: At da der – i hvert fald tilsyneladende – ikke findes udødelighed og som en følge deraf heller ikke reinkarnation, og da det erfaringsmæssigt kan konstateres, at uretfærdigheder ikke altid vil kunne kompenseres indenfor et enkelt jordisk liv, findes der dermed heller ikke fuldkommen retfærdighed. Det må derfor i sin konsekvens betyde, at der kun findes ét eneste liv, nemlig det jordiske liv her og nu, til alle os, som har fået den store gave og det privilegium, det trods alt er, i det mindste én gang i verdensaltets eksistens, at have fået lov til at opleve livet eller tilværelsen som virkelighedens eget store, brogede og forunderlige guddommelige eventyr, dette ret beset i grunden er.

Men hvad betyder så det i forholdet til Martinus' kosmologi, som han brugte over 40 år på at manifestere eller skabe, og omkring 60 år til at fortælle sin omverden om? - Det er klart, at man ikke bare sådan uden videre kan tillade sig at affeje det med, at der i tidens løb har været så mange andre filosoffer og vismænd, hvis store visioner og dybsindige tanker – nu mere eller mindre oversete og glemte - indgår i filosofi- og religionshistorien. Dermed være ikke sagt, at dette også vil blive tilfældet med

Martinus' kosmologiske lære, men muligheden for det, er unægtelig til stede, og det uanset, hvad hans loyale og trofaste tilhængere måtte mene om det.

For min egen part vil jeg fortsat være en studerende af alle de dele af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter, som jeg har kunnet få bekræftet ved hjælp af mine egne erfaringer, intelligens og logiske sans, og som jeg fortsat vil være i stand til at få bekræftet. Det, jeg ikke har kunnet og kan få bekræftet, må jeg lade ligge, i hvert fald indtil videre. Hvilket iøvrigt er i god overensstemmelse med Martinus' egen tolerante opfattelse af studerende af hans kosmologi. Denne tolerante holdning eller indstilling til studerende af sine åndsvidenskabelige kosmiske analyser, har Martinus også givet udtryk for i blandt andet følgende citat:

(Citat, med nutids retskrivning) "Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium." (Citat slut) (Note 63)

I forbindelse med det ovenfor anførte citat, vil jeg tillade mig at fremhæve følgende ordlyd af Martinus: "Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham." (Min fremhævelse). (Note 64)

Det er det netop citerede gode råd af Martinus, om at forholde sig undersøgende til hans kosmiske analyser, jeg har forsøgt at følge og efterleve, men det skal samtidigt også gerne indrømmes uden forbehold, at jeg bliver noget betænkelig ved min antagelse af ét-livs-hypotesen, når jeg f. eks. læser følgende tekst af Martinus:

(Citat) Hvis reinkarnationen ikke eksisterede, måtte verdensaltet være kaos og tilfældighed.

Den erkendelse eller påstand, det dogme eller postulat, der udtrykker, at det levende væsens nuværende fysiske tilværelse udgør den absolut eneste fysiske tilværelse, det har oplevet, viser sig meget hurtigt ikke at have det ringeste med logikken i den guddommelige verdensplan at gøre.

Hvis det nuværende fysiske liv var det eneste, som det levende væsen kom til at opleve, ville hele verdensaltet kun kunne forklares som et kaos af tilfældigheder, ganske blottet for retfærdighed og kærlighed. Da dette er det modsatte af, hvad livets egen matematik viser som kendsgerning, bliver "den evige tilværelse" og dermed reinkarnationen således det urokkelige fundament i verdensplanens logik,

uden hvilket absolut intet som helst af de store livsfacitter, der går igen som de allerhøjeste læresætninger i verdens helligste bøger og religioner, nogen sinde kan komme til at stråle i kendsgerningernes klare videnskabelige sollys, men evigt må forblive i troens og postulaternes dunkle måneskin. (Citat slut) (Note 65)

Den konstatering af verdensplanens garanti for, at der ikke vil kunne forekomme uretfærdighed i tilværelsen, er så afgjort i fuldkommen overensstemmelse med den interne logik, der er i Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter, og som åbenbart ikke levner plads til den mindste skepsis eller tvivl. Men Martinus' ovenfor anførte argumenter overbeviser mig desværre ikke. For det er klart, at han må fastholde udødeligheden og reinkarnationen, for uden denne ville hans storslåede verdensbillede være og forblive en utopi med mange rigtige og smukke idéer, analyser og facitter. I hvert fald når man anskuer hans kosmologi i ét-livs-hypotesens perspektiv

Men til trods for Martinus' stærke og manende ord i citatet herover og i øvrigt, så må jeg dog fastholde min overbevisning om, at ét-livs-hypotesen og dennes konsekvenser for livs- og verdensanskuelsen ifølge mine egne oplevelser, erfaringer, tænkning og vurdering er den, der forekommer mig mest sandsynlig, i hvert fald indtil der foreligger mere videnskabeligt objektive beviser for det modsatte, altså beviser, som verificerer Martinus' storslåede eventyrlige verdensbillede.

Imidlertid er det klart, at loyale og varme tilhængere af Martinus og hans kosmologi ikke vil eller kan være enige med mig i min vurdering. Desuden er der jo efterhånden også opbygget og konsolideret en rent fysisk organisation omkring Martinus' mission eller "sag" i form af Martinus Institut og Martinus Center, med en hel del forgreninger rundt omkring i Danmark og i udlandet. For øvrigt i principiel lighed med, hvad der både i udlandet og herhjemme har været tilfældet med Madame Blavatskys Teosofi og Rudolf Steiners Antroposofi. Begge spirituelle bevægelseres respektive tidligere store betydning er ikke særlig stor i nutiden, men om det vil gå lige sådan med Martinus-bevægelsen, kan naturligvis kun fremtiden vise. (Note 66)

© August 2017. Harry Rasmussen.

Tillæg

For både Martinus' kosmologis og ét-livs-hypotesens vedkommende, er det vigtigt i sammenhæng med forståelsen af det levende væsen eller individet, at man er nogenlunde fortrolig med, hvad der mere præcist skal forstås ved fænomenet og begrebet "det psykiske kraftfelt" eller "P-kraftfeltet". Dette kraft- eller energifelt udgør kort og forenklet sagt det substantielle objektive grundlag for bevidsthedslivet, på principielt samme måde, som den fysiske hjerne udgør

grundlaget for de fysiologiske aktiviteter og processer, der er nødvendige og uundværlige for individets eksistens. For forståelsens skyld skal her bringes et citat vedr. "det psykiske kraftfelt" gengivet fra artiklen 4.107. Krop og psyke eller Krop og bevidsthed :

Jegets mentale livsrum og P-kraftfeltet

De tre førstnævnte bevægelsesarter: stambevægelsen, rummet og tiden, som altså har deres fælles årsag i bevægelsesprincippet, er indbyrdes uløseligt forbundet og danner i forening en kombination, der i enhver henseende udgør Jegets modsætning. Jeget er jo som ofte nævnt objektivt set en størrelses- og grænseløs, tidløs og absolut stillestående, ubevægelig realitet, medens modsat den nævnte kombination af stambevægelsen, rummet og tiden, subjektivt set fremtræder med egenskaberne størrelse, begrænsning, tid og bevægelse.

Som en videreførelse af tegningen tidligere ovenfor viser diagrammet, at den ydre verden, som den er kendt af subjektet (E), er opbygget af fem universelle bevægelsesarter (C). Disse er i praksis repræsenteret ved: stambevægelsen (1), rummet (2), tiden (3), forvandlingen (4) og materien (5). Ud over at de alle fem har subjektiv status, har stambevægelsen også en objektiv status, hvorved den indtager en position som basiselement for det skabte, opfattet som objektiv virkelighed (= figur A). Det tilføjes for en ordens skyld, at de små pile, der forbinder figur A med figur D/E, skal udtrykke vekselvirkningen mellem på den ene side det skabte som objektiv virkelighed betragtet og på den anden side subjektet via dets oplevelsessevne. © Per Bruus-Jensen: "X", Bind 1, stk. 1.104. Forlaget Nordisk Impuls, Spjald 1986. - Gengivet med forfatterens og forlagets velvillige tilladelse.

Betydningen heraf turde fremgå af, at den personlige Jeg-fornemmelse eller individualitetsfølelsen, netop beror på og har sine dybeste forudsætninger i kontrastforholdet mellem subjektets/Jeg-elementets navnløse natur på den ene side og den nævnte kosmiske kombination (stambevægelsen/rummet/tiden) på den anden side. Dette ses særlig bekræftet gennem det faktum, at to af kombinationens

faktorer, rummet og tiden, udelukkende udgør specifikke, subjektive forestillinger, der eksisterer i tilknytning til det Jeg, af hvis skabe-oplevelsessevne de er frembragt og opretholdes. (Note 67)

Eftersom rummet og tiden udelukkende har subjektiv eksistens og derfor kun er 'virkelige' for det Jeg, der er deres ophav, følger heraf, at dette Jeg har sit eget rum og sin egen tid. Sammen med stambevægelsen som oplevelse betragtet, er rum og tid konsekvenser af én fælles årsag: bevægelsesprincippet, og de danner derfor i praksis en rum-tids-enhed, nemlig et subjektivt, dynamisk præget rum-tid-kontinuum. I dette er det personlige Jeg den suveræne hersker, ligesom det er inden for dette rum-tid-felt at de to sidste bevægelsesarter, forvandlingen og materien, optræder og bidrager til at give livsudfoldelsen og livsoplevelsen kolorit.

Det er dette subjektive rum-tid-felt, der betegnes som Jegets mentale livsrum, og inden for hvilket dets begær, vilje og øvrige skabende kræfter fungerer, og inden for hvilket dets livsoplevelse former sig. Det er dermed også inden for denne tids- og rumdimensionelle modsætning til Jegets objektive evigheds- og uendelighedsnatur, at Jegets nødvendige individualisering etableres og opretholdes. Det vil sige den illusion, der sikrer forestillingen om adskillelse og afsondrethed fra det universelle Jeg-element, Guds Jeg, og tillige en forestilling om, at enhver livsenhed har sit eget strengt personlige Jeg, som er adskilt fra og intet har at gøre med de øvrige levende væseners Jeger. Dermed sikres det levende væsen den for livsoplevelsen nødvendige forestilling om en verden "uden for" det selv, altså illusionen om en ydre verden. (Citat slut)

Endelig skal der på basis af ét-livs-hypotesen her gives en kortfattet og stærkt forenklet fremstilling af, at livsoplevelsen i videste forstand er et produkt af vekselvirkningen eller samspillet mellem den fysiske, hvilket dybest set vil sige atomart opbyggede og fungerende hjerne, og den ikke-fysiske eller overfysiske åndelige hjerne, som så at sige 'svæver i bevidsthedssfæren', som er bundet til det ligeledes åndelige kraftfelt og har udviklet sig siden urtiden. At forstå denne sammenhæng er kun delvis muligt med intellektet, men er mulig at fatte med intuitionen. Der er altså tale om to indbyrdes afhængige energisystemer bestående af henholdsvis fysiske energier og åndelige energier, hvoraf førstnævnte skal forstås som materielle og sidstnævnte som ikke-materielle. Der eksisterer altså et åndeligt eller psykisk kraftfelt, som opstår, fungerer og ophører parallelt og synkront med individets fysiske legeme, så længe dette er i live og fungerer. Umiddelbart lyder denne forklaring måske kryptisk, men ved at meditere over forholdet vil man have en mulighed for, at sammenhængen bliver klar og forståelig. Det er denne sammenhæng i form af bevidsthedslivet, som det natur- og humanvidenskabelige establishment forståeligt nok qua sine historisk betingede arbejdsmetoder indtil videre har reduceret til udelukkende at være et produkt af anatomi og fysiologiske processer. Derfor er den her forsøgsvis beskrevne åndelige dimension blevet

ignoreret, stort set i samme grad og omfang, som grundvidenskaben har udviklet sig igennem sit basale opgør med verdslig og religiøs uvidenhed og overtro. (68)

Finale

For god ordens skyld vil jeg her gerne afslutte med at give en stor og varm tak til forfatteren, foredragsholderen og forlæggeren Per Bruus-Jensen, som gennem 10 år i 1960'erne var personlig elev af Martinus og blev undervist ret så grundigt og detaljeret i dennes nok så omfattende og udviklede kosmiske analyser og facitter. Det førte for Bruus-Jensens vedkommende til bl. a. et enestående, storslået og omfattende forfatterskab, som i hovedsagen gjorde vellykkede forsøg på at skildre Martinus' kosmologi på en nok så engageret, systematisk og rationel måde. Dette gælder først og fremmest, hvad man vist nok må betegne som Bruus-Jensens hovedværk, nemlig 4-binds-værket "X" - en komplet indføring i Martinus' kosmologi. Og komplet må man nok have lov til at sige, at dette værk er med sine 472 sider. Bruus-Jensen nøjes ikke med at referere til, men underbygger på sin egen strengt logiske måde Martinus' fabelagtige kosmiske analyser og livsfacitter. Personlig har jeg haft enormt stort udbytte og glæde af at studere de mange sider og kapitlers ikke alene meget grundige og saglige, men også meget inspirerende og glædelige indhold. Men til trods herfor, må jeg fastholde min nye tiltro til, hvad jeg betegner som et-livs-hypotesen. Dette har jeg søgt at begrunde og gøre rede for i adskillige af mine artikler her på hjemmesiden, hvoraf der findes link til disse tidligere ovenfor.

En stor og varm tak skal også rettes til min ven, kollega og webmaster gennem mange år, Jakob Koch, uden hvis assistance og utrolige tålmodighed blandt andet denne hjemmeside aldrig ville have set dagens - eller man skulle måske sige: computerens - lys. Dertil skal lægges Jakobs store initiativ og computertekniske indsats i forbindelse med det fælles projekt Dansk Tegnefilms Historie 1919 - 2000: <http://www.tegnefilmhistorie.dk/> og desuden til vores samarbejde i forbindelse med artiklen i årsskriftet ANDERSENIANA 2008, en artikel som også vil kunne læses her på hjemmesiden via linket: H.C.Andersen og familierne Wulff og Koch

Desuden skal der også udtrykkes en kæmpe stor og absolut hjertevarm tak til min kære hustru gennem mange år, fhv. børnepædagog og tegner, nu folkepensionist som jeg selv, Birgit Bennedbæk, hvis kærlige støtte på enhver måde har gjort tilværelsen lysere og lettere, både i hverdagen og i de vanskelige stunder, som de fleste af os almindelige mennesker jo i reglen lejlighedsvis kommer ud for.

Endelig vil jeg også sende en stor og varm tak til de forholdsvis mange læsere, der trofast har fulgt mig op gennem årene, for nogles vedkommende helt fra da jeg i 1970'erne leverede artikler til tidsskriftet KOSMOS og senere også til tidsskriftet

KOSMOLOGISK INFORMATION / DEN NY VERDENSIMPULS, samt læst de få bøger, det i taknemmelighed overfor de respektive forlæggere og redaktører, er lykkedes mig at få udgivet. Blandt de sidstnævnte personer kan nævnes navne som Svend Åge Rossen, Gunder Frederiksen, Ruth Olsen, Niels Oxenvad, Stig Ejnar Askgaard og Jan Tarbensen.

© August 2017 Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

Note 1.: 4.08. Lidt mere hjerne-snak – om hjerneforskningens reduktionisme, og 4.09. Sjæl og legeme – om hjerneforskernes reduktionistiske opfattelse af relationen mellem ånd og materie.

Note 2.: Vedr. Niels Bohr: NIELS BOHR Hans liv og virke fortalt af en kreds af venner og medarbejdere. J. H. Schultz Forlag . København 1964. - Vedr. og komplementaritetsteorien, se f.eks. T. Bergstein: kvantefysik og dagligsprog. Om komplementariteten i atomfysikken og om dens betydning for erkendelsesteorien. Munksgaardserien. Munksgaard, Copenhagen , 1966.

Note 3.: Se f.eks. artiklerne H1-07. Spiritualismens historie – en gennemgang af spiritualismens historie op til Martinus' kosmologi, og 4.119. Spiritualismens nyere historie samt 2.17. Ateisme og materialisme – om de filosofiske hovedproblemer og Martinus' opfattelse af ateisme og materialisme.

Note 4.: Se f.eks. artiklen 4.53. Et epos om alt – det kosmiske verdensbillede - LIVETS Bog 1 vil i øvrigt kunne læses online via følgende link:

<http://www.martinus.dk/da/dtt/index.php?bog=51> – De ovenfor nævnte symboler vil kunne ses med forklaringer via disse link:

<http://www.martinus.dk/da/symbolerne/>

Note 5.: Vedr. bl.a. den hollandske filosof Baruch Spinoza's identitetslære: Se f.eks. artiklen 2.17. Ateisme og materialisme – om de filosofiske hovedproblemer og Martinus' opfattelse af ateisme og materialisme. - Vedr. begrebet og forestillingen om det af Jesus Kristus profeterede "Himmeriges rige på Jorden", se evt. herom i bogen "JESUS – søn af mennesket", udgivet 2012 af forlaget Scientia Intuitiva v/ Jan Tarbensen. Læs især 4. og 28. kapitel. Om samme emner vil kunne læses online via følgende link: JESUS menneskesønnen I og JESUS menneskesønnen II, henholdsvis 4. og 13. kapitel.

Note 6.: Vedr. det seksuelle polprincip, som også er gyldigt i forbindelse med ét-livs-hypotesen, se evt. artiklerne H1-08. Introduktion til "Det seksuelle polprincip" og H1-09. "Det seksuelle polprincip" – af Martinus også betegnet som "skabelsens rat"

Note 7.: Se evt. artiklen 2.24. Personlighedsbegrebet - historisk, psykologisk og kosmologisk set.

Note 8.: Citeret fra Frits Pullich: Brahmanisme og Hinduisme. Forlaget Gyldendal 1962.- Om bl.a. Sankhya-filosofien vil man mere uddybende også kunne læse i Ananda Acharya's bog Indledning til indisk Filosofi. Foredrag holdt ved Kristiania Universitet 1915. Af Forfatteren autoriseret Oversættelse ved Bolette Bontum Durban. Yoga og Vedanta er også omtalt i bogen

Note 9.: Vedr. Yoga-filosofien og de forskellige grene af Yoga, se f.eks. artiklen 4.28. Den indre virkelighed – om en metode til mental indadskuen. Artiklen indeholder blandt andet en beskrivelse af de mange forskellige former for Yoga.

Note 10.: Se Shankara: Skelneevnens kronjuvel (Viveka Chudamani). Oversat og indledet af Sven Damsholt. Forlaget Vidomsbøgerne. Sankt Ansgars Forlag, København 1978.

Note 11.: Se f.eks. artiklen 4.28. Den indre virkelighed – om en metode til mental indadskuen) – Vedr. de forskellige mennesketyper, se f.eks. artiklen H1-35. Den jordiske menneskeheds bevidsthedskategorier

Note 12.: En væsentlig kilde til oplysningerne om de hinduiske personer nævnt i teksten er Albert Schweitzer: Indisk Tænkning og Mystik. Bearbejdet og oversat af dr. phil. Børge Friis- - Branner og Korch. København 1956.

Note 13.: En lidt kritisk bog, men dog forsøgsvis objektiv og velskrevet bog om Steiner og hans Antroposofi finder man i Colin Wilson: Rudolf Steiner. En mand & hans visioner. Oversat af Jens Juhl Jensen, Forlaget Komma A/S, København 1986.

Note 14.: Læseren kan henvises til følgende af mine artikler om dette emne: 4.47. Kosmologi eller åndsvidenskab? – et kontroversielt spørgsmål og 4.48. Kommentar til artiklen "Kosmologi eller åndsvidenskab?"

Note 15.: Se evt. artiklen 4.114. "Alt er såre godt!" - Det centrale udsagn i Martinus' livsværk.)

Note 16.: Livet Bog 1. stk. 199-205. -Se f.eks. min artikel H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition, evt. suppleret med

artiklen H1-10. Talentkerneprincippet – om de livsvigtige 'talentkerner' eller 'skæbnefrø'.

Note 17.: Vedr. det treenige princip, se f.eks. artiklen H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition.

Note 18.: KC 1, 1. afsnit, pp. 1-2. -

Note 19.: KC 1, 1. afsnit, p. 1, nævner også Astrid Schlüntz som deltager. Gerner Larssons Martinus-biografi omtales i 5. afsnit, p. 5.

Note 20.: Martinus Erindringer, pp. 7-12. – KC 1, 1. afsnit, 1. afsnit, pp. 2-4.

Note 21.: Se KC 1, 1. afsnit, pp. 2-3.

Note 22.: "Martinus som vi husker ham", p. 77-78.

Note 23.: Retsstatsideen går ud på, at skabe en stat, der følger grundsætningen om borgernes personlige rettigheder i forhold til statsmagten, om domstolenes uafhængighed og om domstolskontrol med forvaltningen. Retsforbundet var repræsenteret i Folketinget 1926-60 og i regeringen 1957-60, og havde stigende tilgang af vælgere 1945-50 og igen 1957, men opnåede ved valgene 1960 og senere ingen mandater i Folketinget. (Note) Henry George se Lademanns Leksikon. Liberalisme drejer sig kort fortalt om den opfattelse, at religiøs, moralsk, politisk og økonomisk frihed fører til størst lykke og gavn for mennesker og samfund. Til frihed i liberalistisk forstand hører også den opfattelse, at fri konkurrence på grundlag af udbud og efterspørgsel vil både økonomisk og handelsmæssigt automaisk føre til produkter af bedre og billigere kvalitet. Begrebet 'grundskyld' er en form for ejendomsskat, som beregnes på grundlag af jordstykkets vurderingsværdi. Den blev opkrævet af amts- og opholdskommuner, indtil 1966/67 også af staten, og 1967/68 indbragte den et provenu på 952 mill. kr. (Note slut)

Note 24.: Vedr. Sri Ananda Acharya: Opfattelsen af slægtskabet mellem de vediske hinduer og europæere, mere præcis slægtskabet med de nordiske folk, blev i første halvdel af 1900-tallet videreført af den indiske filosof Sri Ananda Acharya, som fremlagde sine synspunkter under en serie foredrag afholdt ved Stockholms Universitet i 1916, og som året efter blev udgivet i bogform under titlen Prolegomena till Arya Metafysik. Året før havde Ananda Acharya holdt forelæsninger ved Kristianias Universitet, og disse blev samme år udgivet i bogform under titlen Indledning til indisk Filosofi. Foredrag holdt ved Kristiania Universitet 1915. Af Forfatteren autoriseret Oversættelse ved Bolette Bontum Durban.

- Note 25.: KC 1, 4. afsnit, p. 5. - Se evt. også artiklen H1-44. Et internationalt verdensrige. Hvad vil det i grunden sige?
- Note 26.: KC 1, 5. afsnit, p. 7.
- Note 27.: KC 1, 5. afsnit, pp. 7-8.
- Note 28.: KC 1, 5. afsnit, p. 8. – 'Horatio': Hamlets ven i Shakespeares tragedie "Hamlet". – 'Ibsens knappestøber': Dramatikeren Henrik Ibsen (1828-1906). Det er desværre ikke lykkedes at finde frem til, hvor i Ibsens forfatterskab knappestøberen forekommer.
- Note 29.: KC 1, 5. afsnit, pp. 8-10.
- Note 30.: KC 1, 5. afsnit, p. 9, spalte 1.
- Note 31.: KC 1, 5. afsnit, p. 9, spalte 2
- Note 32.: KC 1, 5. afsnit, p. 9, spalte 2.
- Note 33.: KC 1, 5. afsnit, pp. 9-10.
- Note 34.: KC 1, 5. afsnit, p. 10.
- Note 35.: "Livets Bog I", stk. 15.
- Note 36.: KC 1, 5. afsnit, p. 10. – Med udtrykket "Frihed for Loke så vel som for Thor" menes: Udtryksfrihed - i moderne sprogbrug: ytringsfrihed - for dem, man er uenig med, så vel som for dem, man er enig med.
- Note 37.: KC 1, 5. afsnit, p. 10, spalte 2. Martinus-citatet er fra LB I, stk. 19.-22.
- Note 38.: KC 1, 5. afsnit, p. 11, spalte 1.
- Note 39.: KC 1, 5. afsnit, p. 11, spalte 1-2. Se endvidere KC 1, 8. afsnit, p. 6.
- Note 40.: KC 1, 5. afsnit, p. 33. – 'atavisme' var tidligere en betegnelse for arvede egenskaber der har sprunget flere slægtled over, og som derefter igen manifesterer sig i et individ.
- Note 41.: KC 1, 5. afsnit, p. 33, spalte 2; 9. afsnit, pp. 46-132: se bl.a. Helmer Fogedgaards brev af 14. juni 1941 til Lars Nibelvang. Af samme afsnit i KC's Martinus-biografi fremgår det, at Helmer Fogedgaard også hørte til dem, der

begyndte som ivrige tilhængere af Martinus og hans lære, men som med tiden kom ud for at opleve personlige skuffelser, der fik ham til at skifte opfattelse og tage afstand fra miljøet omkring Martinus.

Note 42.: Livets Bog I, stk. 151.

Note 43.: "Martinus – som vi husker ham", pp. 23-24. – 'Percival': Der menes formentlig Parcival eller Parzifal, den hellige grals vogter, en af heltene fra den keltiske sagnkreds om Kong Arthur (Artus) og ridderne om Det runde Bord. Perzifal er et tysk epos af Wolfram von Eschenbach, forfattet i det første tiår af det 13. århundrede. Parcival er desuden også en opera af Richard Wagner.

Note 44.: Matt. 16, 13-20 med par.

Note 45.: KC 1, 8. afsnit, pp. 1-39.

Note 46.: Kurt C., bind I, 8. afsnit, p. 34, spalte 2.

Note 47.: Joh. 14, 1-31. - Ifølge en mig på det tidspunkt nærtstående, men nu afdød ven, som var ivrig tilhænger af Martinus og dennes kosmologi, og som havde sin jævnlige gang på Martinus Institut, skete der det i forsommeren 1956 – det var før jeg selv stiftede bekendtskab med Martinus og hans kosmologi – at Martinus blev ramt af en alvorlig mavesygdom, som blev angivet til at være kræft. Martinus blev opereret og kom sig lykkeligtvis over sygdommen, som han selv mente dels skyldtes en arvelig disposition, idet hans egen fysiske mor var død af kræft, og dels hans eget store daglige forbrug af Nescafé. Men samtidig pointerede han, at sygdommen ikke var et resultat af karma-gæld, for en sådan havde han som et spirituelt højere udviklet menneske (en verdensgenløser, men ordet blev dog ikke nævnt, det lå derimod ligesom i luften) ikke til gode. Imidlertid var der tilhængere af Martinus, der på baggrund af deres egen forståelse – eller mangel på forståelse? - af Martinus' lære, som fandt, at hans forklaring på sin sygdom ikke stemte med hans lære om det højt udviklede menneske, der formodedes at være beskyttet i så godt som enhver henseende. Flere af skeptikerne valgte efterfølgende at vende ryggen til Martinus og hans sag. Måske forståeligt, for i deres trang til og behov for at se en spirituelt ophøjet person i Martinus, var de blevet dybt skuffede over at se ham som dagligmennesket Hr. Thomsen. - Se evt. om Martinus' her nævnte sygdom i KC II, 10. afsnit, side 43-44. KC fortæller dog ikke noget om de skuffede tilhængere, der forlod Martinus og hans lære. - I sit EFTERSKRIFT til Martinus Erindringer, side 164-166, fortæller vennen Tage Buch i 1987, seks år efter Martinus' død, også om Martinus' ovenfor nævnte sygdom, og citerer i den forbindelse et tekststykke fra Livets Bog, som ikke lader nogen tvivl tilbage om, at Martinus faktisk i fuldt alvor havde en forståelse af sig selv som et kosmisk indviet højerestående spirituelt væsen, som er "dykket" ned til et lavere eksistensplan, her på Jorden forstås,

hvorfor vedkommende, i dette tilfælde altså ham selv, "kommer under dette lavere plans livsbetingelser eller love", herunder at den ophøjede persons fysiske legeme lige så vel som almindelige menneskers legeme kan blive angrebet af sygdom.

Note 48: Vedr. Sfinksen og Keopspyramiden: Enkelte nutidige ægyptologer mener i modsætning til flertallet af deres kolleger, at den store pyramide er bygget med det formål at være indvielsessted for faraoen og hans øverste embedsmænd. Denne opfattelse har f.eks. den japanske ægyptolog Sakuji Yoshimura, hvilket fremgår af en artikel af Mimi Mann, Associated Press. Under titlen Revolutionerende ny viden om pyramiderne er artiklen gengivet i Berlingske Tidende, 1. sektion, 30. juli 1987. Opfattelsen af, at pyramiderne ikke kun er bygget som gravmæler, fremgår bl.a. også af Jens Jørgen Kjærgaards artikel Himlen på Jorden, Berlingske Tidende, sektion Fri, 26.12.1994.

Paul Brunton: *The Search of the Overself. A Modern Technique for Self Discovery*. Bogen udkom på dansk, formentlig i løbet af 1940'erne, under titlen *Ad sindets ukendte veje*. Den angives at være en fortsættelse af samme forfatters *Den hemmelige vej* (engelsk originaltitel: *The Secret Path*). De danske udgaver af samtlige Bruntons bøger er udkommet på Strubes Forlag, København. Bøgerne er uden årstal, men er formentlig udgivet i løbet af 1950'-60'erne. I førstnævnte bogs 1. kapitel, *A Writer on his Writings*, omtaler forfatteren bl.a. to af sine bøger, som straks ved udgivelsen gjorde ham internationalt berømt, nemlig *A Search in Secret India*, der udkom omkring 1935, og *A Search in Secret Egypt* (udkom formentlig omkr. 1937). På dansk fik de to bøger henholdsvis titlerne *Bag Indiens lukkede døre* og *Hemmelighedsfulde Ægypten*. I den sidstnævnte bog beskriver Brunton sin rejse til Ægypten, hvor han havde sat sig som mål at søge kontakt med okkulte og spirituelle kredse. Under opholdet tilbragte han en nat i meditation og trance i Keopspyramidens kongekammer, og herunder oplevede han i et syn at se, hvordan pyramiden i sin tid var blevet bygget. Ifølge hans skildring opførtes pyramiden af en mængde slaver. Brunton beskriver også den mysterieindvielse, som der efter hans og adskillige andre okkultisters opfattelse har fundet sted i Keopspyramiden i oldtiden. I "*A Search of the Overself*" genkalder Brunton sig minderne fra dengang. Det sker page 13-14, 147-49. Om Sfinksen kan man læse sammesteds page 13, 25 og 158.

I 1952 tilbragte Paul Brunton fire måneder på Martinus' Institut, hvor han bl.a. interviewede Martinus med henblik på at skrive en bog om dennes lære. Det blev dog kun til et forord til den engelske udgave af bogen *Menneskeheden og verdensbilledet*. Dette forord er gengivet i bogen *Martinus – som vi husker ham*, s. 111-15. I artiklen *Paul Bruntons besøg hos Martinus 1952*, *Tidsskriftet Kosmos* nr. 10, 1990, fortæller Søren Hahn herom og interviewer også Ingrid Okkels om Bruntons besøg. Dette besøg er endvidere grundigt omtalt af Knud Højgaard i artiklen *Paul Bruntons første besøg hos Martinus*, *Kosmos* 2000, s. 271, og samme

forfatters artikel Martinus og "Arven fra Ægypten", Kosmos 2002, s. 87. – Vedr. Paul Brunton og hans værker, se evt. artiklerne Spiritualismens historie og evt. også artiklen Den indre virkelighed her på hjemmesiden.

Sfinksen og mysterieindvielsen i Keopspyramiden beskrives også i Edouard Schuré: *Les Grand Initiés*, 1889, dansk udgave: *De store indviede. Et indblik i religionernes hemmelige historie*. Oversat af Johannes Hohlenberg. Forlaget Kronos 1948. Se kapitlet Tredje Bog, s. 89-108.

Note 49: Poul Fersling: *Mystikkens verden. Håndbog om parapsykologi og magi*. Politikens Forlag. København 1978. Fabeldyret sfinksen omtales kort side 274, mens Keopspyramiden beskrives indgående side 280-84.

Note 50: Vedr. Martinus' opfattelse af Keopspyramidens alder og tilblivelseshistorie: *Livets Bog I-VII*. - Martinus – som vi husker ham, Zinglersens Forlag 1989, side 279. - Madame Helena Petrovna von Hahn-Rottenstein (1831-91): *Isis Unveiled* (1877). Af samme forfatter: *The Secret Doctrine* (1891; dansk: *Den hemmelige lære*).

Note 51.: Se f.eks. *Lademanns Leksikon Verdensatlas*. Udgivet af Lademanns Forlag 1977. Se hhv. s. 36-7 og s. 58-61. Se evt. også Jørgen Jensen: *Manden i kisten. Hvad bronzealderens gravhøje gemte*. Gyldendals Forlag 1998. Se især s. 164-5.

Kilde til de øvrige faktiske oplysninger i teksten: *Videnskabens Verden. Jordens udvikling*. Illustreret Videnskabs Bibliotek, 6. bind. Bonniers Bøger A/S, København 1987. *Lademanns Leksikon Verdensatlas*, s. 49-57. *Berlingske Tidendes tillæg Univers*, den 26.01.99.

Note 52.: Se LB I, stk. 278-88 og LB II, stk. 445.

Note 53.: Kilder: *Who Build the Pyramids?* Tv-program med Mark Lehner, sendt på Discovery Channel i nov.-dec. 1998. Mark Lehner har desuden skrevet bogen *The Complete Pyramids: Solving the Ancient Mysteries*, 1997, som formentlig er identisk med den danske udgave: *Ægyptens Pyramider*. Gyldendal 1998?. Se evt. også *Berlingske Tidendes tillæg Univers*, 9.2.1999: *Cheops-pyramiden får guldbelagt top*.

Note 54.: Martinus' *Erindringer*, s. 139-40.

Note 55.: Kilde: Se f.eks. Martinus: *Småbog nr. 22: Livets Vej*, afsnittet *Den sekundære og den primære opstandelse*.

Note 56.: Se herom i Martinus' bog *Bisættelse*, kap. 154.-156., s. 198-201. Jf. med Kosmos særnummer 1972 og Kosmos nr. 13/14 1981. - Martinus nævner eller

omtaler pyramiden og pyramideindvielse følgende steder i sit forfatterskab: LB VII, side 2905. Logik, kap. 19. Småbog nr. 2: Påske, kap. 2. Småbog nr. 3: Hvad er sandhed?, kap.20. Se endvidere: PB-J 3, stk. 3.81. (digtet "Sfinksen" af Paul Vermehren).

Note 57: Vedr. Martinus' opfattelse eller fortolkning af Sfinksens gåde: Se LB VII, stk. 2499, 2542 og side 2905. DeV I, stk. 12:1. Logik, kap. 19, 48, 59. Småbog nr. 2: Påske, kap. 2. Småbog nr. 17d: Hvorfor skal man tilgive sin næste?, kap. 8.

Note 58.: Citatet kan læses i Artikelsamling 1, stk. 9.1. under overskriften Det jordiske menneske er en "såret flygtning mellem to riger".

Note 59.: Se f.eks. Martinus-artiklen Den øverste feltherre, Kosmos 5-1992.

Note 60.: Vedr. sanseprocessen: se f.eks. artiklen 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed - nogle kritiske betragtninger.

Note 61.: Vedr. "det psykiske kraftfelt, P-kraftfeltet, se herom i artiklen 4.107. Krop og psyke eller Krop og bevidsthed -

Note 62.: Læs f.eks. artiklerne 4.34. Bevidsthed og hjerneforskning - nogle tillægsbetragtninger, 4.117. Hjerneforskning igen! - Om hjerneforskningens fejltagelser og udprægede reduktionisme i den naturvidenskabelige opfattelse af de nævnte fænomener, og 4.07. Hjernen og personligheden – om hjerneforskere og neuropsykologers opfattelse af den menneskelige personlighed. - Vedr. C. G. Jungs trykte og til dansk oversatte værker: Se f.eks. Det Ubevidste. På dansk ved Mogens Boisen. Gyldendals Uglebøger 1962. - Calvin S. Hall og Vernon J. Nordby: Jungs psykologi – en grundbog. Oversat af Lone Spanheimer. Forord af Pia Skogemann. Hans Reitzels Forlag. København 1985. - Jegét og det ubevidste. På dansk ved Mogens Boisen. Gyldendals Paperbacks 1987.

Note 63.: Citat fra Martinus' artikel: Besættelse, bl. a. bragt i tidsskriftet Kosmos Nr. 9 – 2009.

Note 64.: Citatet er fra artiklen 4.127. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé. Den artikel er skrevet i oktober 2016.

Note 65.: Citeret fra Martinus' bog BISÆTTELSE, udgivet af forlaget KOSMOS, København 1951, 155. kapitel, s. 199. Bogen er i lighed med f.eks. bogen LOGIK (1938) en særdeles fremragende introduktion til og gennemgang af væsentlige emner i Martinus' kosmologi. Den kan stærkt anbefales læsere, som endnu ikke kender noget eller særlig meget til nævnte kosmologi.

Note 66.: Se f.eks. den i Note 13 nævnte bog om Steiner og hans Antroposofi af Colin Wilson: Rudolf Steiner. En mand & hans visioner. Oversat af Jens Juhl Jensen, Forlaget Komma A/S, København 1986. I bogen gennemgår Wilson Steiners liv og karriere som forsker af bl.a. Goethe's liv og litterære værker, og om Steiner som tilhænger af teosofien, som han dog af flere grunde forlod til fordel for sin egen lære Antroposofien. Krigsudbruddet 1914 kom som et chok og satte en brat stopper for en del af hans aktiviteter. Steiner, som døde i 1925, efterlod sig et litterært kæmpeværk på angiveligt omkring en million sider. Det slår Martinus' ligeledes kæmpemæssige litterære værk med flere længder. Hans hovedværk LIVETS BOG er i sin originale udgave på knapt 3000 sider. Martinus' samlede værker har jeg ikke sideantallet på, men lidt løselig hovedregning fortæller, at det samlede værk næppe overstiger 10.000 sider, så der er langt til de 1.000.000. Men det er naturligvis ikke kun kvantiteten, men i nok sø høj grad kvaliteten, der gælder. Begge d'herrers filosofiske og spirituelle indsats er al respekt værd. Martinus er jo blevet omtalt og citeret i et behørigt omfang i denne artikel, så lad mig her citere slutningen på Colin Wilsons bog om Rudolf Steiner, s. 152:

(Citat) Steiner var et menneske der havde opdaget en vigtig sandhed; hans bøger er fascinerende fordi de igen og igen rummer glimt af denne hemmelighed [den indre verdens forunderlighed]. Vi kan godt læse dem kritisk og spekulere over hvor Steiner "udbyggede" ægte intuitioner, og hvor han udbyggede sine egne drømme og fantasier. Vi kan måske endda drage den slutning at Swedenborg, Blake og Madame Blavatsky alle havde udviklet den samme evne til udbygning, og at Steiners visioner af englehierarkier ikke er mere sande end Swedenborgs visioner af himmel og helvede, Blakes visioner af Albions døtre, eller Madame Blavatskys visioner af Atlantis' giganter. Men alt det er ligegyldigt. Det væsentlige er at denne evne til udbygning er vor vuggegave som mennesker, og at enhver der har fattet det kan gå igennem døren til det indre univers ligeså let som man kan spadsere ind ad døren til British Museum. (Citat slut)

Bortset fra, at det engelske ord for 'udbygge' kan betyde work out, elaborate og forbedre, hvilket også kan opfattes som 'pynte' på historien, så skal jeg ikke gøre mig klog på, hvordan citatet skal tolkes, og i hvilken grad og omfang det også kan have relation til Martinus og hans livsværk, så det vil jeg overlade til læseren selv at finde ud af og afgøre.

Note 67.: Vedr. Jeget, dets natur og forhold til 'det skabte': LB II, stk. 304-5, 307-8, 313-5, 317-9, 322, 380-2, 386, 622, 449-51, 463, 504, 528-32, 534, 536-7, 539, 550-1, 553, 556, 564, 580, 584. Emnet findes også behandlet i LB III-VII samt i DeV I-IV: Se "INDEKS til Martinus bøger". Se endvidere PB-J I, stk. 1. 4. - 1. 8.

Note 68.: Vedr. forholdet mellem hjerne og bevidsthed, se f. eks. artiklen 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed - nogle kritiske betragtninger. Her skal bringes et enkelt, men ret så vigtigt citat fra nævnte artikel:

(Citat) Det synes fortsat ikke et øjeblik at undre de samme hjerneforskere, at de kemisk-elektriske processer i hjernen i det hele taget giver anledning til bevidsthedsforestillinger, som vel at bemærke på ingen måde direkte ville kunne udledes af de kemisk-elektriske processer i sig selv. Neurovidenskaben i almindelighed og hjerneforskere i særdeleshed ser stadig ingen grund til at antage og betragte bevidstheden eller psyken som et selvstændigt fænomen eller energisystem. Man føler sig angiveligt overbevist om at vide, at hjernen repræsenterer bevidsthed og psyke, for andet har man i hvert fald indtil videre ikke kunnet finde via sine strengt videnskabelige undersøgelser og eksperimenter. (Citat slut)

© August 2017. Harry Rasmussen.

Litteraturliste:

Swami Abhedananda:

Reinkarnation. På dansk ved Edith Enna. Forlaget Advaita. I kommission: Borgens Forlag 1961. Swami Abhedananda (1866-1939) var en af Sri Ramakrishnas disciple og apostle, som opholdt sig en del år i den vestlige verden, hvor han var i kontakt med en række kendte kulturpersonligheder. Han skrev selv en række bøger om Yoga og Vedanta. I den her nævnte bog belyser han reinkarnationstanken ud fra historiske, religiøse og videnskabelige synspunkter, og hans grundsynspunkt er, at læren om reinkarnation - i lighed med evolutionslæren - har sine rødder i virkeligheden.

Shankar Acharya (Shankara):

Skelneevnens kronjuvel (Viveka Chudamani). Oversat og indledet af Sven Damsholt. Forlaget Vidsomsbøgerne. Sankt Ansgars Forlag, København 1978.

Srî Ānanda Āchārya:

Indledning til indisk Filosofi. Foredrag holdt ved Kristiania Universitet 1915. Af Forfatteren autoriseret Oversættelse ved Bolette Bontum Durban. Udgivet i kommission hos Schetelig's Bokhandel, som i Danmark var repræsenteret af Erslev & Hasselbalch, København.

Prolegomena till Arya Metafysik. En række foredrag holdt på engelsk ved Stockholms Universitet 1917, men oversat til svensk.

T. Bergstein:

kvantefysik og dagligsprog. Om komplementariteten i atomfysikken og om dens betydning for erkendelsesteorien. Munksgaardserien. Munksgaard, Copenhagen , 1966.

Theos Bernard:

Hatha Yoga. The Report of a personal Experience. Rider & Company. London 1950. Fift Impression 1958. Bogen indeholder fotografisk illustrerede anvisninger på såkaldte yoga-asanas, kropslige øvelser, men også henvisninger og citater fra bl.a. Upanishaderne og anden original indisk litteratur. Ph. Dr. Theos Bernard havde skrevet flere bøger om indisk filosofi, inden han i 1947 under et ophold i Tibet blev offer for et voldeligt opgør mellem hinduer og muslimer, hvorunder Bernard og hans tibetanske tjener befandt sig alene i et bjergområde, og her blev begge skudt og ligene kastet i floden. Den tragiske begivenhed fandt sted kort før Indiens selvstændighed og de muslimske stater Pakistans og Bangla Desh's oprettelse i 1948.

Niels Bohr:

Atomteori og naturbeskrivelse. J. H. Schultz Forlag. København 1958.

Atomfysik og menneskelig erkendelse I. J. H. Schultz Forlag. København 1959.

Atomfysik og menneskelig erkendelse II. J. H. Schultz Forlag. København 1959.

NIELS BOHR. Hans liv og virke fortalt af en kreds af venner og medarbejdere. J. H. Schultz Forlag . København 1964.

Paul Brunton:

Bag Indiens lukkede Døre. "A Search in Secret India" (1934)

The Secret Path. A Modern Technique for Self-Discovery. "Den hemmelige vej" (1935)

A Search in Secret Egypt. "Hemmelighedsfulde Ægypten" (1936)

A Message from Arunachala. "Budskabet fra Himalaya" (1936)

A Hermit in the Himalayas. (1936)

The Quest of the Overself. " Ad sindets ukendte veje" (1937)

Indian Philosophy and Modern Culture. "Indisk visdom og vesterlandsk tænkning" (1939)

The Inner Reality. "Livets indre virkelighed" (1939)

The Hidden Teaching Beyond Yoga. "Den skjulte lære hinsides Yoga" (1941)

The Wisdom of the Overself. "Erkendelsen af Overselvet" (1943)

De to sidstnævnte titler er udgivet under ét som "Visdommens Bog" på Strubes Forlag. Alle de nævnte andre danske udgaver er ligeledes udgivet på Strubes Forlag.

The Spiritual Crisis of Man (1952). Formentlig Paul Bruntons sidste bogudgivelse.

The Notebooks of Paul Brunton. Udgivet postumt fra 1984 og i årene efter. Kan læses på Internettet under Paul Brunton.

Jens Brun, Christian Lindtner og Peter Boile Nielsen:

Buddhismen. Tanker og livsformer. I serien Tekster til livsanskuelser/religion, redigeret af Asger Sørensen. Gyldendal 1982.

Per Bruus-Jensen:

Det levende væsen og livets oplevelse. Forlaget Logos 1964.

Hvordan kan jeg gøre Guds vilje ...? Forlaget Logos 1965.

Mennesket og livsmysteriet – introduktion til et kosmisk livssyn. Forlaget Nordisk Impuls 1984.

Slangens død. Forlaget Nordisk Impuls 1987.

Eksistens og udødelighed I-II. – om erkendelseslæren i Martinus' kosmologi. Borgens Forlag 1982.

Gud på anklagebænken. 1. udgave 1968. 2. reviderede udgave 1989. Forlaget Nordisk Impuls.

"X" – bind 1 til 4 – komplet indføring i Martinus' kosmologi. Forlaget Nordisk Impuls 1984-89. Bind 1, anden udg. 1997.

Livet og det lukkede rum. En skildring af evolutionen som et guddommeligt eksperiment i støv og ånd. Nordisk Impuls 1990.

Martinus kosmologi – en kort præsentation. Forlaget Nordisk Impuls 1994.

I begyndelsen var tomheden – om virkelighedens ansigter, set i lyset af en nutidig mystikers fascinerende visioner... Forlaget Nordisk Impuls 1998.

Sol & Måne. Glimt fra 10 år i lære hos en stor, moderne mystiker og intuitionsbegavelse... Forlaget Nordisk Impuls 2001.

Mennesket og den skjulte Gud. Om Gud i mennesket og mennesket i Gud baseret på samtaler med den store, danske mystiker Martinus. Forlaget Nordisk Impuls 2002.

Mennesket og den seksuelle revolution – om næstekærlighedens organiske grundlag og udvikling. Nordisk Impuls 2006.

Det kosmiske Gudsbegreb. En samling essays over gudsbegrebet som det optræder i en stor, moderne mystikers stadig aktuelle visioner og erkendelse. Forlaget Nordisk Impuls 2007.

Kosmisk kemi. Introduktion til grundenergiernes kemi i teori og praksis. Forlaget Nordisk Impuls 2008.

En rejse gennem MAYAS SLØR. Introduktion til et Kosmisk Paradigmeskifte. Forlaget Nordisk Impuls 2010.

Projekt Liv. Om evolutionen som et guddommeligt eksperimewnt i støv og ånd. Forlaget Nordisk Impuls 2012.

Yderligere information om Per Bruus-Jensens virke og forfatterskab, se <http://www.nordisk-impuls.dk/>

Anne Lise Dresler og Edith Enna:

YOGA. Lærebog for begyndere. (Både for mænd og kvinder). Fotografi: Bent Jakobsen. Borgens Forlag 1960.

Will & Ariel Durant:

Indien. Verdens Kulturhistorie 2: Vor orientalske arv. Dansk redaktion: Jørgen Læssøe. Oversat af Elsa Gress Wright efter The Story of Civilization: Our Oriental Heritage. Forlaget Editio 1963. – Bogen indeholder en relativt grundig gennemgang af indisk kulturhistorie med kyndig omtale af indisk religion og filosofi fra de ældste tider og helt frem til premierminister Jawarharlal Nehru (1889-1964).

M. N. Dvivedi:

The Yoga-Sutras of Patanjali. Sanskrit Text and English Translation together with an Introduction and an Appendix, and Notes on each Sutra based upon several authentic commentaries – all in English. By M.N.Dvivedi, Professor of Sanskrit. Revised and Edited by Pandit S. Subrahmanya Sastri, F.T.S.” Udgivet af The Theosophical Publishing House, Adyar, Madras, India 1947.

Gunner Frederiksen:

Lykken og lidelsen. Om lidelsernes åndelige betydning. Borgens Forlag 1986.

Shyam Sundar Goswami:

Hatha yoga, Vægledning i fysisk fostran och concentration. Översättning av Bengt Söderberg. Originaltitel: "The Yoga Method of Physical Education". Forlaget Forum 1956. Bogen, der er illustreret med en række fotos af mænd og kvinder, som udfører de forskellige klassiske yoga-asanas, er en af de mere seriøse af slagsen på bogmarkedet.

Johannes Hohlenberg:

YOGA i dens betydning for Europa. Oprindelig udgave 1916, genudgivet 1920, 1952 og på Borgens Forlag 1980. Bogen, som angiveligt ikke er en vejledning i praktisk yogatræning, er baseret på forfatterens egne oplevelser og erfaringer under et ophold i Indien i 1915, hvor han var gæst hos den da 30-årige og senere verdenskendte åndelige lærer Sri Aurobindo Ghose (1885-1950). Bogen bringer i øvrigt uddrag af den oversættelse af Bhagavadgita, som forfatteren foretog sammen med Sri Ānanda Āchārya, som på den tid boede på Trondfjeldet i Norge. Oversættelsen er i sin helhed trykt i tidsskriftet VIDAR 1940. Under indtryk af begivenhederne og rædslerne under Første verdenskrig skiftede Hohlenberg opfattelse af hinduisk filosofi, idet han ikke længere mente, at dennes kernelære om principielt at forholde sig passivt til livets vilkår og tilskikkelser, herunder økonomiske, sociale og politiske forhold, kunne anses for gældende i en moderne, sekulariseret verden, som ligger lysår borte fra de steder og den kultur, hvoraf

sankhya-, yoga- og vedanta-filosofien, og ikke mindst Bhagavadgita, er udsprunget. Se evt. mere om Johannes Hohlenberg i artiklen "Om at finde sig i kritik" her på hjemmesiden.

C. G. Jung:

Det Ubevidste. På dansk ved Mogens Boisen. Gyldendals Uglebøger 1962. -

Jegét og det ubevidste. På dansk ved Mogens Boisen. Gyldendals Paperbacks 1987.

Calvin S. Hall og Vernon J. Nordby: Jungs psykologi – en grundbog. Oversat af Lone Spanheimer. Forord af Pia Skogemann. Hans Reitzels Forlag. København 1985.

Tao Teh King:

Bogen om alt og intet. På dansk ved Ole Kiilerich. Thaning & Appel. København 1953 og 1973.

Martinus:

Her er dels nævnt de bøger, som der henvises til i artiklen. En fuldstændig bogliste over samtlige Martinus' værker kan ses på <http://www.martinus.dk/> eller rekvireres ved henvendelse til Martinus Institut. Siden 1981 er Martinus' bøger udgivet på Borgens Forlag, men udgivelsen af bøgerne er dog senere vendt tilbage til Martinus Institut.

Livets Bog I-VII

Det Evige Verdensbillede I-3 (udgivet i Martinus' levetid, 4-6 er udgivet posthumt.

Omkring min Missions Fødsel

Logik

Bisættelse

Men Martinus har naturligvis skrevet og udgivet en lang række andre, såkaldte småbøger, i hvert fald omkring 28 af slagsen. Oplysninger om bogtitler kan findes på <http://www.martinus.dk/>.

S. Muzumdar:

YOGA for kvinder. Autoriseret dansk oversættelse af Anne Lise Dresler. Originaltitel: "Higher Womanhood by Yoga. Illustrationerne er optagelser af fru Edith Enna's udførelse af yoga-øvelser. Strubes Forlag. København 1958. Bogen er helt igennem en seriøs fremstilling af hatha yoga med særlig hensyntagen til kvinders fysik.

F. Max Müller:

The Six Systems of Indian Philosophy. Longmans, Green, And Co. London, New York, Bombay, and Calcutta 1912.

Swami Narayananda:

Urkraften i mennesket eller Kundalini-kraften. På dansk ved Anne Lise Dresler. Originaltitel: "The Primal Power of Man". Forlaget Advaita. I kommission: Borgens Forlag 1959.

Hemmelighederne ved sindets kontrol. Originaltitel: "The Secrets of Mind-Control". På dansk ved Edith Enna. Forlaget Advaita. I kommission: Borgens Forlag 1959.

Pranayama og Yoga-Asanas. På dansk ved Anne Lise Dresler. Originaltitel: "The Secrets of Prana, Pranayama & Yoga-Asanas". Borgens Forlag. Jarl Borgen – København 1959.

Sofus J. Nervil:

Raja-Yoga. Indernes Psyko-Fysiologi. 1. og 2. Del. Systemets Træninger, Teori og Praksis. H. Hagerups Forlag 1923.

Tankens Magt. Daglig Praksis og Øvelser. H. Hagerups Forlag 1924.

Personlig Magnetisme. Charmens Udvikling. Daglig Praksis og Øvelser. H. Hagerups Forlag 1924.

Tidens Nervøsitet og dens Helbredelse. H. Hagerups Forlag 1926,

Foryngelse og Helbredelse. Mit System. H. Hagerups Forlag 1928.

Frits Pullich:

Brahmanisme og Hinduisme. Bogen er en åndshistorisk gennemgang af indisk religion og filosofi med uddrag fra kildekrifterne. Gyldendal 1962.

Sarvepalli Radhakrishnan:

The Hindu View of Life. Unwin Books. London 1956. Bogen fortæller om indisk kultur, idet den tager udgangspunkt i forfatterens opfattelse af vestens syn på og holdning til indisk religion som et sammensurium af myter med en endeløs række af guder og gudinder, som tilbedes i mange former og variationer. Forfatterens pointe er imidlertid, at der ligger et system af tro, som i tusinder af år har forenet og inspireret indiske familier i deres livsførelse. Professor Radhakrishnan har i øvrigt skrevet en række bøger om indisk religion og filosofi, herunder også om de vigtigste Upanishader, Bhagavadgita og Brahma Sutra.

Yogi Ramacharaka:

Hatha Yoga. The Yogi Philosophy of Physical Well-Being. With Numerous Exercises, Etc. L.N.Fowler & Co. Ltd. London. Bogen er uden årstal, sådan som tilfældet desværre ofte er med engelsksprogede bøger. Men den er formentlig fra 1950'erne.

Philip Rawson:

Tantra. The Indian cult of ecstasy. Bounty Books. New York 1973.

Philip Rawson and Laszlo Legeza:

TAO. The Chinese philosophy of time and change. Bounty Book. New York 1973.

Chr. Reventlow:

Hvad Buddha lærte om Livets Mening. Gyldendal 1943. Chr. Reventlow (1867-1954) var politiker, MF 1906-10 som løsgænger, men nærmest konservativ. Indtil 1. verdenskrig redaktør af forskellige provinsblade. Som forfatter skrev han om verdenspolitiske og kulturhistoriske emner.

Sv. Åge Rossen:

Døden eksisterer ikke. Borgens Forlag 1985.

Livets mening. Borgen 1993.

Martinus' kosmiske verdensbillede i hovedtræk. Borgen 1999.

Martinus' verdensbillede. Et idéhistorisk studie. Forlaget Kosmologisk Information 2008.

Albert Schweitzer:

Indisk Tænkning og Mystik. Bearbejdet og oversat af dr. phil. Børge Friis. Branner og Korch. København 1956. Oversat efter den tyske originaludgave "Die Weltanschauung der indischen Denker. Mystik und Ethik. München 1935, og den udvidede engelske udgave "Indian Thought and its Development", London 1951. Bogen er et glimrende supplement til f.eks. Ananda Acharya's "Indledning til Indisk Filosofi". – Albert Schweitzer er måske bedst kendt for sin lægegerning i Afrika, men han debuterede som forfatter i 1898 og har siden skrevet en lang række bøger om musik, religion og andre kulturelle emner, som f.eks.:

Kulturens Forfald og Genrejsning. Oversat efter "Verfall und Wiederaufbau der Kultur" (1923) af Johs. Novrup. Europæisk Kulturbibliotek. Redigeret af Johs. Novrup. Det Danske Forlag.

Svend Erik Stybe:

Idéhistorie. Vor kulturs idéer og tanker i historisk perspektiv. Forlaget Munksgaard 1978.

Ole Therkelsen:

Martinus, Darwin og intelligent design. Borgens Forlag 2007.

Martinus og den ny verdensmoral. Borgens Forlag 2009.

Poul Tuxen:

YOGA. En Oversigt over den systematiske Yogafilosofi paa Grundlag af Kilderne. H. Hagerups Boghandel. København 1911. Bogen er Poul Tuxens

afhandling, som blev forsvaret for doktorgraden ved Københavns Universitets filosofiske fakultet den 8. okt. 1910.

De ældste Upanishader (Verdensreligionernes Hovedværker). København 1911-12.

Dhammapada. Buddhistiske Tankesprog. Oversat af Dr. Phil. Poul Tuxen. Verdensreligionernes Hovedværker i Oversættelse. Under Medvirkning af danske Videnskabsmænd. Udgivet af Dr. Phil. Poul Tuxen. Aage Marcus, København 1920.

BUDDHA. Hans Lære, dens Overlevering og dens Liv i Nutiden af Poul Tuxen. G.E.C.Gads Forlag. København 1928.

Swami Vivekananda:

Jnana-Yoga. Udgivet 1946 af Advaita Ashrama, Màyavati, Almora, Himalayas. – Ordet "Jnana" (udtales 'djana' eller 'gnana') betyder højeste kundskab om sandheden, hvorved forstås den virkelige verden bagom Maya's skinvirkelighed.

Raja-Yoga. Udgivet 1947 af Advaita Ashrama, Màyavati, Almora, Himalayas.

Colin Wilson:

Rudolf Steiner. En mand & hans visioner. Oversat af Jens Juhl Jensen, Forlaget Komma A/S, København 1986.

© August 2017 Harry Rasmussen.

*****

Et stort paradoks

Om et skift i livs- og verdensanskuelse

Indledning

For læserens skyld og af hensyn til forståelsen af, hvad der leksikalt kan og skal forstås ved begrebet paradoks, skal her gives en kortfattet forklaring af ordet og begrebet. Det er af græsk oprindelse i og med ordet paradoksos, idet para betyder 'ved siden af' eller 'imod', og doksos betyder 'mening'. Med andre ord noget, der tilsyneladende er ved siden af eller strider imod, hvad der almindeligvis anses for at være en fornuftsmæssig mening eller opfattelse. I videre forstand udtrykker et paradoks også det, der må anses for at være selvmodsigende. Sidstnævnte vil jo sige, når noget ikke stemmer med sig selv. Eksempelvis kan man ikke på samme tid påstå, at jorden er rund eller flad. Siger man, at den er flad, modsiger man den kendsgerning, at den faktisk er rund eller nærmest kugleformet.

Men hvad menes der mere præcist med et stort paradoks i forbindelse med et skift i livs- og verdensopfattelsen? – Hvis og hvilket skift og hvis og hvilken livs- og verdensopfattelse? -

Der er naturligvis her tale om mit eget personlige skift fra den fler-livs-teori, der forefindes og fremføres af i dette tilfælde især Martinus' kosmologi, til den ét-livs-hypotese, som jeg med tiden har fundet frem til og følt mig forpligtet på via min årelange teoretiske beskæftigelse med og studium af netop eksistentielle filosofiske livs- og verdensanskuelser. Det skal dog lige tilføjes, at de allerfleste almindelige mennesker rent umiddelbart og i reglen ubevidst faktisk er indforståede med ét-livs-teorien uden at tænke nærmere over det.

Men hvori består da paradokset i det nævnte skift for mit vedkommende mere præcist? –

For at kunne besvare dette i og for sig enkle spørgsmål, bliver jeg nødt til at fortælle lidt om min tidligere livs- og verdensanskuelse. Med den forholder det sig sådan, at lige siden min trykke og gode opvækst på landet i årene 1929 til 1939 havde jeg haft en overvejende romantisk opfattelse af og følelse for naturen og livet i bred almindelighed. April 1939 flyttede mine forældre og os dengang tre børn til København, mere præcist til arbejderkvarteret Nørrebro. I sommeren 1943 blev jeg ansat som animator-elev på den første danske lange tegnefilm FYRTØJET, som var baseret på digteren H. C. Andersens eventyr af samme navn. På denne film var jeg

medarbejder indtil juni 1945, en månedstid efter Danmarks befrielse fra den nazityske besættelse af landet. (Note 1)

I det interregnum, der fulgte efter to dejlige års arbejde som tegner og animator på den nævnte tegnefilm, oplevede jeg en depression, som fik mig til at søge efter noget, der kunne bringe mit mørke og pessimistiske livssyn og humør tilbage. Hjælpen fandt jeg i form af nogle bøger om de klassiske indiske filosofiske systemer Sankhya, Yoga og Vedanta. Senere, i efteråret 1957, fandt jeg frem til, at de grundlæggende tanker og ideer i disse indiske filosofier i nogen grad genfandt sig i den danske seer og forfatter Martinus' dengang såkaldte åndsvidenskabelige livs- og verdensanskuelse.

Et grundigt studium

I de følgende mange år studerede jeg Martinus' såkaldte kosmiske analyser og livsfacitter og følte mig stort set i pagt og overensstemmelse med disse. Min indsigt og forhåbentlige forståelse af det livs- og verdensbillede, der tegnede og tegner sig indenfor rammerne af Martinus' dengang endnu påbegyndte livsværk, især i form af hovedværket Livets Bog, bevirkede, at jeg først og fremmest blev overbevist om, at der måtte være tale om en sand og virkelighedsnær skildring af livet og verden, sådan som dette og denne angiveligt tager sig ud set i et større og højere perspektiv, som det, Martinus angiveligt var i stand til at benytte sig af.

Før mit bekendtskab med Martinus' verdensbillede havde jeg i en del år forud læst og sat mig ind i digteren H. C. Andersens livs- og verdensopfattelse, sådan som denne mere eller mindre direkte fremgår af hans litterære livsværk. Da jeg så i 1958 for alvor begyndte at studere Martinus' forfatterskab og fulgte hans foredrag og deltog i nogle af de studiekredse, der blev afholdt på Martinus Institut i København og på Martinus Center i Klint, som dengang kaldtes Kosmos Feriekoloni, stod det mig hurtigt klart, at der består en endog stor overensstemmelse mellem Andersens og Martinus' respektive livs- og verdensanskuelser.

Denne konstatering gav mig uundgåeligt inspiration og mod til selv at begynde at skrive om de selvsamme grundlæggende filosofiske emner. I første omgang primært for at pege på og belyse den store principielle overensstemmelse, der efter min opfattelse og som nævnt består mellem de to åndsgiganters respektive forestillinger om livet og verden. (Note 2)

En materialistisk livs- og verdensopfattelse

Imidlertid var jeg også interesseret i human- og naturvidenskab, men på basis af min mere eller mindre spirituelle eller såkaldt åndelige tilgang til disse, dannede jeg mig den mening, at de nævnte videnskaber havde den afgørende svaghed, at de reducerede åndelige eller sjælelige fænomener til basalt at være produkter af den

fysiske materie og dennes kræfter og lovmæssigheder. Altså måtte konklusionen lyde, at videnskaben kort sagt var og er reduktionistisk i både sin metode og praksis.

Men hvad angår en materialistisk opfattelse af livet og verden, stod og står det nok så slemt til med genrer som kultur og politik. Begge fulgte og følger stort set fortsat den trend i retning af en materialistisk opfattelse og forståelse af tilværelsen, en holdning, der i særlig grad forstærkedes i og med ungdomsoprøret i slutningen af 1960erne og fortsattes op gennem 1970erne, hvorefter den mere rabiante og oprørsorienterede forståelse af socialisme og kommunisme så småt begyndte at klinge ud. Men i den periode kom store personligheder som teoretikeren Karl Marx (1818-1883) og praktikeren Vladimir Uljanov, bedst kendt som Lenin (1870-1924) i kommunisters og venstresocialisters højsæde. I de nævnte årtier blev der udgivet en mængde bøger af såkaldt venstreorienteret observans, hvis hovedsigte var klassekampen og dennes opgør med den borgerlige elitekultur og højreorienterede politik. Bøger, som for øvrigt i dag stort set er glemte. For som bekendt er alt kun en overgang og alting får en ende. For derefter handlede det mere om menneskerettigheder og demokrati. Genrer indenfor hvilke, der også fandtes og findes mere eller mindre rabiante opfattelser og holdninger, i nogle tilfælde grænsende til fanatisme. (Note 3)

Indenfor kulturen var der i 1960-70erne en særlig litterær genre, ideologikritikken, som forsøgte at gøre op med en række fremragende litterære forfattere, nulevende så vel som afdøde, hvis personligheder, liv og værker blev kritiseret og nedgjort, især med henvisning til, at disse cementerede de forhadte borgerlige opfattelser, dyder og værdier. Blandt de relativt mange forfattere, der dengang blev udsat for den såkaldte ideologikritik, var eksempelvis en ældre tids Søren Kierkegaard og H. C. Andersen og en nyere tids Johannes V. Jensen. (Note 4)

Hvad angår religionen, er så vel katolicismen som protestantismen og de fra disse opståede og udgående sekter, bundet af fundamentalistiske dogmer, hvis basale problem objektivt set består i, at disse dogmer ikke lader sig verificere af det virkelige livs forhold, omstændigheder og vilkår. Om alt dette med både kulturen, politikken og religionen vil man blandt andet kunne læse i følgende bøger, hvis titler er nævnt i noten. (Note 5)

Mit eget paradoks

Som nævnt var og er jeg bestemt ikke nogen tilhænger af den materialistiske livsopfattelse som sådan, men bilder mig dog ind at jeg – ikke mindst på grundlag af mit kendskab til Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter – forstår, at den materialistiske livs- og verdensopfattelse har været og er et uundgåeligt, ja, ligefrem nødvendigt led i menneskehedens åndelige og intellektuelle udviklingshistorie. Jeg er dog fortsat ikke tilhænger af materialismen, primært fordi jeg anser denne for at være ude af pagt med virkelighedens verden. Men til trods for det, er jeg igennem

de seneste 15-20 år i stigende grad kommet til at se og forstå, at Marx og hans håndgangne og trofaste mænd, som eksempelvis især historiefilosoffen Friedrich Engels, religionsfilosoffen Feuerbach og politikeren Lenin, har en pointe i og med den materialistisk-dialektiske historieopfattelse, og ikke mindst i og med, at for dem var og er den menneskelige bevidsthed og personlighed grundlæggende et produkt af den fysiske naturs kræfter og lovmæssigheder. (Note 6)

Den teoretiske Marxismes livs- og verdensopfattelse baserer sig på forestillingen om en basis og en overbygning, som kan sammenfattes og fremstilles på den følgende skematiske og triangulære måde:

Basis består af produktivkræfterne, herunder redskaber, penge, arbejdserfaring mv. Disse kræfter vekselvirker med produktionsrelationerne, herunder arbejdsfordeling og besiddelsesforhold, altså det indbyrdes forhold og forskellen mellem arbejdere og kapitalejere.

Tredje og nok så vigtige del af teorien omfatter overbygningen i form af de bevidsthedsmæssige fænomener, så som ideologien, ret, moral, religion, kunst, litteratur, filosofi etc. Disse er altså alle beroende på samspillet og vekselvirkningen med både produktivkræfterne og produktionsforholdene.

Den dialektiske historieopfattelse baserer sig på filosofen Hegels teori om, at udvikling sker gennem modsætninger frem mod en stadig forbedring af forholdene, hvorved især tænkes på samfundsforholdene. Den teori er i kortform sammenfattet i begreberne tese, antitese og syntese. Men i modsætning til sin lærer, Hegel, som troede på en gud eller verdensånd, som stod bag verdensudviklingen, var Marx overbevist om, at en sådan 'overnaturlig' kraft ikke fandtes, men blot var et produkt af fantasi og indbildning. For Marx var det udelukkende materien og dennes iboende kræfter og lovmæssigheder, der siden tidernes morgen og fortsat bestemte den dialektiske udvikling, altså en udvikling, der foregår via modsætningernes indbyrdes samspil eller kamp. (Note 7)

Den russisk fødte socialistiske teoretiker og politiker Lenin blev tidligt i sit liv inspireret og optaget af Marx' filosofiske og økonomiske teorier omkring samfundsudviklingen. Han tilsluttede sig dialektikken i form af læren om kampen mellem modsætningerne, lige som han uddybede materie-begrebet. For Lenin er begrebet og fænomenet materien en filosofisk kategori, der er ensbetydende med den objektive virkelighed som i og for sig eksisterer uafhængigt af mennesket, men som mennesket erkender på sin relativiserede måde. For Lenin var materien evig i tid og uendelig i rum og udgør i sig selv det princip, som skaber bevægelse, forandring og udvikling. Begreber som Gud eller en Verdensånd, forekom ham derfor totalt overflødige.

Men nok så vigtigt i denne forbindelse, så opfattede Lenin fænomenet bevidsthed som et ikke-materielt produkt af materiens iboende kræfter og lovmæssigheder, altså i en vis forstand som et parafysisk energisystem. Det vil sige et ikke-materielt men åndeligt fænomen, en opfattelse, som principielt er i overensstemmelse med f.eks. dybdepsykologen Jungs opfattelse af samme. Og endnu mere vigtigt, i hvert fald for mig, i overensstemmelse med min nuværende opfattelse af fænomenet bevidsthed. (Note 8)

Det store paradoks betyder derfor i mit eget tilfælde skiftet fra en overvejende spiritualistisk opfattelse af materiebegrebet og af fænomenet bevidsthed, til den omtrent modsatte opfattelse af samme. Dog ikke nødvendigvis en reduktionistisk-materialistisk opfattelse, men snarere en filosofisk set realistisk opfattelse af især fænomenet bevidsthed.

Her skal jeg forsøgsvis give en beskrivelse af min nuværende opfattelse af begrebet bevidsthed og personlighed, sådan som denne fremgår af følgende citat fra artiklen 4.130. Personlighedsbegrebet - set i ét-livs-hypotesens perspektiv :

(Citat) Set i ét-livs-hypotesens perspektiv er det særligt vigtige derfor her, at psyken, så vel den bevidste som den ubevidste del af denne, udgør et energisystem for sig, der dog er intimt og interagerende forbundet med det fysiske legeme og dets funktioner, specielt med hjernen og dennes funktioner, men som altså ikke er direkte identiske med disse. Det betyder som nævnt, at psyken normalt genereres samtidigt eller synkront med det fysiske legemes undfangelse og vækst, lige som psyken normalt degenererer og ophører samtidigt eller synkront med det fysiske legemes degeneration og ophør.

I denne sammenhæng kan der desuden peges på drømmetilstanden og hallucinationer, som eksempler på, at psyken udgør et selvstændigt energisystem i forholdet til den fysiske krop. Det samme gælder de såkaldt ud-af-kroppen-oplevelser, som nogle mennesker oplever og forestiller sig, og i nogle tilfælde fuldt og fast tror på, at disse er udtryk for realistiske fænomener.

Dette med, at psyken ikke er direkte identisk med hjernen og dennes anatomi og fysiologiske funktioner, fremgår særlig tydeligt af analysen af sanse- og synsprocessen, som er kortfattet beskrevet tidligere ovenfor*. Den opfattelse, at vores sansemæssigt baserede opfattelse af verden er udtryk for ren illusionisme, idet det vi bl.a. ser og hører ikke er identisk med den virkelighed, som rent faktisk er noget helt andet end det indhold, denne efterlader i vores bevidsthed eller psyke. Derfor nødes vi til at erkende og acceptere, at psyken repræsenterer en anden form for energi end den energi, som det fysiske legeme betjener sig af. Som en følge heraf, må man skelne mellem fysisk og psykisk eller åndelig energi, også selvom disse to energisystemer interagerer med hinanden. Se bl.a. herom i artiklen

4.83. Illusionernes narrespil – om falsk kontra ægte virkelighed . Det skal dog pointeres, at den nævnte artikel er skrevet før mit skift til ét-livs-hypotesen, men i det væsentlige er den fortsat gyldig også set i det perspektiv. (Citat slut).

*Vedr. analysen af sanse- og synsprocessen, se f.eks. artiklen 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed - nogle kritiske betragtninger. BEMÆRK! Den artikel er skrevet før jeg for alvor skiftede over fra fler-livs-teorien til ét-livs-hypotesen, men i alt væsentligt er den fortsat gyldig.

Om religion

Begrebet og fænomenet religion spiller som formentlig bekendt faktisk en nok så stor rolle i Martinus' verdensbillede eller kosmologi, om end det ikke sker på nogen traditionel eller dogmatisk måde. Dette fremgår klart af, at Martinus dels betegner sit livsværk som udtryk for den "intellektualiserede kristendom" og dels af, at han har valgt at betegne sit livsværk som "Det Tredje Testamente".

I øvrigt skelner Martinus mellem de gamle verdensreligioner, i form af Buddhisme, Kristendom og Islam, og den ny tids verdensreligion i form af Kristendommen og dennes fortsættelse i form af hans eget livsværk. Dertil kommer, at han under sin beskrivelse af menneskehedens bevidsthedskategorier opdeler samme i en A-gruppe og en B-gruppe, hvoraf den førstnævnte består af mennesker, der er mere eller mindre modtagelige for det, han betegner som "den ny verdensimpuls" fra det guddommelige skabepincip, medens B-gruppen indeholder mennesker, der er mere eller mindre modtagelige for og ført af "den gamle verdensimpuls" fra nævnte princip. (Note 9)

I forbindelse med nævnte B-gruppe opererer Martinus med, at der forekommer et fænomen han betegner som "den guddommelige suggestion", hvilket kort og billedligt talt vil sige: "Guds kærligt udstrakte og hjælpende hånd", et fænomen, der via de såkaldte "verdensgenløbere", som f.eks. Buddha, Jesus og Muhammed, og disses disciple, præster mv. har til primært formål at støtte og vejlede instinktprægede mennesker, som endnu har "troens nådegave" i behold og som – i modsætning til mange i B-gruppen - ikke selv er i stand til at få religiøs inspiration fra naturen og hverdagslivet. (Note 10)

For mit eget vedkommende er jeg for længst vokset ud over den traditionelle dogmatiske kristendom, forstået sådan, at jeg ikke er i stand til at anerkende den evangelisk-lutherske trosbekendelse som sådan, men dog nok som kirkens grundlag og som et historisk dokument. Derimod går jeg naturligvis ind for kerneprincipperne i Jesu lære, herunder især næstekærlighedsprincippet omsat i daglig praksis.

Men også i spørgsmålet om religionen har jeg delvis skiftet til en paradosal opfattelse, idet jeg i nogen grad hælder til den beskrivelse og vurdering af samme, som skyldes den tyske filosof Ludvig Feuerbach. I lighed med Marx kritiserede han Hegels idealisme ud fra et materialistisk standpunkt. Dette bygger på to primære påstande, nemlig at religion er antropologi – dvs. læren om mennesket - og at antropologien er materialistisk. I lighed med Karl Marx og senere Sigmund Freud anså han Gud som værende et udtryk for menneskets samfundsbestemte psykologiske projektion. (Note 11)

Ifølge Feuerbach har religiøse forestillinger ikke nogen sandhedsværdi. Desuden er mennesket ikke skabt i Guds billede, sådan som det forlyder i Bibelens skabelsesberetning. Mennesket har tværtimod skabt Gud i sit billede, forstået sådan, at mennesket projicerer sit eget billede op i forstørret målestok på himlen, og tror at dette billede er udtryk for et reelt eksisterende virkeligt overdimensioneret væsen. Gud og guderne er reelt set udtryk for menneskets egne ønsker, behov og forhåbninger. De egenskaber vi tillægger Gud og himmeriget er skabt af vores egne længsler og higen efter en bedre og højere tilværelse. Når Gud derfor ses som personlighed, skyldes det at det personlige liv forekommer os at være det højeste i livet. Når Gud opfattes som identisk med kærlighed betyder det, at der ikke findes noget højere i tilværelsen end kærligheden. Når lidelse for andre er guddommelig, som i kristendommen, betyder det at Gud er nærværende også i lidelsen.

De religiøse forestillinger om fuldkommenhed er altså i henhold til Feuerbach primære udtryk for menneskets eget ideale væsen. Denne menneskelighed er bestående, også selvom den religiøse tro forsvinder. Det fremgår jo blandt andet af humanismen og dennes idealer, som afstår fra at udlede sine grundsætninger fra troen på en oversanselig, guddommelig virkelighed. Humanismen er således i opposition til de absolutistiske og religiøst begrundede livs- og verdensanskuelser, som almindeligvis kan og må karakteriseres som værende dogmatiske, intolerante, autoritære og dermed fornuftstridige.

Feuerbach mente, at i stedet for forestillingen om en absolut Gud burde man hellere indsætte menneskeheden som sådan, idet alt sandt menneskeligt i sig selv er helligt eller i hvert fald bør være det. Herom har Feuerbach blandt andet skrevet følgende:

(Citat) "Lad de døde hvile, og lad os bare bekymre os om de levende! Når vi ikke mere tror på et bedre liv, men vil det, vil det, ikke enkeltvis, men med forenede kræfter, so vil vi også skabe et bedre liv, så vil vi i det mindste fjerne de krasse, himmelskrigende, hjerteskrærende uretfærdigheder og misligheder, som menneskeheden hidtil har lidt af. Men for at ville og bevirke dette må vi istedenfor kærligheden til Gud sætte kærligheden til mennesket som den eneste sande religion, istedenfor troen på Gud sætte menneskets tro på sig selv, på sin kraft, den

tro, at mennekehedens skæbne ikke afhænger af et væsen udenfor eller over den, men af den selv, at menneskets eneste djævel er mennesket, det rå, overtroiske, selviske, onde menneske, men også at menneskets eneste Gud er mennesket selv.” (Citat slut) (Note 12)

Det skal her pointeres, at jeg i princippet er delvis enig i Feuerbachs opfattelse af religionen eller religionerne, og i, at menneskene har skabt Gud i deres eget billede, men dog ikke i, at Guddommen ikke eksisterer og ikke har skabt og fortsat skaber verden og livet. Men vel at bemærke Guddommen som det altibefattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende under og treenige væsen, hvis fysiske organisme udgøres af verdensaltet. Dermed er jeg helt enig i den universale guddom, som Martinus fremfører i og med sit livsværk, hvilket blandt andet vil fremgå af det følgende citat fra artiklen 4.127. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé:

(Citat)

Ét-livs-hypotesens hovedtræk

Set i ét-livs-hypotesens noget snævrere perspektiv er Guddommen fortsat det altibefattende, altomfattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende under og væsen, hvoraf, hvori og hvorved alt og alle eksisterer og lever. En Guddom, som især kendetegnes ved sin alvisdom og almagt, men ikke ved sin alkærlighed, for i så fald måtte man have forventet, at tilværelsen ville være indrettet på en noget anderledes og mere retfærdig måde, end tilfældet er nu, hvor det ”onde” i form af ”det dræbende princip” i alle sine afskygninger er dominant. Dertil kommer, at forventningen om retfærdighed ikke altid synes at blive opfyldt, snarere tværtimod.

Det væsentligste, primære og afgørende hovedtræk i ét-livs-hypotesen er, at de levende væsener, mennesket inklusive, kun har ét liv til deres og sin rådighed, nemlig det til enhver tid og for ethvert levende væsen aktuelle nutidige liv. Dette liv strækker sig i normalt og bedste fald fra undfangelsen, over fødslen og videre over barne- og ungdomstiden til voksentiden og alderdommen. Døden, som alle levende væsener er underkastet, kan i praksis indtræffe på et hvilket som helst tidspunkt i livsforløbet, men det teoretisk normale er døden som følge af alderdom. Men døden forekommer som bekendt mere eller mindre tilfældigt i alle aldre, og af vidt forskellige årsager.

Lige præcis døden - eller mere generelt forandringen og forgængeligheden i form af fødsel og død eller tilblivelse og ophør – er det, sagen i grunden drejer sig om. For døden er jo modsætningen til den basale udødelighed, som det levende væsen ifølge Martinus' kosmologi grundlæggende er forlenet med, nemlig i medfør af sin universale kosmiske grundstruktur som jeget, bevidstheden og organismen, eller som et jeg, en skabe- og oplevelsessevne og det skabte og oplevede, sidstnævnte

primært i form af det interaktive kommunikationsorgan: det psykofysiske legeme. Kaldet "psykofysisk", fordi det fysiske legeme, mere præcist det fysiske legemes hjerne, som bekendt også repræsenterer psyke eller bevidsthed.

Desuden vil det være sådan, at så længe individet er i live, hvad enten det er som barn, ung, voksen eller gammel og indtil døden indtræffer, hvilket jo i øvrigt kan ske i en hvilken som helst alder, så længe er dets jeg forbundet med Guddommens Jeg, lige som dets bevidsthed og fysiske legeme vil være forbundet med og udgøre en lille del af henholdsvis Guddommens bevidsthed og fysiske legeme eller organisme, det sidstnævnte i form af verdensaltet.

Denne grundstruktur som jeget, bevidstheden og organismen, eller som et jeg, en skabe- og oplevelsessevne og det skabte og oplevede, er stadigvæk også gyldig set under ét-livs-hypotesens synsvinkel. Men vel at bemærke kun så længe individet eksisterer i sit ene liv. I og med ét-livs-hypotesen er alt, hvad der er skabt eller blevet til, undergivet den irreversible forgængelighedens definitive lovmæssigheder, nemlig som nævnt principielt og normalt i form af undfangelsen, over fødslen og videre over barne- og ungdomstiden til voksentiden og alderdommen. Og eftersom der her ikke er tale om, at individet har en basal overfysisk og over-psykisk struktur, forekommer begreber som udødelighed og reinkarnation totalt uvedkommende og derfor helt overflødige. Hver eneste af os, hvad enten vi er amøbe, plante, dyr eller menneske, har kun fået dette ene liv, vi lever her og nu, skænket til vores rådighed. I bedste fald lever man kun videre som en erindring hos sine slægtninge og venner, for så vidt som man ikke overlever disse. (Citat slut)

Med bemærkningen, at individet ikke har en basal, dvs. varig, overfysisk og over-psykisk struktur, menes der her, at den overfysiske struktur i form af psyken, herunder bevidstheden, kun eksisterer så længe individet fysisk set lever. At individet heller ikke har en basal over-psykisk-struktur i form af overbevidstheden med dennes iboende skabe- og oplevelsesprincipper, menes der, at individet ligeledes kun har denne, så længe dette er i live.

"Verdensgenløserne"

Sluttelig skal her omtales det begreb og fænomen, som i traditionel religion betegnes som "frelser", men som Martinus med god grund klogt har valgt at kalde "verdensgenløser". Begrebet genløsning betyder kort fortalt, bestræbelserne på at løse menneskene fra bundetheden i den fysiske verdens trældom og i princippet bringe disse tilbage til den oprindelige himmelske eller paradisiske tilstand, de befandt sig i før "syndefaldet". Sidstnævnte ord indikerer, at vi nu befinder os i den bibelske skabelsesberetnings forestillingsverden, mere præcist i fortællingen eller myten om Adam og Eva. (Note 13)

I den idealistiske tradition kaldes verdensgenløbere som Moses, Buddha, Jesus, Krishna og Muhammed for "de store indviede", eller som i tilfældet med Jesus, et personnavn som på hebraisk hedder "Jeschua", på græsk "Jesous" og på latin "Jesus". Senere fik Jesus tilnavnet den "salvede", som er det danske ord for det hebraiske "messias", som på græsk oversattes ved ordet "Christos", på latin "Kristus". Som sådan har den kristne kirke lige siden oldkirken prædiker og lært om "det guddommelige sendebud", hvis borgerlige navn var Jesus Josefs Søn.

Imidlertid må man konstatere, at nævnte person Jesus, i lighed med de øvrige ovenfor nævnte "store indviede", "frelser" eller "verdensgenløbere", som personer er blevet borte i dogmatikkens og mytologiens tilslørende ideologi. Der er ganske enkelt tale om, at der i overleveringen er sket en sammenblanding af historisk viden og erindring og de troendes udlægning af begivenheder og udtalelser, der tillægges i dette tilfælde Jesus.

Rent faktisk forholder det sig sådan, at det snarere er urmenigheden i form af de mere eller mindre kendte historiske – eller mytologiske? - personer, der i dette tilfælde og fra begyndelsen har videreført fortællingerne om Jesus' liv og lære. Jesus har jo så vidt vides ikke selv nedskrevet så meget som en linje om sin egen historie og lære. De ældst kendte skrifter i form af de såkaldte "evangelier", dvs. "gode budskaber", er alle skrevet på grundlag af mundtlige overleveringer, og vel at bemærke skrevet længe efter Jesus' død. (Note 14)

Men det forhold, at de nævnte "verdensgenløbere" ikke selv personligt har nedskrevet deres liv og lære, gælder også for de andre ovenfor nævnte personer. Det er i første instans mundtlige traditioner, der ligger til grund for tilhængeres eller menigheders skriftlige formidling af fortællingerne om deres respektive "verdensgenløber". Det er derfor udelukkende på disse tilhængeres eller formidlers beretninger – og tolkninger – at vort kendskab til de nævntes liv og lære hviler.

Imidlertid må det konstateres, at eksistensen af de nævnte religioner igennem tiderne har været til stor hjælp, trøst og opmuntring for utallige mennesker, de troende vel at mærke, for var og er man ikke det, vil man jo i henhold til dogmatikken være en "synder", ateist eller frafalden og dermed ifølge mytologien dømt til evig fortabelse. Det sidstnævnte kan karakteriseret som et 'pædagogisk' middel til at holde de vildfarne inde i 'flokken' eller 'folden' af frelste. Berømte er da også Marx' ord om, at "Religion er folkets opium!", et udsagn, som både er et udtryk for og en protest mod den virkelige elendighed og som derfor fjerner menneskers opmærksomhed fra virkeligheden. Den elendige virkelighed, som Marx mente menneskene burde gøre oprør imod. (Note 15)

Er Martinus' kosmologi udtryk for religion?

Herefter er kun tilbage at stille ovennævnte og på sin vis kontroversielle spørgsmål, selvom det måske umiddelbart lyder meningsløst. Men ved nærmere undersøgelse og omtanke er det det nok alligevel ikke.

For til trods for, at Martinus selv opfordrer den studerende af hans kosmologi til at tænke og vurdere selv og ikke lade sig diktere af noget, man måske ikke umiddelbart kan forstå eller være enig i, men som følelserne og dermed troen måske umiddelbart siger ja til. Men Martinus' kosmologi drejer sig jo angiveligt ikke om tro, men primært om spirituel viden. (Note 16)

Den nævnte opfordring til studerende af sine åndsvidenskabelige kosmiske analyser, har Martinus også givet udtryk for på blandt andet følgende måde:

(Citat) "Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium." (Citat slut) (Note 17)

Man må indrømme Martinus, at hans ovenstående udtalelse vidner om et nøgternt og klogt menneske med overblik over den situation, som han selv og hans lære befandt sig i og stort set har befundet sig i lige siden begyndelsen. Man kunne måske på den baggrund spørge, om Martinus også selv opfattede sig som en "verdensgenløser"? –

For om muligt at besvare spørgsmålet skal her refereres til artiklen 2.22. Om at finde sig i kritik – om en kritisk anmeldelse, idet jeg gør opmærksom på at kritikken er fremsat i 1933, hvor foreløbig kun 1. bind af LIVETS BOG var udkommet. Fra nævnte artikel skal her citeres følgende tekst:

(Citat) Tredie punkt i Hohlenbergs tilbagevisning af Martinus' påstande, er den, at denne benægter i sin selvopfattelse at være identisk med "verdenslæreren", der er udset til at vejlede og belære menneskeheden om den rette vej og adfærd. Dette punkt gør Hohlenberg specielt meget ud af, idet han bruger omkring to spalter til at forklare sig. Herunder henviser han til Fortalen i "Livets Bog", hvori Martinus bl.a. skriver, at han efter sin kosmiske indvielse var blevet sin egen lyskilde, fordi "den gyldne ildåb" havde udløst helt nye sansevner hos ham, specielt intuitionsevnen, som han betegner som individets "højeste synsevne", og som satte ham i stand til vågen dagsbevidst at anskue "alle de bag den fysiske Verden bærende aandelige

Kræfter, usynlige Aarsager, evige Verdenslove, Grundenergier og Grundprincipper. Tilværelsesmysteriet var saaledes ikke noget Mysterium for mig. Jeg var blevet bevidst i Verdensaltets Liv og indviet i "Det guddommelige Skabeprincip". (Note 15) .

De udtalelser, som Martinus i sit svar til ham har fremsat om, at han ikke er en "Verdenslærer", men i virkeligheden blot en forløber for, hvad alle andre mennesker før eller siden skal blive, tolker Hohlenberg som en bekræftelse af sin påstand om, at Martinus er i uoverensstemmelse med sig selv. Hohlenberg henviser i den forbindelse dels til Martinus' påstand om, at han selv har gennemgået "den store fødsel" til "kosmisk bevidsthed", hvilket kommenteres på følgende måde:

"Naar man ud fra saadanne forudsætninger skriver en bog på 338 store sider – som endda kun skal være indledning – og oven i købet kalder den "Livets Bog", saa forekommer betegnelsen verdenslærer mig at være et ringe og beskedent udtryk for de pretentioner der her gøres gældende.

"Hr. M. erklærer det for at være latterligt og naivt at udgive sig for at være bærer af en verdensimpuls og benægter at have gjort det. Han har aabenbart glemt hvad han har skrevet paa side 184 i Livets Bog: "Da disse to Bevidsthedsfaktorer samtidig er meget fremragende udviklet, udgør samme Kategoris Væsener Jordens mest fremragende Repræsentanter i aandelig Udvikling og danner tilsammen den Zone, vi her i Livets Bog udtrykker som "Den store Fødsels Forgaard". Disse Væsener bliver de fundamentale Bærere af den nye Aandskultur eller Verdensimpuls."

Da Hr. Martinus, som han fortæller os paa Side 21 i sin bog, selv har gennemgaaet den "store fødsel", og følgelig må antages at være kommet videre end de der kun er naaet til dens forgaard, maa han altsaa være noget endnu mere end en "fundamental Bærer" af denne verdensimpuls. Men hvorfor saa skjule det for Det Frie Blads læsere under saa ydmyg maske? – [...]" (Note 16) (Citat slut)

Så vidt Hohlenbergs lidt uskånsomme kritik af Martinus og dennes foreløbige værk i form af LIVETS BOG 1. Man må dog nok erkende, at Hohlenberg havde delvis ret i sin kritik, idet Martinus allerede kort efter sin indvielse til kosmisk bevidsthed i påsken 1921 åbenbart havde givet sin dengang nære ven Lars Nibelvang samme indtryk, om end denne modtog dette på en betydeligt mere positiv måde, hvilket fremgår af følgende citat fra samme nævnte artikel:

(Citat) Hvad angår opfattelsen af Martinus som "verdenslærer" eller "bærer af en ny verdenskultur", nødes man nok til at give Hohlenberg delvis ret i, at dette faktisk også var Martinus' selvopfattelse helt fra begyndelsen af hans karriere. Herom vidner en skriftlig udtalelse af hans nære ven, Lars Nibelvang, som personligt var overbevist om, at Martinus var en ny åndelig mester eller mahatma, dvs. stor vismand. Nibelvang har fortalt om en dag, da han som så ofte før havde fået besøg af Martinus, og skildringen lyder nærmest som skrevet af en, der er betaget eller ligefrem forelsket i den anden person:

”Jeg greb en bog, som indeholdt okkultisten Percivals’ vidunderlige beskrivelser af adepter, mestre og mahatmaer og slog op på det sted, der viser os en mahatma i den åndelige verden hinsides tiden, rummet og formernes verden. Jeg læste op for ham. Han bøjede sit hoved og smilte til mig.

”Ja,” sagde han, ”det er rigtigt beskrevet, saadan er det. Jeg ser gennem formernes forskellige verdener og opfatter alt som en helhed. Hvor som helst jeg retter min opmærksomhed hen, er jeg bevidst. Tingene ligesom passerer revy for mine øjne efter ønske.

Men mit centrum er overgivet til de guddommelige love, og jeg stiller mig fuldstændig til tjeneste. Verden skal have lov til at drage alt det ud af mig, som den måtte have brug for, og ikke hvad jeg selv personligt kunne ønske!”

”Du er jo en mahatma, en verdensfrelser!” næsten råbte jeg i ivrighed.

”Tys! Vi skal ikke tale om, hvem jeg er, eller gøre sammenligninger.. Jeg er for hver især kun det lidet, meget eller intet, som vedkommende selv kan føle og se. Du må absolut ikke omtale noget til dine venner og bekendte. Min tid er endnu ikke kommet. Desuden er jeg ingen ynder af de mange rangklasser; der er kun én klasse for mig – og det er sønner af guden.

Jeg er den lærer, Gud har givet dig, og du skal blot lytte til, hvad jeg har at sige dig, og efter evne søge at følge mit eksempel.

For øvrigt er jeg alles ven og tjener for den mindste!” (Note 20)

Under læsningen af ovenstående citat, klinger der uvilkårligt nogle udtalelser af en anden og nok så berømt person for ens indre øre, nemlig Jesu ord til sine disciple under sin første forudsigelse af den skæbne, han var udset til at skulle gennemgå. Den principielle overensstemmelse var nok ingen tilfældighed, for Martinus havde faktisk et grundigt kendskab til Bibelen, og ikke mindst til Det Nye Testamente:

”Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: ’Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?’ De svarede: ’Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre Jeremias eller en anden af profeterne.’ Han spørger dem: ’Men I, hvem siger I, at jeg er?’ Og Simon Peter svarede og sagde: ’Du er Kristus, den levende Guds Søn.’ Da svarede Jesus og sagde til ham: ’Salig er du, Simon Jonas’ søn! Thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene. Så siger jeg også til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlen, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene.’ Da forbød han sine disciple strengt at sige til nogen, at han var Kristus.” (Note 21)

Men man kan naturligvis påstå, at der med ovenfor anførte citat af Lars Nibelvang er tale om dennes personlige opfattelse af Martinus, og at citatet af, hvad han har sagt ved den pågældende lejlighed, måske ikke er korrekt opfattet eller gengivet.

Men hvis det derimod står til troende, så må man nok indrømme, at Hohlenbergs påstand om "verdenslæreren" trods alt indeholder en vis grad af sandhed. Desuden var det ikke kun Nibelvang, der opfattede Martinus som en "verdenslærer", eller for at bruge Martinus' eget udtryk: en "verdensgenløser", for det var der også mange andre af hans tilhængere, der gjorde og gør. Og det rokker ikke ved denne kendsgerning, at Nibelvang flere år senere en overgang delvis skiftede opfattelse af, hvem og hvad Martinus var. Det hang sammen med skuffede forventninger fra Nibelvangs side, og med nogle interne kontroverser mellem ham og Martinus' første sekretær, Erik Gerner Larsson, som Nibelvang i modsætning til Martinus fandt uegnet til denne opgave. Men Nibelvang bevarede trods alt livet igennem en stor taknemmelighed og beundring for personen Martinus og hans kosmologi, lige som Martinus aldrig glemte, hvad Nibelvang havde betydet for ham i de første mange år af hans karriere. (Note 22)

Som Hohlenberg faktisk skriver i sit gensvar til Martinus, så er der i og for sig intet galt i at erklære sig som en "verdenslærer", men derimod i, at man ikke vil stå ved det offentligt. Det er dog et spørgsmål, som kan betragtes fra flere vinkler, bl.a. denne: Martinus' mission og værk er af en så exceptionel karakter, og var det måske især ved sin fremkomst, at dette ligeud at erklære sig som "verdenslærer", eller som Martinus foretrækker at kalde det: "verdensgenløser", på forhånd ville have lukket nogle døre i en verden, som den vestlige, hvor den materialistiske livs- og verdensanskuelse foreløbig er i højsædet.

Personlig skal jeg gerne tilstå, at efter omkring et halvt hundrede års studium af Martinus' kosmologi, herunder overværelsen af adskillige af Martinus' egne foredrag i 1950'-70'erne, har jeg ingen problemer med at acceptere og anerkende Martinus som "verdensgenløser" i den forstand, hvori han selv definerer begrebet. I øvrigt lagde han ikke selv så megen vægt på denne side af sit virke, og førte sig i hvert fald i sine manddomsår og alderdom ikke frem som sådan, men lagde mere hovedvægten på, at hans mission og værk var et udtryk for den "Talsmanden, den hellige Ånd", som Jesus profeterede skulle fremstå i "de sidste tider". (Note 23)

Her vil jeg slutte med at sige, at det har været lidt af en svær opgave, at skulle forholde sig til to forfattere, som i hvert fald for Martinus' vedkommende ufrivilligt er kommet på kollisionskurs, men hvis forfatterskaber jeg begge holder meget af, herunder ikke mindst af Hohlenbergs bog om Yoga og hans interessante og indlevende bøger om filosofien Søren Kierkegaard. Derfor må jeg overlade det til læseren selv at forholde sig til Hohlenbergs kritik og til mit velmente, men utilstrækkelige forsøg på at dele sol og vind lige mellem ham og Martinus. Sidstnævnte behøver intet forsvar fra hverken mig eller andre, idet hans eget livsværk er hans bedste forsvar, hvis et sådant i det hele taget behøves. (Citat slut)

Imidlertid nødes man nok til at måtte erkende, at der i praksis rent faktisk er tale om at i hvert fald en del af de mennesker, der er tilhængere af Martinus og hans lære, i

større eller mindre grad opfatter ham som en ophøjet "verdensgenløser" og hans lære som en form for religion. Hvilket man sådan set ikke kan fortænke de pågældende i, når man tager i betragtning, at Martinus jo i sine senere år selv har drejet sin sag og lære i religiøs retning, nemlig i og med at give sit livsværk samlebetegnelsen "Det Tredje Testamente" med undertitlen "Den intellektualiserede kristendom".

Her skal jeg ikke udbrede mig yderligere om dette emne, men henvise den specielt interesserede læser til de i den efterfølgende note anførte artikler, som vedrører emnet. (Note 18)

Min holdning til Martinus' kosmologi

For at læseren ikke skal være i tvivl om min egen personlige holdning til Martinus og hans lære, vil jeg afslutte denne artikel med at citere fra min artikel 4.129. Et livs status - revision af en personlig opgørelse:

(Citat) Konklusionen på alt det ovenfor sagte, må blive, at et relativt langt liv foreløbig har lært mig, at være videbegærlig, åben og upartisk, men samtidig tvivlende og skeptisk. Det har for mig altid været vigtigt, at holde sig grundlæggende spørgsmål for øje, som f.eks. hvad, hvordan og hvorfor. På den måde har man en mulighed for at tilegne sig upartisk og objektiv eller forsøgsvis sand viden om livet og verden. I forbindelse med tilegnelse af forhåbentlig sand viden, er en vis mental selvdisciplin derfor nødvendig, så man ikke fristes til at tolke verden i sit eget billede, sådan som man uvægerligt har tilbøjelighed til at gøre, når og hvis man er partisk og nærer sympati for det ene og antipati imod det andet. Dette indebærer desuden, at man må gøre op med sig selv, holde en slags personlig åndelig status over sin egen livs- og verdensanskuelse, og spørge: Hvor meget af det, jeg selv mener at vide, er i grunden baseret på egen oplevelse og erfaring, og hvor meget er tankegods fra andre, som jeg nærer tillid til og derfor i bedste fald tror på? – I den sammenhæng må jeg erkende, at et langt livs beskæftigelse med først klassisk idealistisk indisk filosofi og derefter med Martinus' kosmologi, har påvirket mig i et omfang og i en grad, så at jeg ikke rigtig ved, hvordan jeg ville have betragtet og opfattet verden, hvis jeg udelukkende havde været henvist til mine egne oplevelser og erfaringer. Det skal lige tilføjes, at jeg ikke føler mig mere bundet eller forpligtet af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter, end at jeg stadig lader muligheden stå åben for, at disse i værste tilfælde måske kunne vise sig at være i større eller mindre uoverensstemmelse med virkelighedens verden. Hvad denne så i realiteten end er eller måtte vise sig at være. På den baggrund vil jeg her sluttelig fremsætte min "selvbekendelse", som trods alt og i det væsentlige er i principiel overensstemmelse med hovedtrækkene i netop Martinus' kosmologi:

Min personlige, åndelige status kan herefter opgøres i følgende trosbekendelse: Jeg tror på Gud, den almægtige Fader-Moder, altings ophav og skaber, én sand Gud fra

evighed til evighed, den universale Gud, i hvem vi alle eksisterer, oplever og manifesterer os i egenskab af Guds sanseorganer og manifestationsredskaber.

Jeg tror på Jesus Kristus, ikke som Guds enbårne søn, for vi er alle sønner af Guden, fra den mindste amøbe, over planterne, dyrene og menneskene til de højere og indtil videre ukendte verdener formentlig etisk højtudviklede væsener, men som verdensgenløser og menneskehedens store lærer og forbillede, som ofrede sit liv på forsmædelsens kors, for at vise sin guddommelige sendelse og sin åndelige styrke, og jeg tror på, at hans genopstandelse i åndelig skikkelse skal ses som en fortrøstningsfuld myte for de troende om, at døden i realiteten er en illusion, men en illusion, der er en nødvendig modsætning til livet, for at man ikke skal slippe af i sin forpligtelse til at forbedre sin personlige moral.

Jeg tror på talsmanden, den hellige ånd, sandhedens og visdommens ånd, som især i skikkelse af Martinus' Det Tredie Testamente er kommet for retfærdigt at dømme levende og døde, ikke for at fordømme nogen og slet ikke de midlertidigt vildfarne, men tværtimod for at vejlede disse og alle andre, og for at berette om Guds uudslukkelige og overordnede styrelse af alle sine skabninger. Den styrelse, som også manifesterer sig i og med selve 'sendelsen' af "talsmanden, den hellige ånd".

Jeg tror på, at intet levende væsen er fordømt eller fortabt for evigt. Nemlig fordi jeg ikke tror på det evige liv, hverken som et fremtidsperspektiv, eller som en her og nu realitet, men derimod på, at vi hver især lever lige midt i en et-livs-tilværelse, som i medfør af Guds vilje i form af evige love, er præget af, at tilværelsen veksler mellem kortere eller længere epoker med lysets livgivende princip og epoker med mørkets dræbende princip i forsædet. Det er det evige livs dage og nætter eller somre og vintre omsat i jordnær daglig praksis i form af lyst og smerte, glæde og sorg, optimisme og pessimisme etc. etc.

Jeg tror på, at vi mennesker udgør en skala af vidt forskellige udviklingstrin, som vi alle sammen, generation og slægt efter generation og slægt, i tidernes forløb bevæger os op ad, takket være de overordnede lovmæssigheder for udvikling og udvikling via de vekslende forhold og udfordringer, menneskeheden uafbrudt stilles overfor. Men jeg tror ikke på skæbnelovens uundgåelige og uundværlige 'pædagogiske' virke som en del af det livsvilkår, der er en følge af Guds væsen og virke, men derimod på skæbnens luner og tilfældigheder, der dog til en vis grad er bestemt af naturlovene og herunder ikke mindst af loven for årsag og virkning efter devisen, at brændt barn skyer ilden.

Endelig tror jeg på den største gave, Gud har givet menneskeheden, nemlig muligheden for at udvikle og praktisere det måske sværeste af alt: næstekærligheden, hvilket vil sige den upartiske kærlighed til alt og alle, man er eller kommer i berøring med i sit liv, og hvis grundlov lyder: Vær imod andre, som du vil, at andre skal være imod dig. Sæt dig altid selv i næstens sted, og vurdér og disponér

dine beslutninger og handlinger ud fra denne indsigt, indlevelse og medleven, for det er den absolutte forudsætning og betingelse for løsningen af menneskehedens årtusindgamle og stadigvæk nuværende krisetilstand og konfliktsituation.

Hvis det kan lykkes, har menneskeheden medvirket til at udvikle den potentielle mulighed, som Gud i kraft af sine to hovedattributter: Alvisdom og almagt, har stillet til rådighed, nemlig alkærlighed, i hvert fald i forhold til menneskeheden. Men det store spørgsmål er og forbliver, om den i øvrigt langt fra homogene menneskehed overhovedet vil være i stand til at praktisere og højne en moral, som stort set ikke har ændret sig siden mennesket første gang optrådte på jorden. Det, der i tidernes løb er blevet ændret, er fortrinsvis livsvilkårene i form af dannelsen af mere eller mindre lovbundne samfund og sociale forhold, og især teknikken, som foreløbigt er kulmineret i og med med elektronikken. Sidstnævnte kan, som tilfældet i reglen altid har været og er med tekniske fremskridt, både anvendes positivt og negativt. Er man optimist, ser man lyst og positivt på fremtiden og forestiller sig, ja, profeterer ligefrem om et jordisk paradys forude. Men ser man derimod pessimistisk på samme fremtid, tegner denne sig desværre mørkt og negativt, for til trods for adskillige forsøg og tiltag i retning af at skabe en mere fredelig verden, så befinder menneskeheden sig i nutiden generelt set midt i et kaos af indbyrdes kontroverser og blodige oprør og krigslignende tilstande. (Note 19)

Men ser man realistisk og neutralt på tilværelsen og dermed også på fremtiden, så kan man i bedste fald være tilfreds med, at der kun er stillet ét enkelt jordeliv til hver vores rådighed. Herom har jeg især skrevet artiklen 4.123. Det store hverdagsunder. Inspirerende tanker. Den være hermed anbefalet. (Citat slut)

© September 2017 Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

Note 1.: Særligt interesserede kan her henvises til wevsitet Dansk Tegnefilms Historie 1919 – 2000. Se under Biografier i Menuen og søg der på mit navn under 1940erne.

Note 2.: Se evt. herom i min bog "H. C. Andersen, H. C. Ørsted og Martinus – et sammenlignende studie". Forlaget Kosmologisk Information 1997.

Note 3.: Vedr. Karl Marx' økonomiske og historiske filosofi, se f.eks. Peter Kemp: NYT LYS OVER MARX. Essaya af Peter Kemp. – Evt. suppleret med Henning Bregnsbo: Marxismens elendighed. En vurdering af en alternativ videnskabs bestanddele. Berlingske Forlag. København 1980. -Vedr. Lenin, se f.eks. David Favrholt: LENIN –

hans filosofi og verdensanskuelse. Gads Forlag. København 1978. – Se endvidere Niels Erik Rosenfeldt: Lenin. En revolutionær fundamentalist.

Note 4.: Om Marxismens og ideologikritikkens indflydelse på især kulturlivet i Europa i 1960'-70erne har forfatteren og politikerens dr. phil. Per Stig Møller skrevet en fortræffelig afhandling i form af bogen "På sporet af det forsvundne menneske. Om humanisme og antihumanisme i vor tids politik, videnskab og etik. Gyldendals Forlag. København 1976. Bogen er absolut anbefalelsesværdig. I bogen gennemgår han marxismens historie og indflydelse fra 1848 og helt op til 1970erne, men sat op imod humanismen med dennes fortrin og svagheder.

Note 5.: Helge Petersen: Hellighed og Autoritet i Oldkirken. Gads Forlag. København 1968. – Den danske Folkekirkes Bekendelsesskrifter ved Leif Grane. Det Danske Bibelselskab 1976. – Menneskeliv og kristendom. Katekismus for voksne. Dansk udgave under redaktion af E. Thestrup Pedersen. Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck. København 1981.

Note 6.: Friedrich Engel (1820-1895). Se f.eks. hans "Familiens, Privatejendommens og Statens Oprindelse. Forlaget TIDEN. København 1948. – Jf. evt. med Joseph Davidsohn: Økonomisk Historieopfattelse. En kritisk Fremstilling. Martins Forlag. København 1931.

Note 7.: Vedr. G. W. Fr. Hegel (1770-1831), se f.eks. Harald K. Schjelderup: Filosofiens Historie. Fra Renaissancen til Nutiden. Gyldendal Norske Forlag. Oslo 1941. Vedr. den skematiske opstilling af marxismens opfattelse af , hvad der udgør basis og overbygning i menneskenes tilværelse, se f.eks. Religion/Livsanskuelse. Finn Stefánson, Asger Sørensen og Else Matthison-Hansen. Gyldendals Røde Opslagsbøger. Gyldendal. København 1979. Bogener dog udgivet i nyere udgave.

Note 8.: Vedr. dybdepsykologen C. G. Jung (1875-1961), se f.eks. Det Ubedidste. På dansk ved Mogens Boisen. Gyldendals Uglebøger 1962. Evt. ssuppleret med Jeg'et og det Ubevidste. På dansk ved Mogens Boisen. Gyldendals Paperbacks 1987. – Vedr. en oversigt over Jungs Psykologi, se f.eks. Calvin S. Hall og Vernon J. Nordby: JUNGs Psykologi. En Grundbog. Oversat af Lone Spanheimer. Forord af Pia Skogemann. Hans Reitzels Forlag. København 1985.

Note 9.: Vedr. De nævnte „verdensimpulser“, se Martinus: LIVETS BOG 1, 2. kapitel: Det guddommelige Skabepincip. 3. kapitel: Den Ny Verdensimpuls. – Bogen vil desuden også kunne læses på internettet via det følgende link: <http://www.martinus.dk/da/dtt/index.php?bog=51>

Note 10.: Vedr. Menneskehedens bevidsthedskategorier, se LIVETS BOG 1, stk. 132-170. Brug link i Note 9. – For nemheds skyld, se f.eks. min artikel H1-35. Den jordiske menneskeheds bevidsthedskategorier

Note 11.: Vedr. den tyske filosof Ludvig Feuerbach (1804-72), se f.eks. Harald K. Schjelderup: *Filosofiens Historie. Fra Renaissance til Nutiden*. Pp. 111-113. Gyldendal Norsk Forlag. Oslo 1941. – Vedr. psykoanalytikeren Sigmund Freud (1859-1939), se f.eks. Erich Fromm: *Freuds teorier. Deres storhed og begrænsning*. Hans Reitzels Forlag. København 1979.

Note 12: Se samme sted om Feuerbach som nævnt i Note 11.

Note 13.: Se bogen *JESUS – søn af mennesket*. 2. Del, 17. og 18. kapitel. Bogen er i 2012 udgivet af Forlaget Scientia Intuitiva v/Jan Tarbensen. – Samme tekst vil også kunne læse her på hjemmesiden under *JESUS menneskesønnen II*, 2. og 3. kapitel.

Note 14.: Se også herom i bogen *JESUS – søn af mennesket*, 1. Del, Indledning. Samme tekst vil også kunne læses i *JESUS menneskesønnen I*

Note 15.: Begrebet 'fortabelse', som er det modsatte af 'frelse', er en forestilling om en dom ved verdens ende, hvor den enkelte på baggrund af sine gerninger dømmes enten til frelse eller fortabelse. Der findes også forestillinger om en kosmisk begivenhed, hvorunder den gamle verden vil gå under for at give plads til Guds eller Kristi Rige. – Se evt. artiklerne 2.09. "Dommedag!" I – om forskellige dommedagsvisioner gennem tiden, og 2.10. "Dommedag!" II – om Martinus' opfattelse af "Dommedag"

Note 16.: 4.51. Er Martinus' verdensbillede en kosmologi eller en ny religion?

Note 17.: Martinus i artiklen: *Besættelse*, sidst bragt i *Kosmos* Nr. 9 – 2009.

Note 18.: Den interesserede og seriøse læser kan evt. supplere min tekst med at læse nedenfor nævnte artikler:

2.05. Er Martinus' kosmologi en videnskab? – om forholdet mellem intuitiv åbenbaring og fysisk forskning

2.07. Guds vilje – tanker til overvejelse. Om dogmatik og ortodoksi kontra fri tanke og forskning

2.22. Om at finde sig i kritik – om en kritisk anmeldelse.

4.24. Den rette tro - om ortodoks og dogmatisk religiøs tro

4.59. Om at spå eller forudsige - kan mennesket forudsige kommende begivenheder?

4.86. Martinus' kosmologi: Tro eller videnskab? - basale og afgørende spørgsmål

4.81. Martinus' verdensbillede – nogle betragtninger

4.138. Et kosmisk verdensbillede - om en mand og hans visioner

Note 19.: Vedr. påstanden om, at verden og menneskeheden på trods af jævnlige tilbageskridt alligevel bevæger sig fremad mod ideale mål, se artiklen: 4.136. Idealismens bedrag i religion, filosofi og politik - nogle betragtninger

© September 2017 Harry Rasmussen.

*****

Nogle tillægs-bemærkninger i forbindelse med mine skrivelser om især Martinus' kosmologi

Optakt

Min situation er den, at jeg i de seneste godt og vel årti i stigende omfang og grad har taget min egen tilgang og forståelse – eller mangel på samme - af Martinus' helt utvivlsomt geniale kosmiske analyser og livsfacitter op til fornyet prøvelse og vurdering. Det har ført til en kritisk selverkendelse, som – min vane og skrivekløe tro – har resulteret i en del artikler her på hjemmesiden LIVETS EVENTYR, hvori jeg efter bedste evne har forsøgt at være oprigtig og sandfærdig, både overfor og om mig selv og mit forhold til Martinus' kosmologi.

Men det nok så vigtige i hele denne sammenhæng, er, at den generelle personlige usikkerhed, som jeg har følt i mange år, blev gradvist forøget og forstærket efter mødet med Martinus' kosmologi, som fandt sted i slutningen af året 1957. Fra begyndelsen følte jeg mig dog opløftet af bekendtskabet med de kosmiske analyser og livsfacitter, som jeg lærte at kende via foredrag og studiekredse på Martinus' Institut i vintersæsonen og i Klint i sommermånederne. Suppleret med et intenst og engageret personligt studium af Martinus' bøger, herunder de bind af "Livets Bog", der var udkommet på det tidspunkt. Men samtidigt hermed forstod jeg også, at der var meget af det, Martinus – og nogle af hans nære medarbejdere – fortalte og skrev om, som jeg godt nok mente at forstå teoretisk, men når det gjaldt den efter min opfattelse næsten overmenneskelige etik og moral, som Martinus' kosmologi også promoverer og angiver som nærmest en livsnødvendighed, hvis man ønsker at forbedre sit liv, så sank min selvtillid og min personlige selvsikkerhed omtrent til nulpunktet.

Brev til en kyndig skribent-ven

Den ovenfor skitserede situation har jeg levet i og med i nu efterhånden en del år, og da jeg så en dag som herefter omtalt modtog Martinus-tidsskriftet KOSMOS (Nr. 5 – 2016), og deri genlæste Martinus' artikel om de såkaldte A- og B-kritikere af hans kosmologi, så kunne jeg ikke dy mig for at skrive og sende en email til min skribent-ven gennem mange år, Søren Hahn, som i en årrække har været og i skrivende stund fortsat er medredaktør af ovennævnte tidsskrift:

Den 14. maj 2016 kl. 19.11 skrev jeg følgende email til Søren Hahn:

Kære Søren!

Har i dag modtaget seneste nummer af KOSMOS (Nr. 5 - 2016). Faldt straks over at skimme indholdet og herunder også over hvad Martinus skrev om: B-kritikerne. Hele artiklen har jeg læst for mange år siden og syntes den var virkelig interessant i sin kategorisering af studerende og tilhængere af Martinus' sag og litteratur.

Må indrømme og tilstå, at jeg selv unægtelig og i hvert fald foreløbig uhjælpeligt hører til B-kritikerne. Jeg repræsenterer alle de negative karakteristika, som Martinus så vidende og skarpt peger på og analyserer i sin fremragende artikel.

Vil dog tillade mig at sige med ærlighed, at jeg aldrig har haft ambitioner om at komme til at spille en rolle i sammenhæng med Martinus-sagen som sådan. Derimod kan jeg ikke sige mig fri for at have villet spille en teoretisk rolle qua mine skrivelser om kosmologien. Men det skyldtes i hovedsagen, at jeg helt fra starten af studiet af Livets Bog 1 fandt en for mig selv overraskende indirekte overensstemmelse med H.C. Andersens livs- og verdensanskuelse. Mit udgangspunkt var - og er - altså sidstnævnte.

Det er og forbliver i hovedsagen det emne eller tema, der er drivkraften bag det meste af det, jeg foreløbig har skrevet om "de to åndsgiganter", som redaktør Gunner Frederiksen engang har kaldt dem. (På bagsiden af min bog "H. C. Andersen, H. C. Ørsted og Martinus. Et sammenlignende studie." Udgivet af forlaget Kosmologisk Information 1997.)

Med kærlig hilsen - og i øvrigt stor tak for mangen god ordveksling os imellem.
Harry.

Samme dag , den 14. Maj 2016, kl. 19:43 modtog jeg følgende svar fra Søren Hahn:

Kære Harry!

Hvis du absolut vil være B-kritiker, så kan kun denne lange artikel om B-kritikerne vel overbevise dig om, at du slet ikke kan "pryde" dig med titlen B-kritiker. En B-kritiker vil altid være i opposition til rådet for Martinus Institut, idet de synes, at de er meget bedre egnet til selv at sidde i rådet. De er meget utilfredse, og elsker at bagtale alle, der har noget med Instituttet at gøre. Og det kan man jo ikke sige om dig. Du har tvært imod været en god mand for Instituttet med din interesse for HCA og din evne til at kombinere din store viden om ham med din lige så store viden om Martinus. Det har været dit livs lykkelige symbiose på det intellektuelle område. Dertil kommer jo, at din skrivelyst har været ukuelig gennem alle årene, så du har kunnet glæde mange mennesker med din kunst. Ja også kunst med tegnefilm, som jo er dit oprindelige professionelle speciale. Så tak til dig for mange års venskab og berigende tankeudveksling. Og ligeledes en hilsen til din trofaste viv på Sjølund's fagre sletter.
Kærlig hilsen / Søren

Derpå svarede jeg straks med følgende email:

Kære Søren!

Ganske kort: En stor TAK for dit overraskende positive svar på min 'jeremiade' om mig selv som B-kritiker i forholdet til Martinus' sag. Dine smukke og anerkendende ord om mig, gør mig næsten flov. Flov over, at have tænkt så negative tanker om mig selv, men glad som et lille barn, der får ros - ikke af sin mor eller sin far, - men af en kosmologisk kapacitet og storskribent som dig. Takker også på vegne af min kunstnerisk og litterært højt begavede viv for hilsenen til hende.

Kærlig hilsen

Harry.

Om at ville ”spille en rolle”

Apropos min udtalelse om, ”at jeg aldrig har haft ambitioner om at komme til at spille en rolle i sammenhæng med Martinus-sagen som sådan”, så er dette både ærligt ment og sandt skrevet, alene af den grund, at der dels altid har være meget dygtige foredragsholdere, undervisere og studiekredsledere indenfor Martinus-sagen, og dels fordi jeg foretrak – men samtidig også delvis var tvunget til - at bruge kræfterne på mit professionelle arbejde som tegner, animator, instruktør og producent, som desuden var med til at give mig og min nærmeste familie husleje, tøj på kroppen og brød på bordet. Det, kreativt at lave tegnefilm, er jo heller ikke kun et spørgsmål om at tegne sjove mænd og koner, men også om at lave tegnede seriøse undervisnings- og dokumentarfilm, hvilket sidstnævnte især gav anledning til at sætte sig ind i mange forskellige emner indenfor videnskab, kulturhistorie, landbrugs- og industriel teknik etc. etc. Desuden ville jeg sandfærdigt sagt ikke have følt mig kvalificeret eller kompetent til at holde foredrag eller undervise i Martinus' kosmologi, hvorfor det derfor også er ”såre godt”, at det aldrig har været eller er kommet på tale. Ganske vist har jeg i årene 1955-57, i min tid som militærnægter i Gribskovlejren i Nordsjælland, holdt flere foredrag om film- og tegnefilm-historie, emner, som jeg var godt inde i og fortrolige med, lige som jeg i årene 1958-62 i min fritid havde fungeret som autodidakt yogalærer hos YOGA-SKOLEN i Brøndbyøster, en skole, som jeg selv oprettede og drev i den nævnte periode. Der blev undervist i Hatha-Yoga (fysiske øvelser), Raja-Yoga (mentale øvelser) og Vedanta-Yoga (kundskabs-yoga), og jeg havde ret så mange elever af begge køn. Mine forudsætninger som yogalærer var et årelangt personligt grundigt studium af det meste af den litteratur, en del på dansk, men især på engelsk, som forelå publiceret dengang. Desuden havde jeg i min tidlige ungdom selv praktiseret de nævnte Yoga-discipliner, hvorfor jeg havde en vis erfaring for virkningen og betydningen af disse.

Men hvad enten min selvkritik som såkaldt ”B-kritiker” var eller er gyldig eller ej, så blev min glæde, selvtillid og selvsikkerhed – bestyrket af Søren Hahns opmuntrende email til mig, - kortvarig, hvilket har givet sig mere eller mindre direkte udtryk i nogle af de artikler, jeg skrev efterfølgende. Usikkerheden og manglen på selvtillid vendte

uhjælpelig tilbage, både når jeg var alene og sammen med min kære, begavede og dygtige viv og andre nærtstående. Jeg havde og har en dyb følelse af, at alt, - eller det lidt – jeg havde udrettet i løbet af mit nu i skrivende stund 88-årige liv, i bedste fald var og er middelmådigt. Det gælder både mit professionelle liv som tegner, animator og tegnefilminstruktør, og mit liv som selvbestaltet forfatter af især artikler og – nogle få – bøger om H.C. Andersen og dennes forfatterskab, set og vurderet på grundlag af Martinus' kosmologi, og bogen om "Jesus, søn af mennesket". Bøgerne fik nogle få anmeldelser, dog positive, men ingen af dem blev der solgt særligt mange eksemplarer af. Det var nedslående, ikke på grund af den økonomiske side af sagen, for jeg havde selv valgt at lade eventuelle indtægter gå til de vovelystne forlæggere. Men det var og er, at interessen for de emner, jeg skrev om, ikke var og er større, end tilfældet viste sig at være, der betød noget for mig. Desuden er æren som bekendt det fagreste træ i skoven, som H.C. Andersen siger det et sted!

Som måske bekendt, eller som jeg i hvert fald har fortalt om i de indledende artikler til LIVETS EVENTYR (H1-02. LIVETS EVENTYR - En introduktion til emnet og H1-03. LIVETS EVENTYR - Optakt til hjemmesiden), så begyndte mine skrivelser omkring H.C. Andersens liv og forfatterskab set på baggrund af Martinus' kosmologi så småt i 1974, hvor jeg skrev artiklen "H.C. Andersen og døden", der blev tilbudt tidsskriftet KOSMOS, men som ikke blev trykt på grund af sin længde. Derefter fulgte flere lignende artikler, hvoraf nogle blev trykt i KOSMOS og andre i tidsskriftet KOSMOLOGISK INFORMATION, senere omdøbt til DEN NY VERDENSIMPULS. Desuden skrev jeg flere bøger om samme emne, som udkom i årene 1996-97 og den ovenfor nævnte bog om Jesus' liv og lære, blev udgivet i 2012. Flere artikler af mig blev desuden publiceret i årsskriftet ANDERSENIANA, hvoraf en af artiklerne involverede Martinus' kosmologi, nemlig artiklen "H.C.Andersens seksualitet", som blev trykt i Anderseniana 2004. Men mit hoved-forum har været og er fortsat hjemmesiden LIVETS EVENTYR, som takket være et initiativ fra min gode ven og professionelle kollega gennem mange år, Jakob Koch, blev oprettet på min 77 års fødselsdag den 12. juni 2006. Den er med tiden blevet en rimeligt pæn succes, hvad angår antallet af besøgende.

Et forkælet barn

Men hvorfor i det hele taget den manglende selvtillid og selvsikkerhed hos mig? - Jo, så vidt jeg selv kan forstå og bedømme, skyldes det grundlæggende, at jeg fra barnsben og til omkring mit 21-år, var blevet betragtet som lidt af et unikum, først og fremmest af mine forældre og familie og også af mine arbejdskolleger allerede fra min elevtid som animator 1943-45 på den første lange danske tegnefilm "Fyrtøjet"(1946). Det affødte en personlig ambition hos mig om, fortsat at komme til at spille en rolle, hvori jeg kunne spejle og sole mig. Og det er lige præcis dette med forfængeligt at ville sole sig i en vis beundring, der træder og er trådt frem på baggrund af min mangeårige interesse for og mit studium af og skrivelser omkring

blandt andet Martinus' kosmologi. Men specielt i den forbindelse lurede der en fare, som jeg ikke var bevidst om på forhånd. Hvis jeg havde været forberedt, ville jeg have fundet et sted, som jeg desværre ikke husker præcist, hvor Martinus skriver og advarer den studerende af hans kosmiske analyser om den risiko, vedkommende må forvente, nemlig at se skyggesiderne ved sin egen personlighed og karakter, især moralske karakter, træde tydeligt frem på baggrund af analysernes skarpe lys. Hvis den studerende er et ærligt og oprigtigt menneske, og det vil vel de fleste mene om sig selv, kan den oplevelse i nogle tilfælde være ret så barsk og nedslående for selvtilliden og selvsikkerheden, og ikke mindst for forfængeligheden og den mulige selvovervurdering.

Dette, at mit kosmologi-studium har givet en slags bagslag, lagt sammen med min saglig set vitterligt ubetydelige rolle i professionel sammenhæng, er det, der er den egentlige årsag til og baggrund for min manglende selvtillid og selvsikkerhed. Dertil kommer min usikkerhed i forhold til, om jeg i det hele taget har forstået Martinus' kosmiske analyser og facitter rigtigt, og om, at min med tiden tiltagende kritiske holdning til disse, er berettiget eller ej. Det er jeg desværre ikke selv i stand til at vurdere rigtigt. Heller ikke selvom Martinus jo selv opfordrer den studerende af hans kosmologi til at tænke og vurdere selv og ikke lade sig diktere af noget, man måske ikke umiddelbart kan forstå eller være enig i, men som følelserne og dermed troen måske umiddelbart siger ja til. Men Martinus' kosmologi drejer sig jo ikke om tro, men om viden.

Den nævnte opfordring til studerende af sine åndsvidenskabelige kosmiske analyser, har Martinus også givet udtryk for på blandt andet følgende måde:

(Citat) "Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium." (Citat slut. Martinus i artiklen: Besættelse, sidst bragt i Kosmos Nr. 9 - 2009)

Et usikkert 'korthus'

Mit store problem har været og er, at jeg til at begynde med troede og mente, at jeg 100 % - hvilket hovmod! - forstod og var enig i det forunderlige og eventyrlige verdensbillede, som Martinus har fremmanet for vores mere eller mindre undrende øjne. Men efter omkring knapt 60 års mere eller mindre intense studium af nævnte verdensbillede, er jeg – berettiget eller ej - desværre kommet i tvivl om nogle af dettes grundlæggende teser. Det gælder især spørgsmålet om, hvorvidt logisk

tænkning i realiteten er gyldig til forståelsen af livet og verden, og også om intuitionen er det. Det gælder også, om skæbnens retfærdighed og det dertil knyttede problem, om sjælens/personlighedens udødelighed og reinkarnation, er en realitet. For er det ikke tilfældet, da falder Martinus' nok så storslåede billede af livet og verdensaltet sammen som et usikkert korthus, i hvert fald så vidt jeg kan se!

Eller – hvad jeg helst vil tro og faktisk tror - er det måske bare mit eget lille og ubetydelige 'korthus', der er faldet sammen og endt med et "memento mori"?

Med udtrykket "memento mori" ("husk på døden"), hentydes til, at jeg personligt slet ikke ville have noget imod, hvis det skulle vise sig at være virkeligheden eller sandheden, at vi mennesker og alle andre levende væsener, kun har dette ene liv at leve og opleve i. Verden og livet ville alligevel være udtryk for et eneste stort under og eventyr, som det blev os forundt at opleve – på godt og mindre godt ganske vist! Og i bedste fald i løbet af en menneskealder.

(Min aktuelle situation er dog langt fra noget nyt, for allerede i februar 2013 skrev jeg denne artikel: 4.76. Selvbekendelse – og selverkendelse – En slags moralsk statusopgørelse)

Et guddommeligt Alvæsen

Men for dog på trods al min – sikkert ubetydelige eller betydningsløse - skepsis at være lidt positiv, lad mig da citere et af mine yndlingscitater af H.C. Andersen, som stadig er gyldigt – også for mig:

(Citat) "Gennem blomstens tætte blad bryder lyset frem i farver, her rødt, der blå, hver farve, vi kender; med samme kraft lyser Guddommen fra alt det skabte, som lyset i blomsten stråler dens almagt frem i den hele skabning. Alt er et underværk, som vi ikke begriber, men vænnes til og da finder almindeligt. De digtede eventyr får deres overnaturlighed kun ved [årsags-virknings] kædens overbrydning, ved mangel på den vise orden, vi daglig har for øje i det større, guddommelige eventyr, hvori vi selv lever." (Citat slut. Citeret fra H.C. Andersens roman "Kun en Spillemand", 1837)

Inden jeg slipper H.C. Andersen her i denne forbindelse, erindrer jeg lige, at han i sine "Bemærkninger til "Eventyr og Historier", 1874", fortæller om en speciel samtale, han i forbindelse med omtalen af "En Historie fra Klitterne" fra 1859, engang havde haft med digterkollegaen og venen Adam Oehlenschläger:

(Citat) "Vi talte om det evige liv, og Oehlenschläger henkastede de ord: "Er De så vis på, at der er et liv efter dette!" Jeg holdt fast på forvisningen herom, grundet i Guds retfærdighed, men brugte i min stærke udtalelse de uovervejede ord: "Mennesket kan forlange det!" – Da vedblev han: "Er det ikke igen en stor forfængelighed af Dem, at turde forlange et evigt liv. Har ikke Gud givet Dem så uendeligt meget i denne verden. Jeg ved," vedblev han, "hvilken uendelig fylde af godhed, han

forundte mig; når jeg i døden lukker mine øjne vil jeg taknemlig prise og velsigne ham; forundes mig da endnu et evigt liv, da tager jeg det som en ny uendelig nåde.”

”Således kan De tale,” sagde jeg, ”Gud gav Dem så uendelig meget på jorden, også jeg bør sige det, men hvor mange stilledes ikke ganske anderledes i verden, de kastedes herind med et sygt legeme, en kuet ånd, førtes ind til de bitreste forhold til sorg og savn, hvorfor skulle de således lide, hvorfor blev det så ulige fordelt, det var en uret, og den kan Gud ikke øve, han vil give erstatning, løfte og løse det, vi ikke kunne!” (Citat slut)

Som det fremgår af det anførte citat, rører Andersen deri ved et par af sine religiøse yndlingstemaer, nemlig forholdet mellem begreberne værd og skæbne, også kaldet retfærdighedsproblemet. Andersens pointe er, at idet Gud i medfør af sine iboende attributter som alkærlig, alvis og almægtig, er individet alene derfor garanteret en fuldkommen retfærdighed, herunder også udødelighed og dermed også genfødsel eller reinkarnation. Og at, hvis Guddommen ikke besad disse tre fundamentale attributter, så ville Guddommen ikke være Gud.

Andersens argumentation for retfærdighed, udødelighed og reinkarnation lyder besnærende enkel og ligetil. Men for en skeptiker er spørgsmålet, om hans præmisser holder stik, herunder primært, at der overhovedet eksisterer en Gud? Det er det op til os hver især at veje for og imod, men jeg er bestemt ikke imod, og ville, hvis jeg ikke lige netop var og er skeptiker, uforbeholdent tilslutte mig Andersens argumentation. Men jeg er selv som skeptiker dog rimeligt overbevidst om, at der eksisterer et overordnet superintelligent Alvæsen, hvoraf, hvori og hvorved vi alle eksisterer, udfolder os og oplever. Men om dette Alvæsen besidder attributterne alkærlig, alvis og almægtig, tør jeg med min egen personlige begrænsede indsigt og viden, ikke udtale mig afgjort om. I de mange af mine artikler, hvori begrebet Gud nævnes og omtales, er det derfor henholdsvis H.C. Andersens og Martinus' respektive opfattelser af samme begreb, jeg refererer til og så vidt muligt selv prøver at begribe og forstå.

Et fortsat og fornyet studium

Her vil jeg i øvrigt også gerne tilføje, at nogle af mine allerseneste artikler her på hjemmesiden LIVETS EVENTYR, fokuserer rimelig meget på, hvordan Martinus selv opfatter og fortæller om sin kosmologi. Det skyldes faktisk, at jeg så at sige er begyndt forfra med at sætte mig ind i hans kosmiske analyser og facitter. Dette gælder artikler som "Jeg elsker dig!"- betragtninger over forelskelse og ægteskab (Deri drejer det sig især om sidste halvdel af artiklen), Det er da logisk! - Nogle tanker omkring Martinus' bog "Logik", Lånte 'fjer' - Tanker til fornyet eftertanke, "Alt er såre godt!" og Martinus' kosmologi og naturvidenskaben.

Men lad mig nu lægge min selvoptagne retorik til side, for at meddele mine kære læsere, at herefter vil mine skrivelser om H.C. Andersen og hans forfatterskab set på baggrund af Martinus' kosmologi, fortsætte i et mindre tempo og med større intervaller. Sagen er den, at projektet har vist sig for stort og omfattende til, at jeg i de seneste år har haft kræfter og tid til at afslutte det som det oprindeligt var planlagt. Men forsøget er efter bedste evne blevet gjort, og hjemmesiden LIVETS EVENTYR vil blive stående og tilgængelig i stort set den form, den har nu, og i hvert fald indtil min død. Derfor forestår der herefter aktuelt set kun et begrænset opdaterings- og omredigeringsarbejde på siden, dels for at korrigere småfejl og tastefejl visse steder og dels for om muligt at gøre teksterne typografisk mere læsevenlige på nettet. Dette arbejde vil min gode ven og webmaster, Jakob Koch, helhjertet bistå mig med at udføre i løbet af det den kommende tid, og i øvrigt så længe det behøves og vi hver især er i live og ved vores fulde fem.

Det skal dog heller ikke overses og glemmes, at min kære viv gennem mange år, Birgit Bennedbæk, har været til stor støtte og opmuntring for mig, både i mine lyse og især i mine mørke stunder. Derfor skylder jeg hende en meget stor tak, primært fordi hun er som hun er, men også sekundært, fordi hun er et inspirerende, tolerant og intellektuelt og kunstnerisk højt begavet menneske.

Sluttelig en kærligt ment TAK til mine læsere for følgeskab i årene, der svandt, og med ønsket om, at de interesserede af jer fortsat vil følge de nye artikler, som der – takket være webmaster Jakob Koch - fremover trods alt måtte blive uploadet her på hjemmesiden LIVETS EVENTYR.

PS. Den af mine seneste artikler om H.C. Andersen og hans forfatterskab, som er nævnt ovenfor, er den ret specielle "En Historie fra Klitterne", 1859, som jeg derfor vil anføre linket til her: <http://www.livetseventyr.dk/3-45Frame.htm>

Det vil i øvrigt fremgå af nævnte artikel, at den i sit indhold til en vis grad er indforstået med såvel Andersens som Martinus' opfattelse af begreberne sjælens udødelighed og evige liv, herunder også af livets retfærdighed i medfør af skæbneloven og reinkarnationen. Men Andersens sædvanlige tvivl kommer alligevel til orde i samtalen mellem det spanske ægtepar i "En Historie fra Klitterne!":

(Citat) "Livet er en kærligheds nådegave, næsten ufattelig stor!" sagde hustruen, "og denne lyksaligheds fylde skal i det andet liv kunne vokse og det frem i en evighed! - jeg rummer ikke denne tanke!"

"Og den er visselig et overmod af menneskene!" sagde manden. "Det er i grunden en forfærdelig stolthed at tro man skal leve evig – blive som Gud! det var jo også Slangens ord, og den var Løgnens Herre."

"Du tvivler dog ikke om et liv efter dette?" spurgte den unge hustru, og det var som for første gang en skygge gennem deres solbelyste tankerige.

”Troen lover det, præsterne sige det!” sagde den unge mand, ”men just i al min lykke føler og erkender jeg, at det er en stolthed, en overmodstænke at forlange et andet liv efter dette, en fortsat lyksalighed, - er ikke her i denne tilværelse givet os så meget, at vi kunne og bør være tilfredse!”

”Ja os blev der givet det!” sagde den unge kone, ”men hvormange tusinder blev ikke dette liv en prøvelse; hvor mange er ikke ligesom kastede ind i verden til armod, skændsel, sygdom og ulykke; nej, var der ikke et liv efter dette, da var alt på denne Jord for ulige fordelt; da var Gud ikke den Retfærdige!”

”Tiggeren dernede har glæder, for ham ligeså store, som kongen har dem i sit rige slot!” sagde den unge mand, ”og tror du ikke, at arbejds-dyret, som prygles, sulter og slæber sig ihjel, har fornemmelse af sine tunge levedage? Det kunne da også forlange et andet liv, kalde det en uret, at det ikke blev stillet i en højere række af skabningen!”

”I Himmeriges Rige er mange værelser, har Kristus sagt!” svarede den unge Kone, ”Himmeriges Rige er det Uendelige, som Guds Kærlighed er det! - også dyret er en skabning, og intet liv tror jeg vil fortabes, men vinde al den lyksalighed, det kan modtage og som er det nok!”

”Men mig er nu denne verden nok!” sagde manden, og slyngede sine arme om sin dejlige, elskelige hustru, røg sin cigarette på den åbne altan, hvor den svale luft var fyldt med duften af oranger og nelliker: Musik og castagnetter klang nede fra gaden, stjernerne blinkede ovenfra, og to øjne fulde af kærlighed, hans hustrus øjne, så på ham med kærlighedens evige liv.

”Et sådant minut,” sagde han, ”er det vel værdt at fødes for, fornemme og – forsvinde!” han smilede, hustruen løftede hånden mildt bebrejdende – og Skyen var igen borte, de var altfor lykkelige. (Citat slut) (23)

Imidlertid er jeg i de senere år også selv personligt blevet stadig mere skeptisk overfor de nævnte emner, hvilket blandt andet vil fremgå af f.eks. artiklen 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl. Sidstnævnte artikel kan anbefales som eksempel på min opfattelse af og tiltro til ét-livs-hypotesen, der kortest kan karakteriseres som et modstykke til fler-livs-teorien.

© September 2017 Harry Rasmussen (som fyldte 88 år den 12. juni dette år.)

*****

LIVETS UNDER

Lineær kontra cirkulær tænkning

Tanker til overvejelse

Indledning

Man kan sige om begreberne lineær tænkning og cirkulær tænkning, at de umiddelbart betragtes som modsætninger, men ved nærmere om- og eftertanke er de i virkeligheden komplementære i den Niels Bohr'ske opfattelse af begrebet. Den lineære tænkning er en form for tænkning, der tager sit udgangspunkt i et eller andet emne, spørgsmål eller i en teori eller hypotese og derfra i bedste fald foregår i en logisk set lige retning fremad mod et på forhånd ukendt eller uvist endemål. I den forstand er den lineære tænkning udtryk for begrebet begrænsning, nemlig i og med at den omfatter begyndelse og ende eller afslutning.

I direkte modsætning til den lineære tænkning, er den cirkulære tænkning en form for tænkning, der bevæger sig i cirkler eller kredsløb, i den forstand, at slutpunktet principielt er identisk med udgangspunktet, men vel at bemærke på et trin højere niveau, både i teori og praksis. Hvilket betyder, at man vil kunne anskue de enkelte og gentagne kredsløb som 'stadier' i et overordnet spiralkredsløb.

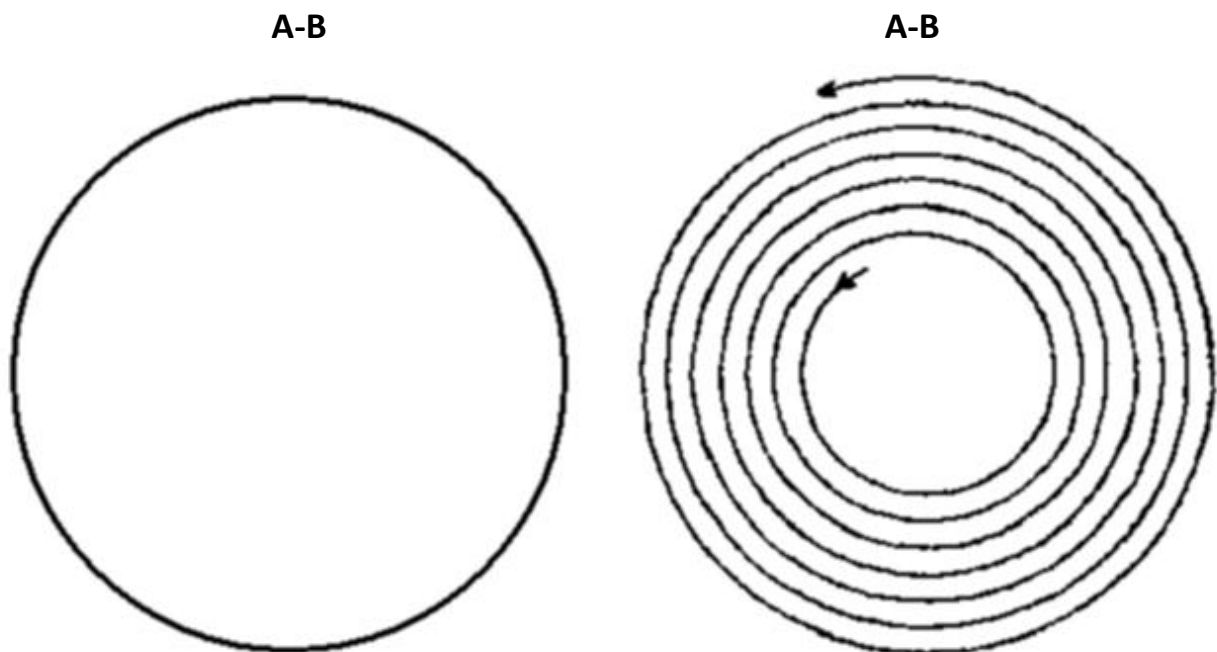
Figurligt kan den lineære tænkning illustreres i form af en linje eller streg, som tager udgangspunkt eller afsæt i punkt A og derfra forløber en kortere eller længere strækning ad den lige linje til det vilkårlige og dermed foreløbige punkt B. Der vil være tilfælde, hvor punkt B stopper tættere på punkt A eller hvor det føres endnu længere væk fra punkt A end vist på den skematiske tegning heunder:

A _____ B

Man kan forestille sig punkt A som et eller flere præmisser og linjen eller stregen som udtryk for argumenter og punkt B som konklusion eller konklusioner. Vigtigt at notere sig er det, at i den lineære tænkning er rum og tid udtryk for begrænsethed. Nemlig tidsmæssigt i form af begyndelse, varighed og afslutning, og rumligt i form af de tre dimensioner: højde, bredde og længde eller dybde.

Modsat kan den cirkulære tænkning illustreres ved en cirkelfigur, idet stregens bevægelsesforløb har form af en cirkel, hvor punkterne A og B er sammenfaldende: Nemlig fordi der i dette tilfælde ikke er tale om begyndelse og ende, men derimod

om principielt uophørlig bevægelse forfra og om igen i uendelighed. I den cirkulære tænkning er rum og tid derfor udtryk for ubegrænsethed eller uendelighed.

Man kan forenklet sagt sige, at den lineære tænkning er den, der fortrinsvis anvendes af videnskaben i almindelighed og enkeltvidenskaberne i særdeleshed, og desuden af filosoffer og religionsfilosoffer i filosofi- og religionsfilosofihistorien. Det er faktisk den lineære opfattelse og tænkning, der ligger til grund for videnskabens og filosofiens materialistisk orienterede og dermed reduktionistiske opfattelse af livet og verden. Den cirkulære tænkning forekommer sjældnere, men anvendes fortrinsvis af idealistiske filosoffer og religionsfilosoffer, både i fortiden og senere helt op til nutiden, hvor en ser og tænker som f.eks. Martinus nærmest må siges at være en relativt nyere hovedeksponent for den cirkulære tænkning og opfattelse af tilværelsen. (Note 1)

Verdenens oprindelse og tilblivelse

Hvad angår spørgsmålet om universets eller verdenens oprindelse og tilblivelse, findes der i hovedsagen to videnskabeligt funderede grundopfattelser, som begge tager udgangspunkt i den såkaldte fysiske materie eller det atomare stof, som eksistensen af verden og livet antages at være totalt beroende på og af. I den sammenhæng vil jeg tage afsæt i billigbogen "Martin Gardner: Relativitetsteoriene", udgivet på dansk af Hasselbalchs Forlag 1964. Bogen handler især om den teoretiske fysiker Albert Einsteins to relativitetsteorier: Den specielle relativitetsteori og Den almindelige relativitetsteori. Den førstnævnte er imidlertid lidt for svært forståelig for en ikke-matematiker som mig, hvorimod den almindelige eller generelle relativitetsteori er lidt lettere forståelig. Her vil jeg imidlertid også afholde mig fra at vove mig ind på en nærmere beskrivelse af den sidstnævnte

teori, hvor interessant denne end er. Dog vil jeg kort sige, at Einsteins relativitetsteorier betød et brud med den klassiske naturerkendelses objektivitets- og kausalitetsprincip, idet disse påviser at forestillingen om rum, tid og bevægelse ikke er gyldig ved meget komplicerede iagttagelsessituationer, men dog nok i en vis udstrækning ved dagligdagens sanseerfaringer. Her kommer Niels Bohrs komplementaritetsteori imidlertid ind i billedet og påviser, at den komplementaritet, man møder i atomfysikken, er et grundvilkår for al erkendelse. (Note 2)

Med udgangspunkt i atomfysikkens konstatering af, at lys kan opfattes som både partikel og bølgeformation, hvilket er indbyrdes selvmodsigende, rejser der sig nogle vanskelige problemer. Man kan jo normalt ikke på samme tid tale om, at fast er flydende og omvendt, at flydende er fast. Den situation førte Bohr til at opstille sin komplementaritetsteori, idet de to begreber 'fast' og 'flydende' godt nok gensidigt udelukker hinanden, men dog først tilsammen udsiger al den erfaring, det er muligt at få om lys. Der er filosofisk set her på en måde tale om filosofen Hegels tredannede begrebskompleks: Tese – antitese – syntese, i dette tilfælde altså tese = fast partikel – antitese = flydende energi – og syntese = overordnet opfattelse af komplementariteten af de nævnte fænomener.

Det store spørgsmål blev herefter for komplementaritetsteorien, hvad der nærmere kan og skal forstås ved begrebet fysisk virkelighed. Dette især i betragtning af, at da hele den materielle verden ifølge atomfysikken er opbygget af atomer, som igen er opbygget af elementarpartikler, synes verdens fysiske realitet at stå og falde med den fysiske realitet af elementarpartiklerne og dermed de atomare systemer. Derfor blev og er det relevant at stille det metafysiske spørgsmål om, hvad der i realiteten er fysikkens undersøgelsesobjekt?

På denne baggrund vil jeg kortfattet forsøge at skildre to markante forestillinger eller teorier om verdens oprindelse og tilblivelse, som er fremført i tidligere ovenfor nævnte bog, nemlig teorien om en stor eksplosion og den deraf følgende ekspansion (The Big Bang) og dennes modsætning: teorien om det stabile univers.

Ethvert oplyst nutidsmenneske ved, at jorden er den tredje planet fra solen i et system på 9 planeter, og at solen udgør én af de omkring hundrede milliarder stjerner, der danner 'vores' galakse, kaldet mælkevejen. Det vides, at der findes et ukendt antal lignende galakser eller mælkeveje i universet, der også er sammensatte af milliarder af stjerner. Det store spørgsmål er derfor, om der findes en uendelighed af mælkeveje og om universet fortsætter i det uendelige eller om det er afgrænset i størrelse uanset dennes størrelse? For er universet det, må der med al sandsynlighed eksistere andre afgrænsede universer. I denne forbindelse kan det være interessant at tænke på, at Einstein engang har udtalt – frit citeret - at vort univers kan tænkes 'kun' at være et atom i et stoleben, der står i et andet og endnu

større univers. Altså, at universer kan tænkes at indeholdes i hinanden, lidt i retning af et kinesisk æskesystem. En bedre forestilling og betegnelse ville formentlig være organismetanken, ikke mindst som denne fremstilles indenfor rammerne af Martinus' kosmologi eller verdensbillede. Organismetanken som system betragtet er som formentlig bekendt syvleddet:

1. elementarpartikler og atomer, 2. celler, 3. organer, 4. organismer, 5. kloder, 6. sole og solsystemer, og 7. galakser.

Angående livsenhedsprincippet og organismeprincippet kan jeg henvise til min artikel H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition, hvorfra følgende skal citeres her:

Livsenhedsprincippet og organismeprincippet

(Citat) Det forhold, at livs-enheden, det levende væsen, 'afspejler' livs-helheden, det universale al-væsen eller Guddommen, er ifølge Martinus udtryk for to af tilværelsens generalprincipper, Livsenhedsprincippet og organismeprincippet, som begge ligger til grund for den guddommelige organismes eller verdensaltets opbygning og struktur. Men eftersom denne organisme er identisk med evigheden og derfor i sig selv er uendelig og grænseløs i enhver henseende, er den grundlæggende præget af et princip, der 'afgrænser' samme evighed. (Note 5)

Dette 'afgrænsende' princip kalder Martinus for perspektivprincippet, der som ordet 'perspektiv', af latin per: igennem, og specere: se, angiver det forhold at størrelser synes at aftage med afstanden og at blive stadig mindre og mindre set fra iagttagerens udsigtspunkt. Dette princip kan derfor også kaldes relativitetsprincippet, og det er bl.a. ansvarligt for forekomsten af tre principielle kosmiske sanseområder eller de tre fremtrædelsesformer for kosmos, som i Martinus' terminologi kaldes for mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos. Begrebet "mellemkosmos" henviser ganske enkelt til sanseområdet mellem mikrokosmos og makrokosmos.

Det forhold, at perspektivprincippet eller relativitetsprincippet dybest set også er et illusionsprincip, skal vi vende tilbage til i forbindelse med den senere omtale af kosmologiens erkendelsesteori. (Note 6)

De nævnte tre gensidigt integrerede 'kosmos' - der jo i virkeligheden kun udgør ét kosmos eller verdensalt - er faktisk et princip, der samtidigt repræsenteres af ethvert levende væsen. Det vil sige, at ethvert væsen samtidig udgør mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos. Eksempelvis udgør jordkloden for et menneske en del af makrokosmos, andre mennesker, dyr, planter etc. udgør mellemkosmos, medens menneskekroppens organer, celler etc. udgør mikrokosmos. For menneskeorganismens celler udgør alle andre celler et mellemkosmos, medens

kroppens organer mm. udgør et makrokosmos, organerne udgør indbyrdes et mellemkosmos, lige som molekyler og atomer må udgøre mikrokosmos for cellerne. Disse er med andre ord makrokosmos for molekylerne og atomerne, som på deres side hver især repræsenterer et mellemkosmos.

På tilsvarende måde udgør solsystemet et makrokosmos for jordkloden, og jordkloden og de andre planeter mv. et mikrokosmos for solsystemet, der igen udgør et mikrokosmos for mælkevejssystemet, som på sin side udgør makrokosmos for solsystemet. Planetsystemerne udgør tilsammen et mellemkosmos, det samme gør solsystemerne, ganske som tilfældet er med mælkevejssystemerne eller galakserne indbyrdes.

Som organisme betragtet, er verdensaltet altså grundlæggende præget af at være opbygget af stadig mindre og mindre organismer, der gensidigt er integreret i og afhængige af hinanden. Fra de kolossale galaksehobe, som består af en mangfoldighed af enkeltgalakser (mælkeveje), der igen består af solsystemer, som atter består af sole og kloder, der for de sidstes vedkommende igen består af levende organismer, der igen består af organsystemer og organer, som igen består af celledsystemer og celler, som atter består af molekyler, som består af atomer, der består af elementarpartikler. (Note 7)

Det rokker i øvrigt ikke ved princippet, at ikke alle planeter eller kloder rummer organisk, biologisk liv eller en såkaldt biosfære, men i de fleste kendte tilfælde kun består af mineralsk materie. At sidstnævnte i henhold til Martinus' kosmiske analyser i virkeligheden indirekte også er udtryk for liv, er en anden sag, som senere vil fremgå af denne fremstilling. (Citat slut)

Det ekspanderende univers

Ifølge forestillingen og teorien om det ekspanderende univers, begyndte dette med at en enorm stofmængde for mange milliarder år siden var koncentreret i et meget lille rum. Ophavsmanden til teorien, belgieren George Lemaître, tænkte sig, at en stor ur-eksplosion var første årsag til ekspansions-processen og dermed til universets tilblivelse og udvikling. Denne teori er i nyere tid og i en lidt anden version blevet kaldt "The Big Bang".

Som det indirekte fremgår af ovennævnte teori, så mener man at fænomener som 'rum' og 'tid' og 'bevægelse' opstod i og med ur-stoffets ekspansion og spredning. Lemaître mente, at den store eksplosion må have fundet sted for omkring 5 milliarder år siden. En nyere tids astrofysikere mener dog, at eksplosionen snarere begyndte for omkring 20-25 milliarder år siden. De tal opnår man ved at 'regne baglæns' fra universets nuværende tilstand til den tænkte ur-tilstand.

Men ekspansions-teorien rejser jo unægtelig en del relevante spørgsmål, som f.eks. hvordan man kan og skal forestille sig, dels 'hvor' det kompakte og energiladede ur-stof befandt sig, og dels 'hvorfor' det om man så at sige lige pludselig begyndte at røre på sig og udlade de enorme latente energier eller kræfter? Og vel at bemærke, organisatoriske og naturlovsbestemte energier og kræfter? Det sidstnævnte spørgsmål har også beskæftiget nutidens vakse atomfysikere og især en enkelt bogforlægger, som mente, da han skulle udgive en bog om emnet, – dog mest af hensyn til salget af bogen – at den ur-partikel, der mentes at ligge til grund for og har styret og styrer hele udviklingsprocessen, kunne man med rette betegne som 'Gud-partiklet', som dog i mere videnskabeligt sprogbrug betegnes som 'Higgs Boson'. (Note 3)

Et nok så stort – og vel egentlig uafklaret - spørgsmål i forbindelse med "Big Bang-teorien" kunne f.eks. også være, hvad der kom først i løbet af eksplosions- og ekspansionsprocessen? - Ur-stoffet må have været en enormt kompakt koncentration af ultra-mikroskopiske elementarpartikler, som på grundlag af en iboende 'plan' og tendens dannede atomer og atomsystemer, som successivt efter tur igen dannede de tidligere ovenfor nævnte organismestrukturer, indtil 'værket' så at sige fuldbyrdedes i form af galakser og dermed udgjorde totaliteten: Universet. Først derefter opstod livet i form af levende væsener, men så vidt foreløbig vides på den i den kosmiske sammenhæng lille og ubetydelige jordklode, som bare set i mælkevejens perspektiv er ikke-eksisterende. Ganske som tilfældet er med det jordiske 'kryb', der kalder sig selv for mennesker. En af disse er den, der lige netop nu sidder her bag skærmen og taster sin begrænsede faglige og saglige viden og forståelse ind i computerens hukommelse.

Det stabile univers

Den nævnte bog af amerikaneren Martin Gardner afsluttes med en omtale af den forestilling og teori om universet, der betegnes som "det stabile univers". Denne teori blev i 1948 fremsat af tre videnskabsmænd ved Cambridge University i England. Deres navne var og er Hermann Bondi, Thomas Gold og Fred Hoyle, hvoraf måske især sidstnævnte vil være kendt af danske ikke-faglige læsere. Hoyle har blandt andet udgivet bogen "The Nature of the Universe", som blev oversat til dansk og udgivet i 1963 under titlen "Universets opbygning".

To år senere udgav Hoyle bogen "Of Men and Galaxies", som blev oversat til dansk og udgiver 1965 under titlen "Om mennesker og mælkeveje". Deri boltrer han sig fantasifuldt om interstellar kommunikation mellem den jordiske menneskehed og menneskerheder på andre kloder og steder i universet. (Note 4)

Ifølge stabilitets-teorien har universet altid været til og fungeret sådan som tilfældet er i nutiden. Universet er helt igennem ensartet med et uendeligt rum og en uendelig tid. Dets vitterlige ekspansion i form af at galaksernes angiveligt fjerner sig

fra hinanden, er i henhold til Hoyles teori ikke en følge af en fortidig eksplosion, men skyldes en grundlæggende frastødningskraft, en kosmologisk konstant, hvis art og beskaffenhed dog ikke er nærmere præciseret af ham.

Hoyle indrømmer selv, at der er svagheder ved stabilitets-teorien, men siger også, at han - helt uvidenskabeligt - foretrækker sin egen teori fremfor eksplosions-teorien. Nemlig dels fordi den forekommer ham mere enkel og harmonisk og dels fordi vi mennesker faktisk ikke er i stand til at vide alt og derfor heller ikke evner at kunne omfatte og begribe verdenen og tilværelsen med intellektet eller forstanden.

Hen mod slutningen af sin bog skriver Gardner blandt andet følgende kloge ord:

(Citat) "[...] Det er interessant at se, hvad den engelske filosof Francis Bacon skrev i 1620 i sin *Novum Organum*: "Om himlene kan der fremsættes mange hypoteser, som trods deres indbyrdes forskellighed hver for sig stemmer overens med kendsgerningerne." Moderne kosmologier er uændret i den henseende, skønt mængden af iagttagne kendsgerninger er langt større; derfor er der god grund til at antage, at moderne verdensbilleder er nærmere sandheden end ældre. Selvfølgelig vil det kosmiske verdensbillede, der er moderne om 100 år, og som er baseret på astronomiske data, vi ikke kender, være meget forskelligt fra nogen af de modeller, vi i dag tager alvorligt." (Note 5)

Den lineære tænkning om livets under

For at give et i øvrigt tilsigtet eksempel på lineær tænkning over livet og verden, vil jeg her tillade mig at citere følgende fra min artikel 4.131. Livets eget eventyr - set i ét-livs-hypotesens perspektiv:

(Citat) For at give den forhåbentlig interesserede og tålmodige læser et lille indtryk af, hvilke tanker, jeg har gjort og gør mig om verdens og livets under eller mirakel, vil jeg i det følgende koncentrere mig om en beskrivelse heraf. I og med denne tager jeg udgangspunkt i min egen aktuelle situation, som er, at jeg i disse øjeblikke sidder bag computerens tastatur og forsøger at samle tankerne til den nævnte beskrivelse. Den første tanke, der melder sig, når jeg her fokuserer på ideen om livets under, er den, at her sidder jeg stille og roligt, mens alt omkring mig ånder ro og stilhed, dog pulserer livet livligt og travlt udenfor, hvor både mennesker og dyr har travlt med hver deres pligter, interesser og gøremål. Men lokalitetens eller stedets stillestående er jo bare tilsyneladende og i virkeligheden kun en illusion, som skyldes de perspektiviske forhold og lovmæssigheder, som gør sig gældende i forbindelse med vore sanser. For hvad er det i virkeligheden, der sker her og nu og som altid? – Jo, det er faktisk det, at jeg selv og alle andre levende væsener og ting her på jorden, sammen med denne befinder os i det vældige univers eller uendelige verdensalt. En svimlende tanke, som jeg lod sig bevæge ud i det vældige univers,

først til solsystemet, hvor jordkloden kredser omkring solen med en hastighed af 30 km/sek., et faktum, som vi ikke sanser og oplever på grund af de gældende perspektiviske forhold og lovmæssigheder. Og derfra bevægede tanken sig til det uendelige verdensrum med sine vældige og uendeligt mange galakseøer, som vi mennesker langt mindre er i stand til at sanse og opleve. Dog kan vi en stjerneklar nat få et tilmed meget smukt synsindtryk af en del af den vældige galakse, Mælkevejen, som jorden og vi selv er en relativt diminutiv del af. Men som sagt, størrelsesforhold, afstande og tid er relative og ret beset illusoriske. (Note 13)

For os jordboere er jordkloden vældig stor, så stor, at vi ikke med vore sanser alene er i stand til at overskue denne, i hvert fald ikke, når vi selv befinder os på jordens overflade. Det lader sig kun gøre, ved f.eks. at betragte jordkloden ude fra rummet, som man jo i nyere tid kan fra et rumfly eller en rumkapsel. Ude fra en vis afstand i rummet tager jorden sig ud som en kugleform, hvis overflade virker jævn og glat og hovedsagelig dækket af vand, og da dette genspejler himlens farve, kalder man derfor jorden for den blå planet. Men set fra en vis afstand, kan man hverken se bjergtinder, træer, mennesker, dyr eller planter. Og bevæger vi os nu i tanken endnu længere ud i rummet, så melder den tanke sig uvægerligt, i hvert fald hos mig, om verdensrummet mon har en grænse? – Den tanke virker umiddelbart logisk, at rummet i lighed med tingene og alt andet må være begrænset, både i fysisk og tidsmæssig forstand. Men her støder man uundgåeligt på den vanskelighed, at det ikke er muligt på logisk måde at finde – eller rettere sagt: tænke sig til – en begrænsning af verdensrummet, for hvis vi sætter en grænse, må spørgsmålet derfor lyde: Ja, men hvad er der så udenfor eller på den anden side af den grænse? – Det er principielt det samme problem, der består i forbindelse med et forsøg på at besvare spørgsmålet, om noget kan opstå eller komme af intet eller af ingenting? Og følgelig, om noget så også kan blive til ingenting eller intet? – Logisk set, må noget nødvendigvis komme af noget, altså være en virkning af en forudgående årsag, så derfor kan der tilsyneladende heller ikke sættes en grænse for kæden af årsager. Noget må jo nødvendigvis være årsag til den årsag, man vælger som udgangspunkt. Men den i og for sig overraskende konklusion må derfor lyde, at eftersom noget ikke kan opstå af ingenting, kan noget følgelig heller ikke blive til ingenting, ergo er det noget, som er årsag til, at noget opstår, i sig selv uden årsag og dermed – overraskende nok – som første årsag evig. Hermed åbner der sig et helt andet perspektiv for vores opfattelse af verden og livet, et perspektiv, som jeg dog ikke skal komme yderligere ind på her. (Note 14)

Men tilbage til min 'himmelflugt', først og fremmest ud mod det perspektiv, som vores 'egen' galakse, Mælkevejen, må opleve i, hvis man kunne tænke sig, at den i det hele taget vil kunne opleve, idet dette jo forudsætter, at der så måtte være tale om et levende væsen. Dette er imidlertid, hvad Martinus postulerer i og med sine analyser af de 7 basale organismeprincipper. Vi vil dog her nøjes med en fysisk sammenligning mellem Mælkevejens enorme størrelse og dimensioner, når denne

ses fra jorden, størrelsesforhold, som betyder, at jorden i det perspektiv svinder ind til en diminutiv og usynlig ministørrelse, som om den slet ikke eksisterede – og dog sidder jeg – bevidst og selvbevidst - her bag computeren og skriver disse linjer på tastaturet, i principiel lighed med tusinder eller millioner andre mennesker jorden over, der lige i øjeblikket foretager sig præcis det samme som mig! Eller for den sags skyld foretager sig, hvad som helst andet. (Note 15)

Og hvad, hvis vi tænker os endnu længere ud blandt verdensrummets utallige galakser, for ikke at tale om det uendelige og evige verdensrum i sig selv, hvor selv kæmpegalakserne må forekomme som støvfnug! Ja, så svinder Mælkevejen ind til noget, der er mindre end det mindste støvfnug, og solsystemet med jorden og os beboere på den, eksisterer tilsyneladende slet ikke set i det perspektiv! Men paradokset er jo, at både det uendelige verdensrum, galakserne, Mælkevejen, solsystemet, planeterne og jorden, og vi mennesker, dyr, planter og alt andet på jorden med den, eksisterer! (Citat slut)

Det harmoniske verdensbillede

Med en vis allusion til Fred Hoyles stabile univers, kan som et særlig godt eksempel på et ligeledes helstøbt og harmonisk verdensbillede her nævnes det nærmest eventyrlige verdensbillede, som skyldes den danske seer og forfatter Martinus. Det verdensbillede er ifølge hans egne oplysninger baseret på den evne, han betegner som 'højintellektualitet', hvilket vil sige en erkendelsesevne, der er baseret på et ekstraordinært harmonisk samspil mellem intuition og intellekt. Hans verdensbillede er samtidig et godt eksempel på og resultat af cirkulær opfattelse og tænkning.

For ikke at gentage, hvad jeg tidligere har skrevet om Martinus' verdensbillede, vil jeg her tillade mig at citere følgende fra artiklen H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition:

Naturvidenskaben, Martinus og det levende væsen

Inden vi går over til at gøre os fortrolige med, hvordan Martinus mere præcist definerer begrebet og fænomenet det levende væsen, skal vi ganske kort se på forskellen mellem den naturvidenskabelige og den kosmologiske opfattelse af samme begreb og fænomen. Særlig i nyere vestlig kultur opfattes begrebet "det levende væsen" som identisk med en i bund og grund fysisk organisme, hvortil der for visse organismers vedkommende er knyttet nogle ledsagefænomener, der generelt betegnes som bevidsthedslivet. Denne såkaldt psykiske eller mentale side ved organismen, har ifølge naturvidenskaben efterhånden udviklet sig i kraft af den modstand og tilpasning, som de ydre livsvilkår dels var årsag til og dels stillede krav om, for at samme organisme kunne overleve og klare sig i konkurrencen med andre organismer.

Efterhånden som livsvilkårene blev nogenlunde velordnede og stabiliserede, kunne den højere udviklede organisme, hvilket vil sige den organisme, for hvilken det var lykkedes at udvikle sin hjernekapacitet, omsætte den del af sin kraft og energi, der ikke længere blev brugt i den basale kamp for at overleve, til stadig mere forfinede bevidsthedsaktiviteter. Til sådanne må stort set regnes alt, hvad der kommer ind under begrebet kultur, herunder religion, filosofi, kunst og videnskab.

Som læseren nok allerede har forstået, er Martinus i princippet stort set enig i den naturvidenskabelige opfattelse af, at den psykiske eller mentale side ved den fysiske organisme, herunder hjernen, i tidens løb har udviklet sig under omgivelsernes tryk og den indbyrdes konkurrence og det øvrige samspil mellem de levende væsener eller individerne. Han er i princippet også enig i, at de mere forfinede bevidsthedsaktiviteter, herunder religion, filosofi, kunst og videnskab, er resultater af en slags overskudsenergi fra den basale kamp for eksistensen.

Men her hører enigheden mellem Martinus og naturvidenskaben stort set også op, idet førstnævnte - som allerede bekendt - ikke opfatter det levende væsen som en udelukkende fysisk størrelse med nogle psykiske eller mentale træk ved sig, træk, som i bund og grund skulle være afledt af den fysiske materies egenskaber. Desuden påpeger han og argumenterer for, at den såkaldte fysiske verden og dennes materie, i virkeligheden er af psykisk eller parafysisk oprindelse og natur, nemlig som et subjektivt produkt af psyken og derfor i en vis forstand et illusionistisk fænomen.

For Martinus er det levende væsen først og fremmest et evigt væsen, som for nogle individers vedkommende i kraft af evige, kosmiske lovmæssigheder blot for tiden har engageret sig med den fysiske verdens eller tilstandsforms materie, for derigennem primært at skulle forny deres livsoplevelsesevne og dermed samtidig udvikle de mentale, etisk-moralske evner og færdigheder, som kvalificerer de samme individer til at manifestere og opleve en helt ny form for tilværelse, nemlig den der er karakteristisk for det rigtige menneskerige. Dette rige er i henhold til Martinus en udviklingsmæssig konsekvens af det egentlige dyrerige, samtidigt med at det paradoksalt nok er sidstnævnte riges modsætning i alle henseender.

Men efter at have tilegnet sig, opfyldt og med tiden udlevet de kvalifikationer, der er selvskrevne for individerne i det rigtige menneskerige, går den evige kosmiske 'udviklingsrejse' principielt på samme måde successivt videre til de følgende riger i det store kosmiske eventyrland: Guds rige. Og engang ud i fremtidens fremtid, vil de samme levende væsener eller individer igen befinde sig i den fysiske tilstandsform eller verden, sådan som denne til den tid har udviklet sig. Men hvad det mere præcist er, der driver og ligger bag denne evige kosmiske udvikling, vil blive oplyst i det følgende.

Det levende væsen

For Martinus' vedkommende kan det indledningsvis og kortfattet siges, at han opfatter mennesket som en særlig fremtrædelsesform af det grundlæggende og altbetydende begreb i hans kosmologi: "det levende væsen", en betegnelse der i princippet dækker over samtlige levende væsener, kendte som ukendte, i verdensaltets mikrokosmos, mellemkosmos (vil blive forklaret senere) og makrokosmos.

Martinus hævder desuden, at alle levende væsener er udtryk for samme væsensprincip, og at der grundlæggende set derfor ikke er nogen artsforskel mellem disse, men derimod en variationsforskel i livsprincippets udbredelse. Han siger ligefrem, at "alle levende væsener er "mennesker" på forskellige stadier" i den kosmiske evolutionsproces, som spiller en central rolle i hans kosmologi, og som bl.a. er medvirkende til, at det levende væsen på et tidspunkt måtte og senere hen igen og igen periodisk må forlade sin lysverden. (Note 3)

De levende væsener udgør hver især et såkaldt individ, af latin individuum: udelelt eller udelelig enhed, dvs. den mindste del eller enhed af en større helhed. I Martinus' Kosmologi udgøres denne 'helhed' i både første og sidste instans af det guddommelige alvæsen, som er altings urgrund og universale organisme. Dette levende universalvæsen sanser, oplever og manifesterer sig gennem alle øvrige levende væsener, som derfor fungerer som dets sanse- og manifestationsorganer.

Det særligt karakteristiske ved forholdet mellem det guddommelige alvæsen og det enkelte levende væsen er, at sidstnævnte 'genspejler' førstnævntes hovedstruktur. Livs-enheden er derfor livs-helhedens (alvæsenets) udtrykte billede, hvilket ifølge Martinus da også er baggrunden for det bibelske udsagn: "Skabt i Guds billede efter hans lignelse." (Note 4)

Begrebet 'individ' betyder også enkeltperson, og begrebet 'person', af latin persona: (teater- eller danse-)maske, altså i en vis forstand 'fremtrædelsesform' for noget bagvedværende. Dette 'bagvedværende' udgøres i Martinus' kosmologi af det levende væsens evige grundstruktur.

Denne grundstruktur er ifølge Martinus en realitet, men vel at mærke en uskabt realitet. Det vil sige, den 'befinder' sig 'udenfor' - og dermed 'forud for' - det firedimensionale rum-tid kontinuum, som er den skabte verdens fremtrædelsesform. Eller rettere sagt, det levende væsens grundstruktur er identisk med 'evigheds-dimensionen'. Begrebet 'dimension' er egentlig forkert anvendt i sidstnævnte forbindelse, idet det faktisk betyder det målelige, dvs. det som har udstrækning i tid og rum, eller som med andre ord har størrelse eller omfang.

Det karakteristiske ved dét, der skal forstås som 'evigheden', er jo bl.a. at det ikke er måleligt, idet det ifølge sagens natur må defineres som et immaterielt, grænseløst, størrelsesblottet og absolut statisk tomhedskontinuum (= sammenhængende eller vedvarende hele). I virkeligheden kommer tanken og sproget til kort, når det drejer sig om at fatte og definere begrebet 'evighed', som faktisk kun kan 'begribes' intuitivt. (Citat slut)

Martinus' verdensopfattelse i korthed

At begrebet Gud, forstået som det altibefattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende evige væsen, eksisterer, er vi trods alt nogle stykker, der mener. Lige som vi mener, at Gud skaber ved hjælp af sine sanseorganer og manifestationsredskaber, de levende væsener på alle niveauer og planer i tilværelsen, fra det mindste bittelille kræ til de vældige galakser i universet. Disse er jo i henhold til Martinus' kosmologi også udtryk for levende væsener, og alle levende væsener er udstyret med en skabe- og oplevelsessevne, til grund for hvilken der ligger livets højeste princip: det seksuelle polprincip. Størrelser er imidlertid et relativt begreb, primært i form af de tre kosmos: mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos, som ligger til grund for, at de levende væsener i det hele taget kan sanse og opleve. I sig selv, det vil sige i deres kosmiske natur og struktur, er alle levende væsener jo fuldkommen ens og ligestillede, men for at oplevelse overhovedet kan finde sted, må Gud via de levende væsener etablere modsætningernes verden af stort og småt, af behag og ubehag, glæde og sorg, liv og død, retfærdigt og uretfærdigt, nat og dag, sommer og vinter etc. etc., men vel vidende, at modsætningerne gensidigt forudsætter og betinger hinanden og at disse tilsammen udgør livets eller tilværelsens drivkraft. Og vel vidende, at begreber og fænomener som f.eks. døden og uretfærdigheden ikke eksisterer i virkelighedens verden, det vil sige i Guds verden. Tværtimod er virkeligheden den, at døden kun er en tænkt modsætning til livet, det vil sige det evige liv, i hvilket der samtidigt hersker fuldkommen retfærdighed og den mest fuldkommen logiske plan- og hensigtsmæssighed i alle livsprocesser.

Når livet og tilværelsen ikke ser ud for os mennesker, som beskrevet her, skyldes det primært, at vi ikke har det, Martinus betegner som kosmisk bevidsthed. En sammenligning med synsfeltet kan måske tjene til at illustrere og bidrage til en forståelse af forholdet mellem almindelig menneskelig bevidsthed og kosmisk bevidsthed. Almindelig menneskeligt synsfelt omfatter i bedste tilfælde 180 grader, hvorimod det kosmiske 'synsfelt' omfatter 360 grader, altså hele horisonten rundt. Men kosmisk bevidsthed går ikke kun i bredden, men i nok så høj grad i dybden, nemlig den dybde, der er udtryk for evighedsperspektivet. Det er i høj grad det sidstnævnte, Martinus' kosmiske analyser går ud på at forklare og begrunde for os kosmisk set 'snævert-seende'. (Citat slut)

For at orientere sig om, hvad Martinus selv kortfattet har at sige om sin opfattelse af verdensaltet og herunder blandt andet også af atomer og elementarpartikler, kan det anbefales læseren at klikke ind på LIVETS BOG 1, st. 170.-171.: <http://www.martinus.dk/da/dtt/index.php?bog=51>

© Artiklen er fra november 2012. Citeret her med supplerende tekst september 2017. Harry Rasmussen.

Noter og kilder:

Note 1.: Vedr. den materialistiske livs- og verdensopfattelse, se f. eks. artiklerne 2.21. Alts oprindelse – et essay om at forstå verden, 4.30. Alts oprindelse – påny! – om videnskab og kosmologi, 2.29. I begyndelsen var – 'noget'! – et essay om virkeligheden, 2.31. Hvad er virkelighed? – Et eviggyldigt filosofisk problem, 4.27. Hvad er verdensaltet? - signalement af det ukendte. Kan evt. suppleres med artiklen 2.17. Ateisme og materialisme – om de filosofiske hovedproblemer og Martinus' opfattelse af ateisme og materialisme.

Se især 2.29. I begyndelsen var – 'noget'! – et essay om virkeligheden, heri fortælles bl.a. om kvantefysikeren Max Planck, hvis opfattelse af bl.a. elementarpartiklerne er højst interessant i den her omhandlede sammenhæng. Det fremgår af følgende citat:

”Som en mand, der har viet hele sit liv til den 'hårdeste' videnskab, der findes, nemlig udforskningen af stoffet, kan jeg på grundlag af studiet af atomet udtale følgende: Der findes intet stof som sådant!

Alt stof skabes og eksisterer kun takket være en kraft, som bringer atomets partikler til at vibrere og holder sammen på disse miniature-solsystemer.... Bag denne kraft igen må vi antage eksistensen af en bevidsthed og et intelligent sind. Dette sind er alt stofs sande støbeform”. / Max Planck (Firenze talen) (Citeret fra Per Bruus-Jensen: I begyndelsen var tomheden, s. 16). (Citat slut)

Note 2.: Martin Gardner: Relativitetsteoriene. Oversat fra amerikansk af Gunvor Bjerre-Christensen. Orinalens titel er "Relativity for the Million" (1962). 1. udgave på dansk 1964. Steen Hasselbalchs Forlag 1964.

Note 3.: (Citat med tak lånt fra Wikipedia) "Higgs-partikel eller Higgs-Boson er en elementarpartikel, der blev forudsagt af Peter Higgs, fra hvem partiklen har navn. Partiklen er en boson og skal være ansvarlig for Higgs-feltet, som er et felt, der strækker sig igennem hele Universet og giver andre partikler masse. Higgs-partiklen kendes også som "Gude-partiklen", [1] men dette navn opstod ved en fejltagelse, da

den amerikanske fysiker, Leon Lederman, i 1993 skrev en bog kaldet "The Goddamn Particle", og forlaget tænkte, at den ville sælge bedre, hvis den blev omdøbt til "The God Particle". På den måde kom verden til at kende Higgs-partiklen som Gudepartikel.

Hvorfor er Higgs-partiklen så interessant? [redigér | redigér wikikode]

Alle atomer er opbygget af mindre partikler kaldet elementarpartikler, der er universets mindste bestandele. Standardmodellen er en teori der beskriver elementarpartiklernes opførsel utrolig præcist. Der var dog indtil for nylig et væsentlig problem med standardmodellen. Modellen forklarede nemlig ikke hvordan elementarpartiklerne fik deres masse. Den manglende brik i puslespillet var Higgs-partiklen, der giver masse til elementarpartiklerne. Hvordan den gør det, vil blive beskrevet senere. Elementarpartiklerne har meget forskellige masser, der kan ses i GeV/c^2 (Gigaelektronvolt) i oversigten over standardmodellens elementarpartikler.[6]

Offentliggørelsen d. 4. juli 2012 [redigér | redigér wikikode]

Centeret for partikelfysik CERN ved Geneve kunne d. 4. juli 2012 offentliggøre to målinger foretaget med partikelacceleratoren LHC, der begge med en sandsynlighed på 5 sigma[2] kunne vise, at der ved protonsammenstød var fundet en partikel. Partiklen menes at være higgs-partikel, da de to deler egenskaber.[3]

Vakuum [redigér | redigér wikikode]

I mange år har fænomenet "vakuum" været defineret som et rum tømt for enhver form for partikler. Ved undersøgelser fandt man dog ud af, at dette fysisk ikke kunne finde sted. Det viser sig nemlig, at når der sendes partikler gennem dette vakuum, bliver de påvirket. Ligsom hvis lys sendes gennem et rum af vand og forvrænges, blev disse partikler påvirket af noget omkringliggende. Den faktor der her indvirker, er en form for felt der giver andre partikler masse. Dette felt kaldes higgs-feltet. I dag definerer man derfor vakuum, som værende et rum med ingen energi og samtidig et tilstedeværende felt kaldet Higgs-feltet.

Higgs-feltet [redigér | redigér wikikode]

Denne nye definition af vakuum som et partikeltomt rum med et baggrundsfelt, leder til definitionen af Higgs-feltet. Higgs-feltet består af Higgs-bosoner på samme måde som vand består af vandmolekyler. Det antages, at Higgs-feltet blev udbredt i universet en milliardnedel af et sekund efter Big Bang[4]. Higgs-feltet har størrelse men derimod ingen retning[5]. Uden Higgs-feltet ville elementarpartiklerne være masseløse. Higgs-feltet medfører således at elementarpartiklerne får masse ved vekselvirkninger med feltet." (Citat slut)

I den herefter anførte artikel fortælles nærmere om den nyere situation omkring Higgs Boson: What is the Higgs Boson, and why is it so important? <https://www.extremetech.com/extreme/208652-what-is-the-higgs-boson>

Note 4.: Fred Hoyle: Om mennesker og mælkeveje. Oversat fra engelsk af Lis Thorbjørnsen. Originaltitlen er "Of Men and Galaxies". Udgivet af forlaget RHODOS, København 1965.

Note 5.: Se det i Note 2. nævnte værk, s. 145.

© September 2017. Harry Rasmussen.

*****

Håbets lysegrønne eufori

Tanker til genovervejelse

Indledning

Håbet er jo det vi har og bevarer, hvis vi er optimister på egne og menneskehedens vegne. Men jeg er som bekendt skeptiker og ser ikke den udvej på problemerne og vanskelighederne, som de nævnte gør. På baggrund af den aktuelle verdenssituation ser jeg desværre alvorligt truende konflikt-skyer trække sammen over vore hoveder. Problemer og konflikter som jeg af et ærligt hjerte ikke tror, at hverken FN eller EU er gearret til at imødegå endsige løse.

Efter den eufori, der opstod i slutningen af 1. verdenskrig 1914-18, dannedes sammenslutningen "Folkeforbundet" og i øvrigt også foreningen "Aldrig mere krig", som mange mente ville kunne være med til at forhindre en ny krig. Ja, de største optimister og idealister mente tilmed, at der aldrig mere ville kunne opstå en krig. Det ønske og håb blev som bekendt gjort grundigt til skamme i og med udbruddet af 2. verdenskrig i september 1939. I Europa afsluttedes denne krig i 1945 og allerede hen mod dens afslutning opstod ønsket om at erstatte det svækkede "Folkeforbundet" med en ny international forbindende aftale og traktat mellem De Allierede Nationer. Traktaten fik navnet "De Forenede Nationer", forkortet til FN.

Det viste sig dog hurtigt under den såkaldte kolde krig, at der snart efter forekom problemer i forholdet mellem vestmagterne på den ene side og Sovjetunionen og Kina på den anden side. Sovjet og Kina nedlagde gang på gang veto imod de forbedringer og beslutninger, som plenarforsamlingen eller sikkerhedsrådet havde villet vedtage. De to autoritært ledede stormagter afholdt sig desuden også fra at ratificere (vedtage) de såkaldte menneskeretighedserklæringer.

Efter Sovjetunionens ophør og Mao-Kinas opblødning af deres respektive autoritære styreformere, er der i stedet fulgt den situation i nyere tid, at de mellemøstlige nationer, som f.eks. de muslimske stater Iran og Saudi-Arabien, obstruerer de beslutninger, som plenarforsamlingen og sikkerhedsrådet forsøger at få enstemmigt vedtaget. I nogle tilfælde ovenikøbet støttet af Rusland og Kina, hvor disse lande ser det som deres fordel, specielt når det gælder magtforholdet til USA.

Den europæiske union (EU)

Det var og er også magtforholdet til USA, der dikterede dannelse af det europæiske samarbejde, som til at begynde med kaldtes "Det europæiske fællesskab", forkortet EF. Også betegnet som det meget sigende "Fællesmarkedet", som jo utvetydigt

hentyder til, at der primært var tale om et handelssamarbejde og i øvrigt om arbejdskraftens frie bevægelighed mellem landene, en ønskeordning for især større arbejdsgivere og kapitalejere. Men man ville samtidig gerne have de involverede nationers befolkninger til at forstå det ideelle i oprettelsen af det europæiske samarbejde. Man angav det som et formål, at forhindre fremtidige nabokrige, som eksempelvis anden verdenskrig. Derfor begyndte de seks grundlæggere og tilhængere af et økonomisk og politisk samarbejde, nemlig Belgien, Frankrig, Italien, Luxembourg, Holland og Tyskland, at indgå aftaler med hinanden, for at "sikre en varig fred".

Imidlertid var forholdene i Europa i 1950'erne præget af den såkaldt "kolde krig" mellem Øst og Vest og som kulminerede med, at protesterne imod det kommunistiske styre i Ungarn blev slået ned af sovjetiske tanks i 1956. Det førte i 1957 til oprettelsen af Romtraktaten Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, også betegnet som "Fællesmarkedet".

Folkebevægelsen mod EU

Allerede samme år, 1972, som Danmark bestemte sig for medlemskab af De Europæiske Fællesskaber, EF, opstod der en tværpolitisk bevægelse, som havde til formål at arbejde for dansk frigørelse fra EF. Bevægelsen fik ved sin stiftelse betegnelsen "Folkebevægelsen mod dansk medlemskab af EF". Denne består dels af tilsluttede bevægelser, dels af lokale komitéer med individuelle medlemmer. Folkebevægelsen deltager i valg til Europa-Parlamentet, hvor den er repræsenteret af et enkelt dansk medlem. Bevægelsen er opstillet under partibogstavet N på stemmesedlen.

Til dels på grund af nævnte Folkebevægelse, som har en del støtte i den danske befolkning, er Danmark ikke fuldgældigt medlem af EU, idet man har forbeholdt sig undtagelser vedrørende den europæiske møntenhed euroen og ligeledes vedrørende politisamarbejdet i Europol. I stedet for sidstnævnte henholder Danmark sig til Interpol, som har begrænsede rettigheder i forholdet til adgangen til at operere i nationalstaten.

Folkebevægelsen har internationalt set et nært samarbejde med tværpolitiske EU-kritiske bevægelser i andre nordiske og europæiske lande. Imidlertid kan Folkebevægelsen ifølge sit tværpolitiske valggrundlag ikke tilslutte sig nogen af Europa-Parlamentets politiske grupper. I Parlamentet har Folkebevægelsen derimod været observatør i forskellige grupper, som deler bevægelsens værdigrundlag og formål, som primært er, at få de respektive lande til i bedste fald at melde sig ud af EU og i værste fald nøjes med at modarbejde EU's teknokratiske tendenser og mulige magtmisbrug.

Danmark medlem af EF

Den 1. januar 1973 sluttede Danmark, Irland og Storbritannien sig til Fællesmarkedet. 1975 fik Europa-Parlamentet større indflydelse i Fællesmarkedsspørgsmål, og 1979 kunne borgere i medlemslandene for første gang vælge parlamentets medlemmer direkte. I 1981 blev Grækenland det tiende medlem af det europæiske fællesskab. 1986 undertegnedes den fælles-europæiske akt, som danner grundlag for et friere handelssamarbejde med det formål at få handelen til at foregå frit over landegrænserne, og dermed var "det indre marked" blevet oprettet. I 1993 fuldbyrdedes det indre marked gennem fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, personer og – ikke mindst – kapital.

I 1995 blev Finland, Sverige og Østrig medlemmer af Fællesmarkedet. Det er også i 1990'erne at særlig to traktater oprettedes, nemlig Maastrichttraktaten om Den Europæiske Union (1993) – altså EU – og Amsterdamtraktaten (1999). I disse fora taler man meget om et europæisk samarbejde omkring miljøspørgsmål og om sikkerheds- og forsvarsforhold.

Efter terrorangrebet på World Trade Center i New York 11. september 2001 kommer samarbejdet omkring bekæmpelse af terror på programmet, lige som landene erklærer at ville samarbejde tættere om at bekæmpe enhver form for kriminalitet. I praksis en erklæring om at ville bekæmpe den tiltagende islamistiske terror.

De politiske skel mellem Øst- og Vesteuropa kunne endelig anses for ophævet, da ti nye lande sluttede sig til EU i 2004. Bulgarien og Rumænien kommer med i 2007. I september 2008 rammer den globale finanskrisen. Lissabontraktaten godkendes af alle EU-landene og træder i kraft i 2009. Dermed fik EU moderne institutioner og mere effektive arbejdsmetoder. Imidlertid rammer den globale finanskrisen Europa hårdt, flere banker går konkurs, hvorfor EU opretter "bankunionen" med det formål, at sikre mere pålidelige og stabile banker. Finanskrisen og bankkonkurser skyldes primært aktiespekulationer hos finansfolk og bankfolk, først og fremmest hos storbanker i USA.

I 2004 er følgende lande også blevet medlemmer af EU: Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet 2004. Rumænien og Bulgarien kom til i 2007 og Kroatien i 2013.

I 2012 modtager EU Nobels fredspris (!), og i 2013 bliver Kroatien det 28. EU-land. Klimaforandringerne kommer stadig højere på dagsordenen, og de europæiske ledere enes om at mindske skadelige udslip af bl.a. CO₂. Der holdes valg til Europa-Parlamentet i 2014, og der vælges flere euroskeptikere ind. Desuden fastlægges der en ny sikkerhedspolitik, efter at Rusland via provokationer har annekteret halvøen Krim. I 2016 vælger England som den første medlemsstat nogensinde, at melde sig helt ud af EU og i stedet nøjes med en samarbejdsaftale. Det vakte naturligvis både

harme og bestyrtelse hos flere grupper i England og hos medlemslandene, for det betyder jo en alvorlig 'revne' i det fælleseuropæiske samarbejde. Men nok så alvorligt er det, at den religiøse ekstremisme stiger i Mellemøsten og i forskellige lande og regioner rundt om i verden. Resultatet er uroligheder og krige, som får mange til at flygte og især søge tilflugt i Europa. EU skal og må derfor derefter finde ud af, hvordan organisationen skal håndtere flygtningestrømmene, samtidig med at markante europæiske medlemslande selv bliver et oplagt mål for adskillige alvorlige terrorangreb. Sådanne er der allerede forekommet flere alvorlige eksempler på, bl.a. i Frankrig og England.

Situationen i nyeste tid

Imidlertid er der som allerede nævnt sket det i allernyeste tid, at der i større eller mindre forbindelse med krigen i Syrien pludselig forekommer en masseudvandring, dels fra Syrien og dels fra andre mellemøstlige lande og desuden fra afrikanske nationer som Somalia. Under betegnelsen flygtninge søgte og søger adskillige syrere og somaliere mod Europa, som pga. af de gældende konventioner i FN og EU så sig nødsaget til at give ophold og husly til de mange fremmedartede mennesker, i stor udstrækning yngre mænd. De sidstnævnte kan – sammen med en del mennesker fra bl.a. Syrien – ikke med rette anses for at være flygtninge, men er snarere det man vil kunne kalde for 'bekvemmelighedsflygtninge' eller migranter, som forståeligt nok søger at drage fordele af de bedrestillede europæiske og skandinaviske lande. Muligvis – eller snarere sandsynligvis - med henblik på senere at kunne blive familiesammenført med deres respektive familier. Fælles for de fleste var og er det, at de tilhører og er opvokset i en islamisk kultur, som på væsentlige områder strider lodret mod de europæiske landes demokratiske værdinormer og livsstil.

Men som en af følgerne af den indvandring af et stigende antal mennesker fra islamiske lande, som i øvrigt er foregået her i Danmark igennem en længere årrække, ikke mindst af folk fra overvejende muslimske lande som Tyrkiet og Pakistan, har man oplevet og oplever fortsat store problemer. De indvandrede muslimer har for manges – muligvis de flestes – vedkommende ikke villet eller kunnet integrere sig i dansk kultur og livsstil, hvilket man sådan set ikke kan bebrejde de pågældende. Fejlen er vores egen, for vi – eller rettere sagt: vore politikere og arbejdsgivere, har selv inviteret dem til at komme hertil. De 'danske' muslimer har i mange tilfælde isoleret sig i såkaldte 'ghettoer' og lever helt deres eget kulturelle liv, inspireret, belært efter Koranen og overvåget af mere eller mindre rabiate imamer, som foragter og taler imod Europas og den vestlige verdens efter deres opfattelse alt for frie demokratiske traditioner og livsstil. For Danmarks vedkommende alt sammen helt eller delvist betalt af den naive danske stat og de naive danske skatteborgere.

Det værste tænkelige scenarie

Det værste tænkelige scenarie er på sigt fundamentalistiske og dogmatiske muslimers overtagelse af magten, den politiske så vel som religiøse og kulturelle samt den økonomiske. En hel del tyder på, at det i virkeligheden er målsætningen for Det muslimske broderskab, en organisation, der i princippet svarer til den kristne magtkoncentration, som før reformationen i Europa dikterede love og regler for katolikker. De love og regler, ved hjælp af hvilke inkquisitionen dømte modstandere af den katolske kirke og tro som kættere og hekse og som straffede disse syndere med tortur og døden på bålet.

Det vides, at Foreningen Dansk Islamisk Råd står bag Danmarks første, men udenlandsk financerede stormoske på Nørrebro i København. Dennes navngivne imam er tæt knyttet til organisationen Det Muslimske Broderskab og dets navngivne åndelige vejleder. Nævnte imam er fortaler for, at den ultrakonservative, islamiske lov, sharia, skal indføres globalt i det kommende internationale Kalifat. Han har desuden luftet synspunkter som at homoseksuelle skal straffes med døden og frafaldne fra islam skal henrettes. Endvidere mener han, at nazisternes holocaust var Allahs straf til jøderne. De sidstnævnte anser islamisterne for at være deres værste fjender.

Men det tornerose-sovende demokratiske Europa – herunder også Danmark – som klynger sig til håbets lysegrønne eufori, er for længe siden blevet advaret om den truende fare. Advarsler er kommet fra folk, som kender islam indefra. Det gælder først og fremmest den indisk-engelske forfatter Salman Rushdie, som i 1988 fik udgivet bogen "De sataniske vers", der skabte voldsomt røre især i den muslimske verden, og som Irans daværende religiøse overhoved, den shia-muslimske lærde Ayatollah Khomeini, udstedte en såkaldt fatwa imod, der i praksis betød en dødsdom over den formastelige forfatter, som følgelig måtte gå under jorden og leve med politibeskyttelse døgnet rundt. Bogen blev desuden bandlyst i muslimske lande. Det er dog lykkedes for Salman Rushdie at overleve indtil videre.

En nok så betydningsfuld 'intern' modstander af islamisk religion var og er den kvindelige forfatter Ayaan Hirsi Ali, født i Somalia i 1969, som 22 år gammel på grund af et tvangsægteskab flygtede til Holland, hvor hun bosatte sig og senere blev medlem af det hollandske parlament. I 2004 udgav hun en bog, der blev oversat til dansk med titlen "Jeg anklager" og som udkom i 2005. Ayaan Hirsi Ali stod også bag den islamkritiske film "Submission Part 1", der fik en yngre islamistisk mand til på åben gade at myrde filmens instruktør, Theo van Gogh, en brodersøn til maleren Vincent van Gogh. Ved samme lejlighed blev der rettet en dødsstrassel mod Ayaan Hirsi Ali, der bevirkede at hun måtte gå under jorden og have livvagter om sig døgnet rundt. I 2006 udkom hendes bog "AYAAN - OPBRUD OG OPRØR", en selvbiografi, hvori hun beretter om en kultur, en verdensdel og et kvindeliv dikteret af Koranens og profeten Muhammeds ord.

Endnu en markant islamkritiker skal nævnes her, nemlig den franske filosof, gymnasielærer og forfatter Robert Redeker, der i 2007 udgav bogen "Il faut tender de vivre", på dansk "Man må prøve at leve". Nemlig på baggrund af at fundamentalistiske og dogmatiske muslimer forsøgte og forsøger at knægte ytringsfriheden og dermed den frie og uafhængige tanke. Redekers problemer med islam begyndte efter at han i avisen Le Figaro den 19. september 2006 offentliggjorde sin artikel "Hvordan skal den frie verden forholde sig til islamisternes trusler". I bogen fortæller han om, hvordan det er at leve i skjul for rasende islamister, som føler sig provokerede på islams vegne og som derfor har udstedt dødstrusler imod ham, og om venstreorienterede gymnasiekolleger, der mildt sagt er uenige med ham, lige som han ikke føler at hans synspunkter får den ønskede støtte fra offentligheden, fagforeningen og politikere. Hans bog er en – desværre – oversat appel til Europa om at besinde sig på en stillingtagen og et opgør med islamismen.

De offentlige mediers kurs

Medierne, så vel de trykte og radiofoniske som de elektroniske, kører deres eget specielle og publikumsorienterede løb, præget som dette ofte er af hastværk og sensationisme, og spreder dagligt en flom af mere eller mindre saglige og troværdige oplysninger og emner, som man håber og tror vil appellere til henholdsvis flest mulige læsere, lyttere og seere. I bund og grund handler det om penge, dels til ejere og investorer og dels af hensynet til arbejdspladser.

I forsøget på at komme først med de seneste nyheder eller begivenheder, jo mere spektakulære og sensationelle, des bedre, henvender man sig til et formodet interesseret eller nysgerrigt publikum, hvoraf mange synes at sluge mediernes version af nyhederne og begivenhederne råt. Der findes dog saglige kritikere af medierne, men deres røst drukner i reglen i mediestrømmen og bliver enten ignoreret eller tilbagevist som uvedkommende eller politisk ukorrekt. Det hænder dog efterfølgende og lejlighedsvis også, at den ansvarlige del af medierne selv uddyber de nyheder og emner, som man finder det umagen værd at bruge tid og kræfter på at formidle til offentligheden.

1. eksempel

Som tilfældigt valgte eksempler på de nævnte seriøse og ansvarlige nyheder og emner, kan her fremdrages tre særligt markante sådanne, nemlig i kronologisk orden den danske mand, der har bygget en privat ubåd og som efter det foreliggende at dømme har dræbt og parteret den unge kvindelige journalist, det var meningen skulle skrive om manden og hans ubåd. Manden har dog ikke villet indrømme, at han både har dræbt og parteret den unge kvinde, men også dumpet hendes torso og desuden også hendes hoved, arme og ben i Køge Bugt, lige som han angiveligt også har haft "usømmelig omgang med lig" og knivstukket hendes

kønsdele, hvilket sidstnævnte især kunne tydes som en seksuelt perverteret handling. Manden er endvidere fundet i besiddelse af en stor mængde uhyggelige og perverse videoer, der viser tortur af og drab på kvinder.

2. eksempel

Det andet eksempel er nok så markant og dramatisk, nemlig den velstillede 64-årige amerikanske mand, der i spillebyen Las Vegas i USA den 1. oktober 2017 så vidt oplyst skød og dræbte 59 og sårede mere end 500 mennesker af begge køn, deraf flere alvorligt. Manden brugte et eller flere automatvåben, hvormed han fra et værelse i 23. sals højde i et nærliggende højhushotel sendte salver af kugler ned over en kæmpemæssig og intetanende folkemængde på anslået 22.000 mennesker, der under åben himmel var tilskuere og deltagere i en country-musik koncert. Den forfærdende situation endte for gerningsmandens vedkommende med, at han skød og dræbte sig selv.

I sådanne tilfælde svirrer det i reglen med gætterier og rygter, og blandt disse er især et formentligt rygte om, at morderens kone skulle have forsøgt at afværge massakren. Hun skulle angiveligt have banet sig vej gennem den tætte skare af mennesker foran scenen og op på denne og advarende råbt, at hendes mand om et kvarters tid ville begynde at beskyde alt og alle. Imidlertid kunne pressebureauet AFP torsdag den 5. oktober 2017, altså kun fire dage efter massakren, meddele, at der ikke var tale om mandens kone, men om hans kæreste, som under hele forløbet havde opholdt sig i Los Angeles og derfor ikke så godt kunne være identisk med den "kone", som rygter ville vide havde forsøgt at advare menneskemængden! Der foreligger ikke oplyst, om masseorderen eventuelt også har en kone, som kunne være den rygtet taler om.

3. eksempel

Det tredje markante eksempel er en englænder, en midaldrende fraskilt familiefar med angiveligt stor gæld, som i nogen tid forud helt bevidst og målrettet havde udset sig en gruppe af mere eller mindre kendte og formodet rige mennesker af begge køn, som han havde planer om at ville opsøge og afpresse for penge eller værdier, der hurtigt kunne omsættes i kontanter til dækning af hans gæld. Han endte op med at vælge en yngre mandlig antikvarboghandler, som bl.a. var kendt for at have førsteudgaven af den uhyre populære børnebog "The Wind in the Willows" (1908) i sin besiddelse, godt gemt i sit private hjem. Bogen var antikvarisk vurderet til at koste omkr. 19.000 pund, knapt 160.000 i danske kroner.

Blandt de mange mulige ofre, valgte den forgældede mand altså at opsøge antikvarboghandleren, som forståeligt nok ikke uden videre ville udlevere bogen til den for ham ukendte mand, der i sin kyniske vrede fik fat i en køkkenkniv og jagtede boghandleren omkring i dennes private lejlighed og stak ham adskillige gange i bryst

og hals, så blodet sprøjtede. Den nådesløse og grusomme jagt rundt i lejligheden endte med, at den yngre boghandler faldt omkuld og forblødte til døde. Tilsyneladende uden anger eller skrupler forlod morderen stedet med den nævnte bog og kørte i sin bil tilbage til sin ensomme lejlighed. Der befandt hans ældste søn på 14 år sig og til denne fortalte faderen, at de blodige rifter i hans ansigt og på armene skyldtes, at et par unge banditter havde overfaldet ham på vejen hjem.

Kodeordene til forbrydelser af den art, som nævnt ovenfor, må være kynisme, brutalitet og sadisme. Disse negative karakteregenskaber er i øvrigt ikke så sjældne, men har i reglen de bedste udfoldelsesmuligheder under autoritære diktatoriske regimer, som det f.eks. er set i Nazi-Tysklands kz-lejre, i Sovjetunionens fangelejre og desuden i Mao-Kina og under Pol Pots styre i Cambodia.

Hvordan og hvorfor?

Sociologer, psykologer, psykiatere, pædagoger og kriminologer har naturligvis deres respektive opfattelser og forklaringer på, hvad der formentlig og muligvis kan være årsag eller årsager til, at der findes sådanne personer, som blandt andet de ovenfor nævnte tre formentlig psykopatiske lovovertrædere.

Spørgsmålet er her, hvordan de nævnte handlinger kunne finde sted, altså hvordan og hvorfor de pågældende mænd kunne få sig selv til at begå så forfærdende og grusomme handlinger, som de gjorde. Hvordan kan det være, at de nævnte mænd ikke havde et instinkt, en moral eller en samvittighed, der bremsede og forhindrede deres hensynsløse og blodige adfærd? - Med al respekt for de ovenfor nævnte fagfolk, vil jeg imidlertid her nøjes med at referere til en forklaringsmodel, som jeg synes er nok så relevant for besvarelsen af spørgsmålene om hvordan og hvorfor.

Den forklaringsmodel, som jeg her vil referere til, er naturligvis den, der skyldes Martinus og som forefindes i form af hans analyser over menneskehedens bevidsthedskategorier og – ikke mindst – hans analyser over samme menneskehedes seksuelle kategorier. De nævnte analyser vidner især om Martinus' store viden om mennesker. Blandt de sidstnævnte kategorier, som Martinus har inddelt i kategorierne fra A- til K-mennesker, forekommer der især G-kategorien, som er defineret og karakteriseret på følgende måde, her citeret fra min artikel H1-14. Polforvandlingens seksuelle kategorier – Fra A- til K-menneske:

(Citat) Denne kategoris individer, der rekrutteres fra F-området, betegner det absolut yderste mentale og moralske 'mørke', et individ ifølge Martinus overhovedet kan komme til at opleve. G-mennesket er karakteriseret ved, at dets psyke er præget af, at det fornemmer og opfatter tortur, smerte og drab som tilværelsens højeste nydelse. Enten i form af, hvad man selv bliver udsat for eller lader andre udsætte for. Dette er offerets rolle, som i de tilfælde, hvor man underkaster sig

denne rolle frivilligt, kaldes for machokisme. Eller i form af den brutale behandling, man udsætter andre for. Dette er bøddelens rolle, der betegnes som sadisme.

G-området mennesker hører til den slags individer, for hvem såvel fysisk som psykisk tortur, lemlæstelse, skånselsløs forfølgelse og nedværdigelse af svagere og forsvarsløse mennesker, hører til 'normal' adfærd, og som de i bedste fald ikke har nogen hæmninger overfor, og som i værste fald er noget, der direkte opleves som fornøjelse, underholdning og ligefrem nydelse. Drabet eller mordet på andre mennesker, er for disse individer derfor noget, de ofte udfører lige så let og skrupelløst, som at slå en flue eller myg ihjel. (Citat afbrudt)

Her må jeg desværre afbryde citatet, fordi det kun er hertil at dette stemmer med ét-livs-hypotesen, som jeg jo nu for længe siden er blevet en overbevist tilhænger af, altså kort og godt det forhold, at vi mennesker og alle andre levende væsener kun har ét liv at leve, nemlig det for alle og enhver aktuelle liv. I dette ene liv findes der fra samfundets side dels behandlings- og dels straffeforanstaltninger for lovovertrædere, som de ovenfor omtalte. Men som det humane og overvejende idealistiske menneske Martinus var og hans kosmologi er, er ét-livs-opfattelsen ikke alene urealistisk, men ligefrem illusorisk, hvilket vil fremgå af sidste del af mit ovenfor anførte citat:

(Citat fortsat) Men selv sådanne stærkt afsporede individer, vil ifølge Martinus før eller siden i kommende inkarnationer og på grundlag af skæbneloven, som medfører at individet i kraft af egne lidelsesoplevelser og smerteerfaringer, vil blive ledet tilbage til den normale udviklingslinies vej. Det skyldes, at Guds alkærlighed blandt andet også sikrer individet den største barmhjertighed, og dermed "syndernes forladelse". Men dette sker reelt ikke ved anger og tro, selvom sådanne faktorer også kan spille en rolle, men derimod dels ved at afbetale sin skæbnegæld og ved, at en med tiden tilpas udviklet "human evne" i form af etisk-moralsk bevidsthed fungerer som en art åndeligt immunforsvar imod tilbagevendende 'mørke' eller lidelses- og smertefulde skæbnevirkninger. Det vigtigste er dog, at individet gennem de erfaringer om godt og ondt, gavnligt eller skadeligt, som denne 'afbetaling' uvægerligt medfører, lærer at styre sin livskurs og skæbne i retning af en stadig forbedret overholdelse af loven for tilværelse. Det vil sige: ved i stadig stigende grad at tænke og handle i overensstemmelse med det livgivende princip, samtidig med at der i tilsvarende omfang afstås fra, at lade sig dirigere af "det dræbende princip"s uhyggelige moralkodeks. (Note 6) (Citat slut)

Det lyder alt sammen besnærende. Men det er jo netop påstandene om en skæbnelov og moralsk udvikling i medfør af fænomener som Guds alkærlighed, individernes udødelighed og vekslende reinkarnationer, der ikke lader sig verificere indenfor rammerne af ét-livs-hypotesen. Se eventuelt nærmere herom i f.eks. artiklen 4.136. Idealismens bedrag i religion, filosofi og politik - nogle betragtninger, som jeg allerede her skal tillade mig at citere følgende tekst fra:

(Citat)

Foreløbig konklusion

Endnu engang må jeg konstatere, at alt eller i hvert fald meget tyder på, at ét-livs-teorien er i god og adækvat overensstemmelse med den virkelighed, som vi dagligt mere eller mindre deler med hinanden. Derfor må jeg for mit eget vedkommende hævde, at der reelt set ikke findes et fænomen, tilstand eller situation, som med rette kan karakteriseres som udødelighed og evigt liv for individet, lige som det må konstateres, at skæbne ikke er et naturligt lovmæssigt fastlagt og uundgåeligt fænomen, men derimod i hovedsagen beror på tilfældigheder.

Vil som en følge heraf gerne fremholde følgende citat fra artiklen "Skæbnebestemt eller tilfældigheder?", hvori den i nedenstående citat nævnte pointe er, at efter omkring 60 års beskæftigelse med en idealistisk livs- og verdensopfattelse som Martinus' eventyrlige verdensbillede eller kosmologi i form af en lang række såkaldte kosmiske analyser og livsfacitter, er ét-livs-hypotesen blevet mit nye livsgrundlag: Derfor kan jeg her endnu engang gentage følgende:

Min pointe med denne artikel er derfor endnu engang, at promovere den 'kætterske' opfattelse i form af ét-livs-teorien, så meget mere, som at der overhovedet ikke findes et objektivi videnskabeligt gyldigt bevis for eksistensen af fænomener som skæbnens lovbundethed og reinkarnationens nødvendighed. Begge dele er absolut afgørende for, at der overhovedet kan forekomme og effektueres en fuldkommen retfærdighed i tilværelsen. Men derimod tyder alt eller i hvert fald meget på, at ét-livs-teorien er i god og adækvat overensstemmelse med den virkelighed, som vi dagligt mere eller mindre deler med hinanden. Derfor må jeg for mit eget vedkommende hævde, at udødelighed og evigt liv er idealistiske illusioner eller selvbedrag, og at skæbnen i hovedsagen beror på tilfældigheder. (10) (Citat slut)

Men for at læseren ikke skal tro, at der hermed er tale om en negativ og pessimistisk livs- og verdensanskuelse fra min side, vil jeg afslutte med følgende citat fra artiklen 4.131. Livets eget eventyr - set i ét-livs-hypotesens perspektiv:

(Citat)

Hvori består livets under?

Men hvori består da verdens og livets eller tilværelsens under eller mirakel mere præcist? – Jo, meget forenklet sagt, så består det først og fremmest i, at noget som helst overhovedet er til eller eksisterer. For det andet i den måde, hvorpå dette noget er indrettet, er til på og fungerer på. Det er jo tydeligt, at det nævnte "noget" eksisterer på basis af en række generelle lovmæssigheder, herunder naturlovene, men nok så vigtigt også på basis af en række basale, principielle og universale lovmæssigheder. Disse sidstnævnte finder man især fremført og grundigt defineret og analyseret af den danske tænker og intuitionsbegavelse Martinus i hans

livsværk "Det Tredje Testamente". Her skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind på de sidstnævnte lovmæssigheder, som i særligt medfør af karakteren af Martinus' verdensbillede, har fået betegnelsen skabeprincipper, forstået som principper eller lovmæssigheder, der ligger til grund for overhovedet al form for skabelse og herunder også for al oplevelse, idet sidstnævnte iht. Martinus' kosmiske analyser også er noget, der må skabes. Men så meget kan og skal siges her, nemlig at skabeprincipperne ligger til grund for den fuldkommen logiske plan- og hensigtsmæssighed, der ret beset er i alle livsprocesser. Og eftersom alt i verdensaltet er udtryk for ytringer af levende væsener og disses livsprocesser, er der derfor også plan- og hensigtsmæssighed i det fænomen, vi kender og kalder for netop verden eller verdensaltet. (11)

Men i øvrigt kunne man jo også stille det spørgsmål, hvorfor verden og livet lige præcis er til og indrettet, som tilfældet er? – Der kunne vel tænkes, at være andre muligheder og måder, end galakser, solsystemer, kloder og lignende? – Men dette er naturligvis spørgsmål, som man ikke vil kunne forvente at få svar på. Man må stille sig tilfreds med at vide, at noget er til og at dette noget er indrettet og fungerer som det netop gør, det vil sige, sådan som naturvidenskaben indtil videre mener at kunne føre bevis for, at tingene hænger sammen og fungerer. Dog med den tilføjelse, at i og med sine såkaldte kosmiske analyser mener Martinus at kunne påvise en noget andet forklaring, sammenhæng og funktion af og i verdensaltet, end den, som naturvidenskaben hidtil har kunnet byde på. (12) (Citat slut).

Finale

Men uanset alt det ovenfor fremførte og skrevne, lad os da vedblive med at huske på, at tiltrods for alt, hvad der er sket og sker og foregår her på jorden, herunder ikke mindst menneskenes mangfoldige positive gøremål og negative dårskaber, så fortsætter jordkloden ufortrødent med at rotere om sin egen akse med 24 timer i døgnnet, samtidigt med at den cirkulerer omkring solen med en hastighed af 30 km i sekundet! Men ikke nok med det, solsystemet med dets 9 planeter, cirkulerer omkring i yderkanten af galaksen mælkevejen med en ubegribelig fart af ca. 220 kilometer per sekund, hvilket betyder at det tager 225-250 millioner år for at nå en omgang rundt i galaksen. Og som om dette ikke kunne være nok, så cirkulerer mælkevejen omkring et endnu større stjernesystem i universet, nemlig stjernebilledet Herkules og stjernen Vegas, som igen cirkulerer omkring et endnu fjernere punkt i verdensaltet. Dette foregår alt sammen lige her og nu i dette øjeblik, medens jeg stille og roligt sidder og skriver disse linjer og medens du, kære læser, formentlig lige så stille og roligt sidder og læser, hvad jeg skriver eller har skrevet. Så selvom vi hver især kun har dette ene liv til at udfolde os i og opleve, vil livet og tilværelsen alligevel være identisk med et eneste gigantisk under og eventyr.

© Oktober 2017. Harry Rasmussen.